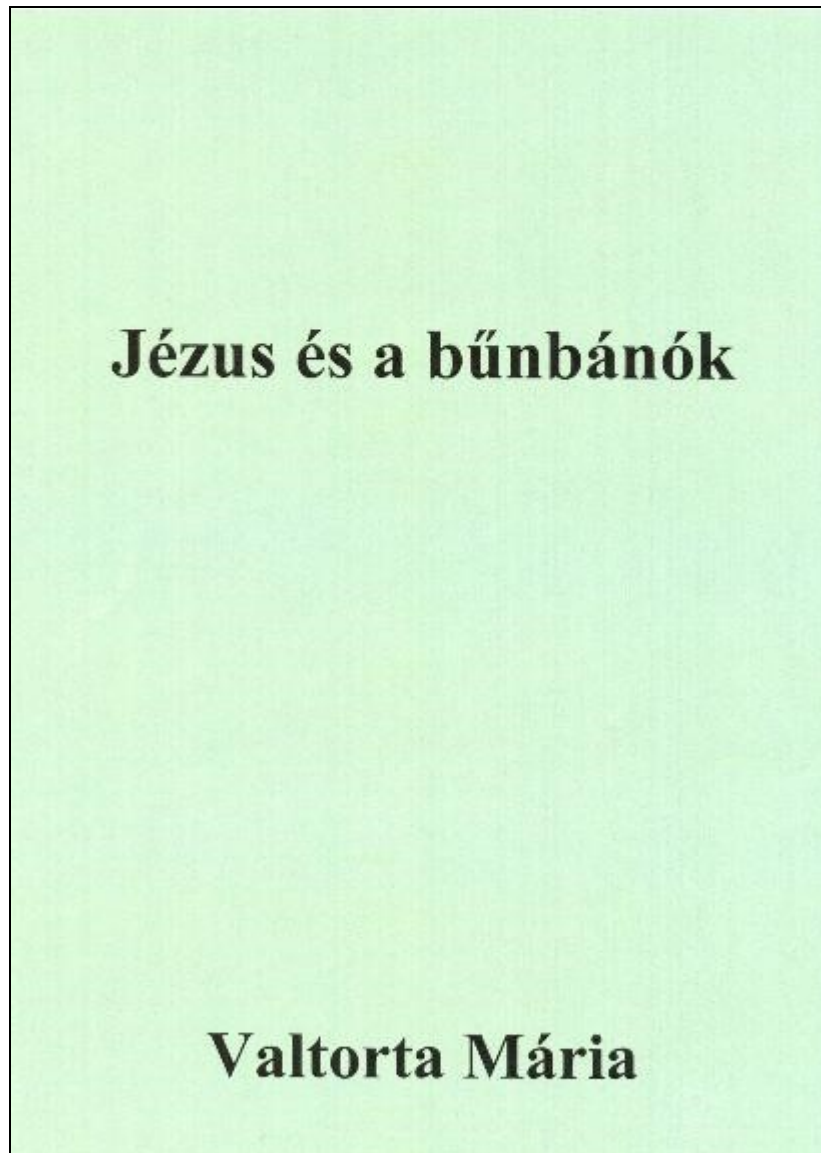

Valtorta Mária

Jézus és a bűnbánók

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus és a bűnbánók

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-4) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A programot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
Élete	5
Írásai.....	8
A fordítások listája – rövidítések	10
Bevezetés	12
Mária Magdolna.....	13
Mária Magdolna.....	13
Barátaink sebét titokban tartjuk	14
A Megváltó titka: türelem.....	16
Imádkozz a bűnösökért!	19
Mária megbolondult!	21
Magdolna megtérése	27
Körúton Jézussal	30
Végtelen látóhatárok	34
Nagyon sokat imádkoztam ezért!.....	37
Szívedet felszentelte fiam bocsánata	40
Az új apostol	44
Semmitől sem félek!	46
Teljesítsük Isten akaratát!	51
Testvérem nem leprás!	54
Tudjatok remélni és hinni!.....	57
Távozzatok mindnyájan!.....	58
Tönkretetted a csodát!.....	64
Adj belém végtelen szeretetet!.....	71
Készen van már helyed országomban!	77
Endori János.....	81
Én föloldozlak mindentől.....	86
Te sokat vezekelsz!	91
Nem fogsz csalódní, Mester!	94
Gondoskodni fogok nyugalmáról	96
Kérlek, segíts nekem!.....	98
János, te Antióchiába mész!.....	102
Megbocsátok Júdásnak... ..	110
Megtesszük akaratát!	114
Lefogytál, és megöregedtél!.....	118
Ígéreteid felülmúlták reményeimet	120
János békét élvez.....	123
A Fátyolos Nő	125
Újra szűzivé válhat.....	127
Tartsd tiszteletben titkát!.....	129
Korozain Szépe	138
Fotinaj, a samariai asszony	140
Galácia	144
A házasságtörő	146

A kísértő megtér.....	150
Ászer és a szolgálta.....	153
Ogla, a koldus.....	156
Az „anyagylkos” Sámuel.....	159
A házasságtörő fiatalember.....	161
Megöltem anyámat.....	163
Van egy kegyetlen fiam... ..	165
A modini rablók.....	167
A lélekmentés módja.....	170
Zakeus.....	175
Simeon megvakul.....	175
Jákob.....	179
A főtanácsbeli János.....	180
Máté.....	185
Zakeus.....	186
A rablóktól jövök.....	192
Dizmasz, a jobb lator.....	194
Példabeszédek a bűnbánatról.....	196
Csillagok.....	196
Az eltévedt bárány.....	197
Halak – gyöngyök.....	197
Az elveszett pénz.....	198
A szent tűz.....	199
A tiszta víz és a tétlenség.....	200
Gyémántok.....	201
A tékozló fiú.....	201
A kovász.....	203
A népét látogató király.....	203
A halak és a háló.....	204
A hálátlan ló.....	204
Ártalmas ételek.....	205
A virág halála.....	206
A konkolyhíntő.....	207
A farkas és a Sátán.....	207
A mag fejlődése.....	208
A leprás.....	208
A két fiú.....	209
A nagy Koldus.....	209
A két ajándék.....	209
A hajós.....	210
A bűn leprája.....	211
Rabszolgák.....	212
Az Egyetemes Pásztor.....	212
A föld oltára.....	213

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, meglevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlónak válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérmálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmisséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzéke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkeségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívők közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmehtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkeztél ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszterelési szertartás után, rövid autósor kísérte a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevétték a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyarokon kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Bevezetés

Jézus megtestesülésének főcélja nem az volt, hogy a betegeket meggyógyítsa, az ördögöket kiűzze a megszállottakból, a szegényeket felkarolja – bár mindezt gyakran megtette – hanem az, hogy megnyissa számunkra ismét a mennyországot, és megmutassa az oda vezető utat zsidóknak és pogányoknak egyaránt, és hogy a bűnösöket letérítse a pokolba vezető útról. Azért – akárcsak Előfutárának – tanításának lényege ez volt: „tartsatok bűnbánatot, mert elközelgett a mennyek Ország!” (Vö. Mt 3,2. 4,17.) Hangsúlyozta, hogy nem az igazakat jött hívni, hanem a bűnösöket, mert nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. (Lk 5,31-32.) Legnagyobb fájdalma az volt, s ez indította Őt gyakran könnyekre, hogy a bűnösök nem hallgattak hívására, nem voltak hajlandók a megtérésre, hanem mentek tovább a kárhozat felé, az Ő erőfeszítései ellenére. Jól láthatjuk ezt Júdás történetében és ellenségei esetében. A Getszemáni-kertben is az okozta vérizzadását, hogy látta, mily sok ember számára hiábavaló lesz megváltói áldozata.

Nem sok siker koronázta ezen a téren földi működését. Kevés megtérésről számolnak be az evangéliumok, s nem sokkal többet találunk a Valtorta Máriának adott kinyilatkoztatásokban sem. De tanulságos ezeket is összegyűjteni, hogy lássuk, miben követhetjük példáját a bűnösök megtérítésének munkájában.

Legnagyobb diadalma kétségkívül Mária Magdolna megtérése és hősiélethez való törekvése volt. Más bűnös nők is követték példáját, mint Korozain Szépe, a samariai asszony: Fotinaj, a fátyolos nő: Aglae, a névtelen kísértő és Galácia. A férfiak között találunk két megtért vámost: Mátét és Zakeust, több megtért gyilkost: endori Jánost, a két leprást, két anyagyilkos fiút, Oglát, a koldust. Két fiatalember rossz útra tévedt, de anyjuk közbenjárására megtért, két rablóbandára is nagy hatással volt Jézus beszéde, Dizmász, a jobb lator pedig a kereszten tért meg.

Jézus sok példabeszédet is mondott, amelyben a megtérésre és a jóban való kitartásra buzdította az embereket, ezekből is közlünk részleteket.

Mária Magdolna

Mária Magdolna

Az evangéliumokban is olvashatunk egy bűnös nőről, aki megkenete Jézus lábát, mikor egy farizeusnál étkezett. Nevét azonban az evangélium nem említi. Később olvasunk arról, hogy Lázárnak két nővére volt, Mária és Márta. Végül, ismét szerepel Mária, aki Lázár házában illatos olajjal megkeni Jézus lábát, és hajával törölgeti, hat nappal Jézus halála előtt. Egyesek azt tartják, hogy három különböző asszonyról van szó. Mások viszont azonosítják a három személyt.

Valtorta Mária látomásaiból világos, hogy ugyanarról a Máriáról van szó, akit Magdolnának is neveztek, Magdala városáról, ahol palotája volt, és ahol bűnös életét élte.

Mária Magdolna élete nagyon tanulságos számomra, mert láthatjuk benne, hogy Jézus milyen türelemmel és tapintatosan fáradozott megtérítésén, mily tökéletesen megbocsátotta bűneit nagy szeretete miatt, és milyen lelki magasságba emelkedett hősiezen közreműködve Isten kegyelmével.

Nővéreinek, Mártának élete annyira összefonódott Lázár és Mária Magdolna életével, hogy azt külön füzetben nem dolgozzuk fel. Nem ismétljük meg itt azokat a részeket sem, amelyekről már akár a Példabeszédek, akár az Evangéliumok vagy a Mária élete sorozatban, vagy más füzetben beszámoltunk, csak utalunk ezekre. (P : Példabeszédek, M : Mária élete, E : Evangéliumok)

A fejezetek vagy egyes részletek végén zárójelben található számok a tízkötetes olasz eredetinek kötet és oldalszámát jelzik, ami hasznos azok számára, akik eredetiben szeretnének valamelyik részletet olvasni.

Kővári Károly S. J.

Barátaink sebét titokban tartjuk

Jézus a Genezáreti tavon, Péter bárkájának orrában ül, a tavat nézve. Vele van a jövőbeli tizenkét apostol, és József is, Alfeus fia. Két csónakot töltenek meg.

A rómaiak is a tavon vannak, római és palesztinai „barátnőikkel” együtt. Az egyik római csónakban látják Mária Magdolnát, amint egy római ölében fekszik és csókolózik vele.

Majdnem összeütközik a rómaiak csónakja Péter bárkájával, s ebből heves szóváltás keletkezik. Ahogy eltávolodnak egymástól a bárkák, feláll Mária Magdolna. Tekintetével társának mutatóját követi, mígnem gyönyörű szemei megtapadnak a már távolodó Jézus komoly arcán. Erről az arcról sugárzik, hogy mily messze eltávolodott a világtól...!

Amikor lecsillapodnak a kedélyek, a kerióti Júdás odaszól a zelóta Simonnak:

– Mondd, Simon. Te, aki júdeai vagy, mint én, válaszolj nekem! Az a csodaszép, szőke nő, a római ölében, aki az imént felállt, nemde a betániai Lázár nővére?

– Én semmit sem tudok – válaszolja szárazon Simon. – Nemrég tértem vissza az élők közé, és ez a nő fiatal. (Jézus gyógyította ki Simont leprájából.)

– Csak nem akarod azt mondani nekem, hogy nem ismered a betániai Lázárt? Jól tudom, hogy barátja vagy, és voltál nála a Mesterrel is.

– És ha úgy volt?

– Ha így van, akkor ismerned kell a bűnös nőt is, Lázár nővérét. Még a sírok is ismerik őt! Tíz éve már, hogy beszélnek róla. Már akkor könnyelművé vált, amikor elérkezett a serdülőkorba. De az utóbbi négy évben! Nem mondhatod, hogy nem hallottál a botránnyról akkor sem, ha a „halottak völgyében” voltál. Egész Jeruzsálem erről beszélt. Lázár akkor bezárkózott Betániában... Jól tette. Többé senki se lépett volna be pompás sioni palotájába, ahová ő is járt. Akarom mondani, senki, aki szent volt. Vidéken... ki tudja!... És azután, ő házukon kívül élt... Most biztosan Magdalában lakik... Valamelyik új szeretőjénél... Nem válaszolsz? Meg tudsz hazudtolni?

– Nem hazudtollak meg. Hallgatok.

– Akkor ő az? Te is felismerted!

– Láttam őt kisleány korában, és akkor tiszta volt. Most látom viszont... De felismerem. Hasonlít anyjára, aki egy szent asszony volt.

– Akkor meg miért tagadtad szinte le, hogy ő barátod nővére?

– Sebeinket, és azokét, akiket szeretünk, igyekszünk titokban tartani. Különösen akkor, ha becsületesek vagyunk.

Júdás gúnyosan nevet.

– Jól mondod, Simon. És te becsületes vagy – jegyzi meg Péter.

– Te is felismerted őt? Amikor Magdalába mentél eladni halaidat, ki tudja, hányszor láttad!...

– Gyerek, egyet jegyezz meg magadnak: hogy amikor a becsületes munkába belefárad az ember, akkor nem vágyakozik nők után. Csak feleségének tisztességes ágyát szereti.

– Eh, de a szép dolgok mindenkinek tetszenek! Legalábbis rájuk néznek.

– Ugyan minek? Azért, hogy azt mondjam: „Nem az én asztalomra való eledel.”? Nem. A tó és a mesterségem más dolgokra tanított, és ezek egyike ez: az édes vízi hal nem élhet sós és örvénylő felszínű vízben.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy mindenkinek saját helyén kell maradnia, ha nem akar szerencsétlenül elpusztulni.

– Magdolna talán halálotat okozná?

– Nem. Az én bőröm vastag. De... mondd nekem, talán rosszul érzed magadat?

– Én? Ó, én még csak rá se néztem!

– Hazug! Fogadok, hogy bosszant, amiért nem ebben a csónakban voltál, mert így közelebb lehettél volna őhozzá... Még engem is elviseltél volna csak azért, hogy közelebb légy hozzá... Annyira igaz, amit mondok, hogy miatta megtisztelsz szavaiddal, jóllehet napok óta nem beszélsz velem.

– Én? Ha te nem lettél volna itt, senki sem nézte volna őt! Állandóan a Mestert figyelte.

– Ha, ha, ha... s még azt mondod, hogy nem is néztél rá! Akkor honnan tudod, hogy kire nézett?

Mindnyájan nevetnek Péter megjegyzésén, Júdást, Jézust és a Zelótát kivéve.

Jézus véget vet a vitatkozásnak, amelyet látszólag nem is hallott, azzal, hogy megkérdezi Pétertől:

– Az ott Tibériás?

– Igen, Mester. Most kikötök.

(2-373)

A Megváltó titka: türelem

Júdás elmondja Lázárnak, hogy Jézus látta a tavon Mária Magdolnát. Lázár eddig titkolta Jézus előtt, hogy Mária az ő nővére, de Jézus megnyugtatja őt és Mártát is. (Lásd: Lázár I: 11-13)

Amikor Jézus Lázár tanácsára elhagyja a Tiszta Víznek nevezett tanyát, ahol a tízparancsolatot magyarázta, visszatér Betániába. De nem Lázár házában száll meg, hanem abban, mely a zelóta Simoné volt, s amelyben most szolgája lakik. Lázár azt hiszi, hogy Mária Magdolna miatt teszi ezt, aki váratlanul megjelent Betániában. Jézus azonban megnyugtatja, hogy más oka van erre. (Lásd: Lázár I: 24-29) Jézus itt beszél a betániaiaknak és Lázár alkalmazottainak, s beszédét egy sövény mögött rejtőzve titokban Mária Magdolna is meghallgatja. Lázár és Márta Jézus mellett van a teraszon, s onnan látják Máriát, de a nép nem látja őt. Beszédét Jézus valójában Máriához intézi:

– Béke veletek!

Még ha én hallgatnék is, Isten szele akkor is elvinné hozzátok szeretetemnek, és mások gyűlöletének szavait. Tudom, hogy fel vagytok indulva, mivel tudjátok, miért vagyok itt köztetek. De egyedül az öröm járja át szíveteket, és áldjátok velem az Urat, aki még a rosszat is arra használja fel, hogy örömet okozzon gyermekeinek, mert Ő vezeti vissza a gonosz ösztökélésétől hajtva Barányát a bárányok közé, azért, hogy biztonságba helyezze a farkasoktól.

Látjátok, milyen jó az Úr! Mint ahogy a folyók a tengerbe jutnak, úgy jutott el hozzám, oda, ahol laktam, egy folyó és egy patak. A szeretetteljes jóindulat folyója, és a halálos gyűlölet patakja. Az első a ti szeretetek volt, Lázártól és Mártától kezdve a vidék utolsó lakójáig. A patak azoknak igazságtalan gyűlölete volt, akik nem képesek Isten jóságának meghívását elfogadni, és őt ezért büntettel vádolják. És a folyó azt mondta: „Térj vissza, térj vissza hozzánk! A mi hullámaink körülvesznek téged, elszigetelnek, megvédenek téged. Megadják neked mindazt, amit megtagad tőled a világ. A gonosz patak veszélyes, és meg akarna ölni mérgével. De mi egy patak egy folyóhoz viszonyítva, és mi egy folyó a tengerhez képest? Semmi!” És semmivé vált a patak mérge, mert szeretetek folyója felülmúlta azt, és szeretetem tengerébe csak hű szeretetek ömlött be. Sőt, a gyűlölet mérge azt eredményezte, hogy visszahozott engem hozzátok. Áldjuk érte a Magasságbeli Urat!

Szavai erőteljesen hangzanak fel a békés némaságban, mozdulataival hangsúlyozza őket. Jézus a magas teraszon áll, mosolyog, szép alakját bearanyozza a napfény.

Lenn a nép boldogan hallgatja, felemelt, mosolygó arccal. Lázár Jézus mellett van, Simonnal és Jánossal együtt. A többiek elvegyültek a tömegben. Feljön Márta is, és leül Jézus lábaihoz, háza felé nézve, amely idelátszik a gyümölcsös mögül.

– A világ a gonoszoké. A mennyország a jóké. Ez az igazság és az ígélet, és ezen nyugszik a ti biztos erőtök. A világ múlandó, a menny nem múlik el. Ha jósága által valaki elnyeri, mindörökké örül neki. Nos? Miért jöttök indulatba a miatt, amit a gonoszok tesznek? Emlékeztek Jób panaszaira? Azok a jók és elnyomottak örök panasz szavai, mert a test mindig panaszkodik. Pedig nem kellene panaszkodnia, és minél inkább elnyomják, annál inkább fel kellene szállnia dicsőítésben a lélek szárnyán az Úrhoz.

Azt hiszitek, hogy boldogok azok, akik boldogoknak látszanak? Megengedett vagy tilos módon megtöltötték magtáiraikat és taposókádjaikat, és túlcsondultak az olajtól tömlőik. Nem! Minden ételükön érzik mások véreinek és könnyeinek ízét, és fekvőhelyük olyannak tűnik számukra, mintha tüskékkel lenne tele; oly nagyon érzik lelkiismeret furdalásuk hevét. Kifosztják a szegényeket és az árvákat, meglopják felebarátjukat, hogy felhalmozzák a pénzt, elnyomják azokat, akik alattuk állnak hatalom és gonoszság tekintetében. Nem számít. Engedjétek, hadd tegyék! Az ő birodalmuk ez a világ. És halálukkor, mi marad akkor nekik?

Semmi. Hacsak nem akarjátok kincsnek nevezni felhalmozott bűneiket, amiket magukkal visznek, amikor meg kell jelenniük Isten előtt... Engedjétek őket, hadd tegyék! A sötétség fiai, fellázadtak a Világosság ellen, és nem képesek követni annak ragyogó ösvényeit. Amikor Isten felragyogtatja a hajnalcsillagot, ők azt a halál árnyékának nevezik, és homályosnak tartják, és inkább járnak aranyuk és gyűlöletük piszkos ragyogásában, amely csak azért lángol, mert a pokol örök pusztulásának foszforos tavai teszik ragyogóvá...

– A nővérem, Jézus!... Ó! – Lázár észreveszi Máriát, aki a gyümölcsös sövénye mögött meghajolva odalopózik, hogy minél közelebb kerüljön. Szőke haja aranyként ragyog a sötét bokor hátterében.

Márta fel akar állni, Jézus azonban fejére teszi kezét, és lenyomja, úgy hogy ott kell maradnia, ahol van. Jézus még jobban felemeli hangját:

– Mit lehet ezekről a szerencsétlenekről mondani? Isten adott nekik időt a bűnbánatra, de ők arra használják fel, hogy vétkezzenek. De nem kerülik el Isten tekintetét még akkor sem, ha így látszik. És eljön a pillanat, amikor vagy azért, mert Isten szeretete, mint a villám, mely behatol még a kőbe is, átjárja kemény szívüket, vagy, mert bűneik tömege elárasztja őket a szennyel, amely torkukig ér és behatol orrukba... és elkezdik, ó, végre észlelni kezdik annak a szagnak és bűznek undorító voltát, amely eltölti szívüket, és amely visszataszító mások számára. Eljön a pillanat, amikor megundorodnak maguktól, és felébred bennük a vágy a jószág iránt. A lélek akkor felkiált: „Ah, bár visszatérhetnék azokba az időkbe, amikor Isten barátságában éltem! Amikor az Ő világossága ragyogott szívemben, és az Ő ragyogásában jártam. Amikor csodálkozva elnémult a világ igaz voltomat és boldogságomat látva. A világ beitta mosolyomat, és szavaimat úgy fogadta, mint az angyalokét, és családtagjaim szíve büszkeséggel telve dobogott. És most? Mi lett belőlem? A fiatalok kigúnyolnak, az öregek undorodnak tőlem, énekeket gyártanak rólam, megvetve arcul köpnek...” (Vö. Jób 29,1-30,10)

Így beszél néha a bűnösök lelke, az igazi Jóbok lelke, mert nincs nagyobb nyomorúság annál, mint amikor valaki örökre elveszti Isten barátságát és Országát. Ezeket szánni kell! Csak szánalmat érezhetünk irántuk. Szegény lelkek, akik tétlenségük vagy könnyelműségük miatt elvesztették Örök Jegyesüket. „Éjszaka ágyamban kerestem, akit szeret a lelkem. De hiába kerestem, nem találtam.” (Én 3,1) A sötétségben nem lehet felismerni a jegyest, és a szeretet utáni vágytól üzött lélek ide-oda bolyong, és mert lelki sötétség borult rá, szenvedésében keres és akar vigasztalást lenni. Azt hiszi, bármilyen szeretetben megtalálja azt... Nem! *Csak egy kedvese van a léleknek: Isten!* Mennek, Isten szeretetétől hajtva, és keresik a szeretetet. Elég lenne számukra, hogy vágyakozzanak a benső világosság után, és részük lenne a Szeretetben. Szeretetre vágyakozva bolyonganak, mint a betegek, és szerelmeskedéseket, szennyes kötöttségeket találnak, amiket az emberek szeretetnek neveznek. De nem találnak rá a Szeretetre, mert az Isten a Szeretet, és nem arany, nem érzéki élvezet, nem hatalom.

Szegény, szegény lelkek! Ha kevésbé lettek volna lusták, akkor már felkeltek volna Istennek, az örök Jegyesnek az első hívására, amikor azt mondta: „Kövess engem”. Istenére, aki azt mondja: „Nyiss ajtót számomra”, és nem késlekedve nyitottak volna csak ajtót, akkor, amikor csaldott Jegyesük már távol volt és eltűnt. Nem gyalázták volna meg a szent vágyat és a szeretet utáni igényt, és nem döntötték volna szennybe, ami undorral tölti el még a tisztátalan állatokat is, mert az ilyen szeretet esztelenségében nem terem virágokat, hanem csak szúrós bogáncsokat, és fénypont nélkül marad. Nem kellett volna a törvény őreinek, és a többieknek a megvetésében részesülniük, akik, mint Isten, de éppen ellenkező okból, nem tévesztik szem elől a bűnöst, hanem meghurcolják, kigúnyolják és korholják.

Szegény megkínzott lelkek, a többi ember által kifosztottak, meggyötörtek és megsebzettek. Egyedül Isten nem csatlakozik ehhez a kegyetlen, megvető kődobáláshoz. Ő könnyeit ontja, hogy meggyógyítsa a sebeket és teremtményét, aki mindig az Ő teremtménye

marad, hogy újra gyémántruhába öltöztesse. Csak Isten nem veti meg őket... és Isten gyermekei. Áldjuk az Urat! Ő akarta, hogy a bűnösök kedvéért ide jöjjenek, hogy azt mondjam nektek: „Bocsássatok meg! Mindig bocsássatok meg! Fordítsatok jóra minden rosszat, tegyetek kegyelemmé minden sértést!” Nemcsak azt mondom: „tegyétek”, azt is mondom: „Kövessétek példámat.” Én szeretem és megáldom ellenségeimet, mert nekik köszönhetem, hogy visszajöhettek hozzátok, barátaim. Béke mindnyájatokkal!

A nők fátylukkával a férfiak ágakkal integetnek Jézus felé, és lassan eltávolodnak.

– Látták ezt a szemérmertlent?

– Nem, Lázár. Ő a sövény mögött volt, jól elrejtőzve. Mi láthattuk őt, mert itt, a magasban voltunk. A többiek nem.

– Megígérte nekünk, hogy...

– Miért ne jöhetne? Nemde ő is Ábrahám leánya? Azt kívánom tőletek, a testvéreitől, és tőletek, tanítványoktól, esküdjetek meg, hogy nem szóltok neki semmit sem. Hagyjátok csak, tegyen, amit akar. Ki fog gúnyolni engem? Hadd tegye! Sírni fog? Hagyjátok! El fog menekülni? Engedjétek! Ez a Megváltó titka és a Megváltó: türelem, jóság, állhatatosság és ima. Semmi több! Minden tett túl sok bizonyos betegségek esetében... Isten veletek, barátaim! Én itt maradok, hogy imádkozzam. Menjetek mindnyájan dolgotokra! És Isten kíséren titeket!

(2-643)

A Fény ünnepét Jézus Betániában tölti. A kertben a zelóta Simonnak egy szép példabeszédet mond a csillagokról, amely burkoltan Mária Magdolna megtérésére céloz. Megbízta őt azzal, hogy mondja el ezt Lázárnak és Mártának, hogy megvigasztalja őket. (Lásd P 1:26-27, és Lázár 1:29)

Mária Magdolna megjelenik azon a helyen, ahol Jézus a hegyi-beszédként ismert sorozatos előadást tartja. Jézus ott is Máriához intézi szavait anélkül, hogy ránézne. Az megérti, de eszelős nevetéssel elfut. (Lásd bőven: Hegyi beszéd 50-52.)

Imádkozz a bűnösökért!

Jézus Magdalába megy apostolaival. A gazdag városnegyed felé veszi útját, mint aki tudja, hová tart.

Az egyik gazdag házából nagy sírás hallatszik ki. Asszonyok és gyermekek hangja, amelyek közül a legélesebb egy női hang, amely azt kiáltja: „Fiam! Fiam!”

Jézus megfordul, és apostolaira néz. Júdás előrelép.

– Nem te – rendelkezik Jézus. – Te, Máté. Menj be és érdeklődj.

– Egy veszekedés, Mester. Egy férfi haldoklik. Egy Júdeai. Aki megsebesítette, elmenekült: római volt. Odafutott a felesége, az anyja és a kisgyerekek... De haldoklik.

– Menjünk!

– Mester... Mester... A dolog egy nő házában történt... aki nem a felesége.

– Menjünk!

A nyitott kapun keresztül belépnek egy tágas és hosszú csarnokba, amely egy szép kert fölött van. Úgy látszik, hogy a házat ez a gazdagon díszített fedett tornác osztja ketté. A vázákban zöld növények, szobrok és egyéb dísz tárgyak. A csarnokra nyíló egyik szobában síró asszonyok vannak. Jézus határozottan belép. De nem üdvözli őket a szokásos módon.

A jelenlevő férfiak között van egy kereskedő, aki úgy látszik, ismeri Jézust, mert amint meglátja, azt mondja:

– A názareti Rabbi – és tiszteletteljesen üdvözli.

– József, mi történt?

– Mester, egy törszúrás, a szívbe... Haldoklik.

– Miért?

Egy őszhajú, borzas asszony feláll – a haldokló mellett térdelt, fogva annak egyik, már elernyedett kezét – és eszét vesztett egyénre valló szemekkel felkiált:

– Miatta, miatta... Olyan, mintha az ördög bűjt volna bele... Anyjánál, feleségénél, gyermekeinél jobban érdekelte! Pokolba veled, te sátán!

Jézus felemeli szemeit, követve a vádló, remegő kezek irányát, és látja a sarokban, a sötétvörös fal előtt Mária Magdolnát, aki minden eddiginél szemérmetlenebb öltözékben van... félmeztelen derekától felfelé, csak valami gyöngyökből készült hálószerű blúz van rajta, amit a félhomály miatt nem lehet világosan látni.

Jézus elfordítja róla tekintetét. Mária tettetett közömbösséggel feláll, és uralkodik magán. Előzőleg magába roskadtnak látszott.

– Asszony – mondja Jézus az anyának – Ne átkozódjál! Válaszolj! Miért volt a fiad ebben a házban?

– Mondtam neked. Mert ő elbolondította.

– Hallgass! Tehát ő is vétkezett, mert házasságtörést követett el. Méltatlan apja ezeknek az ártatlanoknak. Megérdemli tehát büntetését. Ebben az életben és a másvilágon nincs irgalom azok számára, akik nem bánják meg bűnüket. De részvétellel vagyok fájdalmad iránt, asszony, és ezek iránt az ártatlanok iránt. Messze van ide a te házad?

– Száz méterre.

– Emeljétek fel a férfit és vigyétek oda!

– Lehetetlen, Mester – mondja József, a kereskedő – Haldoklik.

– Tegyétek meg, amit mondok!

Egy asztalt tolnak a haldokló teste alá, és a menet lassan kimegy. Átmege az úton és bemegy egy árnyas kertbe. Az asszonyok továbbra is hangosan sírnak. Amint beérnek a kertbe, Jézus az anyához fordul.

– Meg tudsz bocsátani? Ha te megbocsátasz, Isten is megbocsát. Jóvá kell változnia a szívnek ahhoz, hogy elnyerjen egy kegyelmet. Ez vétkezett, és ismét vétkezni fog. Jobb lenne

számára, ha meghalna, mert ha él, visszaesik bűnébe és felelős lesz azért is, hogy nem ismerte el Istent, aki megmentette őt. De te és ezek az ártatlanok (rámutat a feleségre és a gyermekekre) elcsüggednétek. Én azért jöttem, hogy megmentsek, nem azért, hogy az emberek vesztét okozzam. Ember, mondom neked: kelj fel és gyógyulj meg!

A férfibe visszatér az élet. Kinyitja szemét. Látja anyját, gyermekeit, feleségét. Szégyenkezve lehajtja fejét.

– Fiam, fiam – mondja az anya. – Meghaltál volna, ha Ő meg nem ment. Térj magadba! Ne bolondulj egy...

Jézus félbeszakítja az öregasszonyt:

– Asszony, hallgass! Légy irgalmas, miután irgalomban részesültél. Házadat megszentelte a csoda, ami mindig Isten jelenlétének a jele. Ezért nem tudtam véghezvinni ott, ahol bűn volt. Legalább te ne felejtsd el ezt, ha már ő nem képes erre. Kezeljétek most. Igazságos, hogy kissé szenvedjen. Légy jó, asszony. És te. És ti, kicsikék. Isten veletek! – Jézus a két asszony és a gyermekek fejére teszi kezét.

Utána kimegy, elhalad Magdolna előtt, aki követte őket egészen az udvarig, és ott maradt, egy fához támaszkodva. Jézus lelassítja lépteit, mintha tanítványaira várna, de bizonyára azért, hogy módot adjon Máriának, hogy jelét adja bűnbánatának. Ő azonban nem teszi.

A tanítványok csatlakoznak Jézushoz, és Péter nem tudja visszatartani magát attól, hogy fogai között egy jelzővel ne illetté Máriát. Az, önuralmat tetteve, nevetésben tör ki, mintha diadalát fejezné ki. Jézus azonban meghallja Péter megjegyzését, és szigorúan feléje fordul:

– Péter! Én nem sértegetek. Ne sértegezz te sem! Imádkozz a bűnösökért. Semmi mást.

Mária félbeszakítja kacaját, lehajtja fejét, és mint egy gazella elmenekül háza irányában.

Mária megbolondult!

Mária Magdolna üzent Mártának, hogy jöjjön hozzá. Az aggódva ment, valami szerencsétlenségtől tartva. De hamarosan írt Lázárnak, nagy reményt keltve benne, mert Mária gyökeresen megváltozott. (Lásd Lázár 1:34-36)

Amikor Jézus Betszaidában járt, Márta fel akarta keresni Őt szolgálójával, Marcellával együtt, de nem sikerült találkoznia vele.

Amint Jézus visszatér Kafarnaumba, rögtön értesítik, hogy valaki már nagyon várja. Jézus azonnal felmegy a teraszra, ahol Marcella üdvözli Őt:

– Ó, Mester! Úrnőm bent van. Már napok óta vár téged! – s térdet hajtva fejezi ki tiszteletét Jézus előtt.

– Gondoltam. Azonnal megyek hozzá. Isten áldjon meg téged, Marcella!

Jézus belép a teraszon levő szobába, ahol Márta az ablaknál ülve figyeli a tavat. Annyira el van merülve gondolataiba, hogy észre sem veszi Jézust. Csak akkor ugrik fel, amikor megszólítja.

– Ó, Mester! – kiáltja. Térdre esik, kitért karokkal, mintha segítséget kérne, utána homlokával a földig görnyed, és sír.

– De miért? Kelj fel! Miért ez a heves sírás? Valami szerencsétlenség történt? Igen? Mi hát? Betániában voltam. Tudtál róla? Igen? És ott megtudtam a jó hírt. Most meg sírsz... Mi történt hát? – és kényszeríti, hogy felálljon, és leüljön a fal mellett álló egyik székre, szembe vele.

– Gyerünk, vedd le a fátyladat és a köpenyedet, amint én is teszem. Megfulladsz alattuk. És látni akarom ennek a feldúlt Mártának az arcát, hogy minden felhőt elűzzek róla, amely beárnyékolja.

Márta engedelmeskedik, még mindig sírva, és megmutatja sírástól vörös arcát és dagadt szemét.

– Tehát? Segítek neked. Mária érted küldött. Sokat sírt, és tőled akart sokfélét megtudni rólam, és te ezt jó jelnek hitted. Azért vágyódtál oly nagyon utánam, hogy teljessé tegyem a csodat. És én eljöttem. És most?

– Most? Többé semmi, Mester! Tévedtem. A túlságosan élénk remény azt láttatta velem, ami nincs... rosszabb, mint azelőtt... Nem! Mit nem mondok? Megszólok, hazudok. Nem rosszabb, mert már nem akar maga körül férfiakat. Más lett, de még mindig nagyon romlott. Nekem tébolyodottnak tűnik... Már nem értem meg. Korábban legalább még megértettem őt. De most! Ki értheti még meg most őt?! – és Márta reményét veszítve sír.

– Rajta, nyugodj meg, és mondd meg nekem, mit csinál. Miért romlott? Tehát már nem akar maga körül férfiakat. Ezért feltételezem, hogy visszavonultan él házában. Így van? Igen? Jól van ez így! Ez nagyon jó. Az, hogy téged a közelében akart, hogy megvéd őt a kísértéstől (ezek a te saját szavaid), az, hogy tartózkodik a kísértéstől, és távol tartja magát a bűnös kapcsolatoktól, vagy egyszerűen kerül mindent, ami bűnös kapcsolatba keverhetné, az a jóakarát jele.

– Gondolod, hogy így van, Mester? Igazán azt hiszed, hogy ez a helyzet?

– De mennyire. Miben látszik neked rossznak? Meséld el nekem, mit csinál...

– Halld. – Márta kissé fellelkesedik, látva Jézus biztos véleményét, és jobban rendbe tudja szedni gondolatait. – Attól a pillanattól kezdve, hogy megérkeztem, Mária nem lépett már ki a házából és a kertjéből, még azért sem, hogy kihajózzon a tóra bárkájával. És azt mondta nekem a dajkája, hogy már korábban sem ment ki. Úgy tűnik, húsvét óta indult el ez a változás. De az én megérkezésem előtt még mindig jöttek hozzá egyének, felkeresték őt, és nem mindig utasította vissza őket. Néha parancsot adott, hogy senkit se engedjenek be. És ez egy mindenkorra érvényes utasításnak tűnt. Néha azonban, ha látogatók hangját hallva az

előcsarnokba futott, és a látogatóit elküldték, igazságtalan haragtól elragadtatva megverte szolgálait. Amióta nála vagyok, már nem tett ilyet. Az első este azt mondta nekem, és emiatt volt oly nagy a reményem: „Tarts vissza engem, még akkor is, ha meg kell köszönnöd! De ne engedd, hogy kimenjek, ne engedd, hogy dajkámön kívül mást lássak! Mert beteg vagyok, és meg akarok gyógyulni. De azok, akik hozzám jönnek, vagy azt akarják, hogy hozzájuk menjek, olyanok, mint a lázat okozó mocsarak. Mind betegebbé tesznek. A látszat után ítélve olyan szépek, virágzóak, tele vannak énekkel, és oly szórakoztatóak. Édes gyümölcs, aminek nem tudok ellenállni, mert egy szegény szerencsétlen vagyok. A te nővéred gyenge, Márta. És egyesek hasznot akarnak húzni gyengességemből, és olyan szemérmetlen dolgokra csábítanak, amibe énem többi része nem egyezik bele. Ez az egyetlen maradt meg bennem abból, amit anyámtól kaptam, szegény mamámtól... – és sírt, sírt.

És én teljesítettem akaratát. Kedvesen, amikor ésszerűen viselkedett, határozottan, amikor ketrecben levő vadállatnak látszott. De ő sose lázadozott ellenem. Ellenkezőleg, amikor túlesett egy nagyobb kísértésen, hozzám jött, és lábamnál sírt, fejét ölembe hajtotta, és azt mondta: „Bocsáss meg, bocsáss meg!” És ha én megkérdeztem: „De mit, nővérem? Te nem okoztál nekem fájdalmat”, azt válaszolta nekem: „Mert az imént, vagy tegnap este, amikor azt mondtad nekem: 'Nem méész ki innen', én, szívemben gyűlöltelek, átkoztalak téged, és halálodat kívántam.”

Nemde fájdalmas, Uram? Talán megbolondult? Bűne megbolondította? Arra gondolok, hogy valamelyik szeretője varázsitalt adott neki, hogy bujaságának rabszolgájává tegye, és ez agyára ment...

– Nem, ez nem varázsital hatása! Ez nem örülség! Egészen másról van szó. De folytasd!

– Tehát, velem szemben tiszteletteljes és engedelmes. Szolgáltaival sem bánt már rosszul. De az első este óta soha többé nem kérdezett semmit sem felőled. Sőt, ha én rólad beszéltem, másra terelte a szót. Eltekintve azoktól a napoktól, melyeken, órákon keresztül meresztette a szemét a tóra, onnan, ahonnan szép a kilátás, egészen addig, míg káprázott a szeme az erős napsütéstől, és valahányszor egy bárkát látott arra haladni, megkérdezte tőlem: „Nem gondolod, hogy ez a galileai halászok bárkája?” Sosem említette sem a te nevedet, sem valamelyik apostolodét. De tudom, hogy rád gondolt, amikor este a kertben sétáltunk, vagy a lefekvés órájára vártunk, amikor én varrással foglalkoztam, és ő kezét ölében nyugtatta, és azt mondta nekem: „Tehát így kell élni a szerint a tanítás szerint, amit követsz?” És aztán néha sírt, máskor gúnyosan nevetett, mint egy bolond vagy megszállott.

Más alkalommal viszont kibontotta a haját, amit mindig oly művészi módon rendezett el, és két hajfürtöt formált belőlük. Felöltötte ruháim valamelyikét, és a válla mögött vagy előtt lecsüngő hajfürtjeivel egészen beborítva odaállt elé, kislányossá válva a ruhától, a hajfonatoktól és arckifejezésétől, és szégyenlősen azt mondja: „Tehát ilyenné kellene ismét válnia Máriának?” És akkor is sírt néha, és megcsókolta pompás, térdéig érő karvastagságú hajfonatát, ezt a fénylő aranyat, amely anyám büszkesége volt. Ismét más alkalommal rettenetes kacajban tört ki, vagy azt mondta nekem: „No nézd csak, a legjobb, ha így teszek, és végzek magammal!” Azután mintha meg akarná fojtani magát, nyaka köré csavarta copfjait és szorosra húzta, míg elkékült. Olykor, bizonyára, amikor erősebben érezte érzéki vágyát, sajnálta vagy gyötörte magát. Egyszer rajtakaptam, amint hevesen ütötte ölét és keblét, összekarmolta arcát, és a falba verte a fejét; és amikor megkérdeztem: „Miért teszed ezt?” vadul felém fordult és azt mondta: „Azért, hogy megsemmisítem magamat, hogy kitépjem a bensőmet, és hogy szétzúzzam a fejemet. El kell pusztítani az ártalmas, átkozott dolgokat. Elpusztítom magamat!”

És amikor beszéltem neki az isteni irgalmasságról, rólad – mert úgy beszélek rólad, mintha ő a leghűségesebb tanítványod lenne, és esküszöm neked, hogy ez gyakran nehezemre esett – azt válaszolta: „Számomra nincs már irgalom. Túlléptem a határt.” Emiatt elfogta a kétségbeesés, jajgatni kezdett és véresre verte magát, és kiáltozott: „De miért? Miért

marcangol engem ez a szörnyeteg? Amely nem hagy nekem békét? Amely édes szavakkal rosszra csábít engem... mire mintha apám, anyám, és a ti hangotokat hallanám; mert te és Lázár is elátkoz engem, és egész Izrael! Ez az egész megőrjít engem...”

Én akkor, amikor így beszél, azt mondom neki:

– Miért Izraelre gondolsz, amely mindig csak egy nép marad, és nem Istenre? És ha előzőleg csakis arra gondoltál, hogy mindent lábbal tiporj, úgy most gondolj arra, hogy mindent legyőzz, és ne gondolj semmi másra, mint arra, ami nem a világ, tehát Istenre, atyádra, anyádra. Ők nem átkoznak téged, ha megváltoztatod életedet, hanem kitárják feléd karjukat...” És ő meghallgatott engem, csodálkozva, mintha egy hihetetlen mesét mesélnék neki, és utána sírt... De nem válaszolt! Néha pedig bort és kábítószerket hozatott magának a szolgálkkal, ezt ette és itta és így magyarázta meg: „Azért, hogy ne kelljen arra gondolnom.”

Most, mióta tudja, hogy a tónál vagy, azt mondja nekem minden alkalommal, amikor észreveszi, hogy hozzád jövök: „Egyszer én is el fogok menni veled”, és önmagát kigúnyoló kacajjal fűzi hozzá: „Így Isten szeme erre a szennyre is rátéved.” De én nem akarom, hogy eljőjön. És most addig várok az eljövettel, amíg a dühkitöréseitől, a bortól, a sírástól és mindentől elfáradva kimerülten elalszik. Ma is így szöktem el, úgy tervezve, hogy visszatérek éjjel, mielőtt észrevenné távolléteimet. Ez az életem..., és már nem remélek...” És ismét erőt vesz rajta a sírás, még hevesebben, mint előbb. Már nem gondolkodik, mindenről be kell számolnia szép sorjában.

– Emlékszel, Márta, arra, amit egyszer mondtam neked? „Mária beteg”. Nem akartad elhinni. Most látod. Te örültnek nevezed. Ő betegnek tartja magát, bűnös lázban szenvedőnek. Én azt mondom, beteg, mert egy démontól megszállott. Ez is egy betegség. És ez az önfegyelmhiány, ezek a dühkitörések, ezek a sírógörcsök, ez a vigasztalhatatlanság és a vágy utánam, ezek mind betegségének fázisai. Röviddel gyógyulása előtt a legerősebb krízist szenvedte el. Jól teszed, hogy jó vagy hozzá. Jól teszed, hogy türelmes vagy. Jól teszed, hogy beszélsz rólam neki. Ne félj attól, hogy kimondd a nevemet jelenlétében. Máriám szegény lelke! De ő is Atyám teremtő kezétől származik, nem különbözik a többiek lelkétől, a tiédétől, Lázárétól, az apostolokétól és a tanítványokétól. Ő is azok közé a lelkek közé tartozik, akikért testet öltöttem, hogy a Megváltójuk legyek. Sőt, még inkább érte jöttem, mint érted, Lázárért, az apostolokért és a tanítványokért. Máriám szegény, kedves, oly nagyon szenvedő lelke! Máriám hét méreggel megmérgezett lelke azon kívül, ami az összülők általános mérge! Az én szegény, fogva tartott Máriám! De hagyd, hogy hozzám jőjjön! Engedd, hogy az én levegőmet szívja, hangomat hallja, tekintetemmel találkozzék!... Azt mondja magának: „Szenny és sár”... Ó, szegény, kedves Mária, akiben a hét ördög között a kevélység ördöge a leggyengébb! Már csak ezért meg lesz mentve!

– De ha az úton találkozik valakivel, aki ismét a bűn útjára vezeti őt? Ő is ettől fél...

– És mindig félni fog, amíg annyira nem lesz, hogy undorodik a bűnös szenvedélytől. De ne félj! Amikor egy lélekben már megvan ez a vágy, hogy a Jóhoz jőjjön, akkor ez a lélek már elég erős ahhoz, hogy ellenálljon a bűn és a bűntársak támadásainak. Csak az ördögi Ellenség tartja vissza őt ebben, aki tudja, hogy elveszti zsákmányát, és a személyes énjének ellensége, amely emberileg gondolkodik még, és emberi módon ítéli meg magát, Istenre vonatkoztatva saját ítéletét, hogy meggátolja a lelket a test fölötti uralomban.

Mária megtalálta a Sarkcsillagot, és már nem távolodik el irányításától.

Ezért, többé ne mondd neki: „Nem gondoltál Istenre, hanem helyette Izraelre gondolsz?” Ez burkolt szemrehányás. Ne tedd! Ő a lángokból jön ki. Tele van sebekkel. Csak a kedvesség, a bocsánat, a remény balzsamával lehet neki segíteni ...

Hagyd csak, hogy hozzám jőjjön! Sőt, inkább mondd neki: „Mikor akarsz menni?” De ne mondd neki: „Jöjj velem!” Sőt, ha látod, hogy hozzám jön, te maradj le! Térj vissza a házba! Várj rá otthon! Vissza fog térni, legyőzve az Irgalmasságtól. Mert nekem el kell távolítanom

tőle a gonosz erőt, amely jelenleg fogva tartja, és néhány óráig olyan lesz, mint aki elájult, mint akinek az orvos eltávolította a csontját. De utána jobban lesz. Csodálkozni fog.

Nagy szüksége lesz arra, hogy kedves légy hozzá, és vágyódik a csend után. Segítsd őt, mintha második őrangyala lennél: anélkül, hogy éreztetnéd vele jelenlétedet! És ha sírni látod, hagyd sírni. És ha kérdéseket tesz fel, engedd, hogy kérdezzen. És ha nevetni látod, ami egészen másféle nevetés lesz, más szemekkel, más arccal, ne kérdezz tőle semmit, ne sugallj neki semmit! Sokkal inkább fog szenvedni most, a felemelkedésben, mint amikor lesüllyedt. *És neki kell magán segítenie*, amint magától süllyedt le. Nem viselte el akkor a ti tekinteteket, amikor lesüllyedt, mert feddést látott benne. Most sem tudja elviselni tekinteteket, amikor végre felébredt, mert szégyenkezik. Akkoriban erős volt, mert a Sátán uralkodott benne, a gonosz erő kormányozta, meg tudta vetni a világot, de nem tudta elviselni, hogy ti lássátok őt bűnében. Már nem uralkodik rajta a Sátán. Még vendég nála, de Mária akarata már torkon ragadta. És én még nem vagyok az övé. Ezért még nagyon gyenge. Nem tudja elviselni még a ti testvéri szemetek simogatását sem, amikor vallomást tesz Üdvözítőjének. Minden erejét felemészti az, hogy a hétszeres ördögöt torkon ragadja. Egyébként tehetetlen, védtelen. De én újra felruházom, és erőssé teszem.

Menj békében, Márta! Holnap, tapintatosan, mondd meg neki, hogy beszélni fogok a patak forrásánál, itt, Kafarnaumban, vacsora után. Menj békében! Menj békében! Megáldalak.

Márta még nagyon zavarban van.

– Ne ess bele a hitetlenségbe, Márta – mondja neki Jézus, aki figyeli őt.

– Nem, Uram. De arra gondolok... Ó! Adj nekem valamit, amit Máriának adhatok, hogy kis erőt adjak neki... Annyira szenved... és én annyira félek, hogy nem sikerül neki legyőzni az ördögöt!

– Gyermekek vagy! Te és én Máriáé vagyunk. Lehetséges-e, hogy ne sikerüljön neki? De jöjj közelebb hozzám! Add nekem kezedet, amely sose vétkezett, amely mindig kedves, irgalmas, tevékeny, jámbor volt. Mindig szeretetteljes volt, és imára kulcsolódott. Sose volt tétlen. Sose volt romlott. Íme, kezeim között tartom, hogy még szentebbé legyen. Emeld fel az ördög ellen, és ő ezt képtelen lesz elviselni. És fogadd ezt az övemet! Sose válj meg tőle! És valahányszor látod, mondd magadban: „Jézus hatalma erősebb, mint ennek az övnek a hatalma, és ezzel minden legyőzhető: az ördögök és a szörnyek. Semmitől sem kell félnem!” Most meg vagy elégedve? Békém legyen veled! Menj csak nyugodtan!

Márta meghajol, és elmegy.

Jézus mosolyog, mikor látja, hogy elfoglalja helyét a kocsiban, amelyet Marcella az ajtóhoz hozott, és elindul Magdala felé.

(4-642)

Mária titokban hallgatja Jézust, amikor az eltévedt bárányról szóló példabeszédét mondja, ami valójában Máriára vonatkozik. (P 2:77- 79.)

Másnap Márta ismét felkeresi Jézust, amint éppen útnak akar indulni apostolaival egy bárkán.

– Ó, Mester! Hallgass meg engem, Isten szerelmére!

Jézus kiszáll a bárkából, és utasítást ad az apostoloknak, hogy mit készítsenek elő az útra, és hol várják Őt. A tóparton sétálva egy elhagyatott helyre mennek, Marcellával együtt, aki kis távolságban követi őket, hogy nyugodtan beszélgethessenek. Jézus mosolyogva Mártához fordul:

– Mit akarsz mondani?

– Ó, Mester... ma éjjel, valamivel éjfél után Mária visszatért házába. Ah! Elfelejtettem megmondani neked, hogy amikor délben ebédeltünk, megkérdezte tőlem: „Kölcsönadnád nekem az egyik ruhát és köntösödöt? Kissé rövidek lesznek. De leengedem a ruhát és a köntösöt...” Azt mondtam neki: „Válaszd csak ki azt, amelyiket akarod, nővérem” és szívem hevesen vert, mert nem sokkal azelőtt a kertben Marcellának azt mondtam: „Este Kafarnaumban kell lennem, mert a Mester ma beszél a tömegnek.” És észrevettem, ahogy Mária összerendezte, színt változtatott, és egyedül föl-alá járkált, mint aki nyugtalan vagy izgatott, akinek döntenie kell... és még nem tudja, mit kellene, vagy nem kellene tennie.

Ebéd után szobámba ment és kiválasztotta a legsötétebb ruhát, a legszerényebbet, felpróbálta, és megkérte dajkáját, hogy engedje le szegélyét, mert nagyon rövid volt. Először ő maga próbálta megcsinálni, de sírva kellett bevallania: „Elfelejtettem, hogyan kell varrni. Mindent elfelejtettem, ami hasznos és jó...”, és nyakamba borulva kérte: „Imádkozz értem!” És kiment napnyugta tájban... Milyen sokat imádkoztam, hogy ne találkozzék senkivel, aki meggátolhatná benne, hogy idejőjön, hogy megértse szavaidat, hogy sikerüljön véglegesen megfojtania a szörnyeteget, amely rabszolgájává tette... Nézd: a te övedet használom, jó szorosan a másik alatt, és amikor érzem szorítását csípőmön, ami nincs hozzászokva ilyen merev övhöz, azt mondom: „Ő mindenkinél erősebb.”

Utána Marcellával kocsin gyorsan ide jöttünk. Nem tudom, hogy látott-e minket a tömegben... De mily fájdalom, mily túske volt szívemben, hogy nem láttam Máriát! Azt gondoltam: „Mégbánta, hogy idejött. Hazament... vagy elmenekült, mert nem bírta már elviselni felette való felügyeletemet, amire kért.” Hallgattalak téged, és sírtam fátylam alatt. Azok a szavak pontosan neki szóltak... és ő nem hallhatta! Ezt gondoltam, mert nem láttam őt. Csüggedten mentem haza. Igaz, nem engedelmeskedtem neked, mert te azt mondtad: „Ha eljön, te várd meg őt otthon!” De nézz a szívembe, Mester! A nővérem az, aki hozzád jött! Képes lettem volna arra, hogy ne legyek ott és ne lássam őt melletted? És utána!... Te azt mondtad nekem: „Össze lesz törve”. Közélemben akartam lenni azonnal, hogy támogassam őt...

Szobámban térdén állva sírtam és imádkoztam, amikor éjfél után benyitott hozzám. Oly csendesen, hogy csak akkor vettem észre, amikor rám borult, átölelt, és azt mondta: „Minden igaz, amit mondottál, kedves nővérem! Azonban Ő még sokkal több, mint ahogy te hiszed. Még sokkal nagyobb az irgalmassága. Ő, én Mártám! Már nem kell féltened engem! Többé nem fogsz cinikusnak és kétségbeesettnek látni! Soha többé nem fogod azt hallani tőlem: 'Hogy ne gondolkozzam'. Most gondolkozni akarok. Most már tudom, hogy mire kell gondolnom. A testté lett Jóságra! Te imádkoztál, nővérem, te biztosan imádkoztál értem! És már kezdedben van győzelmed. A te Máriád, aki nem akar többé vétkezni, aki most újjászületik! Tekints rá! Nézz jól az arcába! Mert ez egy új, reménnyel és bűnbánattal teli Mária, akinek arcát könnyek mosták tisztára. Megcsókolhatsz, tiszta nővérem! Nincs többé nyoma a szégyentelen szerelemnek az arcomon. Ő azt mondta, hogy szereti lelkemet. Mert Ő hozzá, és róla beszélt. Az eltévedt bárány én voltam. Ezt mondta, hallgassd meg, hogy jól ismétlem-e meg! Te ismered, hogyan beszél az Üdvözítő...”, és elismételte nekem, de tökéletesen, a te példabeszédedet.

Mária nagyon értelmes! Sokkal inkább, mint én! Jó az emlékezőtehetsége. Ezért kétszer hallottalak téged, és ha a te ajkadról ezek a szavak szentek és imádatra méltóak voltak, akkor számomra az övéről szentek, imádatra méltóak és szeretetre érdemesek voltak, mert nővérem ajkáról hangzottak el, ismét megtalált nővéremről, aki visszatért a családi tűzhelyhez. Összeölelkezve maradtunk, miközben a padlón, a gyékényen ültünk, mint hajdanában, amikor még gyermekek voltunk, és együtt voltunk a mamánk szobájában, vagy abban a teremben, ahol ő pompás dolgokat szőtt vagy hímzett. Így maradtunk, többé nem választott el minket a bűn, és nekem úgy tűnt, mintha mamánk is lelkileg jelen lenne. Sírtunk, fájdalom nélkül, sőt oly nagy békével! Boldogan csókolgattuk egymást... És utána Mária, fáradtan a

gyalog megtett úttól, a felindulástól, oly sok mindentől, elaludt karjaim között. A dajka segítségével ágyamba vittem őt... Ott hagytam, és ide siettem... – és Márta boldogan megcsókolja Jézus kezeit.

– Most én is azt mondom neked, amit Mária mondott: „Már kezekben van győzelmed.” Menj és légy boldog! Menj békében! Viselkedj nagyon kedvesen és okosan az újjászületettel. Isten veled, Márta! Tudasd Lázárral is, aki miatta gyötrődik birtokán.

– Igen, Mester! De mikor fog Mária velünk, nőtanítványaiddal együtt jönni?

Jézus rámosolyog, és azt mondja:

– A Teremtő hat napig teremtett, és a hetedikén nyugodott.

– Megértettem. Türelmesnek kell lennem...

– Igen, türelmesnek! Ne sóhajtozzál! A türelem is erény. Béke veletek, asszonyok! Hamarosan viszontlátjuk egymást. – És Jézus elmegy oda, ahol várja a bárka a parton.

(4-667)

Magdolna megtérése

Magdolna megjelenik a Simon farizeus házában tartott lakomán, és nyilvánosan is részesül Jézus feloldozásában. (E 5:184-191) Jézus az apostoloknak adott magyarázat után mondja el a szántóföldön talált kincsről szóló példabeszédet. (P 2:80-81) Ez is Magdolnára vonatkozik.

Magdolna eltűnik megtérése után. Márta aggódik érte, de Jézus megnyugtatja, hogy Anyjánál van. Hamarosan együtt meg is érkeznek Kafarnaumba. (M 9:345-349) Ekkor mondja el Jézus a halakról, gyöngyökről és a családtyáról szóló példabeszédeit, amelyek szintén Magdolnára vonatkoznak. (P 2:82-86)

Marciam megtanítja Magdolnát a Miatyánkra. (Gy 6:254-6)

Kafarnaumból bárkán Magdalába mennek. Útközben arról beszélgetnek, hogy Fülöp leánya is Jézust akarja követni, szűzként. Jézus kifejti, hogy Istennek mennyire tetszenek a szüzek. Mária Magdolna kinyitja száját, hogy kérdezzen valamit. Közben még elpirul, de már elfogulatlanul beszél, mint az elmúlt napokban:

- És belőlünk, romokból, akiket te újból felépítesz, belőlünk mi lesz?
- Az, ami a szűz nővérek...
- Ó, az nem lehet! Mi túlságosan a sárban tapostunk, és... és... és az nem lehet.
- Mária, Mária! Jézus sohasem bocsát meg csak félig. Megmondta neked, hogy megbocsátott. És úgy van! Te, és mindazok, akik hozzád hasonló módon vétkeztek, és akiknek szeretetem megbocsát, illatozni, imádkozni, szeretni és vigasztalni fogtok. Ti, akik a rossz tudatára ébredtetek, képesek vagytok meggyógyítani azt. Lelketek Isten szemében mártírllekek, ezért kedvesebbek vagytok előtte, mint a szüzek.

- Mártírok? Miben, Mester?

- Önmagatokkal szemben, és múltbeli emlékeitekkel szemben, és szeretetre és engesztelésre érzett szomjajok által.

- Hihetek ebben?... – Magdolna végignéz a bárkában levőkön, kérve, hogy erősítsék meg ébredező reményében.

- Kérdezd meg a zelóta Simont! Egy csillagfényes estén, a te kertedben, beszéltem neki rólad és a bűnösökről általában. És testvéreid megmondhatják neked, hogy szavaim vajon nem minden megváltott részére hirdették-e az irgalmasság és a megtérés csodáját.

- A gyermek (Marciam) is angyali hangon erről beszélt nekem. Felfrissült lélekkel tértem vissza leckéjéről. Még nővéremnél is jobban megismertetett téged velem, úgyhogy ma erősebbnek érzem magamat arra, hogy szembenézzek Magdalával. Most, hogy ezt mondom neked, érzem magamban erőm növekedését. Megbotránkoztattam a világot. De a tiéd vagyok, Uram. Ha a világ most meglát engem, megérti majd, mily hatalmas vagy.

Jézus egy pillanatra Mária fejére teszi kezét, miközben Anyja rámosolyog, úgy, ahogy csak ő tud: mennyei mosolyával.

Amikor kiszállnak Magdalában és belépnek a városba, a magdalaiak kíváncsisága ugyancsak gyötrő lehet Magdolna számára. De hősiesen elviseli, és követi a Mestert, aki apostolai között elől megy, míg az asszonyok követik Őt. Hangos sugdolózás kíséri, melyből nem hiányzik a gúny. Mindazok, akik addig, míg Mária Magdala hatalmas asszonya volt tisztelték, mert félték a megtorlástól, most, amikor látják, hogy véglegesen elszakadt hatalmas barátaitól, alázatos és tiszta, megengedik maguknak, hogy kifejezzék megvetésüket és ugyancsak nem hízelgő megjegyzéseket tesznek rá.

Márta, aki együtt szenved vele, megkérdezi tőle:

- Vissza akarsz vonulni házadba?

- Nem. Nem hagyom el a Mestert. És addig, míg a házat meg nem tisztítom a múlt minden nyomától, nem hívom meg Őt oda.

– De te szenvedsz, nővérem!

– Megérdemeltem. – És ugyancsak szenved. Izzadság gyöngyözik arcán, és nyakáig elpirul, ami nem egyedül a meleg következménye.

Átmennek egész Magdalán, eljutva a szegény negyedbe, addig a házig, ahol utolsó alkalommal megszálltak. Az asszony kővé mered, amikor felemelve fejét a mosásból, meglátja, ki az, aki üdvözli őt. Jézus áll előtte, és Magdala jól ismert úrnője, aki már nem pompás ruhában van, nem ékszerekkel díszítve, hanem fejét könnyű fátyol borítja, viola öltözetben, nehéz köpenyben, ami gyötrelmes lehet ilyen melegben.

– Megengeded nekem, hogy megpihenjek házádban, és innen beszéljek azokhoz, akik követnek engem? – Azaz egész Magdalának, mert annak lakossága követi az apostolokat.

– Még kérdezed, Uram? Hiszen házam a tiéd! – És székeket és padokat hoz az asszonyoknak és az apostoloknak. Magdolna előtt elhaladva, meghajol, mint egy rabszolga tenné.

– Béke veled, nővérem – válaszolja ő. Az asszonyt ez annyira meglepi, hogy elejti a kezében tartott zsámolyt. De nem szól semmit sem. Magdolna megkérdezi tőle, hogy vannak a gyermekei, hol vannak, és sikerült-e a halászat.

– Jól vannak... Az iskolában vagy anyámnál. Csak a kisdéd alszik a bölcsőben. A halászat jó volt. Férfjem elviszi majd neked a tizedet...

– Már nem szükséges. Használd fel a gyermekeid számára. Megnézhetem a kisdédet?

– Jöjj!...

Az emberek közben összegyűlnek az úton.

Jézus elkezdi példabeszédét az elveszett pénzről. (P 3:87-88) Az emberek megértik, hogy Magdolnára céloz vele.

Tibériásban is felismerik egyesek Magdolnát Jézus társaságában, és kiáltásukkal odacsődítenek másokat is. Gúnyosan nevetnek rajta.

Mária megáll, kiegyenesedik, hátraveti a fátylat arcáról.

– Igen, én vagyok – mondja gyönyörű hangján és villámokkal szép szemében. – Én vagyok! És leveszem fátylamat, nehogy azt higgyétek, szégyellem magamat ezeknek a szenteknek a társaságában.

– Ó, ó! Mária a szentekkel! De jöjj el! Ne alacsonyítsd le magadat! – mondja neki egy asszony.

– Lealacsonyítottam magamat mostanáig. De most már vége!

– De megbolondultál? Vagy szeszélyeid egyike? – mondja az.

Egy római tréfálkozva és kacsintva azt mondja:

– Jöjj velem! Szébb és kedvesebb vagyok, mint ez a bajuszos siratóasszony, aki megöli az életet, és gyászmenetet csinál belőle. Szép az élet! Diadal! Örömmámor! Jöjj! Mindenkit elteszek láb alól, hogy boldoggá tegyelek téged. – A barnahajú ifjú, aki rókaképe ellenére mégis jóképű, meg akarja érinteni.

– Vissza! Ne érints engem! Jól mondtad: a ti életetek, féktelen kicsapongás. És a legszégyenletesebbek egyike. Undorodom tőle.

– Ó, ó! De nemrég a te életed volt – válaszolja neki a görög.

– Most adja a szüzet! – vihog egy heródiánus.

– Te tönkreteszed a szenteket! A te Názáretid elveszti dicsfényét veled. Jöjj velünk – erősködik egy római.

– Jöjjetek ti énvelem, őhózzá! Hagyjatok fel azzal, hogy állatok legyetek, és váljatok legalább emberekké!

Válaszként kórusban kinevetik és kigúnyolják.

Csak egy öreg római mondja:

– Tiszteljétek az asszonyt! Szabad, hogy azt tegye, amit akar. Én megvédem őt.

Egy írástudó megrója Jézust azért, hogy Tibériásban van, és ilyen társaságban.

- És te miért vagy itt? Ez Tibériásból való. És mondom neked, hogy Tibériásban is, sőt inkább, mint másutt, vannak lelkek, akik üdvözítésre szorulnak – válaszolja neki Jézus.
- Ezeket nem lehet üdvözíteni! Pogányok, bűnösök.
- A bűnösökért jöttem. Hogy megismertessem velük az igaz Istent. Mindenki! Érted is jöttem.
- Nincs szükségem se tanítókra, se üdvözítőkre. Én tiszta vagyok és képzett!
- Legalább annyira lennél képzett, hogy felismerd saját állapotodat!
- És te annyira, hogy felfogd, mit szólnak rólad, ha egy kéjnő társaságában vagy.
- Megbocsátok neked az ő nevében is. Ő, alázatosságában, megsemmisíti bűnét. Te, kevélységedben, megduplázod bűnödöt.
- Nincs bűnöm!
- A főbűn a tiéd. Szeretetlen vagy!
- Bolond! – mondja az írástudó, és hátat fordít neki.
- Az én hibám, Mester! – mondja Magdolna. És látva a Szűzanya arcának sápadtságát, felnyög: – Bocsáss meg! Miattam sértegetik Fiadat. Visszavonulok...
- Nem, *ott maradsz, ahol vagy! Ezt akarom* – mondja Jézus nyomatékosan, és olyan fénnel a szemében, és oly fejedelmi kifejezéssel egész megjelenésében, hogy alig mernek ránézni.
- Utána szelídebben megismétli: – Ott maradsz, ahol vagy! És ha valaki nem tudja elviselni közelségedet, az elmehet.
- Magdolna csendesén sír fátyla alatt. A Szűzanya megvigasztalja. (M 9:350-351)
- Magdolnának egy epikureus ismerőse követi Jézust, s mikor kiér Tibériásból, és megpihen kissé, megkéri, hogy beszéljen neki az igazságról. Jézus kielégíti kívánságát. Az epikureus, Kriszpusz nagyon hálás neki, és elbúcsúzik tőle. Amikor elmegy Magdolna előtt, meghajol, és azt mondja:
 - Köszönöm, Mária. Jó volt, hogy ismertelek. Annak, aki régen társad volt az ünnepegekben, megadtad a kincset, amit kerestt. Ha sikerül eljutnom oda, ahol te vagy, neked köszönhetem. Isten veled!
- És elmegy.
- Magdolna szívére szorítja kezét, csodálkozó és sugárzó arccal. Utána letérdel Jézus előtt:
 - Ó, Uram! Uram! Tehát igaz, hogy el tudok vinni valakit a Jóhoz? Ó, Uram! Ez nagyon nagy jó! – És leborul Jézus elé a földre, és ismét könnyeivel mossa meg lábát, hálából, a nagyon szerető Magdolna.

Körúton Jézussal

Magdolna tanúságtevő körútjának következő állomása Kána. Zsuzsanna, akinek a lakodalmán Jézus borra változtatta a vizet, előzőleg Aglaenak adott szállást. Nagyon dicséri Aglaet, s Jézus megköszöni neki segítségét. Utána kijelenti:

– Most itt van neked egy másik. Felismerted őt?

– Ki ne ismerné őt ezen a vidéken?

– Mindenki ismeri, ez igaz. De ti és az itteniek még nem ismeritek a második Máriát, azt, aki a hivatásához mindig hű marad majd. Mindig! Kérlek, hidd el nekem!

– Te mondod, te tudod, és én elhiszem.

– Mondd azt is: „Szeretem őt”. Tudom, hogy nehezebb megbocsátani annak, aki hozzánk tartozik és vétkezett, mint annak, akinek mentségére szolgál, hogy pogány. De ha nagy volt a fájdalom, a hozzánk tartozók hitszegése miatt, úgy legyen még nagyobb a részvét és a bocsánat is. Én megbocsátottam neki egész Izrael nevében – fejezi be Jézus, hangsúlyozva az utolsó mondatot.

– És részemről én is megbocsátok neki. Mert úgy gondolom, hogy egy tanítványnak azt kell tennie, amit Mestere tesz.

– Igazad van, és Isten örvendez miatta. Menjünk a többiekhez! Leszáll az est. Jó lesz pihenni az esti csendben.

– Nem beszélsz hozzánk, Mester?

– Még nem tudom.

Belépnek a konyhába, ahol már elő vannak készítve a tálak és az italok a közeli vacsorához.

Zsuzsanna kissé elpirulva mondja:

– Feljönnének nővéreim velem a felső terembe? El kell gyorsan készítenünk az asztalokat, és utána felállítani a fekhelyeket a férfiaknak. Egyedül is meg tudnám tenni, de tovább tartana.

– Jövök én is, Zsuzsanna – mondja a Szűzanya.

– Nem. Elegen leszünk, és ez segít abban, hogy megismerjük egymást, mert a munka közelebb hoz egymáshoz.

Együtt kimennek, s miután Jézus ivott egy korty gyümölcslével ízesített vizet, leül Anyjával, az apostolokkal és a házbeli férfiakkal az üde lugasban.

A felső teremből lehallatszik a három nőtanítvány hangja, amint előkészítik az asztalokat. Zsuzsanna elmondja a lakodalmán történt csodát, és Mária Magdolna azt válaszolja neki:

– Nagy dolog borra változtatni a vizet. De egy bűnös nőt tanítvánnyá változtatni, még nagyobb dolog. Adj a Isten, hogy én olyan legyek, mint az a bor, és a legjobbak egyikévé váljak.

– Ne kételkedj ebben! Ő mindent a legtökéletesebbre változtat át. Itt volt egy pogány asszony, és Ő átváltoztatta érzelmeit és hitét. Kételkedhetsz-e abban, hogy veled is ez történik majd, aki máris Izraelhez tartozol?

– Fiatal volt?

– Fiatal. És nagyon szép.

– És hol van most? – kérdezi Márta.

– Csak a Mester tudja.

– Ah, akkor ő az, akiről beszéltem neked. Lázár azon az estén Jézusnál volt, és hallotta a hozzá intézett szavakat. Milyen illat volt abban a szobában! Lázár napokon keresztül hordozta ruhájában. Mégis Jézus azt mondta, hogy a megtérő szívének illata felülmúlja azt, bűnbánata és megbánása által. Ki tudja, hova ment! Úgy gondolom, a magányba...

– Ő, aki idegen volt, magányba vonult. Én pedig, akit ismernek, itt maradok! Ő a magányban vezekel, én pedig azzal, hogy abban a világban élek, amely ismer engem. Nem irigylem sorsát, mert én a Mesterrel vagyok. De remélem, hogy egy napon követhetem példáját, amikor semmi sincs körülöttem, ami eltérítene engem tőle.

– Elhagynád Őt?

– Nem. De Ő mondja, hogy elhagy minket. És akkor lelke követi majd. Vele szembe tudok nézni a világgal. Nélküle félnem kellene a világtól. Ezért a pusztaságot fogom magam, és a világ közé helyezni.

– És én és Lázár? Mi mitévők leszünk?

– Azt teszitek majd, amit fájdalmatok idején tettetek. Szeretni fogjátok egymást és engem, anélkül, hogy pirulnotok kellene. Mert bár akkor egyedül lesztek, de tudni fogjátok, hogy én az Úrral vagyok, és hogy az Úrban szeretlek titeket.

– Mária bátor és félreérthetetlen elhatározásaiban – jegyzi meg Péter, aki hallotta szavait. És a Zelóta hozzáteszi:

– Egyenes, mint a kard, akárcsak apja volt. Anyjától örökölte arcvonásait, de legyőzhetetlen lelkületét az atyjától.

(4-726)

A vacsora után a teraszon ülve beszélgetnek az ott röpködő denevérekről és pillangókról, amelyek a mécs körül keringenek.

Jézus a denevérekről és pillangókról a bűnösökre tereli a beszédet, akik szintén veszélyeztetik egyik életüket éppúgy, mint a másikat.

– Két életünk van? – kérdezi a kerioi Júdás.

– Testi és lelki életünk, hisz tudod.

– Vagy úgy! Azt gondoltam, a lélekvándorlásra céloztál. Vannak, akik hisznek benne.

– Nincs lélekvándorlás. De két élet van. Mégis az ember mindkettőt veszélyezteti. Ha te lennél az Isten, hogyan ítélnéd meg az embereket, akik ösztönökön kívül értelemmel is rendelkeznek?

– Nagyon szigorúan. Kivéve, ha gyengeelméjük.

– Nem vennéd tekintetbe a körülményeket, amelyek erkölcsileg teszik őket gyengeelméjűekké?

– Nem venném tekintetbe.

– Tehát te nem irgalmaznál annak, aki tudja, hogy van Isten, ismeri Törvényeit, és mégis vétkezik?

– Nem irgalmaznék neki. Mert az embernek tudnia kell uralkodnia magán.

– Tudnia kellene.

– Kell, Mester! Megbocsáthatatlan szégyen, ha egy felnőtt bizonyos bűnökbe beleesik, főleg, amikor senki sem kényszeríti bele azokba.

– Milyen bűnökbe, szerinted?

– Elsősorban az érzéki bűnökbe. Az reménytelenül lealacsonyít... – Mária Magdolna lehajtja fejét... Júdás folytatja: – és megront másokat is, mert a tisztátalan testből kovászként árad ki az, ami még a legtisztábbakat is megzavarja, és ráveszi őket követésükre...

Miközben Magdolna még jobban lehajtja fejét, Péter megjegyzi:

– Ó! Ne légy oly szigorú! Az első, aki elkövette ezt a megbocsáthatatlanul szégyenletes bűnt, Éva volt. És ne akard azt mondani nekem, hogy egy kéjencből kiáradó kovász rontotta meg őt. Ami pedig engem illet, tudd meg, hogy rám nincs hatással még az sem, ha egy kéjenc mellett ülök. Azok az ő ügyei...

– A közelség mindig beszennyez. Ha nem a testet, a lelket, és ez még rosszabb.

– Nekem farizeusnak tűnsz! De bocsáss meg: akkor be kellene zárkózni egy kristálytoronyba, és ott maradni, lepecsételve.

– De ne hidd, Péter, hogy ez segítene neked. A magányban a kísértések még rettenetesebbek – mondja a Zelóta.

– Ó, rendben van! De álmok maradnának, és nem árthatnának! – válaszolja Péter.

– Nem árt? Hát nem tudod, hogy a kísértés rávesz az eszközök keresésére, hogy valahogy kielégítsék az ösztönöket? És hogy az eszköz az agyafúrt bűnök útját egyengeti, melyeknél az érzékiség a gondolathoz társul? – kérdezi a kerióti.

– Nem tudok semmit erről, kedves Júdás. Talán azért, mert sose gondolkoztam ezen, mint te mondod. De úgy látom, nagyon messze kalandoztunk a denevérektől, és jó, hogy te nem vagy Isten. Különben egyedül maradnál a Paradicsomban szigorúságoddal. Mit szólna ehhez, Mester?

– Azt mondom, hogy nem szabadna ilyen szigorúnak lenni, mert az Úr angyalai hallják az emberek beszédét, és feljegyzik az örök könyvekbe. És kínos lehetne, ha egy napon azt kellene hallani: „Történjék veled saját ítéleted szerint!” Azt mondom, hogy Isten azért küldött engem, mert meg akar bocsátani minden bűnt, amit megbán valaki, mert Isten tudja, hogy a Sátán miatt milyen nagyon gyenge tud lenni az ember. Júdás, válaszolj nekem: elismered, hogy a Sátán annyira megszállhat egy lelket, hogy kényszerítheti a bűnre, s ez Isten szemében csökkenti a bűnösséget?

– Nem ismerem el! A Sátán csak alacsonyabb részünkre lehet befolyással.

– De hisz te káromkodsz, Júdás, Simon fia! – mondja szinte egyszerre a Zelóta és Bertalan.

– Hogyhogy? Mennyiben?

– Meghazudtold Istent és a Könyvet. Abban olvasható, hogy Lucifer a felsőbb részt is érintette, és Isten, az Ő Igéjének szájával számtalanszor mondta ezt – válaszolja Bertalan.

– Az is meg van írva, hogy az embernek szabad akarata van. Ez azt jelenti, hogy a Sátán nem sértheti meg az ember gondolatainak és érzelmeinek szabadságát. Még Isten sem teszi ezt!

– Isten nem, mert Ő a Rend és a Hűség. De a Sátán igen, mert ő a Zavar és a Gyűlölet – vág vissza a Zelóta.

– A Gyűlölet nem a Hűséggel ellentétes érzelem. Rosszul mondtad.

– Jól mondtam, mert Isten a Hűség, és azért megtartja szavát, és engedi, hogy az ember szabadon döntse el cselekedeteit. Az ördög nem hazudtolhatja meg ezt, mert nem ígerte meg az embernek az akarat szabadságát. De igaz, hogy ő a Gyűlölet, és ezért támadja Istent és az embert, megtámadva az ember értelmének, inkább, mint testének szabadságát, rabszolgává téve gondolatainak szabadságát a megszállás által, aminek következtében az ember azt teszi, amit nem tenne, ha megszabadulna a Sátántól – tart ki véleményében a Zelóta.

– Ezt nem ismerem el!

– De akkor mit szólna a megszállottakról? Tagadod, ami nyilvánvaló – kiáltja Júdás Tádé.

– A megszállottak süketek, némák vagy bolondok. De nem kéjencek.

– Csak ez a bűn jár az eszedben? – kérdezi ironikusan Tamás.

– Mert ez a leginkább elterjedt, és leginkább lealacsonyító.

– Aha! Gondoltam már, hogy ez lenne az, amit a legjobban ismersz – mondja Tamás nevetve.

Júdás felugrik, mintha védekezni akarna, de utána uralkodik magán. Lemegy a lépcsőn, ki a mezőre.

Mély hallgatás következik... Utána András megjegyzi:

– Végeredményben nem gondolkodik tévesen. Valóban a Sátán csak az érzékeken uralkodik: a szemeken, halláson, nyelven, agyon. De akkor, Mester, hogyan magyarázhatók meg bizonyos gonosztettek? Amelyek nem megszállás következményei. Egy Dórá, például...

– Egy Dórás, amint te mondod, hogy szeretetteljesen senki ellen se vétsél, amiért Isten megdicsér téged, vagy egy Mária, amint Júdás világos és szeretetlen célzásai következtében elsősorban gondoljuk, teljesen meg voltak szállva a Sátántól, aki kiterjesztette bennük hatalmát az ember három fokozatára. *Azokról a legzsarnokibb és legkifinomultabb megszállásokról van szó, amelyektől csak azok szabadulnak meg, akik lelkileg még nem alacsonyodtak le annyira, hogy ne fognák fel a Világosság hívását.*

Dórás nem volt buja. De ennek ellenére nem értett ahhoz, hogy a Szabadítóhoz jöjjön. Ez a különbség. Míg a holdkórosok, a némák, süketek vagy vakok, akiket az ördög tett ilyenekké, s akiket rokonaik hozzám hoznak, lélekben keresik a szabadulást. Ezért ők bocsánatot nyernek a szabaduláson kívül. Mert ők meg akartak szabadulni az ördögtől.

És most menjünk pihenni! Mária, te tudod, mit jelent a megszállottság. Imádkozz azokért, akik kiteszik magukat az Ellenség befolyásának, bűnt követve el, és fájdalmat okozva.

– Igen, Mesterem. És neheztelés nélkül!

– Béke mindnyájatokkal! Hagyjuk itt a sok vitatkozás okát. Sötétséget az éj sötétjében. Mi bemegyünk a házba, hogy az angyalok által őrizve aludjunk.

(4-726)

Végtelen látóhatárok

Jézus az apostolokkal és a nőtanítványokkal kora reggel felmegy egy Názáret melletti dombra, ahonnan pompás kilátás nyílik a Genezáreti tóra. Mindnyájan élvezik a kilátást, Jézussal együtt. De Mária Magdolna hamarosan másfelé fordítja tekintetét, keresve valamit. Egy hegyláncot néz, de nem biztos benne, hogy az, amit keres.

Zsuzsanna, aki szintén jelen van, megkérdezi tőle:

– Mit keresel?

– Szeretném felismerni azt a hegyet, ahol a Mesterrel találkoztam.

– Kérdezd meg Őt!

– Ó, nem érdemes ezzel zavarnom. Éppen a kerióti Júdással beszélget.

– Milyen ember az a Júdás! – suttogja Zsuzsanna. Nem mond mást, de mindenki megérti, mit akar mondani.

– Az a hegy biztosan nem errefelé van. De egyszer elvezetlek téged oda, Márta! A maihoz hasonló hajnal volt, sok virággal... És sok emberrel... Ó, Márta! És én mutatkozni mertem ott, mindenki előtt azzal a bűnös öltözettel, és azokkal a barátokkal... Nem, nem szabad megsértődnöd Júdás szavai miatt. Megérdemeltem. Mindent megérdemeltem. És ennek elviselésében áll az én engeszteléselem. Mindez arra emlékeztet engem, hogy mindenkinek jogában áll megmondani nekem az igazságot. Nekem hallgatnom kell. Ó, bárcsak gondolna erre az ember, mielőtt vétkezne! Aki most megsért engem, az a legjobb barátom, mert segít az engesztelésben.

– De ez nem teszi jóvá az ő hibájukat. Anya, igazán megelégedett a Fiad azzal az emberrel?

– Sokat kell imádkozni érte. Ő ezt mondja.

János otthagyja az apostolokat, hogy segítsen az asszonyoknak egy síkos helyen való átmenetelben. A Zelóta követi példáját, és ő is segít az asszonyoknak.

– Kissé fáradságos ez az út. De nem poros, és elhagyatott. És ez a legrövidebb – mondja a Zelóta.

– Ismerem, Simon – mondja Mária, Jézus Anyja. – Erre jöttem az unokatestvérekkel, amikor Jézust elűzték Názáretből. – És felsóhajt.

– De innen szép a világ. Íme, ott a Tábor és a Hermon, és északra Arbela hegyei, és ott a távolban a nagy Hermon. Kár, hogy innen nem látszik a tenger, mint ahogy a Táborról látszott – mondja János.

– Voltál már ott?

– Igen, a Mesterrel.

– János, a végtelen iránti szerelmével nagy örömet szerzett nekünk, mert Jézus, ott, a csúcson beszélt Istenről, oly elragadtatásban, ahogy még sose hallottuk. És miután oly sokat kaptunk, részünk volt még egy nagy megtérésben is. Őt te is ismered, Mária. És ez még jobban meg fogja erősíteni lelkedet. Találtunk egy embert, aki megkeményedett a gyűlöletben, és akit gyötört a lelkiismeret. Jézusnak sikerült – habozás nélkül mondhatom – nagyszerű tanítvánnyá átalakítani őt. Akárcsak téged, Mária. Mert hidd csak el nekem, az igazság az, hogy mi bűnösök adjuk át magunkat legjobban a Jónak, mert mi érezzük saját magunkban annak szükségét, hogy bocsánatot nyerjünk – mondja a Zelóta.

– Ez igaz. De te nagyon jó vagy, amikor azt mondod: „mi bűnösök”. Te szerencsétlen voltál, de nem bűnös.

– Mindnyájan bűnösök vagyunk, ki többé, ki kevésbé, és aki kevésbé bűnösnek tartja magát, ki van téve annak, hogy inkább azzá válik, ha még nem az. Mindnyájan azok vagyunk. De a legjobb megtérő bűnösök azok, akik oly teljesen átadják magukat a Jónak, mint ahogy átadták magukat a rossznak.

– A te vigasztalásod erőt ad nekem. Mindig olyan voltál, mint egy atya Teofil gyermekei iránt, te...

– És mint atya, örvendezek azon, hogy mindhárman Jézus barátai vagytok.

– Hol találtátok azt a tanítványt, aki azelőtt nagy bűnös volt?

– Endorban, Mária. A Zelóta az én vágyamnak tulajdonítja, hogy látni akartam a tengert, hogy sok szép és jó dologban részesültünk. De nem az én érdemem, hogy az öreg János Jézushoz jött, hanem a kerióti Júdásé – mondja mosolyogva János, Zebedeus fia.

– Ő térítette meg? – kérdezi kételkedve Márta.

– Nem. De ő akart Endorba menni, és...

– Igen, hogy lássa a jósnő barlangját... Nagyon különös egy ember ez a kerióti Júdás... De el kell fogadni olyannak, amilyen... Hát igen!... Endori János vezetett el minket a barlanghoz, és utána velünk maradt. De fiam, ez mindig a te érdemed marad, mert a te végtelen utáni vágyad nélkül nem jöttünk volna azon az úton, és nem ébredt volna fel a kerióti Júdásban a vágy, hogy felkeresse ezt a barlangot.

– Szeretném tudni, mit mondott Jézus a Táboron... Milyen szívesen viszontlátnám azt a hegyet is, ahol megismertem Őt – sóhajt fel Mária Magdolna.

– A hegy az, ahol most felkel a nap, ott, ahol az a kis tó van, amelyből a nyáj ivott, s amelybe a patakok folynak. Mi feljebb voltunk, ott, ahol a hegycsúcs kettéoszlik, nyeretget képezve. Ami pedig Jézus szavait illeti, azt hiszem János el tudja mondani azokat neked.

– Ó, Simon! Képes egy gyermek valaha is megismételni Isten szavait?

– Egy gyermek nem. Te igen. Próbáld csak meg! Hogy szívességet tegyél nővéreidnek, és nekem, aki szeretlek téged.

János nagyon elpirulva kezd bele Jézus szavainak elismérlésébe.

– Ő azt mondta: „Nézzétek a végtelen könyvlapot, amelyre a szelek ráírják a szavakat: 'Hiszek'. Gondoljatok a világegyetem káoszára, mielőtt a Teremtő elrendezte az elemeket, és megalkotta a csodálatos harmóniát, azért, hogy a földet mindazzal, ami rajta van, az embereknek ajándékozza, és az égboltra helyezte a csillagokat és a bolygókat. Hajdan mindez nem létezett, sem mint alaktalan káosz, sem mint rendezett mű.

Isten teremtette meg. Ő alkotta meg kezdetben az elemeket. Mert szükségesek, ha olykor károsaknak látszanak is. Ne feledjétek: Még a legkisebb harmatcseppnek is megvan a maga eredeti *létfogosultsága*, éppen úgy, mint ahogy a legkisebb, kellemetlen rovar sem ok nélkül van a földön. És így, nincs még oly hatalmas, belsejéből tüzet és lávafolyamot okádó hegy sem, anélkül, hogy létezésére jó ok ne lenne. Szélvész sincs ok nélkül. Ugyanígy jó oka van mindannak, ami az emberekkel történik: az eseményeknek, sírásnak, örömmek, születésnek, halálnak, bőséges gyermekáldásnak vagy terméketlenségnek, hosszú házaseletnek vagy gyors özvegygé válásnak, szerencsétlenségeknek, betegségnek, gazdagságnak, egészségnek, még akkor is, ha az emberi rövidlátás számára és az emberi kevélységnek nem látszik jónak, mert az mindent homályosan és ködösen lát, és tökéletlenül ítél meg. De Isten szeme és gondolata nincs korlátozva, és Ő mindent lát és ismer. A felesleges kételyektől – amelyek csak felidegesítenek, kimerítenek, és a földi élet napjait megmérgezik – a való szabad élet titka abban áll, hinni, hogy Isten mindent jó és bölcs szándékkal tesz, hogy mindent, amit tesz, szeretetből teszi, és nem balga szándékkal, csak azért, hogy gyötörjön, és kínozzon.

Isten már megteremtette az angyalokat. De egy részük, mivel nem akarta elhinni, hogy jó a dicsőségnek az a foka, amelyre Isten helyezte őket, fellázadt. Az Urukban való bizalom hiánya által megromlott lelkülettel megpróbálták megtámadni Istennek elérhetetlen trónját. A hívó angyalok harmonikus lényegével szembehelyezték meghasonlott, igazságtalan és kicsinyes gondolkozásukat, és a pesszimizmus, ami a hit hiánya, a világosság angyalaiból a sötétség szellemeit hozta létre.

Örökké boldogan élnek azok, akik úgy az égben, mint a földön minden gondolatukat a fénytel teli optimizmusra alapozzák. Sose tévednének teljesen még akkor sem, ha a tények

meghazudtolnák őket. Nem tévednének legalábbis abban, ami lelkükre vonatkozik, amely továbbra is hinne, remélne, és Istent és a felebarátot mindenkifölött szeretné, s így mindörökre megmaradna Istenben!

A Paradicsom már megszabadult ezektől a gőgös pesszimistáktól, akik még Isten legragyogóbb műveiben is sötétséget láttak, úgy amint a földön a pesszimisták feketének látják az ember legtisztább és legragyogóbb tetteit is, és el akarnak zárkózni egy elefántcsont toronyba, egyedül magukat tartván tökéleteseknek. Ezáltal sötét rabságba számúzik saját magukat, amelynek útja a pokol sötétségében, a Tagadás országában végződik. Mert a pesszimizmus szintén Tagadás!

Isten tehát létrehozta a teremtett világot. Ahhoz, hogy felfogja valaki Jézus létezésének dicsőséges titkát a Szentháromság Egyistenben, szükség van arra, hogy hinni és látni tudja: az Ige a kezdettől létezett, és Istennél volt, egyesülve a legtökéletesebb Szeretetben, amelyet csak azok tudnak kiárasztani, akik az Istenben egyesülnek. Hasonlóképpen ahhoz, hogy valaki meglássa a teremtett világban azt, ami, szüksége van arra, hogy a hit szemével lássa, mert amint egy gyermek eltörölhetetlenül magában hordozza atyjának visszatükröződését, úgy a teremtett világ is eltörölhetetlenül magában hordozza Teremtőjének visszfényét. Látjuk tehát, hogy itt is a kezdetben volt az ég és a föld, és utána a fény, amelyet a szeretethez hasonlíthatunk. Mert a fény vidámság, úgy, amint az a szeretet is. És a Paradicsom légköre a fény. És a test nélküli Lény, aki az Isten, a Fény, és Atyja minden értelmi, érzelmi, anyagi és lelki fénynek mind az égben, mind a földön.

A kezdetben volt az ég és a föld, és általuk kaptuk a fényt, és minden a fény által jött létre. És amint a magas égben elválasztották a fény szellemeit a sötétség szellemeitől, úgy a teremtett világban elválasztották a sötétséget a világosságtól, és létrejött a nap és az éjjel, és a teremtett világ első napjának volt reggele és estéje, és megszületett a dél és az éjfél. És amikor Isten mosolya: a fény visszatért az éjszaka után, ekkor teremtő keze, az Ő hatalmas akarata, kiterjedt az alaktalan és üres föld fölött. És azt akarta, hogy az égbolton, amelyen a vizek sodródtak, a káosz egyik szabad eleme, hogy ez az égbolt, a rendszertelenül bolyongó vizek számára ég és föld között választóvonalat

alkosson, hogy elfátyolozza a mennyei sugarakat, határt szabjon a felső vizeknek, nehogy eláraszák a forró fémeket és atomokat, és szét ne válasszák azt, amit Isten egyesített.

Az ég rendje kialakult. És Isten rendet teremtett a földön, parancsolva a földet elborító vizeknek. És kialakult a tenger. Íme, ott van. És felette, az égbe írva az áll: „Isten létezik”. Bármilyen legyen is egy ember értelme és hite, vagy hitetlensége, ez előtt a könyvoldal előtt, amelyen Isten mindenható erejének egy szikrája ragyog, és ereje által mindenhatóságát hirdeti – mert semmiféle emberi hatalom és az elemeknek semmiféle természetes működése sem képes a legcsekélyebb mértékben sem létrehozni egy ilyen csodát – hinni kell.

És nemcsak az Isten hatalmában kell hinni, hanem az Úr szeretetében is, aki a tenger által az embernek ételt és utakat ad, egészséges sőt, a nap tüzének enyhítését, teret a szeleknek, magvakat az egymástól távol fekvő földeknek, hangot a viharoknak, melyek által a kicsiny hangya, a Végtelenhez viszonyított ember megérzi Atyjának hívását; és érzékeli a lehetőséget, felemelkedni a legmagasabb látomásokhoz, a legmagasztosabb szférákig.

Három dolog tanúskodik legerősebben Istenről a természetben, a fény, a mennybolt és a tenger. (Folytatását lásd M 9:351-354)

Mikor János befejezi Jézus szavainak idézését, a Szűzanya azt mondja:

- Köszönöm neked, János. Nagy ajándékot adtál a Mamának.
- Én is köszönöm. A szegény Magdolnának megnyitottad a végtelen látóhatárokat...

Nagyon sokat imádkoztam ezért!

Amikor Jézus megérkezik Názáretbe, először Alfeus házában áll meg.

– Béke veled, Mária! – üdvözli Alfeus feleségét, megölelve és megcsókolva.

– Minden bizonnal a béke és öröm napja lesz, Jézusom, mert te eljöttél! Ó, kedves gyermekeim! Milyen boldogság látni titeket! – és érzelmesen megcsókolja fiait, akik közvetlenül Jézus mögött jöttek. – Velem maradtok ma, nemde? Éppen begyűjtöttem a kemencét a kenyérsütéshez. Épp vízért akartam menni.

– Mama, megünnel mink – mondják fiai, elvéve tőle a korsókat.

– Milyen jók! Nemde, Jézus?

– Nagyon jók – erősíti meg Jézus.

– De veled is, nemde? Mert ha téged kevésbé szeretnének, mint engem, én is kevésbé szeretném őket.

– Ne félj, Mária! Örömeimre szolgálnak.

– Egyedül vagy? Mária oly váratlanul elment... Én is vele mentem volna. Egy asszonnyal volt... Egy nőtanítvánnyal?

– Igen. Ő Márta nővére.

– Ó! Áldott legyen érte az Isten! Oly sokat imádkoztam ezért! Hol van hát?

– Ott jön, Anyámmal, Mártával és Zsuzsannával.

Valóban az asszonyok éppen befordulnak az úton, az apostolok mögött. Mária, Alfeus felésege, eléjük siet, és felkiált:

– Mily boldogság, hogy nővéremként üdvözölhetlek! Azt kellene mondanom, „leányomként”, mert te fiatal vagy, én pedig idős. De úgy hívlak téged, mint Máriát, ami nagyon kedves nekem. Kedves! Jöjj! Bizonyára fáradt vagy... De biztosan boldog is – és megcsókolja Magdolnát, s utána megfogja kezét, hogy még jobban éreztesse vele szeretetét.

Magdolna üde szépsége még feltűnőbb Alfeus elvirágozott, de áldott jó felesége mellett.

– Ma mindnyájan nálam maradtok. Nem engedlek el titeket – és akaratlanul is felsóhajt: – Mindig annyira egyedül vagyok! Amikor nincs itt sógornőm, ugyancsak szomorú egyedülletben telnek napjaim.

– Fiaid távol vannak? – kérdezi Márta.

Mária elpirul és felsóhajt:

– Lélekben, igen. Még mindig. (Másik két fiára, Józsefre és Simonra céloz, akik nem követik Jézust)... De amint te, Mária, eljöttél, ők is eljönnek majd – és letörli könnyeit. Jézusra néz, aki szájalommal nézi. Mosolyt erőltetve magára, Mária megkérdezi: – Sokáig tart, nemde?

– Igen, Mária. De meg fogod látni.

– Reméltem... Miután Simon... De utána megtudott más dolgokat... és újra elbizonytalanodott. De ennek ellenére szeresd őt, Jézus!

– Kétkelkedhetsz benne?

Mária közben elkészíti a frissítőket a vándorok számára, nem törődve tiltakozásukkal, hogy nem szorulnak rá semmire.

– Hagyjuk a nőtanítványokat békében – mondja Jézus, és befejezi: – És menjünk a faluba.

– Már elmész? Talán más fiaid is eljönnek.

– Holnap egész nap itt maradok. Tehát együtt leszünk. Most megyek megkeresni barátaimat. Béke veletek, asszonyok! Mama, Isten veled!

Názáret már forrong Jézus megérkezése miatt, Mária Magdolnát látva társaságában. Jézus keresztülmegy a város közepén. A város elzárkózik a Mestertől. Egyesek gúnyosan, mások hitetlenkedve, egyesek nyílt rosszindulattal kíváncsian, de minden szeretet nélkül követik

nagy Fiukat, akit nem értenek meg. Jézus azonban nem viszonozza rosszindulatukat, hanem kedvesen és szelíden válaszol annak, akivel beszél.

– Mindenkinek adsz, de úgy látszik, hogy szülőföldedhez semmi sem köt, mert annak semmit sem adsz.

– Azért vagyok itt, hogy megadjam azt, amit kértek.

– De jobban szeretnél másutt lenni. Talán mi bűnösebbek vagyunk, mint másolt?

– Nincs az a nagy bűnös, akit én nem szeretnék megtéríteni. És nem ti vagytok a legnagyobb bűnösök.

– De azt sem mondod, hogy jobbak vagyunk másoknál. Egy jó fiú mindig azt mondja, hogy anyja jobb más anyáknál, még akkor is, ha nem így van. Neked talán mostohaanyád Názáret?

– Én nem mondok semmit sem. *A szeretet, mások és önmagunk iránt, megköveteli, hogy hallgassunk akkor, amikor nem mondhatjuk, hogy egyesek jók, és amikor nem akarunk hazudni. De kész lennék megdicsérni titeket, ha tanításom szerint élnétek.*

– Szóval azt akarod, hogy csodáljunk?

– Nem. Csak azt, hogy hallgassatok meg és higgyetek nekem, lelketek javára.

– Beszélj akkor! Meghallgatunk.

– Mondjátok meg nekem, miről kell beszélnem?

Egy férfi azt mondja:

– Szeretném, ha belépnél hozzám, és megmagyaráznál nekem egy pontot.

– Azonnal megyek, Lévi.

És bemennek a zsinagógába, követve a tömeget. A zsinagógafőnök vesz egy tekercset, és felolvass belőle: „Salamon a fáraó leányát Dávid városából átköltöztette abba a palotába, amelyet a maga számára építtetett. Azt gondolta ugyanis: Ne lakják Dávidnak, Izrael királyának házában a feleségem, mert szent ott minden, ahova az Úr ládája bevonul!” (2Krn 8,11) – Íme, szeretném, ha megmondanád, helyes volt-e ez az eljárás, vagy nem, és miért volt az.

– Kétségkívül helyes volt, mert tiszteletben tartotta Dávid házáat, amelyet megszentelt az, hogy bevonult oda az Úr szövetség szekrénye, amely megkívánta ezt a tiszteletet.

– De az, hogy Salamon felesége volt, nem tette méltóvá a fáraó leányát arra, hogy Dávid házában éljen? Nemde Ádám szavai szerint a feleség „csont a férj csontjából, és test az ő testéből”? Ha ilyen, hogyan szentségteleníthet meg, ha nem szentségteleníti meg a férjét?

– Ezdrás első könyvében meg van írva: „Hűtlenek lettetek, amikor idegen asszonyokat vettetek feleségül, s így csak szaporítottátok Izrael vétkeit.” (10,10) És Salamon bálványimádásának egyik oka épp ezekkel az idegen asszonyokkal kötött házassága volt. Isten megmondta: „Ők, az idegenek, eltorzítják szíveteket, míg végül idegen isteneket követtek.” (L. Mtörv 7,1-6. Bírák 3,5-6.) A következményeket ismerjük.

– De mégsem torzult el azáltal, hogy a fáraó leányát vette feleségül, annyira, hogy bölcsen ne következtetett volna arra, hogy ő nem maradhat a megszentelt házban.

– Isten jóságát nem mérhetjük össze a miénkkel. Az ember egy bűn után nem bocsát meg, jóllehet ő maga mindig bűnös. Isten nem könyörtelen egy első bűn után, de azt sem engedi meg, hogy az embert büntetetlenül megrögződjék abban a bűnben. Azért nem büntet az első esésnél, hanem beszél a szívhez. De büntet akkor, amikor jósága nem segíti elő a megtérést, hanem az ember gyengeségnek tulajdonítja azt Isten részéről. Akkor leszáll a büntetés, mert Istent nem lehet kigúnyolni. Csont az ő csontjából, és test az ő testéből, a fáraó leánya elhelyezte a romlás első csírát a Bölcs szívében, és ti tudjátok, hogy egy betegség nem akkor tör ki, amikor csak egy csíra van a vérben, hanem amikor a sok csíra megrontotta a vért, elszaporodva benne. Az ember mélyre zuhanása mindig látszólag ártatlan könnyelműséggel kezdődik. Utána növekszik a leszállás a rossz felé. A lelkiismeret áthágásai kialakítják a szokást, és a kötelességek és Isten iránti engedelmesség elhanyagolása fokozatosan eljuttat a

súlyos bűnhöz. Salamon esetében egészen a bálványimádásig, kihívva a szakadást, amelynek következményei még mindig tartanak.

– Tehát te azt mondod, hogy a szent dolgok iránt szükség van a legnagyobb figyelemre és tiszteletre?

– Kétségtelenül.

– Akkor magyarázd meg nekem ezt. Te Isten Igéjének mondod magadat. Nemde?

– Az vagyok. Ő küldött engem, hogy minden ember számára elhozzam a földre a jó hírt, és hogy megváltsam őt minden bűntől.

– Tehát te, ha ilyen vagy, több vagy a Szövetségszekrénynél. Mert Isten dicsősége nem a Szövetségszekrény fölött van, hanem tebenned.

– Jól mondod, ez az igazság.

– Akkor miért szentségteleníted meg magadat?

– És azért hoztatok ide engem, hogy ezt mondjátok nekem? De én részvétellel vagyok irántatok. Irántad, és az iránt, aki téged beszédre ösztönzött. Nem kellene igazolnom magamat, mert minden igazolás megtörik a ti rosszindulatotokon. De igazolom magam előttetek, akik irántatok való szeretetlenséggel és saját személyem megszenteltetésével vádoltok.

Most mondja el Jézus a leprásról szóló példabeszédet. (P 3:89-90, és utána leleplezi a názáretiek rosszindulatát a következő két példabeszéddel: A fák királyt választanak, és Az állatok királyt választanak. P 3:91-100, amelyeket másnap, szombaton mond el nekik a zsinagógában.

(4-741)

Szívedet felszentelte fiam bocsánata

– Hol fogunk megpihenni, Uram, – kérdezi Jakab, Zebedeus fia, miközben egy völgyben mennek, két teljesen megművelt domb között.

– A galileai Betániában. De a meleg órákban megállunk egy helyen, amely Merala fölött van. Így testvéred boldog lesz, mert ismét megláthatja a tengert – mondja Jézus, mosolyogva. Utána hozzáteszi: – Mi, férfiak nagyobb utat tehetünk volna meg, de mögöttünk jönnek a nőtanítványok, akik sose panaszkodnak, de akiket nem szabad túlságosan kifárasztanunk.

– Sose panaszkodnak. Ez igaz. Mi könnyebben panaszkodunk – jegyzi meg Bertalan.

– Pedig ők kevésbé vannak hozzászokva ehhez az élethez, mint mi... – mondja Péter.

– Talán épp azért szívesen teszik – gondolja Tamás.

– Nem, Tamás! Szeretetből teszik azt szívesen. Hidd el nekem, hogy Anyám, és a többi háziasszony sem, mint Mária, Alfeus felesége, Szalóme és Zsuzsanna, nem hagyják el szívesen házukat; hogy a világba menjenek, az emberek közé. És Márta és Johanna, amikor majd ő is eljön, nincs hozzászokva a fáradsághoz, s nem tennék meg, ha nem a szeretet sarkallná őket. Ami Mária Magdolnát illeti, csak egy erőteljes szeretet tud erőt adni neki ennek a gyötrelmenek az elviselésére – mondja Jézus.

– Akkor miért kívánod meg tőle ezt a gyötrelmet? – kérdi a kerióti. – Nem jó ez sem neki, sem nekünk.

– Nem másért, csak azért, hogy nyilvános tanújelét adva meggyőzhesse a világot belső átalakulásáról. Elszakadása a múlttól tökéletes volt, és az továbbra is.

– Azt majd meglátjuk. Még korai ezt kijelenteni. Amikor valaki hozzászokott egy életmódhoz, akkor nehezen szakad el attól teljesen. A barátok és vágyak visszavisznek bennünket hozzá – mondja a kerióti.

– Tehát te vágyakozol előző életed után? – kérdezi Máté.

– Én... nem! Csak így mondtam. De én, én vagyok: férfi, aki szereti a Mestert, és... Nos, bennem van erő, mely képessé tesz arra, hogy szándékomhoz hű maradjak. De ő egy asszony, és milyen asszony! És ha még oly szilárdan eltökélt is, mégis kellemetlen az, hogy velünk van. Ha találkozánk a rabbikkal, papokkal vagy az előkelő farizeusokkal, higgyétek el, hogy megjegyzéseik nem lennének kellemesek számunkra. Már előre elpirulok, amikor erre gondolok!

– Ne mondj ellen önmagadnak, Júdás! Ha igazán felégetted múltad hídjait, amint mondani akarod, akkor miért fáj neked annyira, hogy egy szegény lélek követ minket, hogy teljessé tegye átalakulását a Jóra.

– A Mester iránti szeretetem miatt! Én is mindent szeretetből teszek. Irántad való szeretetből!

– Akkor tökéletesítsd magadat ebben a szeretettedben! Az igazi szeretetnek sose szabad kizárólagosnak lennie. Amikor valaki csak egy embert tud szeretni, és másokat nem, még akkor sem, ha az, akit ő szeret, szereti azt, ezzel megmutatja, hogy szeretete nem igazi. A tökéletes szeretet, a megfelelő fokokban, szereti az egész emberi nemet, sőt még az állatokat és a növényeket, a csillagokat és vizeket is, mert mindent Istenben lát. Szereti Istent, amint kell, és mindent Istenben. Lásd be, hogy a kizárólagos szeretet gyakran önzés. Tanulj meg ezért eljutni a szeretetnek arra a fokára, mely másokat is szeretetedbe zár.

– Igen, Mester!

Mária Magdolna eközben a többi asszonnal megy, és nem is gondol arra, hogy ily nagy vita tárgya lett.

Folytatását lásd M 9:354-357.

Szikaminonban Jézus hosszú példabeszédet mond az összegyűlteknél, miután a nőtanítványokat aludni küldte, hogy Mária Magdolna ne hallja, amit róla mond. (P 3:102-106)

További részleteket találunk Magdolnáról M 9:363-366. oldalon.

Mielőtt Cezáreába mennek, Jézus azt mondja Máriának és Mártának:

– Holnap, Cezáreában véget ér fáradozástok, nővérek. És mi is megpihenünk. Kocsitok biztosan vár már rátok. Elválnak egymástól... Miért sírsz, Mária? Hát ma minden Máriát sírva kell látnom?

– Szomorú, hogy el kell hagynia téged – mentegeti őt Márta.

– De hamarosan viszontlátjuk egymást.

Mária nemet int fejével. Nem ezért sír.

A Zelóta magyarázza

– Attól fél, hogy nem tud jó maradni, ha nincs a közeledben. Fél attól... hogy nagyon erős kísértéseknek lesz kitéve, amikor te nem tartod távol tőle az ördögöt. Beszélt nekem erről az imént.

– Ettől sose félj! Én sose vonom vissza kegyelmemet attól, akinek megadtam. Vétkezni akarsz? Nem? Akkor légy nyugodt! Légy éber, igen, de ne félj!

– Uram... azért is sírok, mert Cezáreában... Cezárea tele van bűneimmel. Most látok mindent... Emberileg nagyon fogok szenvedni...

– Örülök ennek. Minél többet szenvedsz, annál jobb. Mert később már nem fogsz szenvedni ezektől a hasztalan fájdalomtól. Teofil Máriája, én emlékszem arra, hogy te egy erős ember leánya vagy. Erős lélek vagy, és én még erősebbé akarlak tenni. Részvétellel vagyok mások gyengesége iránt, mert ők mindig szelídek és félénkek, beleértve nővéredet. Benned nem tűröm el ezt. Téged tűzzel munkállak meg az üllőn. Azért, hogy megeddzelek, így kell dolgoznom rajtad, nehogy tönkremenjen a te és az én akaratom csodája. Ezt meg kell tudnod, és tudnia kell a jelenlevőknek és távollevőknek is, nehogy azt gondolják, hogy irántad érzett nagy szeretetem miatt gyenge voltam veled szemben. Megengedem neked, hogy sírj bűnbánatból és szeretetből. De nem másért. Megértetted? – Jézus határozott, és erőtéljes.

Mária Magdolna igyekszik lenyelni könnyeit. Jézus lábaihoz borul, megcsókolja azokat, és igyekszik biztos hangon válaszolni:

– Igen, Uram. Úgy teszek, amint te akarsz.

– Akkor kelj fel, és ne bánkódj!

(4-811)

Cezárea felé menet átkelnek egy folyón, amelyben kis krokodilok tanyáznak. Mária Magdolna ismeri a vidéket, és előre figyelmezteti erre a többieket. A folyó hídján valóban egy krokodil várja őket. Márta nagyon megijed tőle, a többi asszonnal együtt, Mária Magdolna azonban megdobja egy kővel, mire az gyorsan visszamegy a vízbe.

(4-813)

Amint átkelnek a folyón, találkoznak Szintikával, egy görög nővel, akit egy gazdag római rabszolgaként tartott, míg az el nem menekült tőle. Jézus magához veszi őt, és Magdolna felajánlja neki, hogy kocsiján majd magával viszi Betániába.

Cezárea közelében találkoznak Lidiával, akit Jézus már ismer. Amint észreveszi Magdolnát az asszonyok között, felkiált:

– Mária? Te? Hát akkor igaz?

Magdolna tekintete olyan, mint egy bekerített, megkínzott gazelláé. Nem vehető tőle rossz néven, mert nem csak Lidia tekintetét kell elviselnie, hanem még másokét is, akik őt szemlélik. De Jézus is rápillant, és ez bátorságot ad neki.

– Igaz!

– Akkor mi elvesztettünk téged!

– Nem. Megtaláltatok. Legalábbis remélem, hogy egy napon ismét megtalállak titeket, és jobb barátok leszünk, mint azok, akikkel eddig találkoztam. Mondd meg kérlek mindenkinek, aki ismer engem! Isten veled, Lidia! Felejtsd el mindazt a rosszat, amit láttál, hogy tettem. Bocsánatodat kérem azért...

– De Mária! Miért alázod meg így magadat? Mindnyájan ugyanúgy éltünk, a gazdagok és a naplopók életét, és nincs...

– Nem. Én rosszabb életet éltem. De elhagytam. És mindörökre.

– Üdvözöllek, Lidia – mondja az Úr, és odamegy unokatestvéréhez, Júdáshoz, aki Tamással felé közeledik.

Lidia még visszatartja Magdolnát egy pillanatra:

– Mondd nekem az igazat, hogy most egymás között vagyunk. Valóban biztos vagy benne?

– Nem csak biztos: boldog vagyok, hogy nőtanítványa lehetek! Csak egyet siratok, hogy nem ismertem meg előbb a Világosságot, és a szennyet ettem, ahelyett, hogy Őbelőle táplálkoztam volna. Isten veled, Lidia!

Válasza tisztán és világosan hangzik a csendben, mely az asszonyok körül keletkezett. Senki sem beszél a számos jelenlévő közül...

Mária gyorsan megfordul, és igyekszik csatlakozni a Mesterhez, aki már tovább indult.

Egy fiatalember elébe lép:

– Ez a legújabb örületed? – mondja, és igyekszik átölelni. De mivel félig részeg, nem sikerül neki, Mária elmenekül tőle, és azt kiáltja:

– Nem, ez az én egyetlen bölcsességem!

Mikor eléri a többi asszonyt, Márta megkérdezi tőle:

– Mária, nagyon szenvedtél?

– Nem. Igaza van, most már nem fogok szenvedni e miatt a helyzet miatt. Neki igaza van...

Cezáreában Magdolna dajkája elmagyarázza Jézus Anyjának, hogyan kell felhasználnia a kerióti Júdas által hozott bíbort. (M 9:365-369)

Mikor Magdolna elbúcsúzik Jézustól, letérdel előtte:

– Köszönök neked mindent! És nagyon köszönöm azt is, hogy ezt a zarándoklatot kívántad tőlem. Egyedül te vagy bölcs. Most egy időre meg vagyok fosztva a régi énem maradványától. Áldj meg, Uram, hogy mindig jobban megerősödjem!

– Igen. Megáldalak! Örvendj a testvéreknek, és a testvérekkel együtt alakulj át mindjobban belém! Isten veled, Mária! Isten veled, Márta! Mondd meg Lázárnak, hogy megáldom őt. Rátok bízom ezt az asszonyt (Szintikát). Nem adom nektek. Ő az én nőtanítványom. De azt akarom, hogy értessétek meg vele egy kissé tanításomat. Később eljövök. Noémi, megáldalak téged, és titeket is!

Márta és Mária szeme könnyes. A Zelóta különösen szívélyesen üdvözli őket, és átad nekik egy írást szolgálja számára. A többiek együttesen üdvözlik őket. A kocsi elindul.

Lázár örömkönnyeket sír Magdolna megtérése miatt, és elismeri, hogy messze túlszárnyalja őt a tökéletességben. (Lázár 1:37)

Magdolna jelen van Lázár jeruzsálemi palotájában a sátoros ünnepen, amelynek örömlakomáján Jézus is részt vesz. (Lázár 1:39)

Az új apostol

Amikor Jézus nagy körútra indul a Jordánon túl, az Őt kísérő asszonyok között ott van Mária Magdolna és Márta is. A férfiak csodálkoznak azon, hogy a nők milyen szívesen vállalják a fáradságokat, s mennyire meg vannak elégedve a szegényes fekhelyekkel, a szalmával, amin jól alusznak. (4-1067, 1096)

Amikor elérkeznek Názáret magasságába, Jézus, néhány apostol társaságában hazaküldi az asszonyokat, Ő pedig tovább megy Aera felé.

(4-1117)

A körút befejeztével Jézus elmegy Magdalába, Magdolna házába. Mielőtt Jézus elbocsátotta az asszonyokat, átadott nekik egy zacskó drágakövet, amelyet egy gazdag kereskedőtől kapott, akinek karavánjához csatlakozott a körútján. Az asszonyokra bízta, hogy értékesítsék azokat, szegényei részére.

Magdalában Magdolna lakomát rendez Jézus és kísérete számára, s utána Jézus megkérdezi Magdolnát:

– Nos, Magdolna, miért súgtad nekem megérkezésünkkor: „Egyedül kell veled beszélnem!”?

– Mester, eladtam a drágaköveket. Tibériásban. Marcella adta el azokat Izsák segítségével. Szobámban van az összeg. Nem akartam, hogy Júdás meglássa... – és Magdolna elpirul.

Jézus ránéz, de nem szól egy szót sem. Magdolna visszatér egy súlyos zacskóval, s átadja Jézusnak:

– Íme – mondja. – Jól megfizették.

– Köszönöm, Mária.

– Köszönöm, Mester, hogy ezt a szívességet kérted tőlem. Van más feladatod is számomra?

– Nem, Mária. És te akarsz valami mást is mondani nekem?

– Nem, Uram. Áldj meg, Mesterem!

– Igen. Megáldalak... Mária... örülsz, hogy visszatérsz Lázárhoz? Ha már nem lennék Palesztinában, szívesen hazatérnél?

– Igen, Uram, de...

– Fejezd be, Mária! Sose félj attól, hogy kimondd előttem gondolataidat.

– De szívesebben térnék vissza, ha a kerióti Júdás helyett a zelóta Simon, családunk jó barátja jönne velem.

– Szükségem van rá egy komoly küldetésre.

– Akkor unokatestvéreid, vagy a galambszívű János. Mindenki, őt kivéve... Uram, ne nézz rám oly szigorúan! Aki megismerte az erkölcstelenséget, az érzi közelségét... Nem félek tőle. Rosszabb dolgokat is távol tudok tartani, mint Júdás, mégpedig attól való félelmemet, hogy nem bocsátanak meg nekem; éneket; a sátánt, aki biztosan körülöttem ólálkodik, és a világot... De ha Teofil leánya nem is fél senkitől, Jézus Máriája undorodik a bűnös szenvedélytől, amelynek rabja volt... Uram... Undorodom az érzékies emberektől...

– Nem vagy egyedül az úton, Mária. És veled biztos vagyok abban, hogy ő nem fordul vissza... Gondolj arra, hogy el kell küldenem Szintikát és Jánost Antiochiába, és annak, aki oktalan, nem szabad tudnia erről...

– Igaz. Akkor megyek... Mester, mikor találkozunk ismét?

– Nem tudom, Mária. Talán csak húsvétkor. Most menj békében! Megáldalak ezen az estén, és minden este, és veled együtt megáldom nővéredet és a jó Lázárt is.

Mária lehajol, hogy megcsókolja Jézus lábát, és kimegy a szobából, magára hagyva Jézust.

(4-1178)

Jézust sürgősen egy haldoklóhoz hívják Magdalába. Mária Magdolna egy volt bűntársa az illető. Jézus meggyógyítja őt, és utána, amikor az apostolok azon vitatkoznak egymás között, hogy az illető megbánta-e bűnét, Jézus felvilágosítja őket:

– Ez az ember egyedül akart beszélni velem, hogy szabadon tehesse. Nem az egészségéről beszélt azonnal, hanem lelkének állapotáról. Azt mondta: „Haldoklom, de nem ezért akartam veled beszélni. Szükségem van bocsánatodra ahhoz, hogy meggyógyuljak. És nekem ez elég. Ha nem akarsz meggyógyítani, belenyugszom. Megérdemeltem. De üdvözítsd lelkemet” – és meggyóna sok bűnét. A bűnöknek undort keltő sorozatát... – Miközben Jézus ezt mondja, arca ragyog az örömtől.

– És te mosolygysz ezen, Mester? Csodálkozom ezen! – jegyzi meg Bertalan.

– Igen, Bertalan. Mosolygok, mert el vannak törölve bűnei, és mert bűneivel együtt megtudtam annak a nevét, aki hozzásegítette őt ehhez. Ebben az esetben egy nő volt az apostol.

– A te Anyád! – mondják sokan. És mások:

– Johanna, Kúza felesége! Ha ő gyakran járt Tibériásban, talán ismerte őt. – Jézus nemet int fejével. Megkérdezik:

– Hát akkor ki?

– Mária, Lázár nővére – válaszolja Jézus.

– Idejött? Miért nem látta őt senki sem közülünk?

– Nem jött ide. Levelet írt régi bűntársának. Olvastam levelét. Kéri benne, hogy hallgasson rá, és mentse meg magát, amint ő tette, és kövesse őt a jóban éppúgy, amint követte őt a bűnben. Könnyező szavakkal kérte őt, hogy könnyítsen Mária lelkiismeret furdalásán, amelyet azért érez, mert bűnbe vitte. És ő megtért. Annyira, hogy elszigetelte magát társaitól, hogy legyőzze a város kísértéseit. A betegség, a lelkiismeret furdalás révén inkább, mint testi állapota miatt, előkészítette őt a kegyelemre. Íme. Meg vagytok most elégedve? Felfogjátok most, miért mosolygok?

– Igen, Mester, mondják mindnyájan. És utána, látva, hogy Jézus el akar merülni gondolataiban útközben, az apostolok egymás között folytatják suttogva a beszélgetést.

(5-297)

Semmitől sem félek!

Jézus Jeruzsálem felé megy a Jordán keleti partján. Zuhog az eső, és a Jordán nagyon megáradt, s állandóan növekszik a víz magassága. Éjjel, holdfénynél érkeznek el a gázlóhoz, és látják, hogy két lovas igyekszik átkelni feléjük a túlsó oldalról. Sikerül is nekik.

– De nem egy asszony az egyikük? – kérdezi Jézus, a két lovaszt nézve a távolból.

– Egy asszony? – Péter és társai nem tudják kivenni a sötétben, hogy férfit vagy nőt látnak-e.

– Igen. Egy asszony. Ez... ez Mária. Figyeljétek csak meg most, a holdfényben.

– Jó szemeid vannak. Áldott szemek!

– Mária az. Mit akarhat? – és Jézus odakiált: – Mária!

– Mester! Te vagy? Hála Istennek, hogy megtaláltalak! – és Mária gazellaként fut Jézus felé. Amikor odaér, leborul lábához, nem törődve a sárral. Liheg, de boldog. Megismétli: – Hála Istennek, hogy megtaláltalak!

– Miért, Mária? Mi történt? Nem Betániában voltál?

– Betániában voltam, Anyáddal és az asszonyokkal, amint te mondtad nekem... De eléd jöttem... Lázár nem tudott, mert nagyon szenved... Azért én jöttem, egy szolgálóval...

– Te, egyedül, ebben az időben!

– Ó, Mester! Csak nem akarod azt mondani, hogy arra gondolsz, én félek! Nem féltem, amikor rosszat tettem... Nem félek most, amikor jót teszek.

– És akkor? Miért jöttél?

– Hogy azt mondjam neked: ne kelj át... Odaát várnak rád, hogy ártsanak neked...

Megtudtam... Megtudtam egy heródiánustól, akit egykor... akit egykor szerettem... Nem tudom, hogy szeretetből mondta-e, vagy gyűlöletből... De tudom, hogy tegnapelőtt, amint meglátott engem a kapunál, azt mondta nekem: „Ostoba Mária, a Mesteredre vársz? Jól teszed, mert ez lesz az utolsó eset, hogy látod, mert amint Júdeába jön, elfogják. Jól nézd meg, és utána szaladj el, mert nem okos dolog a közelében lenni, most...” Akkor... el tudod képzelni, milyen szívvel kezdtem kutatni... Te tudod... hogy sokakat ismerek... és még beszélnek velem, pedig egyesek bolondnak, mások megszállottnak tartanak... Megtudtam, hogy ez igaz. Akkor fogtam két lovas, és eljöttem, semmit sem szólva róla Anyádnak... hogy ne okozzak neki fájdalmat. Térj vissza... azonnal, Mester! Ha megtudják, hogy itt van, ide jönnek. És Heródes is keres téged... és nagyon közel vagy már Macherontéhez (Heródes erődjéhez). Menj el, menj el, kérlek, menj, kérlek, Mester!...

– Ne sírj, Mária...

– Félek, Mester!

– Nem! Félsz te, aki oly bátran átkeltél éjjel a megáradt folyón?...

– De ez egy folyó, és azok az emberek a te ellenségeid, és gyűlölnék téged... Gyűlöletük miatt félek... Mert szeretlek téged, Mester.

– Ne félj! Még nem fognak el engem. Nincs itt az én időm. Még ha a katonák seregeit vezényelnék is ki utamra, nem fognának el. Ez nem az én óráim. De megteszem, amint akarod. Visszatérek...

Júdás mormol valamit fogai között, és Jézus válaszol neki:

– Igen, Júdás. Pontosan úgy, amint mondd. De főleg mondatod első felében. Igazat adok neki ebben, igen, igazat adok. De nem azért, mert asszony, amint te gondolod, hanem azért, mert ő szeretetből nagyobb utat tett meg. Mária, térj haza, a tiedhez. Én visszamegyek, és átkelek... ahol tudok, és Galileába megyek. Jöjj oda Anyámmal és a többiekkel, Kánába, Zsuzsanna házába. Ott megmondom nektek, mit kell tennetek. Menj békében, áldott! Isten veled van.

Jézus azonnal visszafordul, és amikor elérkezik egy révészhez, átkel a Jordánon.

(5-394)

– Jól tetted, hogy óvatos voltál – mondja neki a Zelóta.
 – Ó, ami engem illet, én tovább mentem volna. Mert még nincs itt az én óráim. Ezt tudom. De hogyan viseltétek volna el ti a kalandot, ti, akik egy ideje oly... fáradtak vagytok?
 – Mester, igazad van. Úgy látszik, hogy az ördög ránk lehelt. Annyira megváltoztunk!
 Az úton hamarosan találkoznak Johanna kocsijával, amely az asszonyokat, Marciamot és Izsákot viszi Galileába. Mannaen kíséri őket. Mannaen és Johanna meggyőzik Jézust arról, hogy a veszély elmúlt, mert Pilátus szigorú rendeletet adott ki, hogy alaposan megbünteti azokat, akik az ünnep idején megbontják a rendet. Nyugodtan visszatérhetnek tehát Jeruzsálembe.

Megfordul a kocsi, s Jézus rendelkezésére felszáll rá Máté és Bertalan is, akik nagyon fáradtak, a többiek gyalog kísérik őket, Mannaennel, Izsákkal és Marciammal együtt. Magdolna és Márta nem voltak a kocsin.

(5-403)

Amikor Jézus megérkezik Betániába, Maximinusz ezzel fogadja:
 – Ó, szent Mester! Milyen öröm a nagy fájdalomban!
 – Béke veled! Miért a fájdalom?
 – Mert Lázár nagyon szenved fekélyes lábai miatt, és mi nem tudjuk, hogy mit kellene tennünk fájdalmainak csökkentéséért. De ha téged lát, jobban lesz, legalábbis lelkileg.
 Belépnek a kertbe, és míg Maximinusz előre fut, ők lassan mennek a ház felé.
 Kifut a házból Mária Magdolna, imádó kiáltással:
 – Mester! – és követi őt a nyugodtabb Márta. Mindketten sápadtak, mint akik sokat szenvedtek és virrasztottak.
 – Keljetek fel! Menjünk azonnal Lázárhoz!
 – Ó, Mester! Mester, ki mindent tudsz, gyógyítsd meg testvéremet! – könyörög Márta.
 – Igen, jó Mester! Ő már nem tud jobban szenvedni! Kimerült, nyög. Biztosan meghal, ha ez így folytatódik. Irgalmazz neki, Uram! – erőlteti Mária.
 – Minden részvétem az övé. De ez nem a csoda ideje számára. Légy erős, és vele ti! Tartsatok ki az Úr akaratának teljesítésében!
 – Ó, azt akarod mondani, hogy meg kell halnia?! – kérdezi Márta könnyezve.
 Mária Magdolna, szintén könnyezve mondja:
 – Ó, Mester, de ha így teszel, meggátolsz engem abban, hogy téged kövesselek és szolgáljalak, és megakadályozod testvéremet, hogy örvendjen feltámadásomon. Nem akarod hát, hogy Lázár háza örvendezzék egy feltámadás miatt?
 Jézus jóságos mosollyal néz rá, és azt mondja:
 – Egy miatt? Csak egy miatt? Ugyancsak kicsiny a hitetek, ha azt hiszitek, hogy én csak egyre vagyok képes! Legyetek jók és erősek! Menjünk! És ne sírjatok így. – Jézus előre megy.

A nővérek tapintatosan kint megvárják, míg Jézus Lázárral beszél, s csak akkor lépnek be, amikor a Mester hívja őket. Megérkezik Arimateai József és Nikodémus is. Júdásra terelődik a szó. A Zelóta, és a többiek is kifejezik véleményüket. Mária Magdolna kijelenti:

– Én mindenkinél jobban megértem őt: ő a gyalázatos a Tökéletes közelében. Nem lehet mást mondani róla. – Ezzel kimegy, magával víve Marciamot.

(5-433)

Legközelebb Johanna kertjében találkozunk Mária Magdolnával. Miközben ott Jézus Johannával beszél, Magdolna kiszalad egy szobából egy csomó gyermekinggel karján.

– Ó, Mesterem! – kiáltja Magdolna.

– Mária, Isten legyen veled! Hová sietsz ennyire?

– Ó, tíz kisgyermeket megyek felöltöztetni! Megfürdettem őket, és most felöltöztetem, és utána hozzád hozom őket, frissen, mint a virágokat. Futok, Mester, mert... hallod? Olyanok, mint tíz bégető bárány... – és nevetve elfut, ragyogóan és békésen, egyszerű de úri fehér vászonöltözetében, amelyet derekán egy ezüst öv tart össze. Haja egyszerűen omlik nyakába, egy fehér szalaggal megerősítve fején.

– Mennyire más, mint az, aki a Nyolc Boldogság-hegyén volt! – kiált fel a zelóta Simon.

(5-476)

Jónás, Lázár Getszemáni-kertben lévő házának gondnoka panaszkodik, hogy egész éjszaka zaklatták őt Jézus ellenségei, akik utána kutattak. Jézus megnyugtatta őt, hogy ezentúl csak éjjel megy imádkozni a Getszemáni-kertbe, de nem fog nála lakni. Mária Magdolna azonban, aki hallja, miről van szó, kitör:

– Ember, mióta felejtetted el, hogy szolgálja, és hogy csak a mi leereszkedésünknek köszönheted, hogy úgy használhatod a házat, mintha a tied lenne. Kié a ház és az olajfák kertje? Csak mi mondhatjuk a Rabbinak: „Ne menj oda, és ne okozz kárt javainkban”. De mi nem mondjuk. Mert a legnagyobb jó lenne az is, ha őt keresve ellenségei tönkretennék a növényeket, a falat, és a teraszokat. Mert ha mindent lerombolnának is azért, mert mi vendégül láttuk a Szeretetet, a Szeretet szeretne minket, hűséges barátait. Jöjjenek csak! Pusztítsanak! Tapossanak le mindent! Mit számít? Elég, hogy Ő szeret minket, és sértetlen marad!

Jónás egyrészt fél az ellenségtől, másrészt haragos úrnőjétől, s azt mormolja:

– És ha kárt tesznek bennem fiamon keresztül?...

Jézus megvigasztalja:

– Mondom neked, ne félj! Nem fogok többé itt tartózkodni. Megmondhatod azoknak, akik a Mester felől kérdezősködnek, hogy nem lakik többé a Getszemániban... Nem, Mária! Így van ez jól. Engedd, hogy így tegyek! Én hálás vagyok neked nagylelkűségedért... De ez nem az én óráim, még nem az én óráim! Tételezzük fel, hogy a farizeusok...

– És a nagytanács tagjai, a heródiánusok, a szadduceusok... Heródes katonái... és... mindnyájan... mindnyájan... Még mindig remegek a félelemtől... Futottam, hogy tudodra adjam... Johannához... utána ide... – A férfi ki akarja fejezni, hogy saját békéjét is kockáztatva megtette kötelességét a Mester iránt.

Jézus jóságos részvétellel mosolyogva mondja:

– Látom! Látom! Isten fizesse meg! Most menj nyugodtan házádba!

A férfi elindul, és Jézust és Anyját kivéve senki se kíméli meg őt ócsárlásától és megvetésétől. Amikor meghajol Mária Magdolna előtt, az megjegyzi:

– Megmondom majd Lázárnak, hogy az ünnepi vacsorára... menjen a Getszemáni földjén jól meghizlalt tyúkokért.

– Nincsenek tyúkjaim, úrnőm!

– Te, Márk és Mária: három pompás kappan!

Mindnyájan nevetnek Mária Magdolna megjegyzésén, aki haragszik, amikor látja egy alárendeltjének félelmét, amely megfosztja a Mestert a Getszemáni nyugodt fészektől.

– Ne nyugtalankodjál, Mária! Béke! Béke! Nincs mindenkinek hozzád hasonló szíve!

– Ó, sajnós, nincs! Bár mindenkinek olyan szíve lenne, mint nekem, Mester! Még a rám irányított lándzsák és nyilak sem választanának el tőled!

Mormogás támad erre a férfiak között... Mária meghallja, és azonnal megválaszol nekik:
 – Igen. Majd meglátjuk! És reméljük, hamarosan, ha ez bátorságra taníthat titeket.
 Semmitől sem félek, ha szolgálhatom Mesteremet! Szolgálni! Igen! Szolgálni! És az ember szolgál a veszélyes órákban, testvérek! A többiekben... Ó, a többiekben nem szolgálat az!
 Örvendezés! És a Messiást nem azért kell követnünk, hogy örvendezzünk!

A férfiak lehajtják fejüket, találva érezve magukat.

Mária Jézushoz megy.

– Mit határozta, Mester? Húsvét van. Hol ünnepled meg? Rendelkezz... és, ha kegyelmet találtam nálad, engedd meg nekem, hogy felajánljam neked egyik éttermemet, és gondoskodjam mindenről...

– Kegyelmet találtál a mennyei Atyánál, de ha elfogadom az éttermet, engedd, hogy a Templomban, jó izraelitaként, én menjek el feláldozni a bárányt...

– És ha elfognak téged? – kérdezik többen.

– Nem fognak el. Éjjel, a sötétben, mint a hitványok teszik, meg mernék tenni. De az engem tisztelő tömeg közepette, nem. Ne váljatok gyávákká!...

(5-501)

Jézus meglátogatja a beteg Lázárt, aki fél a haláltól, és kéri Jézust, hogy legyen mellette haláltusájában. Jézus megnyugtatja őt, és Lázár elalszik. Jézus mellette marad, és imádkozik, elmélkedik. Órák telnek el így, mikor belép Mária Magdolna egy lámpával, mert már leszáll az este.

– Alszik még? – suttogja.

– Igen. Nagyon nyugodt. Ez jót tesz neki.

– Hónapok óta nem aludt ennyit... Azt hiszen nagyon felizgatja a haláltól való félelem.

Amikor te a közelében vagy, nem fél... semmitől... Szerencsés!

– Miért, Mária?

– Mert halálának órájában a közelében tudhat Téged. De én...

– Te miért nem?

– Mert te meg akarsz halni... és hamarosan, és én, ki tudja, mikor halok meg én. Tedd, Mester, hogy előtted haljak meg!

– Nem. Neked még sokáig kell szolgálnod engem!

– Akkor hát igazam van, hogy szerencsésnek mondom Lázárt!

– Minden nagyon szerető lélek hozzá hasonlóan szerencsés lesz, sőt még inkább.

– Kik azok? A tiszták, nemde?

– Azok, akik tökéletesen tudnak szeretni. Például te, Mária.

– Ó, Mesterem! – Mária a földre ereszkedik, és ott marad, imádva Jézust.

Márta, őt keresve, bedugja fejét.

– Jöjj hát! Elő kell készítenünk a bíbor termet az Úr vacsorájára.

– Nem, Márta. Azt adjátok a szerencsétleneknek, például Johanána földműveseinek.

– De miért, Mester?

– Mert a szegények mind megannyi Jézus, és én vagyok bennük. Tiszteljétek meg mindig a szegényeket, akiket senki sem szeret, ha tökéletesek akartok lenni. Számomra az előcsarnokot készítsétek elő. Hagyjátok nyitva a belőle nyíló szobák ajtaját, hogy mindnyájan láthassanak engem, és én is őket.

Márta nagyon elégedetlen ezzel, és ellene veti:

– De te, az előcsarnokban!... Nem méltó hozzád!...

– Menj, menj! Tégy úgy, amint mondom. Az a legméltóbb, azt tenni, amit a Mester tanácsol.

Márta és Mária csendesen kimennek, és Jézus türelmesen virraszt pihenő barátja mellett.

(5-520)

Egy másik alkalommal megint együtt van Jézus Lázárral, Mártával és Máriaival. Jézus arra buzdítja Lázárt, hogy ajánlja fel szenvedését az emberek megváltásáért. Kifejti neki ennek szükségességét.

– Milyen szép mindez, nemde, nővéreim? – mondja Lázár álmodozó mosollyal vékony arcán.

Márta megindultan bólint fejével.

Magdolna, aki Jézus lábánál ül egy párnán, szokásos alázatos és imádó testtartásával, azt mondja:

– Talán testvérem szenvedése az én lelkem ára? Mondd meg, Uram, azért, hogy teljes legyen lelki fájdalmam!...

– Nem, Mária. Nem! – kiált fel Lázár. – Nekem... mindenképpen meg kellene halnom. Ne döfj tövist a szívedbe!

Jézus azonban, a végletekig őszintén, kimondja:

– Ez biztos, így van! Én hallottam a jó testvér imáit és könyörgéseit. De emiatt nem búslakodnod kell, mely csak megterhel téged, hanem inkább ösztönöznie kell a tökéletességre annak, hogy ennyibe kerültél. És örvendezzél! Örvendezzél, mert Lázár elszakított téged az ördögtől...

– Nem én, hanem Te, Mester!

– ... és azzal, hogy elszakított téged az ördögtől, kiérdemelte Istentől a jutalmat, amiben részesülni fog, és amiről beszélni fognak majd az emberek és az angyalok. És Lázárhoz hasonlóan azokról a férfiakról, és még inkább nőkről is, akik hősiességük révén kiszakították a Sátán kezéből zsákmányát.

– Kik azok? Kik azok? – kérdezik kíváncsian az asszonyok, talán azt remélve, hogy róluk van szó.

(5-529)

Szent Lukács is említi evangéliumában a következő jelenetet, amelyben Jézus az Őt hallgató Mária Magdolna pártját fogja a sürgölődő-forgolódó Márta ellenében. (Lk 10,38-42), Lásd részletesen P 6:223-226.

(5-538)

Teljesítsük Isten akaratát!

Jézus egy forró napon megérkezik apostolaival Betániába.

– Mester! Uram! – üdvözlí Őt Márta és Mária már távolról, és azonnal leborulnak előtte, amint Jézus belép a kert kapuján.

– Márta, Mária! Béke veletek és házatokkal!

– Béke veled, Mester és Úr... De hogyan jöhettél ebben az órában? – kérdezik a nővérek, elbocsátva a szolgálkat, hogy Jézus szabadon beszélhessen.

– Pihenni jöttem, testileg és lelkileg oda, ahol nem gyűlölnék engem... – mondja Jézus szomorúan, mosolyt erőltetve arcára, ami azonban nem nagyon sikerül, mert szemei elárulják fájdalmát.

– Rosszul bántak veled? – kérdezi Mária, haragra lobbánva.

– Mi történt? – kérdezi Márta, és anyailag hozzáteszi: – Jöjj, felüdítelek. Mióta gyalogolsz, hogy ilyen fáradt vagy?

– Hajnal óta... és mondhatom megállás nélkül, mert a rövid tartózkodás Elchiásnak, a nagytanács tagjának házában, rosszabb volt, mint a hosszú út...

– Fájdalmat okoztak neked?...

– Igen... és előzőleg a Templomban...

– De miért mentél el ahhoz a kígyóhoz? – kérdezi Mária.

– Azért, mert ha nem mentem volna el hozzá, azzal igazolhatták volna gyűlöletüket, azzal vádolva engem, hogy megvetem a nagytanács tagjait. De most már... akár megyek, akár nem megyek, a farizeusi gyűlölet mértéke beteljesedett... és többé nem lesz béke...

– Már annyira vagyunk? Akkor maradj velünk, Mester! Itt nem ártanak neked...

– Nem teljesíteném akkor küldetésemet... Sok lélek várja Üdvözítőjét. El kell mennem hozzájuk...

– De ha meggátolnak téged abban, hogy hozzájuk menj!

– Nem. Üldözni fognak, megfigyelik minden lépésemet, szavamat, mint a kopók leselkednek zsákmányukra... hogy valami hibát találjanak bennem... és minden erre szolgál...

Márta, aki mindig olyan visszafogott, együttérzése miatt oly felindult, hogy meg akarja simogatni Jézus arcát, de elpirulva megállítja kezét, mielőtt megtenné, és azt mondja:

– Bocsáss meg! Ugyanúgy sajnállak, mint Lázárunkat! Bocsásd meg nekem Uram, hogy úgy szeretlek, mint egy szenvedő testvért!

– Szervedő testvéred vagyok... szeresetek engem a nővérek tiszta szeretetével... De, mit csinál Lázár?

– Sorvad, Uram... – válaszolja Mária, és kitör belőle a sírás, egyszerre sajnálva testvérét és lesújtott Mesterét.

– Ne sírj, Mária! Sem miattam, sem Lázár miatt! Mi Isten akaratát teljesítjük. Sírni a miatt kell,

aki ezt az akaratot nem képes megtenni...

Mária lehajtja fejét, megfogja Jézus kezét és megcsókolja ujjai hegyét.

Közben megérkeztek a házhoz, és belépnek, azonnal Lázárhoz mennek, miközben az apostolokról a szolgálk gondoskodnak.

Jézus lehajol Lázárhoz, és megcsókolja egyre soványabbá váló arcát, mosolyával enyhítve barátjának szomorúságát.

– Mester, mennyire szeretsz engem! Még az estét se vártad be, hogy hozzám jöjjél. Ebben a melegben...

– Barátom, én örülök neked, és te nekem. Semmi más nem számít.

– Ez igaz. Már a szenvedésem se jelent semmit sem nekem... Most már tudom, miért szenvedek, és mit érhetek el szenvedésemmel – mondja Lázár bensőséges, lelki mosollyal.

– Így van, Mester. Szinte azt lehetne mondani, hogy Lázárunk örömmel nézi a betegséget és... – egy sóhajtás félbeszakítja Márta hangját.

– De mondd csak ki: és a halált. Mester, mondd meg nekik, akiknek segíteniük kell nekem, mint a leviták segítik a papokat.

– Minél, barátom?

– Az áldozat befejezésénél...

– De nemrég még féltél a haláltól! Tehát már nem szeretsz minket? Már nem szereted a Mestert? Nem akarsz szolgálni?... – kérdezi Mária szívhez szólóbban és a szenvedéstől sápadtan, miközben testvéreinek elsárgult kezét simogatja.

– És te kérdezed ezt, éppen te, az égő és buzgó lélek? Nem vagyok testvéred? Nem azonos a vérünk, és az én szeretetem nem ugyanaz a szent szeretet Jézus, a lelkek, és irántatok is szeretett nővéreim?... De húsvét óta lelkem nagyszerű szavakat hall, és szeretem a halált. Uram, felajánlom neked életemet, a te szándékaidért.

– Nem kéred hát többé tőlem, hogy gyógyítsalak meg?

– Nem, Mesterem. Áldásodat kérem, hogy tudjak szenvedni, és... meghalni... és ha nem túlságosan sok, amit kérek, hogy megváltani... Te mondtad ezt...

– Én mondtam, és megáldalak, hogy erőt adjak neked. – És rája teszi kezét, és utána megcsókolja.

– Együtt maradunk, és te oktatni fogsz engem...

– Nem most, Lázár. Nem maradok itt sokáig. Csak néhány órára jöttem. Amint besötétedik újra kelek.

– De miért? – kérdezi csalódottan a három testvér.

– Mert nem maradhatok... Visszatérek majd ősszel. És akkor... gyakrabban itt maradok, és sokat fogok tenni itt... és a környéken...

Szomorúan hallgatnak. Utána Márta kéri:

– Akkor legalább pihenj le, étkezzél...

– Semmi sem pihentet engem jobban a ti szereteteteknél. Pihentessétek le apostolaimat, és engem hagyjatok itt maradni, köztetek, ily békében...

Márta könnyezve megy ki, és visszatér, hideg tejet hozva egy tálcán, és gyümölcsöket...

– Az apostolok már ettek, és fáradtan alszanak. Mesterem, igazán nem akarsz lepihenni?

– Ne erőltesd, Márta. Még hajnal előtt keresni fognak engem itt, a Getszemániban, Johannánál, és minden vendéglátó házban. De hajnalban én már távol leszek.

– Hová mégy, Mester? – kérdezi Lázár.

– Jerikó felé, de nem a szokott úton... Letérek Tekua felé, és utána fordulok Jerikó irányába.

– Gyötrelmes út ebben az évszakban! – mormolja Márta.

– Éppen ezért elhagyatott. Éjjel megyünk majd. Az éjjelek világosak még a hold felkelte előtt is... És így gyorsan elérkezik a hajnal...

– És utána? – kérdezi Mária.

– És utána a Jordánon túlra megyek. Szamaria magasságában, annak északi részén átjövök a folyón erre az oldalra.

– Menj gyorsan Názáretbe. Fáradt vagy... – mondja Lázár.

– Előbb el kell mennem a tenger partjára... Utána... Galieába megyek. De ott is üldözni fognak...

– De ott lesz Anyád, aki megvigasztal... – mondja Márta.

– Igen, szegény Anyám!

– Mester, Magdala a tied. Tudod – emlékezteti Őt Mária.

– Tudom, Mária... Tudom mindazt, ami jó és ami rossz...

– Ily messzire tőled!... oly sokáig! Élve fogsz még találni, Mester?

– Ne kételkedj ebben! Ne sírjatok... Hozzá kell szokni az elválásokhoz is. Hasznosak arra, hogy próbára tegyék az érzelmek erejét. A szerető szíveket jobban megértjük, ha a távolból lelki szemünkkel szemléljük. Ha a szeretett személy közelléte miatt érzett emberhez méltó öröm nem fog befolyásolni bennünket, és lelkéről és szelleméről elmélkedhetünk, akkor jobban megértjük a távollevő „énjét”... Biztos vagyok abban, hogy Mestereteket még jobban meg fogjátok érteni, ha cselekedeteimet és érzelmeimet a nyugalomban szemlélhetitek.

– Ó, Mester! De mi nem kételkedünk benned!

– Én sem bennetek. Mindent tudok. De még jobban meg fogtok érteni engem. Nem mondom, hogy szeretni, mert ismerem szíveteket. Csak azt mondom: imádkoztatok értem.

A három testvér sír... Jézus annyira szomorú!... Hogy ne sírnának?

– Mit akartok? Isten az embernek a kölcsönös szeretetet adta. De az emberek átadták magukat a gyűlöletnek... És a gyűlölet nemcsak az ellenségeket osztja meg egymás között, hanem a barátok elszakadását is előidézi.

Hosszú szünet.

Utána Lázár megszólal:

– Mester, menj el egy ideig Palesztinából...

– Nem. Az én helyem itt van. Itt kell élnem, a jó hírt hirdetnem, és meghalnom.

– De gondoskodtál Jánosról és a görög nőről. Menj el hozzájuk!

– Nem. Őket meg kellett menteni, nekem pedig mentenem kell. És ez a különbség, ami mindent megmagyaráz. Az oltár itt van, és itt van a szőszék. Én nem mehetek máshová, és egyáltalán... Azt hiszitek, hogy ez megváltoztatná azt, amit elhatároztak? Nem. Sem a földön, sem az égben. Csak elhomályosítaná a Messiás alakjának lelki tisztaságát, A „hitvány” lennék, aki a meneküléssel menti meg magát. Példát kell adnom a jelenleg élőknek és a jövőbelieknek arra, hogy Isten dolgaiban, a szent dolgokban nem szabad gyáváknak lenni...

– Igazad van, Mester – sóhajt fel Lázár...

És Márta, félrehúзва a függönyt, azt mondja:

– Igazad van... Az est közeledik. Nincs többé napfény...

Mária ezekre a szavakra sírva fakad, erősebben, mint a farizeus házában tette, amikor az Üdvözítő bocsánatát kérte.

– Miért sírsz így? – kérdezi Márta.

– Mert az igazat mondtad, nővérem! Nincs többé napfény... A Mester elmegy... Nincs többé napfény számomra... számunkra...

– Legyetek jók! Megáldalak titeket, és áldásom veletek marad. És most hagyjatok engem magamra Lázárral, aki fáradt, és akinek szüksége van a csendre. Virrasztva barátommal pihenek. Gondoskodjatok az apostolokról, és legyenek készen, amikor besötétedik...

A nővérek visszavonulnak, és Jézus csendesen, magába mélyedve pihen, elsorvadó barátja mellett ülve, aki arcán könnyed mosollyal elalszik.

Testvérem nem leprás!

Mikor Jézus megint ellátogat Betániába Lázár sebei már nagyon kellemetlen bűzt árasztanak, amit illatszerekkel igyekeznek elnyomni. A két nővér fogadja Őt, s nagyon látható rajtuk a fájdalom és a hosszú virrasztások okozta fáradtság. Csendesen, Isten akaratában megnyugodva sírnak.

– Maradj távol tőle! – suttogja Márta – Igazában véve félünk attól, hogy vétkezünk a leprásokra vonatkozó törvények ellen.

Mária Magdolna is felsóhajt:

– Hívjunk kellene a papot. De... Én, én vagyok a leghibásabb, mert ellenzem ezt, és azt mondom, hogy nem az Izraelben átkosnak tekintett rettenetes betegségben szenved. Nem az, nem az! De annyira gyűlölnek minket, és oly sokan, hogy annak mondanák. Apostolodat, Simont sokkal kevesebbért leprásnak nyilvánították!

– Nem vagy sem pap, sem orvos, Mária – sóhajtja Márta.

– Nem vagyok. De te tudod, mit tettem, hogy biztos legyek abban, amit mondok. Uram, elmentem, és bejártam Hinnon egész völgyét és minden sírhelyet az En Rogel forrás közelében. Szolgálónak öltözve, elfátyolozva, hajnalban, élelmiszert vittem nekik, és vizet, és kötszereket és ruhákat. És nekik adtam. Azt mondtam, hogy ez egy fogadalom teljesítése valaki részéről, aki szereti őket. És igaz volt. Csak azt kértem tőlük, hogy mutassák meg sebeiket. Bizonyára bolondnak hittek... Ki akar látni ilyen rettenetes dolgokat? De, miután lettem közelükben ajándékaimat, kértem, hogy láthassam őket. Én lenn voltam, ők fönn, ők csodálkoztak, engem hányinger kerülgetett. Sírtak ők is, én is. És néztem, néztem, néztem őket. Néztem a sebhelyekkel borított testeket, a sebeket, a roncsokká vált arcokat, fehér hajukat, gennyes szemüket, kilátszó fogaikat, halálfejükét élő testükön, eltorzult kezüket, bütykös ágakhoz hasonló lábukat, éreztem a rothadás rettenetes bűzét. Ó, ha vétkeztem imádván a testet, ha élveztem a látást, szaglást, hallást, tapintást, mindazt, ami szép, illatos, összhangzatos, lágy és sima volt, biztosítalak róla, hogy érzékeim megtisztultak ez által az ismeret által. Szemeim elfelejtették a férfiak kísértő szépségét, amikor szemléltem ezeket a roncsokat. Füleim kiengesztelték a múlt örömeit, amit a férfias hangok okoztak, amikor hallottam ezeket az érdes, többé emberinek nem mondható hangokat. Megborzadt a testem az undorító szagoktól. És meghalt minden vágyam önmagam ápolását illetően, amikor láttam, mivé válunk a halál után... De magammal hoztam ezt a biztos meggyőződést: Lázár nem leprás. Az ő hangja nem tört meg, haja és bőre sértetlen, sebei másfélék. Nem az! Nem az! És lesújt engem, hogy Márta nem hisz nekem, és nem vigasztalja meg Lázárt azzal, hogy nem tartja őt leprásnak. Látod? Még téged sem akar látni, most, amikor tudja, ki vagy, nehogy megfertőzzön téged. Nővérem ostoba félelme téged is megfoszt a vigasztalástól!...

Mária heves természete haragra ragadja őt. De amikor látja, hogy nővére elkeseredett sírásra fakadt, azonnal lecsillapodik hevessége, és átöleli Mártát, és azt mondja:

– Ó, Márta! Bocsáss meg! Bocsáss meg! A fájdalom igazságtalanná tesz engem! Irántad és Lázár iránt érzett szeretetből szeretnék meggyőzni téged! Szegény nővérem! Szegény asszonyok vagyunk mi!

– Ne sírjatok így! Szükségetek van a kölcsönös részvételre és békére, mind magatok, mind ő miatta. Lázár nem leprás. Én mondom nektek!

– Ó, jöjj hozzám, Uram! Ki tudja jobban megítélni, mint te, hogy leprás-e? – kéri Márta.

– Nem mondtam már neked, hogy nem az?

– Igen. De hogyan mondhatod, ha nem láttad?

– Ó, Márta, Márta! Isten megbocsát neked, mert szenvedsz, és olyan vagy, mint akinek elment az esze! Szánlak téged, és elmegyek Lázárhoz, és leveszem a kötést sebeiről, és...

– ... és meggyógyítod!!! – kiáltja Márta, felállva.

– Mondtam már neked máskor, hogy nem tehetem... De békét adok nektek a leprásokra vonatkozó törvényt illetően. Menjünk...

És előre megy a ház felé, intve az apostoloknak, hogy ne kövessék.

Mária előre fut, kinyitja a kaput, végigfut egy folyosón, kinyit egy másik ajtót, és belép egy félig elsötétített szobába, amelyben edények, illatszerek, kötszerek vannak... Az illatszerek és a felbomlásban lévő test szagának keveréke megüti az orrot. Mária kinyit még egy ajtót, és örvendezve bekiáltja:

– Íme, itt a Mester! Eljön, megmondani neked, hogy igazam van, testvérem. Fel, mosolyogj, mert belép, akit szeretünk, a mi békénk! – és lehajol testvéréhez, felemeli annak arcát, megcsókolja, nem törődve a sebekből áradó bűzzel. Még feléje hajol, hogy megigazítsa őt, amikor Jézus kedves köszöntése visszhangzik már a szobában, és isteni jelenléte szinte megvilágítja az elsötétített helyiséget.

– Mester, ne félj... Én...

– Beteg vagyok! Nem több, Lázár. Az előírások oly bőségesek és szigorúak, hogy érthető az óvatosság. Jobb túlzásba menni az óvatossággal, mint az oktalansággal bizonyos fertőző betegségek esetében. De te nem vagy fertőző beteg, szegény barátom, nem vagy tisztátalan. Azért megölellek és megcsókolak, nem félve attól, hogy ezzel oktalanságot követek el testvéreim iránt. – És megcsókolja őt, karjaiban tartva a lesóványodott testet.

– Te igazán a Béke vagy! De még nem láttad. Íme, Mária megmutatja a rettenetes sebeket. Már egy halott vagyok, Uram. Nem értem, hogyan tudnak elviselni a nővérek...

Lázár lábát visszeres sebek borítják. Miközben Mária gyengéden kezeli őt, azt mondja:

– A te sebeid rózsák nővéred számára. Tüskés rózsák, de csak azért, mert te szenvedsz miattuk. Íme, Mester! Látod? A lepra nem ilyen!

– Nem ilyen. Ez súlyos betegség, és elemészt téged, de nem veszélyes másokra. Higgyél Mesterednek! Kötözd csak be, Mária. Láttam.

– És... igazán nem érinted meg? – sóhajtja Márta, aki makacsul reménykedik.

– Nem szükséges. Nem mintha undorodnék tőle, hanem azért, hogy ne okozzak fájdalmat vele.

Márta lehajtja fejét, nem erőlteti tovább. Segít nővérének, odanyújtva neki a borba és illatos ecetbe mártott kötszereket. Közben némán hullanak könnyei az edénybe.

Mária bekötözi a szegény lábakat, és ismét betakarja a takaróval. Lázár lábai már sárgák, mint egy halotté.

– Egyedül jöttél?

– Nem. Mindnyájan velem vannak, a kerióti Júdást kivéve, aki Jeruzsálemben maradt, és majd később jön el... Ha addigra már messze leszek, küldjétek el őt Betabarába. Ott leszek. Ott várjon rám.

– Hamar elmész...

– De hamarosan visszatérek majd. Rövidesen, a templomszentelés ünnepére. Azokban a napokban veled leszek.

– Nem tudlak megtisztelni téged a Fény ünnepén...

– Azon a napon Betlehembben leszek. Szükségét érzem annak, hogy viszontlássam bölcsőmet...

– Szomorú vagy... Tudom... Ó, nem tehetsz semmit sem!

– Nem vagyok szomorú. A Megváltó vagyok... De te fáradt vagy. Ne küzdj az álom ellen, barátom!

– Irántad való tiszteletből teszem...

– Aludj, aludj! Utána majd látjuk egymást... – Jézus csendesen visszavonul.

– Láttad, Mester? – kérdezi Márta, amikor a folyosón vannak.

– Láttam. Szegény nőtanítványaim... Veletek sírok. De igazán mondom nektek, hogy szívem sokkal sebesebb, mint a ti testvéretek. Szívemet marcangolja a fájdalom... – és olyan

szomorúan néz rájuk, hogy a két nővér elfelejti az ő fájalmukat. Szeretnék megölelni Őt, de mivel nők, csak kezét és ruháját csókolják le, érzelmeik kifejezéseképpen.

(7-1644)

Tudjatok remélni és hinni!...

A templomszentelés ünnepe előtt Jézus ismét felkeresi Lázárt. A halk kopogásra Márta nyit ajtót, s kinéz sovány, sápadt arcával:

– Mester! Jöjj! Te áldott!

Jézus belép, átmegy a szobán, amely a betegszoba előtt van, és belép abba. Lázár alszik. Lázár? Egy csontváz, egy múmia, amely sárga és lélegzik... Feje olyan, mint egy halálfej. Bőre viaszszárga. Szemei annyira beesettek, mintha nem is lenne szemgolyója. Orra megnyúlt, ajka sápadt, fogai kilátszanak kissé nyitva levő száján.

Jézus lehajol hozzá, és figyeli. Feláll. Nézi a két nővért, akik fájdalmas, de reménykedő tekintettel figyelik. Int nekik, és csendesen kimegy a két szoba előtt lévő folyosóra. Márta és Mária követik. Becsukják maguk mögött az ajtót.

Csendesen nézik egymást. A nővérek többé már nem tudnak sem kérni, sem beszélni. Jézus szól hozzájuk:

– Tudjátok, ki vagyok. Én is tudom, kik vagytok. Tudjátok, hogy szeretlek titeket. Én is tudom, hogy ti szerettek engem. Ismeritek hatalmammat. Én is ismerem belém vetett hiteteket. Azt is tudjátok, főleg te, Mária, hogy aki jobban szeret, az többet nyer el. És szeretni annyit jelent, hogy tudunk remélni és hinni minden mértéket és valóságot felülmúlva akkor is, ha minden hitünk és reményünk ellen szól. Nos, mondom nektek, tudjatok remélni és hinni minden ellenkező tény dacára. Értitek? Azt mondom: tudjatok remélni és hinni minden ellenkező tény dacára. Én csak néhány órára tudok megállni itt. A Magasságbeli tudja, mennyire szeretnék veletek maradni, hogy segítssek és megvigasztaljalak titeket és őt. De mint Isten Fia, tudom, hogy el kell mennem. El kell távoznom... Hogy ne legyek itt, amikor... ti jobban kívántok engem, mint a levegőt, amit belélegeztek. Egy napon megértitek majd ennek okát, ami most kegyetlennek látszhat számotokra. Isteni oka van. Fájdalmas számomra, az Ember számára éppúgy, mint a ti számotokra. Fájdalmas most. Most, mert nem tudjátok átkarolni és szemlélni annak szépségét és bölcsességét. Én sem fedhetem fel azt előttetek. Amikor minden beteljesedik, akkor majd megértitek, és örvendezni fogtok... Ide hallgassatok: amikor Lázár meghal... Ne sírjatok így!... Akkor azonnal küldjétek értem. És közben hívjatok meg sokakat a temetésre, amint az illő Lázárhoz és a ti házatokhoz. Ő egy nagyszerű zsidó. Kevesen fogják fel ezt igazában. De ő felülmúl sokakat Isten szemében... Én tudatom veletek, hogy hol vagytok, hogy mindig megtalálhassatok.

– De miért nem maradsz itt legalább abban a pillanatban? Igen, mi beletörődtünk az ő halálába... De te... De te... De te... – Márta zokog, és nem tud többet mondani. Sírását elfojtja ruhájával...

Mária azonban nézi Jézust, erősen, erősen, mintegy meghipnotizálva... és nem sír.

– Tudjatok engedelmeskedni, tudjatok hinni, remélni... tudjatok mindig igent mondani Istennek... Lázár hív titeket... Menjetek! Akkor én eljövök... És ha nem tudok többet beszélni veletek négy szemközt, emlékezzetek vissza arra, amit mondtam.

És miközben ők ismét bemennek a szobába, Jézus leül egy kőpadra, és imádkozik.

Távozzatok mindnyájan!

Mikor Lázár már haldoklik, felkeresi őt Arimateai József és Nikodémus, Mannaennel együtt. Másnap pedig Jézus ellenségei keresik fel Lázárt, a nagytanács tagjai, farizeusok, szadduceusok és heródiánusok. Képmutató módon tettetik, hogy tiszteletből akarják üdvözölni Lázárt. Márta azonban az orvos rendeletére hivatkozva megtagadja ezt tőlük. Valójában azt is szeretnék tudni, hogy Jézus Lázárral van-e. Márta már majdnem enged nekik, mikor megjelenik Mária Magdolna.

– Nincs semmi titkolni való testvérem szobájában. Csak egy haldokló van ott, akit kegyesen meg kell kímélni minden fájdalmas emléktől. És te, Elchia, és ti mindnyájan fájdalmas emlékek vagytok Lázár számára – jelenti ki Mária.

– Mária! – sóhajt fel Márta, igyekezve megfékezni őt.

– Semmi, nővérem! Hagyj beszélni... – és a többiekhez fordulva folytatja: – De hogy megszüntessek bennetek minden kétséget, közületek egy valaki jöjjön velem, ha a haldokló látása és a haldokló testének bűze nem okoz neki hányingert.

– És te nem vagy fájdalmas emlék a számára? – kérdezi gúnyosan egy heródiánus.

Márta felnyög. Mária ránéz, mint egy nyugtalan sas. Szemei villámokat szórnak. Kiegyenesedik, és királynői testtartással kijelenti:

– Igen. Én is egy emlék vagyok. De nem fájdalmas, mint te mondd. Isten irgalmasságának emléke vagyok. És engem látva Lázár békében hal meg, mert tudja, hogy a Végtelen Irgalmasság kezébe adja vissza lelkét.

– Ha, ha, ha! Nem így beszéltél előzőleg! A te erényeid! Aki nem ismer téged, annak mondhatod ezt...

– De nem neked, nemde? Ehelyett éppen neked mondom, hogy az ember olyanná válik, amilyen életet él. Akkor, sajnos, olyan voltam, mint te. Most a Szent közelében becsületessé váltam.

– A lerombolt dolgokat nem lehet helyreállítani, Mária!

– Valóban, ti, ti mindnyájan nem vagytok képesek helyreállítani. Nem vagytok képesek helyrehozni azt, amit leromboltatok. Nem te, aki undorral töltesz el engem. Nem ti, akik a szenvedés idején megbántottátok testvéreimet, és most, gonosz szándékkal barátainak akarjátok mutatni magatokat.

– Ó, merész vagy, asszony! A Rabbi sok ördögöt kiűzött belőled, de nem tett szelíddé téged! – mondja egyikük.

– Nem, Jonatás, Annás fia. Nem gyengített el engem. Inkább erősebbé tett, merésszé, mint a becsületes emberek, akik szét akarnak törni minden köteléket, múltjukat illetőleg, hogy új életet kezdjenek. Előre! Ki jön velem Lázárhoz?

– Én jövök! – mondja felsóhajtva Elchiás, aki hamis, mint egy kígyó.

Együtt elmennek. A többiek Mártához fordulnak:

– A te nővéred!... Még mindig ilyen! Nem lenne szabad. Annyi mindenért bocsánatot kell nyernie! – mondja Uriel, az a rabbi, aki Giszkalában megdobta egy kővel Jézus kezét.

Márta visszanyerte erejét Mária szavainak hatására, és kijelenti:

– Isten megbocsátott neki. Ez után minden más megbocsátás értéktelen. Jelenlegi életével példát ad a világnak. – De Márta merészsége sírássá változik. Könnyek között nyögte mondja: – Kegyetlenek vagytok! Iránta... és irántam... Nem vagytok részvétellel sem a múltbeli, sem a jelenlegi szenvedés iránt. Miért jöttetek? Hogy sértegetsetek, és szenvedést okozzatok?

– Nem, asszony. Nem. Egyedül azért, hogy üdvözöljünk egy nagy zsidót, aki haldoklik. Nem másért! Nem másért! Ne magyarázd rosszra jó szándékunkat. Megtudtuk, hogy József és Nikodémus eljöttek, és mi is eljöttünk, mint ők, a Rabbi és Lázár két nagy barátja tették.

Miért akartok másként bánni velünk, akik ugyanúgy szeretjük a Rabbit és Lázárt, mint ők? Nem vagytok igazságosak. Állíthatjátok talán, hogy ők, Jánossal, Eleázárral, Fülöppel, Józsuéval és Joákimmal nem jöttek el Lázárhoz, és hogy Mannaen sem jött el?

– Nem mondok semmit. Csodálkozom azonban azon, hogy mindent ilyen jól tudtok. Nem gondoltuk, hogy még házunk belsejét is megfigyelitek. Nem gondoltam, hogy a hatszázharminc parancson felül van még egy új is: hogy kémkedjete, nyomozzátok a család belső ügyei után... Ó, bocsássatok meg! Megbántalak titeket! A fájdalom eszemet veszi, és ti még élesebbé teszitek ezt a fájdalmat.

– Ó, mi megértünk téged, asszony! És mivel gondoltunk erre, egy jó tanácsot akarunk adni. Küldjete el a Mesterért, és hívjátok ide! Tegnap is eljött hozzánk hét leprás, hogy dicsérje az Urat, mert a Rabbi meggyógyította őket. Hívjátok el Őt Lázárhoz is.

– Az én testvérem nem leprás – kiált fel Márta! – Ezért akartátok látni őt? Ezért jöttetek? Nem! Nem leprás. Nézzétek meg kezeimet. Évek óta gondozom őt, és nem lettem leprás. Bőröm vörös az illatszerektől, de nem vagyok leprás.

– Béke! Béke, asszony. Ki mondja neked, hogy Lázár leprás? És ki gyanúsít titeket a rettenetes bűnnel, hogy egy leprást rejtegettek? Azt hiszitek, hogy nem sújtottunk volna le rátok, ha vétettetek volna ebben?

– Így van! És most mondjuk nektek, a ti javatokat akarva, anyád iránti szeretetből, és Lázár iránti szeretetünkéből, hogy hívjátok a Mestert! Fejedet rázod? Azt akarod mondani, hogy már késő? Hogyan? Nem hiszel benne te, Márta, az Ő hűséges tanítványa? Ez súlyos dolog! Már te is kételkedni kezdesz? – mondja Archelaus.

– Te káromkods, írástudó! Én hiszek a Mesterben, mint az igaz Istenben!

– Akkor miért nem akarod ezt bebizonyítani? Ő feltámasztotta a halottakat... Legalábbis ezt mondják... Talán nem tudod, hol van? Ha akarod, mi megkeressük, hogy segítsünk titeket – ajánlja Félix.

– Nem! Lázár házában biztosan tudják, hol van a Rabbi. Mondd meg őszintén, asszony, és ha nem tudjátok, mi elmegyünk, és megkeressük, és hozzád vezetjük, és jelen leszünk a csodánál, hogy veled együtt és mindnyájatokkal együtt örüljünk neki – mondja kísértve Szádok.

Márta habozik, s már kész engedni.

– Nem tudom, hol van... Igazán nem... Több napja elment, és úgy búcsúzott el, mint aki hosszabb útra megy... Vigasztalásomra szolgálna tudni, hol van... Legalább tudni... De nem tudom, igazán nem...

– Szegény asszony! Mi segítünk majd téged... Elvezetjük Őt hozzád – mondja Kornéliusz.

– Nem! Nem szükséges. A Mester... Róla beszéltek, nemde? A Mester azt mondta, hogy remélnünk kell a remélhetőn túl, és egyedül csak Istenben. És mi ezt fogjuk tenni – mondja Mária, aki visszatér Elchiással, aki azonnal három farizeushoz siet, és suttogva beszél velük.

– De hallom, hogy haldoklik! – mondja egyikük, Dórá.

– És aztán? Meghal! Én nem állok Isten határozata elé, és nem leszek engedetlen a Rabbi iránt.

– És miben reménykedsz a halál után, te esztelen? – nevet rajta a heródiánus.

– Miben? Az Életben! – Mária kiáltása kifejezi teljes hitét.

– Az Életben? Ha, ha! Légy őszinte! Te tudod, hogy egy igazán halott esetében semmi hatalma sincs, és te ostoba szeretetedben iránta nem akarod ezt bevallani.

– Távozzatok, mindnyájan! Márta dolga lenne ezt mondani. De ő fél tőletek. Én csak Isten megbántásától félek, aki megbocsátott nekem. Ezért beszélek Márta helyett. Távozzatok mindnyájan! Nincs helyetek ebben a házban, mert gyűlölitek Jézust. Kifelé! A ti sötét barlangjaitokba! Ki, mindnyájan! Vagy kidobatlak titeket a szolgálkkal, mint egy sereg piszkos koldust.

Haragjában nagyon erőteljes. A zsidók gyáván elmenekülnek előle. Valóban olyannak látszik, mint egy haragos főangyal.

A terem kiürül. Márta sírásban tör ki.

– Miért sírsz, nővérem? Semmi okot sem látok rá...

– Ó, te megsértetted őket... és ők megsértettek téged, minket... és most bosszút fognak állni... és...

– Ugyan, hallgass már, ostoba nő! Kin állnának bosszút? Lázaron? Előbb el kell határozniuk, és mielőtt elhatároznák... Ó, egy halotton nem állnak bosszút! Rajtunk? Szükségünk van talán az ő kenyerekre ahhoz, hogy megéljünk? Birtokainkat nem érintik meg. Azok Róma védelme alatt állnak. Akkor min? És, még ha megtehetnék, akkor is nemde fiatalak és erősek vagyunk mindketten? Nem dolgozhatunk? Jézus talán nem szegény? Jézusunk talán nem egy munkás volt? Mi hozzá hasonlóká válunk, ha szegények és munkások leszünk. Dicsőségünkre válik! Reméld ezt! Kérd Istentől!

– De amit rólad mondtak...

– Ha, ha! Amit rólam mondtak. Az az igazság. Én magam is azt mondom. Tisztátalan voltam. Most a Pásztor báránya vagyok. És a múlt meghalt. Gyerünk, menjünk Lázárhoz!

(8-12)

Márta és Mária a kertben beszélgetnek egy idős, méltóságteljes külsejű férfival, aki rómainak látszik. Mária megkérdezi:

– Nos, Nikomédész? Mit mondasz testvérünkről? Mi nagyon betegnek látjuk őt... Beszélj!

A férfi részvételteljes mozdulatot tesz kezével, kifejezve, hogy a tény elkerülhetetlen, és miután megáll, azt mondja:

– Nagyon beteg... Én sose áltattalak titeket attól kezdve, hogy gondját viselem. Tudjátok, hogy mindent megpróbáltam. De sikertelenül. Reméltem, hogy a jó táplálkozás és az italok, amelyeket készítettem számára enyhítik betegségét. A régi orvosi iskola által ajánlott mérgekkel is megpróbálkoztam, hogy megőrizzem vérének a romlástól, és fenntartsam erejét. De a betegség erősebb volt, mint a gyógyszerek. Az ilyen betegség olyan, mint a rozsda. Tönkretesz. Még ha külsőleg egészségesnek látszanak is, belül már megtámadja csontjukat, és ez elterjed az egész testben...

– De csak lábai betegek... – nyögi Márta.

– Igen. De a láz rombol ott is, ahol ti nem látjátok. Nézzétek azt az ágat, amely leesett a fáról, Szúvasnak látszik. – felveszi, és szétmorzsolja ujjai között. – Látjátok? Lázár már haldoklik... szegény nővérek! Atyáitok Istene, és a mi orvosi tudományunk félistenei semmit sem tudtak tenni... vagy nem akartak semmit sem tenni. A ti Istenetekről beszélek... Ezért, igen, már közelinek látom a halált. Látjátok! Többé nem eszik, nem marad benne az a kevés, amit magához vesz, s ami benne marad, azt nem tudja megemészteni. Ez a vég... És – higgycetek az orvosnak, aki ismer titeket, és emlékszik Teofilra – most már a halál a legkívánatosabb... Rettenetes a betegség. Évezredek óta tönkretesz az embert, és az ember nem tudja megsemmisíteni erejüket. Csak az istenek tudnák, ha... – Megáll, és állat simogatja ujjával. Gondolkozik. Azután azt mondja: – Miért nem hívjátok a Galileait? Ő barátotok. Ő meg tudja tenni, mert Ő mindenre képes. Én ellenőriztem azokat az egyéneket, akik már halálra voltak ítélve, s akik meggyógyultak. Belőle különös erő árad. Titokzatos erő, amely újra éleszti és egyesíti a szétszóródott erőket, és eltölti az embereket az élni akarással... Nem tudom. Tudom azonban, hogy csodálatos dolgokat láttam, amikor elvegyültem az Őt követő tömegben... Hívjátok Őt. Én egy pogány vagyok. De tisztelem népetek titokzatos csodatevőjét. És boldog leszek, ha Ő meg tudja tenni azt, amire én képtelen voltam.

– Ő az Isten, Nikomédész. Azért képes erre. Az erő, amiről te beszélsz, az Ő isteni akarata – mondja Mária.

– Nem nevetem ki hiteteket. Sőt, buzdítom növelését a lehetetlenig. A többi... Olvas az ember arról, hogy néha leszálltak az istenek a földre. Én... sose hittem ebben... De orvosi tudással azt kell mondanom, hogy így van, mert a Galileai olyan gyógyításokat visz végbe, amilyenekre csak egy isten képes.

– Nem egy isten, Nikomédesz. Az igazi Isten – erősíti Mária.

– Rendben van. Amint akard. És én hinni fogok benne, és követője leszek, ha látom, hogy Lázár... feltámad. Mert most már nem gyógyulásról, hanem feltámadásról kell beszélni. Hívjátok azért el Őt, és sürgősen... mert ha nem váltam ostobává, három napon belül meghal. Legfeljebb három napig él még. De előbb is bekövetkezhet.

– Ó, ha tudnánk! De nem tudjuk, hol van... – mondja Márta.

– Én tudom. Egyik tanítványa azt mondta nekem, hogy a Jordánon túl van, a gázló közelében. Ti talán jobban ismeritek a helyet.

– Ah, biztosan Salamon házában! – mondja Mária.

– Nagyon messze?

– Nem, Nikomédesz.

– Akkor küldjétek hozzá azonnal egy szolgát, megmondani neki, hogy jöjjön. Én később visszatérek ide, és itt maradok, hogy lássam, mit tesz Lázárral. Viszontlátásra, úrnők! És... bátorítsátok kölcsönösen egymást. – Meghajol és elmegy a kapu felé, ahol egy szolgálta tartja számára a lovát.

– Mit tegyünk, Mária? – kérdezi Márta.

– Engedelmeskedünk a Mesternek. Ő azt mondta, küldjünk érte, és hívjuk, miután Lázár meghalt. És ezt tesszük.

– De ha meghal... mit segít többé itt a Mester? Igen, a mi szívünk számára hasznos lesz. De Lázárnak!... Én elküldök hozzá egy szolgát, hogy ide hívja.

– Ne tedd! Tönkretennéd a csodát. Ő azt mondta, hogy tudjunk remélni és hinni minden ellenkező tény dacára. És ha megtesszük, részünk lesz a csodában, ebben biztos vagyok. Ha nem tudjuk megtenni ezt, Isten magunkra hagy, mert azt képzeltük, hogy jobban tudjuk, mit kell tennünk, mint Ő, és semmi sem fog történni.

– De nem látod, mennyire szenved Lázár? Nem hallod, hogy azokban a pillanatokban, amikor magánál van, mennyire vágyódik a Mester után? Szívtelen vagy, ha meg akard tagadni szegény testvérünk utolsó kívánságának teljesítését! Szegény testvérünk! Szegény testvérünk! Hamarosan nem lesz többé testvérünk! Sem atyánk, sem anyánk, sem testvérünk! A ház tönkremegy, és mi ketten olyanok leszünk benne, mint két pálma a pusztában. – Mártán erőt vesz a fájdalom, a keletiek módjára arcát üti, haját összeborzolja.

Mária erőteljesen rászól:

– Hallgass! Hallgass, mondom! Ő meghallhatja. Én jobban szeretem őt, mint te, és tudok uralkodni magamon. Te egy beteg nő benyomását kelted. Hallgass, mondom! Ez az esztelenség nem változtat a helyzeten, és nem mozgatja meg a szíveket sem. Tévedsz, ha ezzel akarsz hatással lenni rám. Fontold meg jól! Számomra is nagyon nehéz az engedelmeség. De ellenállok a kísértésnek.

Márta lecsillapodik kissé nővérenek erőteljes szavaira, de nyögve segítségül hívja anyját:

– Mama, ó, mamám, vigasztalj meg! Nincs többé békém, mióta meghaltál. Ha itt lennél, anyám! Ha a szenvedés nem ölt volna meg! Ha itt lennél és irányítanál minket, engedelmeskednénk neked, mindnyájunk javára... Ó...

Mária színe elváltozik, csendesen sír, és kezeit tördeli.

Márta ránéz, és azt mondja:

– Anyánk, amikor haldoklott megígértette velem, hogy anya leszek Lázár számára. Ha ő itt lenne.

– Engedelmeskedne a Mesternek, mert jó asszony volt. Hasztalanul igyekszel megindítani engem. Mondd csak ki, hogy én öltem meg anyámat a neki okozott szenvedéssel. Azt

mondom: „Igazad van”. De ha azt akarod mondani nekem, hogy igazad van, amikor el akarod hívni a Mestert, azt mondom: „Nem.”, és mindig azt fogom mondani: „Nem!” És biztos vagyok benne, hogy anyám Ábrahám kebeléről jóváhagy és megáld engem. Menjünk be a házba!

– Többé semmi! Többé semmi!

– Minden! Ezt kell mondanod: minden! Igazán, te látszólag hallgatsz a Mestert, figyelmesen, mikor beszél, de utána nem emlékszel semmire sem abból, amit mondott. Nem mondta-e mindig, hogy a szeretet és az engedelmség tesz Isten gyermekeivé és az Ország örököséivé? Akkor hogyan mondhatod, hogy semmink se lesz, ha velünk lesz Isten, és birtokolni fogjuk az Országot hűségünk miatt? Ó, igazán szükség van arra, hogy valaki teljesen elmerüljön a bűnben, mint én tettem, hogy utána teljesen elmerülhessen a jóban, az engedelmségben, a reményben, a hitben, a szeretetben!...

– Te megengeded, hogy a zsidók kinevessék a Mestert, és célzásokat tegyenek rá. Hallottad tegnap...

– Még mindig azokra a keselyűkre gondolsz? Hagyd, hadd köpködjék ki, ami bennük van! Mit számít számodra a világ? Mi a világ Istennel összehasonlítva? Nézd: kevesebb, mint ez a piszkos döglégy, amelyik a szennyből táplálkozott, s amelyet eltaposok így – és erőteljesen eltapos egy az úton lassan mászó legyet. Utána megfogja Márta karját, és azt mondja: – Fel! Jöjj a házba, és...

– Tegyük legalább azt, hogy tudatjuk a Mesterrel, hogy ő haldoklik, anélkül, hogy többet mondanánk...

– Mintha neki szüksége lenne arra, hogy ezt tőlünk tudja meg! Nem! Megmondtam! Felesleges. Ő azt mondta: „Amikor meghal, tudassátok velem.” És ezt tesszük. Nem előbb.

– Senki, senki sincs részvétellel fájdalmam iránt! Te kevésbé, mint bárki más...

– Hagyj fel ezzel a sírással! Nem tudom elviselni... – és Mária ajkát harapdálja, hogy ő is sírva ne fakadjon.

Marcella kifut a házból, Maximínusszal együtt:

– Márta! Mária! Fussatok! Lázár rosszul van. Nem válaszol többé...

A két nővér gyorsan befut a házba... és hamarosan hallani lehet Mária erőteljes hangját, amint parancsokat osztogat a szolgáknak, akik futnak a szíverősítőkkal és forró vizes edényekkel, és suttognak, fájdalmas kézmozdulatok kíséretében.

Lassan mindenki lecsillapodik. Márta kimegy a házból. Odahív egy szolgát, és a jázmin lugasba megy vele, ahol mások nem látják.

– Jól figyelj ide! Amikor én a többi szolgákat foglalkoztatom a házban, te nyergeld meg a leggyorsabb lovat... Ha véletlenül valaki meglátna, mondd, hogy az orvoshoz mégy... Nem hazudsz ezzel, és én nem tanítalak téged hazudni, mert valóban az áldott Orvoshoz küldelek téged... Vigyél magaddal takarmányt a lónak, és élelmet a magad számára, és ezt az erszényt mindarra, amire szükséged lehet. Menj ki a kiskapun, és menj át a learatott mezőkön, hogy ne hallják a lódobogást, amikor eltávozol a házból. Megállás nélkül vágtsz Jerikó felé, még éjjel is. Érted? Megállás nélkül. A hold megvilágítja az utat, ha besötétedik, mialatt vágatsz. Gondolj arra, hogy a te kezében van urad élete, és a te gyorsaságodtól függ. Bízom benned.

– Úrnóm, rabszolgaként szolgállok téged!

– Menj a betabarái gázlóhoz. Kelj át és menj a Jordánon túli Betániába. Érted? Oda, ahol a kezdetben János keresztelt.

– Tudom. Én is odamentem, hogy megtisztuljak.

– Azon a vidéken van a Mester. Mindenki megmutathatja neked a házat, ahol lakik. De ha a főútvonal helyett a folyó partját követed, az jobb. Kevésbé látnak, és magadtól is megtalálod a házat. Az első ház a folyó melletti úton. Nem tévesztheted el. Alacsony, terasz nélküli ház, kertje lemegy a folyóig, a sövényen kis fakapu van. Megértetted? Ismételd el!

A szolga türelmesen elismétli.

– Rendben van, Kérd, hogy beszélhess vele, egyedül csak vele, és mondd meg neki, hogy úrnőd küldött, és hogy Lázár nagyon beteg, hamarosan meghal, mi nem tudunk tovább ellenállni, mert ő kívánja, és jöjjön azonnal, azonnal, Isten szerelmére. Jól megértetted?

– Megértettem, úrnóm.

– És utána azonnal térj vissza úgy, hogy senki se vegye nagyon észre távollétedet. Vigyél magaddal egy fáklyát a sötét órákra. Menj, fuss, vágtsd, tedd tönkre a lovat, de térj vissza gyorsan a Mester válaszával!

– Megteszem, úrnóm.

– Menj! Menj! Látod? Már mindenki bement a házba. Menj azonnal! Senki sem fogja meglátni készülődésedet. Én magam hozok számodra ennivalót. Menj! A kiskapu küszöbére fogom tenni számodra. Menj! És Isten legyen veled. Menj!

Márta gyorsan befut a házba, és utána kimegy egy mellékajtón, egy kis zsákkal kezében, az ösvény mellett, annak első nyílásáig, ahol eltűnik.

(8-18)

Tönkretetted a csodát!

Mária, Márta, Noémi és Maximínusz a haldokló Lázár mellett vannak. Marcella is segédkezik nekik. Márta megnedvesíti Lázár kiszáradt ajkát. Mária a bőséges izzadságot törölgeti csontvázszerű arcáról. Mindezt teljes csendben teszik. Egyszerre csak megszólal Mária:

– Nézd, Márta, az ajkak már nem oly sápadtak.

– Igen. És lélegzete is könnyebb. Már egy ideje figyelem – mondja Maximínusz.

Márta lehajol és szólítgatja testvérét:

– Lázár! Lázár! Ó, nézd, Mária. Mintha mosolyogna, és megmozdult a szemhéja. Jobban van, Mária! Jobban! Hány óra van?

– Valamivel elmúlt az este.

– Ah! – Márta mellére szorítja kezét, felemeli szemét, bizalmas ima kifejezésével, és elmosolyodik.

A többiek csodálkozva nézik, és Mária megjegyzi:

– Nem értem, miért tesz oly boldoggá téged, hogy elmúlt az este. – És gyanakodva, aggódva vizsgálja őt.

Márta nem válaszol, hanem továbbra is testvérével foglalatoskodik. Mária két mécsest hozat egy szolgálóval, hogy jobban lássanak.

– Ó, Mária! Mária! Nézd! Valóban nem olyan sápadt!

– És arca nem olyan kimerült. Feléled! – mondja Marcella.

– Adjatok neki még néhány csepp bort, jót tesz neki – ajánlja Maximínusz.

Mária néhány csepp bort tesz Lázár ajkára. Ő nyelvével lenyalja. Közben megérkezik Nikomédusz, az orvos. Lázár kinyitja szemét. Mária föléje hajolva kérdezi:

– Lázár! Hallasz engem? Ki vagytok?

Lázár bizonytalan, fátyolos szemmel néz rá, s nagy nehezen kimondja:

– Mama!

– Mária vagytok. Mária! A nővéred!

– Mama!

– Nem ismer fel téged. Mamáját hívja. A haldoklók mindig ezt teszik – mondja Noémi, könnyes szemmel.

– De beszél. Annyi idő óta újra beszél. Ez már sok... Utána jobban lesz. Ó, Uram, jutalmazd meg szolgádat! – mondja Márta, buzgón imádkozva.

– De mi történt veled? Talán láttad a Mestert? Megjelent neked? Mondd meg, Márta! Szüntesd meg aggodalmamat! – mondja Mária.

Mindnyájan egyszerre újságolják a belépő orvosnak, hogy mi történt. Miután befejezik, ő kijelenti:

– Rendben van. Engedjétek, hadd lássam! – Odamegy a beteghez, és megvizsgálja szívverését, hőmérsékletét, végtagjainak merevségét... Utána kijelenti:

– Kétségtelen, hogy visszatért az ereje. Jobban van, mint amikor utoljára láttam. De ne vezessen ez félre titeket. Ez csak a halál előtt beálló javulás. Olyan biztos vagyok benne, mint amilyen biztos vagyok a végben. Azért jöttem vissza, hogy megkönnyítsem halálát... vagy lássam a csodát, ha... Gondoskodtatok róla?

– Igen, igen, Nikomédusz – vágja közbe Márta. – De nem mondtam mást, csak azt, hogy... három napon belül... Én... – sírva fakad.

– Mondtam. Orvos vagytok. Haláltusák és sírás között élek.

De a fájdalom látványa nem változtatta még kövé szívemet. És ma... felkészítelek titeket... egy elég hosszú... és bizonytalan végre... Legyetek erősek... Legyetek erősek! Menjete ki...

Miközben kint beszélget az orvos a nővérekkel, Lázár erős hangját hallják a szobából. Hívja őket:

– Márta! Mária! Hol vagytok? Fel akarok kelni. Öltöztessetek fel! Meg akarom mondani a Mesternek, hogy meggyógyultam. A Mesterhez kell mennem. Egy kocsit! Azonnal. És egy gyors lovat. Biztos, hogy Ő az, aki meggyógyított engem...

Gyorsan beszél, a szavakat hangsúlyozva, ágyán felülve, a láztól égve, le akar szállni az ágyról, de Maximínusz visszatartja, és a belépő asszonyoknak azt mondja:

– Magánkívül van.

– Nem! Hagyjátok járni! A csoda! A csoda! Ó, boldog vagyok, hogy feltámasztotta! Amint Jézus megtudta! Az atyák Istene, légy áldott hatalmadért és Messiásodért... – Márta térdre esik, és részeg az örömtől.

Közben Lázár folytatja, mindinkább a láz hatására, amit azonban Márta nem fog fel:

– Oly sokszor jött hozzám, míg beteg voltam. Most igazságos, hogy én menjek hozzá, és mondjam neki: „Meggyógyultam”. Meggyógyultam. Nincs többé fájdalmam. Erős vagyok. Fel akarok kelni. Járnai akarok. Isten próbára akarta tenni ráhagyatkozásomat. Új Jób leszek...

– Nagy kézmozdulatok közben, mint egy pap folytatja: „Az Urat megindította Jób bűnbánata... és megkétszerezte mindazt, amije csak volt. És az Úr megáldotta Jób utolsó éveit, még jobban, mint az előzőket... és ő élt...” (Vö. Jób 42,9-17) De nem, nem Jób vagyok! A lángok között voltam, és nem ártottak nekem, a szörnyeteg gyomrában voltam, és visszatértem a napfényre. Tehát Jónás vagyok, és Dániel három gyermeke vagyok...

Az orvos is megjegyzi:

– Magán kívül van. Vártam ezt. A megromlott vér felszáll az agyba.

Lázár kissé nyugtalan, hogy lefogják, és sírni kezd, mint egy kisgyermek.

– Valóban magán kívül van – nyögi Mária.

– Nem. Senki sem ért meg semmit sem. Nem tudtok hinni. De hát nem tudjátok... Ebben az órában a Mester tudja, hogy Lázár haldoklik. Igen. Megtettem, Mária! Megtettem anélkül, hogy neked valamit mondtam volna...

– Ah, szerencsétlen! Tönkretetted a csodát – kiáltja Mária.

– Egyáltalán nem! Látod, hogy ő javulni kezdett abban az órában, amikor Jónás megérkezett a Mesterhez. Magán kívül van... Biztos... Gyenge, és agyát még a halál köde borítja. De nem úgy van magán kívül, mint az orvos gondolja. Hallgasd meg! A magán kívül levőnek a szavai ezek?

Valóban Lázár azt mondja:

– Meghajtottam fejemet a halál határozata előtt, és megkóstoltam, milyen keserű a halál. És íme, Isten megelégedett ráhagyatkozásommal, és visszaadott engem az életnek és nővéreimnek. Szolgálhatom még az Urat, és megszentelhetem magamat Mártával és Máriával együtt... Máriával! Mi Mária? Jézus ajándéka a szegény Lázárnak. Ő mondta ezt nekem... Mennyi idő telt el azóta! „A ti bocsánatotok mindennél többet tesz. Segíteni fog engem.” Megígérte nekem: „Ő örömdre lesz.” És azon a napon, amikor nyugtalan voltam, mert ő ide hozta szegényét, a Szent mellé, milyen szavakkal hívta őt a visszatérésre! A Bölcsesség és a Szeretet egyesültek, hogy megérintsék a szívét... És mit ajánlottam fel megmentésére?... Élni akarok, hogy örvendezzek neki, a megváltottnak! Vele együtt dicsérni akarom az Urat! Könnyek folyamai, sértések, szégyenkezés, keserűség... minden belém hatolt és megölte bennem az életet miatta... Íme a tűz, a kemence tüze! Visszatér az emlékezéssel... Teofil és Eucheria Máriája, nővérem: a kéjné. Királynő lehetett volna, és sárrá lett, amelyet még a disznó is tapos. És anyám meghalt. És nem tudtam az emberek közé menni anélkül, hogy meg ne vessenek. Miatta! Hol vagy, szerencsétlen? Hiányzott talán számodra a kenyér, hogy így eladtad magadat? Mit szívtál magadba dajkád emlőjéből? Mire tanított anyád? Bujálkodásra az egyik? Bűnre a másik? Menj el! Megbecstelenítéd házunkat!

Kiáltva mondja mindezt. Örültnek tűnik. Marcella és Noémi odasietnek, hogy légmentesen bezárják az ajtókat és az ablakokat, s így csökkentsék a hang kiadását. Közben visszatért az orvos is, és hasztalanul igyekszik lecsillapítani a mind dühösebbé váló őrjöngést.

Mária rongyként a földre veti magát, és nyög a kérlelhetetlen vádak alatt, miközben a haldokló folytatja:

– Egy, kettő, tíz szerető. Izrael gyalázata karból karba megy... Anyja meghal, ő pedig szennyes szeretői között fetreng. Vadállat! Vámpír! Kiszívtad anyád életét! Tönkretetted örömeinket! Márta áldozattá vált miattad. Senki se veszi feleségül egy kéjné nővérét. Én... Ah! Ah! Lázár, a lovag, Teofil fia... Ofel utcakölykei leköptek!! „Íme egy házasságtörő, egy tisztátalan bűntársa” mondták az írástudók és a farizeusok, és lerázták ruhájukat, jelezve, hogy visszautasítják annak a bűnét, akivel való érintkezés által tisztátalanokká váltak! „Íme a bűnös! Az, aki nem tud lesújtani a bűnösre, bűnössé válik, mint amaz” kiáltozták a rabbik, amikor felmentem a Templomba, és én izzadtam a papok tekintetének tüzetől... A tűz! Te! Te okádtad a benned levő tüzet. Mert egy ördög vagy, Mária. Tisztátalan vagy. Átkozott légy! Tüzed megégetett mindenkit, mert tüzed sok tűzből állt, és a fajtalanokat hálóba kerítette, amikor te elhaladtál mellettük... Miért nem öltelek meg téged? Égni fogok a Gehennában azért, mert élni hagytalak s tönkretettél oly sok családot, ezernyi botrányt okoztál. Ki mondja: „Jaj annak, aki által botrányok jönnek”? Ki mondja? Ah, a Mester! A Mestert akarom. Őt akarom! Hogy megbocsásson nekem. Meg akarom mondani neki, hogy nem tudtam megölni őt, mert szerettem... Mária volt házunk napsugara... A Mestert akarom! Miért nincs itt? Nem akarok élni! De bocsánatát akarom a botrány miatt, amit okoztam azzal, hogy élni engedtem a botrányozót. Már a lángokban vagyok. Ez Mária tüze. Éget engem. Mindenkit égetett. Őt fajtalaná tette, minket meggyűlöltetett, és az én testemet megégette. El ezekkel a takarókkal, el minddel! Tűzben vagyok! Égeti testemet és lelkemet. El vagyok veszve, miatta. Mester! Mester! A te bocsánatodat! Nem jön. Nem jöhet Lázár házába. Az trágyadomb, miatta. Akkor... felejteni akarok. Mindent. Nem vagyok többé Lázár. Adjatok bort! Azt mondja Salamon: „Adjatok bort annak, aki szenved szívében, hogy igyon és elfelejtse nyomorúságát, ne emlékezzen többé fájdalmára.” Nem akarok többé emlékezni. Azt mondják mindnyájan: „Lázár gazdag, Júdea leggazdagabb embere.” Nem igaz! Minden szemét. Nem arany. És a házak? Felhők. A szőlők, az oázis, a kertek, az olajfák kertjei? Semmik. Csalódások. Én Jób vagyok. Nincs többé semmim. Volt egy gyöngyöm. Szép! Végtelen értékű. Büszkeségem volt. Máriának hívták. Nincs többé. Szegény vagyok. A legszegényebb mindenki között. A legmegcsaltabb mindenki között... Még Jézus is megcsalt engem. Miért mondta nekem, hogy visszaadja nekem, és ehelyett... Hol van ő? Íme, ott. Izrael asszonya, egy szent leánya pogány kéjnének látszik! Félmeztelen, részeg, bolond... És körülötte... nővérem meztelen testére szögezve szemeiket, megrontja szeretőit... És ő nevet azon, hogy így csodálják és vágyakoznak utána. Én jóvá akarom tenni bűnömet. Végig akarok menni Izraelen, azt mondva: „Ne menjetek nővérem háza közelébe! Az ő háza a pokolba vezető út, és a halál mélységébe vezet.” És utána el akarok menni hozzá, hogy lábbal tapossam, mert megmondták: „Minden szemérmetlen asszonyt le kell taposni, mint az út sarát”. Ó, meg merészeled mutatni nekem, hogy becstelenül halok meg, általad tönkretéve? Nekem, aki felajánlottam életemet váltságul a te lelkedért, és céltalanul? Hogyan akartalak téged, mondod? Milyennek akartalak, hogy ne így haljak meg? Íme, milyennek akartalak: mint a tiszta Zsuzsannát. Azt mondod, hogy kísértettek téged? És nem volt egy fivéred, hogy megvédjen? Zsuzsanna azt mondta: „Jobb nekem a ti kezetekbe esnem, mint vétkezni az Úr színe előtt”, és Isten ismét felragyogtatta az ő tisztaságát. Én megvédtelek volna téged azoktól; akik kísértettek. De te! Te hozzájuk mentél. Judit özvegy volt és magányosan élt lakásában, vezeklő övvel derekán és böjtölve, és mindenki nagyra becsülte, mert félte az Urat. Róla énekelték: „Te vagy Jeruzsálem dicsősége, Izrael öröme, népünk dicsősége, mert férfiasan cselekedtél és szíved erős volt, mert szeretted a tisztaságot házasságod után, és nem

ismertél meg más férfit. Ezért az Úr keze erőssé tett téged, és örökké áldani fognak.” Ha Mária olyan lett volna, mint Judit, az Úr meggyógyított volna engem. Nem művelhet csodát ott, ahol ő van. De semmi meghalni, szenvedni. Tízszer és még tíznél többször is meghalnék, hogy őt megmentsem. Ó, magasságbeli Úr! Minden halált! Minden szenvedést! Csak Mária üdvözljön! Örvendjek neki egy óráig, csak egy óráig! Neki, aki szentté lett, tisztává, mint gyermekkorában! Egy órát ebből az örömből! Hogy dicsekedjem vele, házam aranyvirágával, a kedves szemű gazellával, az esti fülemülével, a szerelmes galambbal... A Mestert akarom, hogy megmondjam neki: ezt akarom: Máriát! Mária, jöjj! Mária! Mennyit szenved a te testvéred, Mária! De ha te jössz, ha te meg leszel váltva, szenvedésem megédesül. Keressétek Máriát! A végemet járom! Meghalok! Mária! Gyűjtsatok lámpát! Levegőt... Én... Fulladozom... Ó, mit érzek!...

Az orvos int kezével, és azt mondja:

– Ez a vég. A révület után a kábultság, és utána a halál. De még egyszer visszatérhet az értelme. Jöjjetek ide! Főleg te. Örülni fog neki. – És az orvos Máriához megy, aki még mindig a földön sír, és nyögve mondja: „Hallgattassátok el!” Felemeli, és az ágyhoz vezeti.

Lázár lehunyta szemeit. De nagyon szenvedhet. Görcsök rángatják. Az orvos igyekszik enyhíteni rajta italokkal...

Lázár egy idő múlva kinyitja szemét. Úgy látszik, semmire sem emlékszik abból, amit előbb mondott. Rámosolyog a nővérekre és igyekszik megfogni kezüket, válaszolni csókjaikra. Halálosan sápadt. Nyögve mondja: „Fázom”. Csattognak fogai. Nyög: „Nikomédesz, nem tudom többé elviselni a fájalmakat. A farkasok rágják lábamat, felfalják szívemet. Mekkora fájdalom! És ha ilyen a haldoklás, milyen lesz a halál? Hogyan fogom elviselni? Ó, ha itt lenne a Mester! Miért nem hoztátok ide? Boldogan halnék meg karjai között...” És sír.

Márta szigorúan Máriára néz. Mária felfogja tekintetének jelentését, és nagy lelkiismeretfurdalást érez testvérenek szavai miatt. Odatérdel az ágy mellé, megcsókolja testvérenek kezét, és nyögve mondja:

– Én vagyok a bűnös. Márta két nappal ezelőtt már meg akarta tenni. Én nem akartam. Mert Ő azt mondta nekünk, hogy csak halálod után értesítsük. Bocsáss meg nekem! Én okoztam minden szenvedést életedben... Pedig szerettelek, és szeretlek, testvérem. A Mester után téged mindenkinél jobban szeretlek, és Isten tudja, hogy nem hazudok. Mondd nekem, hogy feloldozol múltam alól, adj nekem békét...

– Úrnő! – kiáltja az orvos – A betegnek nincs szüksége felindulásra.

– Igaz... Mondd nekem, hogy megbocsátod, hogy megtagadtam tőled Jézust...

– Mária! Jézus miattad jött ide... és érted jön ide... mert te tudtál szeretni, ... jobban, mint mindnyájan... Mindenkinél jobban szeretted engem... Egy gyönyörökben töltött élet... nem adott volna nekem... annyi örömet, mint amennyit te okoztál... Megáldalak téged... Azt mondom, hogy... helyesen cselekedted... amikor engedelmeskédél Jézusnak... Nem tudtam... Így... Azt mondom... jól van... Segítetek engem meghalni!... Noémi... te képes voltál... elaltatni engem... egykor... Márta... áldott... békém... Maximínusz... Jézussal. Részemről... a szegényeknek... Jézusnak... a szegények számára... És bocsássatok meg... mindnyájan... Ah, a görcsök!... Levegőt!... Világosságot!... Minden remeg... Mintha fény lenne mindnyájatok körül, és vakít engem, ha... rátok nézek... Beszéljetek... hangosan...

Lázár balkezét Mária fejére teszi, jobb kezét pedig Márta kezébe. Liheg...

Óvatosan felemelik párnáját. Lázár kinyitja szemét, nézi Máriát, és mosolyogva mondja:

– A mama! Visszatért... Mama! Beszélj! A te szavad... Te tudod... Isten... titkát...

Szolgáltam... az Urat?...

Mária fájdalmasan suttogja neki:

– Az Úr azt mondja neked, „Jöjj velem, jó és hűséges szolga, mert te meghallgattad minden szavamat, és szeretted az Igét, akit küldtem”.

– Nem hallom! Erősebben!

Mária megismétli, erősebben.

– Valóban a mama!... – mondja meglepődötten Lázár, és fejét nővérének vállára hajtja.

Nem beszél többet. Csak nyögések, és remegés a görcsöktől, izzadás és hörgés. Már érzéketlen a föld iránt, az érzelmek iránt, elmerül a halál mindinkább erősödő homályában. Megüvegesedett szemében csillognak utolsó könnyei.

– Nikomédész! Nehézzé válik. Kihűl!... – mondja Mária.

– Úrnő, a halál enyhülés az ő számára.

– Tartsd életben! Holnap biztosan megérkezik Jézus. Azonnal elindult. Talán a szolga lován, vagy más lovon jön – mondja Márta. És nővérehez fordulva: – Ó, ha te engedted volna, hogy előbb küldjek érte! – Majd az orvoshoz: – Tedd, hogy éljen!

Az orvos kitarja karját. Próbálkozik a szíverősítőkkel. De Lázár már nem nyeli le.

A hörgés erősödik... erősödik... Gyötrelmes...

– Ó, többé nem képes hallani! – nyögi Noémi.

– Igen, Hosszasan haldoklik... – bólint az orvos.

De még be sem fejezte szavait, mikor Lázár egy utolsó görcs után elernyed, és utolsót lélegzik.

A nővérek felkiáltanak... látva ezt a görcsöt és elernyedést. Mária szölongatja testvérét, csókolgatva.

Az orvos kijelenti:

– Kilehelte lelkét. Most már túl késő csodára várni. Túl késő!... Én visszavonulok, úrnők. Nincs több értelme, hogy itt maradjak. Gondoskodjatok gyorsan eltemetéséről, mert már feloszlott. – Lezárja a halott szemét, és még egyszer megjegyzi: – Szerencsétlenség! Erényes és értelmes ember volt. Nem kellett volna meghalnia! – A nővérekhez fordul, üdvözli őket, és elmegy.

A sírás betölti a szobát. Máriának nincs többé ereje, testvéreinek testére borul, lelkiismeret furdalását kikiáltva, bocsánatát kérve. Márta Noémi karjai között sír.

Utána Mária felkiált:

– Nem volt hited! Nem engedelmességed. Én öltem meg őt először, te most. Én bűnőmmel, te engedetlenségeddel.

Olyan, mint egy örült. Márta felemeli, átöleli, bocsánatát kéri. Maximínusz, Noémi és Marcella igyekeznek rávenni a két nővért az ésszerű gondolkozásra és beletörődésre. Sikerül is nekik, Jézusra emlékeztetve őket... A fájdalom rendezettebbé válik, miközben a szoba megtelik síró szolgálkkal. A két nővért máshová vezetik, hogy sírjanak fájdalukban.

Márta megbízza Maximínuszt a temetés rendezésével, mert ő képtelen gondolkodni.

Visszaérkezik a szolga, akit Márta Jézushoz küldött. Hozza annak válaszát, hogy jön.

– Azt mondta, hogy jön? Nem tett szemrehányást? – kérdezi Márta.

– Nem, úrnő. Azt mondta: „Jövök. Mondd meg nekik, hogy jövök, és hogy legyen hitük”. És még előbb azt mondta: „Mondd meg nekik, hogy maradjanak nyugodtak. Ez a betegség nem végződik halállal, hanem Isten dicsőségére válik, hogy az Ő hatalma megdicsőüljön Fiában.”

– Pontosan így mondta? Biztos vagy benne? – kérdezi Mária

– Úrnő, az egész úton ismételtetem szavait.

– Menj, menj! Fáradt vagy. Mindent jól tettél. De már túl késő!... – sóhajt fel Márta. És hangos sírással borul nővéreire.

– Márta, miért?...

– Ó, a halál után a csalódás! Mária! Mária! Nem fogod fel, hogy a Mester ezúttal tévedett? Nézd Lázárt! Ugyancsak meghalt! Reméltünk a hihetón túl, és nem segített. Amikor elküldtem, hogy elhívjam, biztosan tévedtem, mert ő már inkább halott volt, mint élő. És hitünknek nem volt gyümölcse és jutalma. És a Mester azt üzeni, hogy ez nem halálos

betegség! A Mester akkor többé nem az Igazság? Többé nem... Ó, minden, minden, mindennek vége!

Mária kezét tördeli. Nem tudja, mit mondjon. A valóság, az valóság... De nem beszél. Nem szól egy szót sem Jézus ellen. Sír. Igazán kimerült.

Mártának egy tüske van a szívében: az, hogy sokáig késlekedett:

– És a te hibádból – hányja Mária szemére. – Ő így akarta próbára tenni hitünket. Engedelmeskedni, igen. De engedetlennek is lenni a hit miatt, és megmutatni, hogy hiszünk benne, aki egyedül tud, és akinek kell csodát tenni! Szegény testvérem! Mennyire vágyakozott utána! Legalább arra, hogy láthassa! Szegény Lázárunk! Szegény! Szegény! – És sírása oly hangossá válik, hogy olyan, mint ahogyan keleten siratják a halottakat...

(8-24)

A temetésre eljöttek Lázár barátai és ellenségei egyaránt.

– Nem értem, hogyan... Mindenkiel csodát tett, csak vele nem! – kiált fel egyik barátja.

– Talán azért, mert már egy gyógyításnál többel részesítette a házat: Mária megmentésében, és a béke és tisztelet visszaadásában... – mondja Arimateai József.

– Béke és tisztelet! A jóktól a jóknak. Mert sokan... most sem tisztelik őket, hogy Mária... Ti nem tudjátok... Három napja itt volt Elchiás sok mással... és nem tiszteletteljesen. És Mária kidobta őket. Dühöngve mondták el nekem, és én hagytam beszélni őket, hogy ne fedjem fel előttük szívemet... – mondja József.

(8-45)

A sok ellenséges látogató közepette Márta és Mária lesújtva állnak, egymás kezét fogva, mint két megfélemlített gyermek. Nincs semmi, ami betöltse napjukat most, hogy többé már nem kell gondolniuk Lázárt. Üresnek tűnik számukra a ház. Hallgatják a látogatók beszélgetését, sírnak az igazi barátokkal, a hűséges alattvalókkal, meghajolnak a fagyosak, hatalmasak, a merev nagytanácstagok előtt, akik inkább magukat jöttek mutogatni, mint a holtat megtisztelni. Fáradtan válaszolnak százszor is a megismélt kérdésekre, akik Lázár utolsó pillanatai felől érdeklődnek. ...

Lázár és Mária egyik ellensége még itt is szemtelenkedik:

– Mit szólsz hozzá, Mária? Mesteretek az egyetlen, aki távol van testvéred sok barátja között. Rendkívüli barátság! Nagy szeretet addig, míg Lázár jól volt! Közömbösség, amikor itt az ideje annak, hogy szeresse őt! Mindenki részesült csodájában. De itt nincs csoda. Mit szólsz, asszony, ehhez? A szép galileai Rabbi nagyon, nagyon becsapott téged, ha, ha! Nem azt mondtad, hogy szerinte remélni kell a reménytelenben is? Nem reméltél talán, vagy nem segített a beléje vetett remény? Azt mondtad, hogy reméltél az Életben. Ő azt mondta: „az Élet” ha, ha! De benn van testvéred, holtan. És a sír szája már nyitva van. És a Rabbi nincs itt. Ha, ha!

– Ő tud halált adni, de nem életet – jegyzi meg gúnyosan Dórás (akinek apja hirtelenül meghalt abban a pillanatban, amikor meg akartaátkozni Jézust.)

Márta kezei közé hajtott arccal sír. A valóság ugyancsak ezt mondja. A reményben ugyancsak csalatkoztak. A Rabbi nincs itt. Még megvizsgáztalni őket sem jött el. Pedig már itt lehetne. Márta sír. Nem tud mást tenni, csak sírni.

Mária is sír. Ő előtte is ott van a valóság. Hitt, remélt a reménytelenben... de semmi sem történt, és a szolgák már eltávolították a sírt elzáró követ, mert már alkonyodik, és a szombati nap megkezdődése előtt be kell fejezni a temetést. Oly nagyon remélt, mindig, túlságosan remélt. Ez a remény kimerítette képességét. És csalódott.

– Nem válaszolsz nekem? – folytatja az előző. – Meg vagy győződve most, hogy Ő egy csaló, aki kihasználta titeket és megvet? Szegény asszonyok! – és csóválja fejét a hozzá hasonlók között, akik utánozzák őt, és szintén kijelentik: „Szegény asszonyok!”

Maximínusz odamegy:

– Itt az ideje. Rendelkezzél! Rád tartozik.

Az összetört Mártát a szolgák támogatják, miközben elkísérik. Mária kezét tördeli.

Könyörög:

– Még egy kicsit várjatok! Még egy kicsit! És küldjétek szolgákat az útra Enszemesz felé és a forráshoz, minden útra. Lóháton. Hogy lássák, ha jön...

– Még remélsz, te szerencsétlen? De mit akarsz, hogy meggyőződj róla, Ő elárult és becsapott titeket. Gyűlöljétek és vessétek meg...

Ez már sok! Könnytől ázott arccal, meggyötörve, de mégis hűségesen, az őt félkörben körülvevő vendégek között, akik a holttest kihozatalára várnak, Mária felkiált:

– Ha a názáreti Jézus így tett, jól van. Ő nagyon szeret mindnyájunkat Betániában.

Dicsőség Istennek és neki! Ő azt mondta, hogy ez az Úr megdicsőítésére fog szolgálni, mert az Ő hatalma, mint az Igéé teljesen fel fog ragyogni. Vidd végbe, Maximínusz! A sír nem akadály Isten hatalma számára...

Kihozzák a holttestet és átviszik a kerten az emberek sorfala között, siránkozva. Mária szeretné követni, de habozik, és csak akkor megy utánuk, amikor már mindenki a sírnál van. Még idejében ér oda, hogy lássa eltűnni a hosszú, mozdulatlan alakot a sír sötétjében. A szolgák fáklyákkal világítják meg a lefelé haladó lépcsőket.

Mária felkiált... Gyötrődik... Testvéreinek és Jézusnak nevét kiáltja. Mintha megszakadt volna a szíve. De csak ezt a két nevet ismétli egészen addig, míg nagy zajjal a sír bejárata elé görgetik a követ. Akkor elájul, s utolsó szavai: „Jézus! Jézus!” Elviszik őt.

(8-48)

Adj belém végtelen szeretetet!

Lázár feltámasztását lásd az Evangéliumok 2:62-75. oldalán.

Jézus néhány napig Betániában marad. Egy alkalommal, amikor Lázárral beszélget, az kijelenti:

– Igen. Megértettem, hogy nagyszerű célja volt, és biztosan jó volt, hogy engedtl engem meghalni. Azt gondoltam, meg akarsz kímélni engem annak látásától, hogyan üldöznek téged. És te tudod, hogy az igazat mondom, meglegedetten haltam meg, hogy ne lássam azt. Engem elkeserít, megzavar. Látod, Mester, én oly sok dolgot megbocsátottam népünk vezető embereinek. Meg tudtam bocsátani az utolsó napig... Elchiásnak... De a halál és a feltámadás megsemmisítette azt, ami előzőleg volt. Mi értelme van visszaemlékezni utolsó cselekedeteikre, amelyekkel fájdalmat okoztak nekem? Megbocsátottam mindent Máriának. Ő azonban mintha kételkedne ebben. És nem tudom azt sem, miért, de mióta feltámadtam, annyira másként viselkedik irányomban, hogy nem tudom meghatározni. Kedves, alárendelt, ami annyira idegen Máriámban... Még az első pillanatokban, amikor visszatért, miután te megváltottad, sem volt ilyen... Talán te tudod, és tudsz mondani nekem valamit, mert Mária neked mindent megmond... Tudod, ha azok, akik ide jöttek, talán nagyon megkorholták. Én mindig igyekeztem csökkenteni bukásának emlékét, amikor láttam, hogy el van merülve a múltjára vonatkozó gondolatokban. Így akartam orvosolni szenvedését. Egyeseknek úgy tűnhet, hogy nem nagyon bánta meg bűnét... De én tudom... Mindent megtesz, hogy kiengesztelje azokat. Azt hiszem, minden téren nagy vezekléseket végez. Nem csodálkoznám, ha ruhája alatt vezeklőövet viselne, és ostorozná testét... De ha én testvéri szeretetből igyekszem fátyolt borítani múltjára és jelenére, mások nem így tesznek... Tudsz-e talán arról, hogy bántalmazták azokat, akik nem tudnak neki megbocsátani... és így rászorul a bocsánatra?

– Nem tudok erről, Lázár. Mária nem beszélt nekem róla. Csak azt mondta, hogy sokat szenvedett, amikor hallotta a farizeusok célzásait, hogy én nem vagyok a Messiás, mert nem gyógyítottalak meg, és nem támasztottalak fel téged.

– És... nem mondott neked semmit rólam? Tudod... annyi rosszban volt részem... Emlékszem, hogy anyám utolsó óráiban felfedett olyan dolgokat, amelyeket Mária és én nem figyeltünk meg. Olyan volt, mintha lelke mélyéből és múltjából felszabadultak volna szívének utolsó indulatai. Én nem szeretném... Sokat szenvedtem szívemben Mária miatt... és nagy erőfeszítésembe került, hogy sose éreztessem vele, amit elszenvedtem... Nem szeretnék lesújtani rá most, amikor jó, amikor testvéri szeretetből nem tettem meg ezt előzőleg, és irántad való szeretetből később, amikor gyalázatos életet élt. Mit mondott rólam neked, Mester?

– Azt, hogy fáj neki, hogy oly kevés ideje volt arra, hogy részesítsen téged szent szeretetében, mint nővéred és tanítványom. És most boldog, hogy részesíthet teljes szeretetében, amit neked akar adni, aki számára a szent, szeretett testvér vagy.

– Ah, íme! Gondoltam! Örülök ennek. De félttem, hogy megbántottam őt... Tegnap óta gondolkodom, gondolkodom... igyekszem visszaemlékezni, de nem sikerül...

– De miért akarsz visszaemlékezni? Előtted van a jövő. A múlt a sírban maradt. Sőt, nemcsak hogy ott maradt, elégett, a halotti kötélekkel együtt. De ha neked békét ad, megmondom neked, mit mondtál utoljára nővérednek. Főleg Máriának. Azt mondtad, hogy Mária miatt jöttem ide, és jövök ide, mert Mária mindenkivel jobban tud szeretni. Ez igaz. Azt mondtad neki, hogy ő mindenkivel jobban szeretett téged. Ez is igaz, mert ő szeretett téged megújítva önmagát Isten iránti és a te irántad való szeretetből. Azt is mondtad neki, helyesen, hogy egy egész élet örömei nem örvendeztetnének meg téged annyira, mint

amennyire ő megörvendezettett. És megáldottad őt, amint egy pátriárka megáldja azokat, akiket leginkább szeret. Ugyanúgy megáldottad Mártát, akit a te békédnek nevezted, és Máriát, akit örömdnek nevezted. Békét érzel most?

– Most igen, Mester. Békét érzek.

(8-97)

Jézus még hosszasan beszélget Lázárral, s miközben a ház felé mennek, időnként megállnak és megfigyelik a rügyszű fákát. Jézus leszakít néhány virágzó ágat egy mandulafáról. Mária éppen kijön a házból, s feléjük megy. Hallja, amikor Jézus ezt mondja:

– Látod, Lázár? Ezeknek is azt mondta az Úr: „Jöjjetek ki!” És engedelmességek, hogy szolgálják az Urat.

Jézus még egy ideig beszélget Lázárral, és Mária hallgatja. Jézus megdicséri Lázár szolgálóit:

– A jó úrnak jók a szolgálói.

– Akkor biztosan én is jó szolgálóvá válok, mert te vagy az én tökéletes Uram – mondja Lázár, és mosolyogva szolgálói felé megy.

Mária Jézussal marad.

– És te, Mária, szintén jó szolgálójává leszel Uradnak?

– Te tudhatod azt, Mester. Én... én csak azt tudom, hogy nagy bűnös voltam.

Jézus mosolyog:

– Láttad Lázárt? Ő is nagy beteg volt, s nemde ugyancsak egészségesnek tűnik most számodra?

– Igen, Mester. Te meggyógyítottad. Amit te teszel, az mindig teljes. Lázár sose volt olyan erős és vidám, mint azóta, hogy kijött a sírból.

– Jól mondtad, Mária. Amit én teszek, az mindig teljes. Azért a te megváltásod is teljes, mert én vittem végbe.

– Ez igaz, szeretett Üdvözítőm, Megváltóm, Királyom, Istenem. Igaz. És ha te akarod, én Uramnak tiszta és jó szolgálója leszek. Én a magam részéről ezt akarom, Uram. Nem tudom, hogy te akarod-e.

– Akarom, Mária. Jó szolgálóm. Ma jobb, mint tegnap. Holnap jobb, mint ma. Egészen addig, míg azt nem mondom majd neked: „Elég, Mária. Itt az ideje megpihenésednek.”

– Amint monddod, Uram. Szeretném, ha most hívnál engem. Amint testvéremet is kihívtad a sírból. Ó, hívj ki engem az életből!

– Nem, az életből nem. Téged az Életre hívlak, az igazi Életre. Kihívlak majd téged a sírból, ami a test és a föld. Meghívlak majd lelked eljegyzésére Uraddal.

– Eljegyzésemre! Te szereted a szüzeket, Uram...

– Én szeretem azokat, akik szeretnek engem, Mária.

– Te istenileg jó vagy, Mester! Ezért nem tudott nekem békét adni, amikor hallottam, hogy azért nem jöttél el, mert rossz vagyok. Olyan volt, mintha minden összedőlt volna. Mily nehéz volt azt mondani magamnak: „Nem, nem! Nem szabad elfogadom ezt a tényt. Ezt a tényt, ami álomnak tűnik. A valóság a te Urad hatalma, jósága, Istensége.” Ah, mennyit szenvedtem! Mennyit Lázár halála és szavai miatt... Nem mondott neked semmit róluk? Nem emlékszik rájuk? Mondd meg nekem az igazat...

– Sose hazudok, Mária. Ő fél attól, hogy beszélt életének szenvedéséről. De én megnyugtattam őt, anélkül, hogy hazudtam volna, és most nyugodt.

– Köszönöm, Uram. Azok a szavak... jót tettek nekem. Igen. Amint jót tesz az orvosi kezelés, amely felfedi a betegség gyökereit, és kiégeti azokat. Azok befejezték a régi Mária lerombolását. Még nagyon nagy véleményem voltam magamról. Most felfogom, milyen

mélyre zuhantam, és mily nagy utat kell megtennem, hogy ismét felemelkedjem. De megteszem, ha te segítesz.

- Segíteni foglak, Mária. Akkor is segítelek, miután elmentem.
- Hogyan, Uram?
- Növelve szeretetedet, felmérhetetlen fokban. Számodra nincs más út, csak ez.
- Nagyon édes ahhoz, amit ki kell engesztelnem! Mindenki a szeretet által üdvözülni.

Mindnyájan elérik az eget. De ami elégséges a tiszták, az igazak számára, nem elégséges a nagy bűnös számára.

– Nincs más út számodra, Mária. Mert bármiféle úton jársz majd, az mindig a szeretet lesz. Szeretet, ha jót teszel nevedben. Szeretet, ha terjeszted a jó hírt. Szeretet, ha elszigeteled magadat. Szeretet, ha szenvedsz. Szeretet, ha szenvedést okozol magadnak. Te nem tudsz mást tenni, csak szeretni, Mária. Ez a te természeted. A tűz nem tud mást, csak égetni. Akár a földön terjed, elégetve a szennyet, akár ha felszáll egy fa törzsén, egy házra, vagy egy oltárra, hogy az ég felé szálljon. Mindenkinek saját természete szerint. A lelkek mestereinek bölcsessége abban áll, hogy gyümölcsötvetni tudják az ember hajlamait, arra az útra irányítva azokat, amelyek által kifejlesztheti jó irányban. A növényeknél és az állatoknál is ez a törvény, Ostobaság lenne feltételezni, hogy egy növénynek csak virágokat kell hajtania, vagy másféle gyümölcsöt kell teremnie, mint ami természetében rejlik, vagy hogy egy állatnak egy másfajta állat módjára kellene viselkednie. El tudod képzelni, hogy egy méz készítésére rendelt méh madárrá váljék, s énekeljen a sövény ágain? Vagy hogy ez a mandulaág, amelyet kezemben tartok, mandula helyett szagos gyantát termeljen? A méh dolgozik, a madár énekel, a mandula gyümölcsöt hoz, a gyantafa illatot áraszt. Mindegyik teljesíti hivatását. Így van a lelkekkel is. A te feladatod, hogy szeressél.

- Akkor lobbants lángra, Uram. Ezt a kegyelmet kérem tőled.
- Nem elég számodra a szeretetnek az az ereje, amivel rendelkezel?
- Nagyon kevés az, Uram. Elég lehet arra, hogy szeressem az embereket. De nem a te szeretetedre, aki a végtelen Úr vagy.
- De éppen azért, mert az vagyok, végtelen szeretetre lenne szükséged...
- Igen, Uram. Ezt akarom. Hogy te adj belém végtelen szeretetet.
- Mária, a Magasságbeli, aki tudja, mi a szeretet, azt mondta az embernek: „Szeress teljes erődből”. Nem kíván többet. Mert tudja, hogy már az is fájdalmas, ha valaki teljes erejéből szeret...

– Nem számít, Uram. Adj nekem végtelen szeretetet, hogy úgy szeresselek, amint téged szeretni kell, ahogy senki sem szeretett téged.

– Oly szenvedést kérsz tőlem, amely hasonló egy máglyához, ami éget és elemészt, Mária. Éget és lassan felemészt... Fontold meg!

– Sokat gondoltam erre, Uram. De nem mertem kérni tőled. Most tudom, hogy mennyire szeretsz engem. Tudom, milyen mértékben szeretsz, és merem kérni ezt tőled. Add nekem ezt a végtelen szeretetet, Uram.

Jézus nézi őt. Ő előtte van, még soványan a virrasztásoktól és a szenvedéstől, szerényen, egyszerű ruhában és hajviselettel, mint egy ártatlan leány, sápadt arccal, amely ég a vágytól, esedező szemmel, amely már ragyog a szeretettől, már inkább egy szeráf, mint egy asszony. Igazán ő a szemlélődő, aki kéri a teljes szemlélődés szenvedését.

Jézus csak egy szót szól, miután így megfigyelte, és felmérte akaratát:

- Igen.
- Ah, Uram! Mily kegyelem meghalni irántad való szeretetből! – térdre esik, és megcsókolja Jézus lábait.

– Kelj fel, Mária! Fogd ezeket a virágokat. Ezek lesznek a te lelki eljegyzésed virágai. Légy édes, mint a mandula, tiszta, mint virága, és fényes, mint olaja, amelyet ez a gyümölcs ad, amikor kivonják belőle és meggyújtják, és illatozzál, mint ez az olaj, amikor töménnyé

teszik, és elhintik a lakomákon, vagy a király fején, illatos erényeidtől. Akkor igazán ráhínted Uradra a balzsamot, amely végtelenül kedves számára.

Mária átveszi a virágokat, de nem kel fel a földről, hanem előlegezi szeretetének balzsamát csókjaival és könnyeivel, amelyeket Mesterének lábaira önt.

(8-102)

A nagytanács elhatározza Jézus elfogatását és megölését. Arimateai József titokban figyelmezteti erről Jézust, és kéri, hogy azonnal hagyja el Palesztinát. Jézus a határ menti, samariai Efraimba vonul vissza, oda vezetik Anyját is, aki Betániába igyekezett, és később ott csatlakozik hozzá Mária és Márta is, hogy elkísérjék samariai körútjára. Ebből egy kis részletet olvashatunk Mária életében 13:527. oldalon.

Egy város kivételével szívesen fogadják Jézust a samariabeliek, ezek azonban ellene fordultak, amikor Ő kijelentette, hogy Jeruzsálembe megy, imádni az Istent. Kiűzték apostolait, akiket előre küldött, hogy helyet készítsenek számára. Egy asszony azonban megszánta őket, és titokban kenyeret vitt nekik.

Mária Magdolnát nagyon felmérgesíti a Terzában történt eset, és villámló szemekkel néz a város felé. Csak Jézus jelenléte tartja vissza attól, hogy szavakkal ki ne fejezze haragját. De olyan dühösen harap bele a kenyérbe, hogy a Zelóta nem tudja visszatartani mosolyát, és megjegyzi:

– Jó, hogy a terzabeliek nem eshetnek a te kezvedbe! Olyan vagy, mint egy láncra fűzött vadállat, Mária!

– Az vagyok. Jól láttad. És Isten szemében értékesebb, hogy visszatartom magamat, és nem megyek be oda, s bánok velük úgy, amint megérdemelnék, hanem itt engesztetek értük.

– Jó Mária! Isten nagyobb bűnököt bocsátott meg neked, mint amekkora az ő bűnük.

– Igaz. Ők megbántottak téged, Istenemet, egyszer, és mások felbujtogatására. Én sokszor... és saját szándékomból... és nem lehetek türelmetlen és kevély... – Lesüti szemét, és könnyei kenyerére hullanak.

Márta csendesen azt mondja neki:

– Isten megbocsátott neked. Ne alacsonyítsd le magadat többé... Emlékezz vissza arra, amiben részed volt: Lázárunkra...

– Ez nem lealacsonyítás. Ez hála. Felindulás... És annak megállapítása, hogy még nincs meg bennem az az irgalmasság, amelyben oly bőségesen részesültem... Bocsáss meg nekem, Mester! – mondja felemelve ragyogó szemét, amelyet alázatossága ismét kedvessé tesz.

– Sose tagadom meg bocsánatomat attól, aki alázatos szívű, Mária.

(8-342)

Jézus megszabadított egy árva gyermeket, Benjámint, kegyetlen rokonától, aki rabszolgaként kihasználta. Mária Magdolna észreveszi, hogy a gyermek szandálja ormótlanul nagy, és megígéri, hogy vesz neki egy pár újat. Azonban nincs egy fillérjük sem. Amikor Jerikóhoz közelednek, megint felmerül ez a kérdés. Mária Magdolna kijelenti:

– Megígértem, hogy megteszem. Ez az út jó tapasztalat arra, mit jelent, egy fillér nélkül úton lenni. Most pedig megtapasztalom, mit jelent eladni valamit szükségből.

– És mit akarsz eladni, Mária, ha nincsenek többé ékszereid? – kérdi tőle Márta.

– Nagy ezüst fésűimet. Sok van belőlük. De ennek a haszontalan súlynak helyén tartására elég a vasszű is. Eladom őket. Jerikó tele van olyan emberekkel, akik ilyent vásárolnak. És ma vásár van.

– De nővérem!

– Mit akarsz? Megbotránkozol arra gondolva, hogy én olyan szegénynek tűnhetek, hogy el kell adnom az ezüst fésűket? Ó, bárcsak mindig ilyen botrányokat okoztam volna! Ennél sokkal rosszabb volt, amikor szükség nélkül magamat adtam el mások és magam bűneiért.

– De hallgass! Itt van a gyermek, aki nem tudja!

– Még nem tudja. Talán még nem tudja, hogy én bűnös nő voltam. Holnap megtudhatja attól, aki gyűlöl engem azért, mert többé nem vagyok az, és biztosan olyan részletekkel, amikkel túlozzák bűneim nagyságát. Jobb azért, hogy tőlem tudja meg, és látja, mire képes az Úr, aki magához vette őt: bűnbánót tud létrehozni a bűnös nőből; feltámadottat egy halottból: belőlem, aki lelkileg halott voltam, Lázárból, aki testileg halt meg, két élt. Mert ezt tette velünk a Rabbi, Benjámin. Emlékezz mindig erre, és szeresd Őt teljes szivedből, mert ő igazán Isten Fia.

(8-257)

Mária és Márta előremegy Betániába, ahová két nappal később megérkezik Jézus a tanítványokkal és a nőtanítványokkal.

Eléje siet Lázár, nővéreivel, és leborulnak előtte. Mária nem fárad bele Jézus poros lábainak csókolgatásába. Mikor később Jézus átmegy egy virágzó réten, Magdolna utána megy, és lépésről lépésre lehajol, hogy összegyűjtse azokat a virágokat, amelyekre Jézus rálépett.

(8-394)

Később Lázár megjegyzi Jézusnak:

– Most két nővérem van, akik olyanok, mint az ártatlan gyerek. Amikor tegnapelőtt megjött Mária Jerikóból, valóban gyermeknek látszott, lebomlott hajával, mert miután eladta fésűit, hogy egy gyermeknek szándált vásároljon, a gyenge vasfésűk, amelyeket helyettük vett, nem tudták helyén tartani haját. Amikor leszállt a kocsiról, nevetve mondta: „Testvérem, most megismertem, mit jelent eladni azért, hogy vehessünk, és milyen nehéz a szegénynek rendben tartani a haját olyan fésűkkel, amelyekből húszat adnak egy garasért. Nem felejttem el ezt, hogy irgalmasabb legyek a jövőben a szegények iránt.” Mennyire megváltozott, Uram!

(8-401)

Lázár betániai birtokán mondja el Jézus a gyémántokról, valamint a két mécsesről szóló példabeszédet, amelyben szintén olvashatunk Mária Magdolnáról. (Példabeszédek 11:456, 12:461)

A betániai vacsorán Mária Magdolna megismétli szeretetteljes cselekedetét, és olajjal megkeni Jézus fejét és lábait. (Lásd Evangéliumok 3:93-99. oldalán.)

Amikor Jézus elbúcsúzik Lázártól, többek között megjegyzi:

– Igen, sokan szeretnek engem. De megmaradtak azoknak, akik. Nem változott meg énjük irántam érzett szeretetük miatt. Tudod-e, ki értett legbensőségesebb barátaim között ahhoz, hogy megváltoztassa természetét, és Krisztusévá váljék úgy, amint Krisztus akarja? Csak egy: a te nővéred, Mária. Ő elhagyta a teljes és elfajult állatiasságot, hogy angyali lelkületet vegyen fel. És ezt egyedül a szeretet erejével érte el.

– Te váltottad meg őt.

– Mindenkit megváltottam szavammal. De csak ő változott meg teljesen a szeretet tevékenysége által.

(9-35)

Mária Magdolna jelen van az asszonyok között Jeruzsálemben, Lázár palotájában, ahol az utolsó vacsorát tartják. (Lásd Utolsó vacsora 3, Mária élete 553.)

Jézus Anyját kíséri Mártával és más asszonyokkal együtt a keresztúton, és ott áll a kereszt alatt. (Jézus szenvedése 74. 76, 84, 85.)

Jelen van Jézus eltemetésénél (Mária élete 571), vigasztalja Máriát nagypénteken éjjel (Mária élete 587. 590. 600,602-3), vele van nagyszombaton is (609-10) a többi asszonnal vasárnap hajnalban a sírhoz megy, hogy bebalzsamozza Jézus testét (625-6).

Elsőnek látja Jézus Anyja után a feltámadt Üdvözítőt (Feltámadt! 7-11. Mária élete 631.)

Bizonyára ott van Jézus mennybemenetelénél is, bár Valtorta Mária őt nem említi a jelenlevők között, csak általában beszél Lázár családjáról.

Mária mennybevitele előtt azonban Lázár, Márta és Mária Magdolna már eltávoztak Betániából. (Ősegyház 38. oldal)

Készen van már helyed országomban!

Látok egy sziklás barlangot, amelyben egy ágakból font ág van, ami inkább kínzóeszköznek látszik, mint pihenőhelynek. A barlangban van egy nagy szikla, ami asztalként szolgál, és egy kisebb, ami ülőhely. A belső fal mellett van egy másik kiugró sziklalap, amelynek felülete eléggé sima. Egyszerű oltárnak látszik. Két ágból összetett kereszt van rajta, fűzfavesszőkkel összeerősítve. A barlang lakója elültetett egy vadborostyánt, s azt a kereszthez vezette, hogy átkarolja. Két falusi cserépben a környéken termő vadvirágok vannak. A kereszt előtt pedig egy nagy kagylóba ültetett vad ciklámen éppen virágozni készül. Az oltár lábánál egy köteg tüskés ág és egy csomózott ostor fekszik. Van a barlangban még egy korsó is, vízzel. Semmi más.

Az alacsony bejáraton keresztül a távolban levő hegyek látszanak, s valami mozgó világos folt is, ami a tenger lehet. A bejáratról vadborostyán, jerikói lonc és vadrózsa ágak csüngnek le, szokásos színpompájukkal, s alkotnak elmozdítható függönyt, ami elválasztja a barlang belsejét a külvilágtól.

Egy sovány, sötétszínű paraszti ruhába öltözött asszony lép be a barlangba. Köpenye kecskebőrből készült. Kimerültnak látszik. Korát nem lehet meghatározni. Fonnyadt arcáról ítélve felül lehet a hatvanon. Még szép, sűrű, aranyos haja szerint azonban nem lehet több negyvenévesnél. Haja két hosszú fonatban omlik le meghajolt és sovány válláról, és ez az egyetlen szép dolog ezen a kietlen helyen. Az asszony valamikor bizonyára szép volt, mert homloka még magas és sima, orra formás és soványsága ellenére is szabályos. Szeme azonban többé már nem lángol. Beesett, és két sötétkék karika övezi. Látszik rajta, hogy sokat sírt. Könnyei orra mellett két árkot vágta, le szája mellett. Halántékán látszanak a kék erek a sápadt bőrön keresztül. Szája fáradtan görbül lefelé, és színe halovány rózsaszín. Valamikor gyönyörű száj lehetett, de most már elvirágzott. Szájszéle úgy görbül lefelé, mint két eltörött szárny. Fájdalmas száj.

Az asszony odavonszolja magát az asztalul szolgáló sziklához, és leteszi rájuk a magával hozott fekete áfonyát és földiepret. Utána az oltárhoz megy, és letérdel. De annyira kimerült hogy majdnem nekiesik, és kezével meg kell támaszkodnia a sziklán. Imádkozik, a keresztet nézve, és könnyei legördülnek szájába. Utána hagyja, hogy leessen kecskebőre, és csak durva tunikájában van. Felveszi az ostort és a tüskés ágakat. Az ágakat feje köré és derekára tekeri, és ostorozza magát a kötélből készült ostorral. De túl gyenge már ehhez. Engedi, hogy kihulljon kezéből az ostor, és mindkét kézzel és homlokával az oltárhoz támaszkodva mondja:

– Nem bírom tovább, Mester! Tovább szenvedni, a te fájdalmad emlékére!

Hangjáról felismerem. Ez Mária Magdolna. A bűnbánó barlangjában vagyok.

Mária sír. Szeretettel hívja Jézust. Nem tud tovább szenvedni. De szeretni még tud. A vezekléstől elroncsolt teste többé nem tudja elviselni az önostorozás fáradalmát, de szíve még szenvedélyesen dobog, és a szeretet felemészti utolsó erejét is. És ő szeret, ott maradván tövissel koronázott homlokával, és a derekát övező tövisekkel, szeretettel beszél Mesteréhez, állandóan megvallva neki szeretetét és felújítva fájdalmát.

Leborul homlokával a földre. Úgy, amint a Kálvárián tette, a Mária ölébe tett Jézus előtt, vagy mint a jeruzsálemi házban, amikor Veronika kibontotta kendőjét, és mint Arimateai József kertjében, amikor Jézus megszólította, és ő felismerte és imádta Őt. De most sír, mert Jézus nincs itt.

– Életem elfut, Mesterem. És meg kell halnom anélkül, hogy viszontláthatnálak? Mikor tehet majd boldoggá arcod látása? Bűneim előttem vannak, és vádolnak. Te megbocsátottál nekem, és bízom, hogy nem kerülök a pokolba. De mily sok időt kell töltenem az engeszteléssel, mielőtt láthatnálak téged! Ó, jó Mester! A szeretetért, amit nekem adtál,

vigasztald meg lelkemet! Eljött halálom órája. A te elhagyatott halálod által a kereszten, vigasztald meg gyermekedet! Te szültél engem. Te. Nem anyám. Te inkább feltámasztottál engem, mint testvéremet, Lázárt. Mert ő már jó volt, és a halál nem lehetett számára más, mint csak várakozás a te limbusodban. Én lelkileg halott voltam, és meg akartam halni örökre. Jézusom, a te kezébe ajánlom lelkemet! Tiéd, mert te váltottad meg. Fogadd el utolsó engeszteléseml a te elhagyatott halálod megismerését! De adj nekem egy jelet, hogy étetemmel kiengeszteltem bűnömet.

– Mária! – Jézus megjelenik. Úgy tűnik, mintha a durva keresztről szállott volna le. De nincsenek rajta sebek, és nem haldoklik. Szép, mint a feltámadás reggelén. Leszáll az oltárról és a leborult Magdolna felé megy. Lehajol hozzá. Ismét hívja őt, és mivel az azt hiszi, hogy az Ő hangja a saját képzeletéből jön, mivel a föld felé fordulva nem látja a fényt, amely kiárad Krisztusból, megérinti őt, fejére téve kezét, és megfogva könyökénél, amint Betániában tette, hogy felállítsa.

Amikor érzi érintését, és felismeri Jézus kezét, hangosan felkiált. És feláll, örömeiben átváltozott arccal. Utána lehajol, hogy megcsókolja Urának lábát.

– Kelj fel, Mária. Én vagyok. Életed elfut. Ez igaz. De én eljövök, hogy megmondjam neked, Krisztus vár téged. Nem kell itt várakoznia Máriának. Minden meg van neki bocsátva. Az első pillanattól kezdve meg volt bocsátva. De most még inkább meg van bocsátva. Helyed már készen áll Országomban. Eljöttem, Mária, hogy megmondjam neked. Nem egy angyallal készítettem el azt, mert én adok százszorosát annak, amit kapok, és én emlékszem arra, mennyit kaptam tőled, Mária. Most együtt átéljük a múlt egyik óráját. Emlékezz Betániára. A szombat utáni este volt. Hat nap hiányzott halálotomtól. A te házában, emlékszel? Minden szép volt a virágzó gyümölcsösben. A víz énekelt a medencében, és az első rózsák illatoztak falai körül. Lázár meghívott engem vacsorájára, és te megfosztottad a kertet legszebb virágaitól, hogy feldíszítsd az asztalt, ahol Mestered fog étkezni. Márta nem mert megfeddeni téged, mert visszaemlékezett szavaimra, és édes irigységgel nézett téged, mert te ragyogtál a szeretettől, amint jöttél-mentél az előkészület közben, És utána én megérkeztem. És te egy gazellánál is gyorsabban odafutottál, megelőzve a szolgákat, hogy kinyisd a kaput szokásos kiáltásoddal. Az mindig olyannak tűnt, mint egy kiszabadult fogoly kiáltása. Valóban én voltam a te megszabadítód, és te egy kiszabadult fogoly voltál. Az apostolok velem voltak. Mindnyájan. Az is, aki már az apostoli testület rákos tagja volt csak. De ott voltál te, hogy átvedd az ő helyét. És nem tudtad, hogy amikor a te lehajtott fejedet néztem, miközben lábam csókolod, és őszinte, szeretettől teljes szemedet, akkor elsősorban lelkedet figyeltem, és elfelejtettem az undort, amit a mellettem levő áruló miatt éreztem. Ezért akartalak téged a Kálvárián. Ezért akartalak József kertjében. Mert amikor téged láttalak, biztos voltam abban, hogy halálom nem volt céltalan. És azért mutatkoztam meg előtted, hogy megháláljam hűséges szeretetedet. Mária, te áldott, aki sose árultál el engem, aki megerősítettél engem reményemben, mint Megváltó, akiben láttam mindenkit, akit halálommal üdvözítettem! Mialatt mindenki étkezett, te imádtál. Illatos vizet adtál fáradt lábamnak, tiszta és lángoló csókot kezemnek, és mivel még mindig nem elégített ez ki, el akartad törni utolsó értékes edényedet, hogy megkend és elrendezd hajamat, mint egy mama, és megkend kezemet és lábamat, hogy egész Mestered illatozzék, mint egy felszentelt Király. ... És Júdas, aki gyűlölt téged, mert most becsületes voltál, és becsületességeddel visszautasítottad a férfiak vágyait, megkorholta téged... De én megvédtelek, mert te mindent szeretetből tettél, oly nagy szeretetből, hogy annak emléke velem jött a csütörtök esti haláltusába... Ezért a szeretetteljes cselekedetedért, amit halálom küszöbén tettél velem, most eljövök, a te halálod küszöbén, hogy szeretetet tanúsítsak irántad. Mestered szeret téged, Mária. Ő van itt, hogy ezt mondja neked. Ne félj, ne aggódj a másik halál miatt. A te halálod nem különbözik annak halálától, aki vérét ontja értem. Mit ad a vértanú? Étését, Istene iránti szeretetből. Mit ad a bűnbánó? Étését, Istene iránti szeretetből. Mit ad a szerető? Étését, Istene

iránti szeretetből. Látod, hogy nincs köztük különbség. A vértanúság, a bűnbánat, a szeretet ugyanazt az áldozatot hozza, és ugyanabból a célból. Benned, a bűnbánóban és szeretőben tehát ugyanaz a vértanúság van, mint abban, aki a cirkusz porondján pusztul el. Mária, én előtted megyek a dicsőségbe. Csókold meg kezemet, és nyugodj békében! Pihenj le! Elérkezett pihenésed ideje. Add nekem töviseidet! Most itt van a rózsák ideje. Pihenj, és várj! Megáldalak, áldott.

Jézus azt kívánta, hogy Mária feküdjön le ágyára. És a szent az elragadtatás könnyeitől megfűrösztött arcával lefeküdt, amint Istene akarta, és aludni látszik, mellén összetett kézzel, miközben könnyei tovább folynak, de ajka nevet.

Felkel és felül, amikor nagyon erős fény árasztja el a barlangot, amint megérkezik egy angyal egy kehellyel, amit az oltárra tesz, és utána imád. Mária is letérdel ágya mellett, és imádja. Nem tud már megmozdulni. Ereje eltűnik. De boldog. Az angyal fogja a kelyhet, és megáldoztatja. Utána visszaszáll az égbe.

Mária, mint egy virág, amelyet az erős nap megperzselt, lehajlik, még mindig a mellén keresztbe tett kezekkel meghajlik és arccal az ágyára esik. Meghalt. Az oltáriszentségi elragadtatás elvágta életének utolsó fonálát.

* * *

Jézus azt mondja:

– Mindig nagyon viszonylagos, hogy egy teremtmény szeretete mennyire nagylelkű annak viszonzásában, aki szerette őt. De Jézusotok felülmúl minden emberi vágyat és a visszafizetés minden mértékét. Mert Jézusotok Isten, és nektek, akik nagylelkűek és szeretetteljesek vagytok, isteni nagylelkűségével ad, és Isten jó. Most különösen azokról beszélek, akik nem elégszenek meg a parancsoknak való engedelmséggel, hanem átkarolják a tanácsokat és hősiességgel törekednek szeretni engem.

Csodát teszek számotokra, hogy az örömet, amit nekem adtok, örömet adjak cserébe. Magam pótolom azt, ami hiányzik nektek, vagy megszerzem azt, amire szükségetek van. Nem engedem, hogy bármi is hiányozzék nektek, akik szeretetemből mindentől megfosztottatok magatok egészen addig, hogy anyagi vagy erkölcsi egyedüllétben éltek a világ közepette, amely nem ért meg titeket, és amely megvet titeket, és megismétli a nekem, a ti Mestereteknek szánt régi sértést, és azt kiáltja felétek: „bolondok”, és ördögi jeleknek tartja bűnbánatokat és megvilágosításokat. Mert a Sátánnak szolgáló világ sátánoknak tartja a szenteket, akik lábbal tapossák a világot, és arra használják, hogy zsámolyukul szolgáljon a hozzám való felemelkedésre, és az én Világosságomban való elmerülésre.

De hagyjátok csak, hogy „bolondoknak és ördögöknek” mondjanak titeket. Én tudom, hogy az igazi bölcsesség birtokosai vagytok, értelmetek helyesen ítél és halandó testetekben angyali lélekkel rendelkeztek. Én emlékezem mindenegyes szeretetteljes sóhajtásokra, és nem felejttem el azt, amit értem tettetek, és amint megvédelek titeket a világ ellen, mert azokkal, akik jobbak a világban, megismertetem azt, amik ti az én szememben vagytok, úgy megjutalmazlak titeket, amikor eljön az ideje, és amikor úgy ítélem, hogy kelyheteket édességgel kell megtöltenem.

Én kiittam az utolsó cseppig anélkül, hogy mézzel enyhítettem volna keserűségét. Nekem gondolnom kellett azokra, akik a jövőben szeretni fognak engem, hogy kitartsak mindvégig anélkül, hogy megátkozzam az embert, akiért véretem ontottam. Meg kellett ismernem az elhagyatottságot Istentől.

De nem akarom, hogy ti elszenvedjétek azt, amit én elszenvedtem. Az én tapasztalatom túlságosan kegyetlen volt ahhoz, hogy titeket részesítsek benne. Erőtökön felüli kísértés lenne ez számotokra. Isten sose oktalan. Üdvözíteni akar titeket, nem pedig elveszíteni. A túl

kegyetlen órákban való részesítés lelketek elvesztésével. járna, letörne az, mint a túlságosan megterhelt ág, és összetört maradna, a sárba hullana, miután annyira megismerte az eget.

Én nem okozok csalódást azokban, akik bennem remélnek. Mondd meg, mondd meg, mondd meg ezt mindenkinek

(1944-307)

A keleti Egyház hagyománya szerint Mária Magdolna pünkösöd után Efezusba ment, és ott halt meg. A francia hagyomány szerint azonban Lázár, Márta és mások társaságában Provenceba ment és ott hirdette a jó hírt. Életének utolsó harminc évét egy barlangban töltötte a tenger melletti Alpokban, s halála előtt csodálatos módon Szent Maximinusz kápolnájába vitetett, ahol a szenttől részesült az utolsó szentségekben, és a temetésben.

A történészek ezeket a hagyományokat megalapozatlanoknak tartják.

Ha Valtorta Mária leírása valódi isteni kinyilatkoztatáson alapul, ez minden hagyománynál szebben írja le Mária Magdolna utolsó éveit és halálát.

Endori János

Endori János a Kerióti kíváncsiságának köszönheti megtérését. A Kerióti ugyanis kíváncsi volt az endori jövendőmondónő barlangjára, és az Endorban lakó Félix vezette el őket oda. A Júdásra vonatkozó részleteket lásd Jd 3,122-125. oldalán. Itt csak az endori Jánossal kapcsolatos dolgokat írjuk le.

Amikor megérkeznek Endorba, ami egy szegényes falu, Jézus megállít egy asszonyt, aki a kútról tér vissza vizeskorsóival.

– Csak azt kérdezzük meg, hogy hol lakott a látnoknő – mondja Jézus.

Az asszony kíváncsian pillant rá, majd nevetlenül azt válaszolja:

– Nem tudom. Más, sokkal fontosabb dolgom van nekem, mint az efféle fecsegésnek utána járni! – és ezzel faképnél hagyja.

Jézus aztán egy fadarabot faragó aggastyánhoz fordul.

– A látnok asszony?... Saul?... Ugyan ki törődik már velük? De azért, várj csak... Van itt valaki, aki tanult ember, és talán tudni fogja... Gyere!

És a kis öregember nagy nehezen fölmegegy egy keskeny köves utcán egy ütött-kopott, nagyon elhanyagolt házig.

– Maradj itt, én bemegyek, és kihívom.

Péter, a sok baromfira mutatva – amelyek egy kis piszkos udvaron kapirgálnak – ezt mondja:

– Ez az ember nem izraelita.

Mást nem fűz hozzá, mert már jön is vissza a kis öregember egy félszemű ember által követve, aki épp olyan piszkos és rendetlen, mint minden, ami házához tartozik. Az aggastyán így szól:

– Látod? Ez az ember azt mondja, hogy ott van, azon az összedőlt házon túl. Egy kis ösvény, majd egy patakocska, azután egy liget, meg néhány barlang, és amelyik a legmagasabban fekszik, amelynek még megvannak a romos falai, az az, amit keresel. Nem így mondtad?

– Nem. Mindent összezavartál. Majd én elmegyek ezekkel az idegenekkel.

Az embernek rekedtes torokhangja van, ami csak fokozza a jelenlevők kellemetlen érzését. Elindulnak. Péter, Fülöp és Tamás jelekkel akarják megértetni Jézussal, hogy nem kellene jönnie. Jézus azonban nem figyel rájuk. Az ember mögött megy Júdással, és a többiek kedvetlenül követik őket...

– Izraelita vagy? – kérdi az ember.

– Igen.

– Én is, vagyis majdnem, bár nem látszik rajtam. De hosszú ideig más országokban éltem, és olyan szokásokat vettem fel, amelyeket ezek az ostobák helytelenítenek. Jobb vagyok másoknál. Mégis ördögnek mondanak, mert sokat olvasok, baromfit nevelek, amit aztán eladok a rómaiaknak, és tudok füvekkel gyógyítani. Fiatal koromban, egy asszony miatt összekaptam egy rómaival – akkor Cintiumban laktam – és tört döftem belé. Ő meghalt, én pedig elvesztettem a fél szememet és minden vagyonomat, és sokévi börtönre ítélték. De értettem a gyógyításhoz, és meggyógyítottam az egyik ór leányát. Ezzel megnyertem a barátságát, és így egy kissé szabadabban mozoghattam... Ezt használtam fel arra, hogy megszökjem. Rosszul tettem, mert az az ember szökéseért biztosan az életével fizetett. De a szabadság oly szépnek tűnik, amikor valaki rab...

– No, és nem bizonyult szépnek?

– Nem. Jobb a börtön, ahol az ember egyedül van... mint az emberekkel való kapcsolat, akik nem engedik meg az egyéneknek, hogy egyedül legyenek, és akik azért vannak körülöttünk, hogy gyűlöljenek minket...

– Tanulmányoztad a filozófusokat?

– Tanító voltam Cintiumban... Újhitű voltam...

– És most?

– Mostmár semmi sem vagyok. A valóságban élek, és gyűlölök, ahogyan engem gyűlöltek, és gyűlölnék most is.

– De hát ki gyűlöl téged?

– Mindenki. Elsősorban Isten. Feleségem volt... és Isten megengedte, hogy megcsaljon és tönkretegyjen. Szabad és tisztelt ember voltam, és Isten megengedte, hogy kényszermunkára ítelt fegyenc legyek. Isten elfordulása és az emberek igazságtalansága oly nagyon megtört, hogy nem akarok hallani sem az Istenről, sem az emberekről. Nincs itt már semmi belőlük... – és homlokára és mellére mutat. – Itt, a fejemben annak a tudása, belátása van, hogy semmi sincs... – és megvetően köp egyet.

– Tévedsz, két dolog létezik még.

– Mi?

– Az emlékezés és a gyűlölet. Vesd ki ezeket is! Légy igazán üres... és én majd egy új dolgot adok neked, hogy azt tedd a helyébe.

– Mit hát?

– A szeretetet.

– Ha, ha, ha! Nevetnem kell! Harmincöt éve már, hogy nem nevetek, ember! Attól kezdve, hogy megbizonyosodtam: feleségem megcsal a római borkereskedővel. Szeretetet! Szeretetet, nekem! Olyan lenne, mintha ékszereket dobnék tyúkjaim elé! Nem tudnák megemészteni, és ha nem jutnának az ékszerek az ürülékbe, mind megdöglene! Ugyanígy járnék én is. Megterhelne a szereteted, ha nem tudnám megemészteni...

– Ne, ember! Ne beszélj így! – és Jézus szemmel láthatóan megrendülve az ember vállára teszi kezét.

Az ember egyetlen szemével ránéz és attól, amit azon a szeretetteljes, gyönyörű arcon lát, elnémul és változtat arckifejezésén. A maró gúnyból mély komolyság lesz, ebből pedig igazi szomorúság. Lehajtja fejét, majd megváltozott hangon ezt kérdezi:

– Ki vagy?

– A názáreti Jézus. A Messiás!

– Te?!!

– Én. Nem tudtál semmit rólam, te, aki olvasott vagy?

– Tudtam... de azt nem, hogy már élsz, és nem... Ó, főleg azt nem tudtam, hogy ennyire jó vagy... mindenkihez, még a gyilkosokhoz is... Bocsásd meg nekem, amit mondtam... Istenről és a szeretetről... Most már értem, miért akarsz nekem szeretetet adni... Mert szeretet nélkül pokol a világ és te, a Messiás, mennyországot akarsz alkotni belőle.

– Mennyországot, minden szívben. Add nekem az emlékezést és a gyűlöletet, melyek nem hagynak egészségessé válni téged és engedd, hogy én beletegyem szívedbe a szeretetet!

– Ó, ha előbb ismerhettelek volna!... Akkor... De amikor én öltem, te biztosan még meg sem születted... De azután... utána... amikor már szabad voltam... szabad, mint a kígyó az erdőségekben, már csak azért éltem, hogy mérgezzek gyűlöletemmel.

– De jót is tettél. Nem azt mondtad, hogy gyógyfüvekkel gyógyítottál?

– Igen, hogy eltűrjenek. De hányszor harcra keltem az akaratommal, amely mérgezni akart a gyógyítással!... Látod? Ide menekültem... mert ez olyan falu, ahol mit sem tudnak a világról, és amelyet a világ sem ismer. Egy elátkozott falu! Másutt gyűlöltek engem, és gyűlöltem én is, és félelemben éltem, hogy felismerhetnek... De hát én egy gonosz ember vagyok

– Fájjalod, hogy bajt okoztál a börtönőrnek. Látod, hogy van még benned jóság? Nem vagy gonosz. Csak egy nagy, nyílt sebbel élsz, amit senki sem gyógyít... Ezen át úgy kifolyik a jóságod, mint vér a sebekből. De ha volna valaki, aki ápolna téged és begyógyítaná sebedet, szegény testvérem, jóságod, ami akkor már nem szökhetne el, formát öltene, és növekedne benned...

Az ember lehajtott fővel sír, noha ezt a sírást semmi sem árulja el. Csak Jézus látja, aki mellette megy. Igen, látja, mégsem mond semmit sem többé.

Odaérnek egy barlanghoz, amely összedőlt romokból és a hegybe mélyedt üregekből áll. Az ember megpróbál úgy beszélni, hogy ne remegjen a hangja, és ezt mondja:

– Ez az, itt van. Tessék, menj be!

– Köszönöm, barátom. Légy jó!

Az ember nem szól semmit, de ott marad, ahol van, miközben Jézus övéivel a nagy köveken átmászva bejut egy tágas, sötét barlangba.

A folytatást lásd Jd 3,122-125. oldalán. Utána eltávoznak a romok közül, és ugyanazon az ösvényen mennek vissza, amelyen jöttek. A félszemű ember még ott van.

– Még itt vagy? – kérdezi Jézus, és úgy tesz, mintha nem venné észre a sok sírástól kivörösödött arcot.

– Igen, még itt vagyok. Ha megengeded, követlek. Mondani akarok neked valamit...

– Gyere hát velem! Mit akarsz mondani nekem?

– Jézus... ki kell mondanom nevedet, hogy erőt nyerjek a beszédhez, szent mágiát üzni, hogy így megváltoztassam önmagam, s hogy megidézsem halott lelkemet, ahogyan a szellemidéző asszony megidézte Sámuel Saulnak, a te nevedet kell kiejtenem, amely kegyes, mint nézésed, és szent, mint a hangod. Te új életet adtál nekem. De ez még alaktalan és tehetetlen, mint egy torznak született újszülött, még vergődik egy gonosz burok szorításától. Segíts, hogy ki tudjak jutni halálomból!

– Igen, barátom.

– Én... én felismertem, hogy szívemben van még egy kis emberi érzés. Nem vagyok teljesen vadállat, és képes vagyok még szeretni, és szeretve lenni, megbocsátani, és bocsánatot nyerni. A te szereteted, ez a szeretet, ami megbocsátást jelent, ezt tanítja nekem. Nem így van??

– De igen, barátom.

– Akkor... vigyél magaddal! Én Félix (= Boldog) voltam! A sors gúnyolódása! De adj nekem új nevet! Hogy valóban meghaljon a múlt. Úgy foglak követni, mint egy kóbor kutya, amely végre gazdára talált. Rabszolgád leszek, ha akarod. Csak egyedül ne hagyj!...

– Igen, barátom.

– Milyen nevet adsz nekem?

– Egy számomra kedves nevet: János. Mert Isten kegyes volt irántad.

– Magadhoz veszel?

– Egyelőre igen. Azután majd a tanítványok között fogsz követni engem. De mi lesz a házaddal?

– Nincs többé házam. A szegényeknek hagyom, amim van. Csak szeretetet és kenyeret adj nekem!

– Gyere! – Jézus megfordul, és odahívja az apostolokat. – Barátaim, és különösen te, Júdás, fogadjátok köszönetemet. Miattad, miattatok, egy lélek visszatalál Istenhez. Íme, az új tanítvány. Velünk jön, amíg rá nem bízhatjuk a tanítvány-testvérekre. Legyetek boldogok, amiért megnyertetek egy lelket, és áldjátok Istent velem együtt!

Bizony, nem tűnnek nagyon boldognak az apostolok. De engedelmségből és udvariasságból jó képet vágnak hozzá.

– Ha megengeded, előre megyek. Házam küszöbén megtalálász.

– Menj csak!

Az ember futva távozik. Mintha kicserélték volna.

– Most pedig, hogy magunk közt vagyunk, megparancsolom nektek, hogy legyetek jók hozzá, múltjáról pedig hallgassatok mindenki előtt! Aki beszélne róla, vagy szeretetlen lenne feltámadt testvérünkkel szemben; azt abban a pillanatban elbocsátom. Megértettétek? Nézzétek, milyen jó az Úr! Emberi szándékkal jöttünk ide, és Isten megengedte, hogy ez által természetfölötti célnak szolgálhassunk. Ó, én ujjongok attól az örömtől, ami most az égben van az új megtért miatt!

Odaérkeznek a ház elé. A küszöbön sötét, tiszta ruhában, ugyanolyan köpenyben, új saruban és vállán egy teletömött tarisznyával várakozik az ember. Bezárja az ajtót, majd – olyan különös látni egy olyan emberben, akit érzéketlennek lehetne gondolni – megfog egy kis fehér tyúkot, talán a kedvencét, amely bizalmasan a kezére kuporodik, megcsókolja, elsírja magát, majd leteszi a földre.

– Mehetünk... és bocsáss meg! De ezek, az én tyúkjaim, szerettek engem... Beszéltem hozzájuk, és... megértettek engem...

– Én is megértelek téged... és szeretlek. Nagyon! Megadom neked mindazt a szeretetet, amit harmincöt év alatt megtagadott tőled a világ...

– Ó, tudom! Érzem! Ezért jövök. De nézd el az embernek, aki... aki szeret egy állatot, amely... amely hűségesebb volt hozzá, mint az ember...

– Igen... igen. Ne gondold többé a múltat! Annyi tennivalód lesz, és tapasztalataiddal sok, sok jót fogsz tenni. Simon, gyere ide, és te is, Máté! Látod? Ez több volt, mint fogoly, mert leprás volt. Ez itt, egy bűnös volt. Kedvesek nekem, mert *ők képesek megérteni a szegény szíveket...* Nem így van?

– A te jószágod folytán, Uram. Hidd el, barátom, minden semmivé válik, amikor Őt szolgáljuk. Csak a béke marad meg – mondja a Zelóta.

– Igen. A béke és egy új ifjúkor jön létre ott, ahol eddig a bűn vagy a gyűlölet vénsége volt. Én vámos voltam, most mégis az apostola vagyok. Előttünk van a világ, és mi alaposan kiismertük. Nem csintalan kisfiúk vagyunk, akik elmennek a csábító fa ártalmas gyümölcse előtt, és nem veszik észre a valóságot. Mi ismerjük. Ezért elejét vehetjük a rossznak, és másokat is megtaníthatunk arra, hogy elkerüljék. Értünk ahhoz, hogy megerősítsük azokat az embereket, akiket az a veszély fenyeget, hogy nem tudnak ellenállni egy kísértésnek. Mert tudjuk, milyen vigasztaló az, ha támaszra találunk, és mi tudjuk, ki az, aki megvigasztal: *a Mester* – mondja Máté.

– Igaz! Ez igaz! Segíteni fogtok majd nekem. Köszönöm! Olyan ez nekem, mintha egy sötét, bűzös helyről a virágos rét szabad levegőjére jutnék... Valami ehhez hasonlót érzem, amikor kijöttem, szabadon, végre szabadon, húszévi börtön és Anatólia bányáiban végzett durva munka után – egy viharos estén szöktem meg – és egy zord, de tágas hegytetőn találtam magamat, amelyet hajnalban elárasztott a napfény, és illatos erdővel volt borítva... A szabadság! De ez most több annál! Minden kitágul bennem! Tizenöt év óta nincs rajtam bilincs. De a gyűlölet, a félelem, az egyedüllét mindig bilincs volt számomra. Most lehullott!... Itt vagyunk, annak az öregembernek a háza előtt, aki hozzám vezetett titeket. Ember! Ember!

A kis öreg kisiet, és kővé mered, amikor megpillantja a félszemű embert tisztán, úti ruhába öltözötten, és mosolygó arccal.

– Vedd el! Ez a házam kulcsa. Én örökre elmegyek. Hálás vagyok neked, mert jótévőm vagy. Visszaadtál nekem egy családot. Valamennyi tulajdonommal tégy azt, amit akarsz... és gondozd a tyúkjaimat! Ne bánj rosszul velük! Minden szombat idejön egy római, és megveszi a tojásokat... Megszerzik neked, amire szükséged van. Bánj jól az én kis tyúkjaimmal!... És Isten jutalmazzon meg érte!

A kis öreg elképed... Átveszi a kulcsot, de szája tátva marad.

Jézus azt mondja:

– Igen, tégy úgy, ahogy mondja, és én is hálás leszek neked. Megáldalak Isten nevében.
 – A Názáreti! Te vagy! Irgalom! Az Úrral beszéltem! Asszonyok! Asszonyok! Emberek!
 Köztünk van a Messiás!
 Úgy rikoltozik, mint egy sas, és mindenfelől odacsődülnek az emberek.
 – Áldj meg minket! Áldj meg minket! – kiáltozzák. – Mások pedig: – Maradj nálunk! –
 Ismét mások: – Hová mégy? Legalább azt mondd meg, hová mégy!?
 – Naimba, és nem maradhatok!
 – Követünk! Akarod?
 – Jöjjetek! Aki marad, annak béke és áldás.
 Elindulnak a főút felé. Majd rátérnek.
 Az ember, aki Jézus mellett megy, és nehezen viszi a tarisznyáját, felkelti Péter kíváncsiságát:
 – De hát mit cipelsz, hogy olyan nehéz? – kérdi.
 – Ruháimat... és könyveimet. Barátaim, a tyúkok után és a tyúkokkal együtt. Nem tudtam megválni tőlük, bár súlyosak.
 – Igen, igen, a tudomány sokat nyom a latba! De ha tetszik valakinek...
 – Nekik köszönhetem, hogy nem bolondultam meg.
 – Akkor nagyon kell szeretned őket! De hát miféle könyvek ezek?
 – Filozófia, történelem, görög és római költészet.
 – Szépek, szépek, egész biztosan szépek. De... gondolod, hogy mindig magaddal tudod cipelni?
 – Talán sikerül majd egyszer megválnom tőlük. De nem lehet mindent egyszerre megtenni, nemde, Messiás?
 – Szólíts engem Mesternek! Úgy van, nem lehet. De majd szerzek számodra egy helyet, ahol elhelyezheted a barátaidat, a könyveket. Még segítségedre lehetnek, amikor a pogányokkal Istenről beszélsz.
 – Ó! Mennyire mentes gondolkodásod minden megkötöttségtől!
 Jézus mosolyog, Péter pedig így kiált fel:
 – Meghiszem azt! Ő a Bölcsesség!
 – És a Jóság, hidd el nekem! Te művelt vagy?
 – Én? Ó, de mennyire! Meg tudok különböztetni egy csőrös csukát egy pontytól, és műveltségem ezzel véget is ér. Halászember vagyok, barátom! – Nevet Péter szerényen és őszintén.
 – Becsületes ember vagy. Ez olyan tudomány, amit az embernek magától kell megszereznie, és egyáltalán nem olyan könnyű elsajátítani. Tetszel nekem!
 – Te is tetszel nekem, mert tisztességes vagy, még akkor is, ha vádolod önmagadat. Én megbocsátok mindent, és segítek mindenkinek, de könyörtelen ellensége vagyok az álnok embereknek. Undorodom tőlük!
 – Igazad van. A képmutató ember gonosztevő!
 – Gonosztevő. Ahogy mondd. Mondd csak, megbízol bennem annyira, hogy ideadod egy kicsit a zsákokat? Különben, légy nyugodt, a könyvekkel nem szököm meg... Úgy látom, nehezen bírod...
 – Húszévi bányamunka megvisel, és... De te miért akarsz fáradni?
 – Mert a Mester azt tanította nekünk, hogy testvérként szeressük egymást. Add ide! És fogd az én rongyaimat! Az én tarisznyám könnyű... Nincsenek benne se történetek, se költemények. Az én történetem, az én költeményem és az a másik valami, amit említettél, az Ő, az én Jézusom, a mi Jézusunk.

Én föloldozlak mindentől

Endori János jelen van, amikor Jézus magához veszi az árva Jábét, akit később Mária Marciamnak nevez el. Hamarosan jó barátokká válnak. Jeruzsálem felé haladva római katonákkal találkoznak. Vezetőjük, Publius észreveszi az endori embert. Erősen ránéz, és megkérdi:

– Te itt?

– Igen. Már nem adok el tojást a rómaiaknak. De a tyúkok még megvannak Most a Mesterrel vagyok.

– Jó neked! Tőle több bátorítást kapsz. Isten veled! Üdv neked, Mester! – És megsarkantyúzza lovát.

– Ismered? És ő ismer téged? – kérdik többen is az endori embertől.

– Igen, mint csirkeszállítót. Azelőtt nem ismert. De egyszer Naimba hívtak a parancsnokságra, hogy megállapodjunk a részletekben, és ő ott volt. Azóta, amikor Cezáreába mentem könyveket vagy szerszámokat venni, mindig üdvözölt. Engem Ciklopsznak vagy Diogenésznek hív. Nem rossz ember, és bár én gyűlölöm a rómaiakat, sohasem sértettem meg, mert hasznomra lehetett.

(3-346)

* * *

Megható látni, hogy az apostolok csoportja – legtöbbször gyermektelen – milyen atyai gondoskodással veszi körül Jézus legkisebb tanítványát. Még az endori férfi arckifejezése is ellágyul, amikor ráparancsol a kicsire, hogy igyék meg egy tojást. Fölkapaszkodik még az erdőbe is, hogy savanykás ízű szeder ágacskákat vagy illatos, vad, édes kömény szárazakat szedjen, és odaviszi a kicsinek, hogy enyhítse szomját. Ezt azért is teszi, hogy elvonja a kicsi figyelmét az út hosszúságától azzal, hogy megfigyelteti vele a látnivalókat és a különféle tájakat.

Az egykori cintiumi pedagógus, akit tönkretett az emberi gonoszság, most újjáéled ezért a gyermekért, aki ugyanolyan nyomorúságos életen ment át, mint ő maga. A csapás- és a keserőség- okozta ráncok jószágos mosolyban simulnak ki. Jabé már nem annyira ágrólszakadt, új kis sarujában, és arccskája sem annyira szomorú. Eltűnt róla a hónapokon át folytatott erdei élet minden nyoma. Rendbe hozták addig ápolatlan és porlepte haját is, egy alapos mosással puhává tették, és egyenlő hosszúságúra nyírták. Az endori ember is egészen más már. Még zavarba jön egy kicsit, amikor hallja, hogy Jánosnak szólítják, de aztán megsóválja fejét, és szánakozva mosolyog saját rövid emlékezetén. Arca napról napra veszít vonásainak addigi keménységéből, és olyan komolyság ül ki rajta, amely nem kelt félelmet. Természetes, hogy ez a két, Jézus jósága folytán újjáéledt, nyomorult teremtés, szeretetével Jézushoz húz. Kedvesek hozzájuk társaik is, de amikor Jézus néz rájuk, vagy beszél közvetlenül hozzájuk, arckifejezésük egészen boldoggá válik.

(3-349)

* * *

Endori János útközben kioktatja az időjárás miatt panaszkodó Keriótit, röviden összefoglalva életét. Jézus bekapcsolódik kettejük társalgásába:

– Igaz, János. Hallom lelkedet. És felfogom értelméd munkáját is. Jól mondtad. Amikor kialakulsz majd bennem, sokakat fogsz segíteni figyelmes tanítói és tanulói tapasztalatod által. Beszélj, beszélj, beszélj, magadban is! (Lásd részletesen Jd 3,126-128)

(3-360)

* * *

Amikor megérkeznek a jeruzsálemi Templomba, Jézus komoly beszélgetésbe merül endori Jánossal, aki mintha szégyenkezne amiatt, hogy belép oda. Megkérdezi tőle

– Voltál már itt? – Endori János azt válaszolja:

– Újhitűek voltunk, és anyám karjában jöttem ide, éppen egy húsvétkor. Mert március első napjaiban születtem, és anyám, aki Júdeából származott, útnak indult, amint tudott, hogy idejében följajánlja fiúgyermekét az Úrnak. Talán túl korán... mert megbetegedett ennél az utazásnál, és többé már nem is tudott felépülni. Még két éves se voltam, amikor anya nélkül maradtam. Ez volt életemben az első csapás. De elsőszülött gyermeke voltam, és egyetlen szülöttje maradtam betegségem miatt. Ő azonban büszke volt rá, hogy azért kell meghalnia, mert engedelmeskedett a Törvénynek. Apám így mondta nekem: „Boldogan halt meg, mert föláldozta magát a Templomban”... Szegény anyám! Mit ajánlottál fel? Egy jövődőlgyilkost...

– János, ne beszélj így! Akkor Félix voltál, most János vagy. Gondolj arra, milyen nagy kegyet gyakorolt veled az Isten, örökre! És felejtsd el a múlt megaláztatását... Soha többé nem jöttél el a Templomba?

– Ó, de igen! Tizenkét éves koromban, és attól fogva mindig, amíg... megtehettem... Azután, amikor újra megtehettem volna, nem tettem meg többé, mert, említettem már neked, csak egy vallás élt bennem: a gyűlöleté! És ezért is nem merek itt előbbre menni. Idegennek érzem magamat az Atya házában... Túl sok időn át maradtam távol Tőle...

– Te úgy térsz vissza ide, hogy én fogom a kezedet, aki az Atya Fia vagyok. Ha én téged az oltár elé vezetlek, az azért van, mert tudom, hogy minden meg van bocsátva.

Endori János hangosan felzokog, és ezt mondja:

– Köszönöm, Istenem!

– Igen. Mondj köszönetet a Fölségesnek! Látod, hogy prófétai lelke volt édesanyádnak, az igaz izraelitának? Te az Úrnak szentelt fiúgyermek vagy, és már nem a kitalált. Te az enyém, az Istené vagy, tanítvány vagy, és ezért Urad jövődőlgyilkos papja az új korszakban, és annak a vallásnak a papja, amely majd rólam kapja nevét. Én feloldozlak mindentől, János! Haladj derűs lélekkel a szentély felé! Bizony mondom neked, hogy azok között, akik e falak között laknak, sokan vannak, akik bűnösebbek, mint te, és méltatlanabbak arra, hogy az oltárhoz közeledjenek...

(3-376)

* * *

Betániában Jézus bemutatja Anyjának endori Jánost, kezét fogva vezeti hozzá:

– Íme, Édesanyám, a másik tanítvány...

– Béke legyen veled! – üdvözli őt Mária.

Az ember, az eldurvult, nyugtalan endori ember, aki már oly sokat változott attól a reggeltől fogva, amelyen a Kerióti szeszélye Endorba vezette Jézust, most végre levetheti múltját azzal, hogy meghajtja magát Mária előtt. A mély meghajlás után fölemelt arca derűsnek, valóban megbékéltnek látszik.

(3-381)

* * *

Még mindig Betániában, a Zelóta volt házában tartózkodik Jézus az Anyjával és a tanítványokkal.

– Endori János, gyere ide hozzám! Beszélni akarok veled – mondja Jézus, benézve az ajtón.

Az ember odasiet, elhagyva a kisfiút, akinek éppen tanított valamit.

– Mit akarsz mondani nekem, Mester? – kérdi.

– Gyere velem, ide föl!

Fölmenni a teraszra, és leülnek a legvédettebb oldalon, mert noha még reggel van, a nap erősen tűz. Jézus körülhordozza tekintetét a megművelt földeken, ahol a búza napról napra aranylóbb lesz, és a fák érlelik gyümölcseiket. Mintha ezekből a növényekből akarna gondolatot meríteni.

– Hallgass ide, János! Azt hiszem, ma eljön Izsák, hogy hozzám vezesse Johanána béreseit, hazautazásuk előtt. Szóltam Lázárnak, kölcsönözzön egy kocsit Izsáknak, hogy gyorsabban hazaérhessenek, és ne kelljen attól félniük, hogy késve érkeznek, s emiatt büntetést kapnak. És Lázár megteszi ezt. Mert Lázár megteszi mindazt, amit mondok neki. Tőled azonban valami mást szeretnék. Van nálam egy összeg, amelyet az Úr szegényei számára adott valaki. Rendszerint az egyik apostolom feladata, hogy kezelje a pénzt, és alamizsnát adjon. Általában a kerióti Júdás, néha mások. Júdás most távol van. A többieknek nem szükséges tudniuk, hogy mit tervezek. Ez alkalommal Júdás sem volna megfelelő. Te fogod megtenni, az én nevemben...

– Én, Uram?... Én... nem vagyok rá méltó...

– Hozzá kell szoknod, hogy a nevemben munkálkodj! Nem ezért jöttél?

– De igen. Azonban úgy gondoltam, hogy saját lelkem újjáépítésén kell fáradoznom.

– Én pedig lehetőséget adok neked arra. Mi ellen vétettél? Az irgalom és a szeretet ellen. A gyűlölettel leromboltad lelkedet. A szeretettel és az irgalmassággal újjáépítheted. Az anyagot én adom hozzá. Különösen az irgalmasság és a szeretet cselekedeteihez használlak fel. Te tudsz gyógyítani, és tudsz beszélni is. Ezért alkalmas vagy a testi és lelki nyomorúságok gyógyítására, és értesz ennek megtételéhez. Ezzel a jó cselekedettel fogod elkezdni. Itt az erszény. Odaadod majd Mikeásnak és barátainak. Osszad egyenlő részekre tartalmát! Tíz részre osszad, ebből négyet Mikeásnak adsz: egyet saját részére, egyet Saul, egyet Joel, egyet Izajás számára. A többi hatot odaadod Mikeásnak azzal, hogy adja át Jabé öregapjának, a maga és társai számára. Így némi támogatást kapnak.

– Rendben van. De mit mondok nekik, igazolásul?

– Ezt mondd: „Ezt azért kapjátok, hogy ne feledkezzetek el imádkozni egy lélekért, aki a megigazulás útján van.”

– De még azt gondolhatják majd, hogy rólam van szó! Ez nem helyes!

– Miért? Te nem akarsz igazzá lenni?

– Az nem helyes, ha azt gondolják, hogy én vagyok az adakozó.

– Hagyd ezt, és tégy úgy, amint én mondom!

– Engedelmeskedem... de legalább azt engedd meg, hogy én is hozzátegyek valamit.

Híszem... most már nem sokra van szükségem. Több könyvet már nem veszek, etetni való

tyúkjaim sincsenek már. Nagyon kevés elegendő nekem... Tessék, Mester! Csak egy kis összeget tartok meg saruk vásárlására... – Ezzel előhúz az övéből egy pénztől duzzadó erszényt, és hozzáteszi Jézus pénzéhez.

– Isten áldjon meg irgalmasságodért... János, nemsokára elbúcsúznak egymástól, mert te Izsákkal fogsz menni.

– Sajnálom, Mester, de engedelmeskedem.

– Nekem is fáj, hogy el kell téged küldenem. De oly nagy szükségem van vándorló tanítványokra! Én már kevés vagyok. Hamarosan útnak indítom az apostolokat, azután pedig szétküldöm a tanítványokat. És te nagyon jól fogsz tevékenykedni. Téged különleges küldetésekre tartogatlak. Közben, Izsák mellett kiformalódsz. Ő nagyon jó ember, és Isten Lelke valóban kioktatta hosszú betegsége alatt. És ő olyan ember, aki mindig mindent megbocsátott... Az elválás, különben, nem azt jelenti, hogy többé nem látjuk egymást. Gyakran fogunk találkozni, és ahányszor találkozunk, kiváltképp neked fogok beszélni. Emlékezz rá!

János magába roskad. Arcát kezébe rejtve fájdalmasan felzokog, és így könyörög:

– Ó, akkor máris mondj valamit, ami meggyőz, hogy bocsánatot nyertem... s hogy szolgálhatok Istennek... Most, hogy elszállt belőlem a gyűlölet füstje, ha tudnád... milyennek látom a lelkemet... és hogyan... és hogyan gondolok Istenre...

– Tudom, ne sírj! Maradj alázatos, de ne sírj! *A szomorúság egy másik fajtája a gőgnek Kizárólag csak alázat legyen benned!* Fel, ne sírj többé...

Endori János lassan megnyugszik...

Amikor Jézus látja, hogy megnyugodott, így szól:

– Gyere, menjünk oda az almafák sűrű lombja alá, és gyűjtsük oda társaidat és az asszonyokat! Mindenkihez fogok beszélni, azonban neked mondom el, hogyan szeret téged az Isten.

Lemennek, maguk köré gyűjtik a többiek, ahogy egymásután odajönnek, s azután körben leülnek a gyümölcsöskertben, az árnyékban. Lázár, aki a Zelótával beszélgetett, szintén csatlakozik a társasághoz. Mindössze húsz személy.

– Halljátok! Ez a szép példabeszéd, világosságával, sok esetben lesz vezetőtök.

Most mondja el Jézus a tékozló fiúról szóló példabeszédet. Lásd: P 2,57-61. A példabeszéd után Jézus elbocsátja hallgatóságát, csak endori Jánost és Lázárt tartja ott. Amikor Jézus egyedül marad velük, Jézus ezt mondja nekik:

– Így tesz majd azzal a kedves lélekkel is, akit te vársz, Lázár, és így tesz a te lelkeddel is, János. Isten jósága meghalad minden mértéket...

(3-437)

* * *

Később, endori János és mások jelenlétében Jézus elmondja a tíz szűzről szóló példabeszédet: P 2, 61-67. Utána Jézus odalép a béresekhez, hogy még egyszer üdvözölje őket. Endori János odasúgja neki:

– Mester, most már itt van Júdas.

– Nem számít. Kísérd őket a kocsikhoz, és tedd azt, amit mondtam, hogy tégy!

(3-445)

* * *

Jézus az apostolokkal és a nőtanítványokkal Hebron felé megy, amikor endori Jánosra terelődik a szó. A Kerióti megvetően nyilatkozik róla, Tamás azonban alaposan letorkolja. Lásd: T 12-14.

(3-493)

Te sokat vezekelsz!

Mária Magdolnát megtérése után Jézus körútra viszi azokba a városokba, ahol botrányokat okozott életével, hogy jóvátegye azokat. A Zelóta beszámol Mária Magdolnának a Tábor-hegyén szerzett élményükről, amikor Jézus a tengerről beszélt nekik.

– És miután – folytatja – oly sokat kaptunk, részünk volt még egy nagy megtérésben is. Őt te is ismered, Mária. És ez még jobban meg fogja erősíteni lelkedet. Találtunk egy embert, aki megkeményedett a gyűlöletben, és akit gyötört a lelkiismeret. Jézusnak sikerült – habozás nélkül mondhatom – nagyszerű tanítvánná átalakítani őt. Akárcsak téged, Mária. Mert hidd csak el nekem, az igazság az, hogy mi bűnösök adjuk át magunkat legjobban a Jónak, mert mi érezzük saját magunkban annak szükségét, hogy bocsánatot nyerjünk.

– Ez igaz. De te nagyon jó vagy, amikor ezt mondod: „mi bűnösök”. Te szerencsétlen voltál, de nem bűnös.

– Mindnyájan bűnösök vagyunk, ki többé, ki kevésbé, és aki kevésbé bűnösnek tartja magát, ki van téve annak, hogy inkább azzá válik, ha még nem az. Mindnyájan azok vagyunk. De a legnagyobb bűnösök, akik megtérnek, ők azok, akik ugyanolyan teljesen átadják magukat a Jónak, mint ahogyan átadták magukat a rossznak.

– Hol találkoztatok azzal a tanítvánnyal, aki azelőtt nagy bűnös volt?

– Endorban, Mária.

(4-735)

* * *

Szikaminonban hirtelen összetalálkoznak endori Jánossal. Péter veszi őt észre:

– Ó, nézd csak, itt van a mi Jánosunk! Hogy vagy? Hol voltál?

Endori János rámosolyog ugyan Péterre, de kérdéseire nem felel, hanem hódolatteljesen Jézus felé siet, hogy szeretetteljes szavakkal üdvözölje.

– Nem hagytam, hogy velünk jöjjön, mert nem érezte jól magát... Jobb, ha itt marad. Oly jól tud bánni a városbeliekkel és azokkal, akik szeretnének megtudni valamit a Messiásról... – mondja Izsák.

Az endori ember valóban sokkal soványabb, mint azelőtt. De arca derűs. A teljes lesóványodás megnemesíti arcvonásait, s arra enged következtetni, hogy már megérintette a test és a lélek kettős vértanúsága.

Jézus figyelni, és megkérdi tőle:

– Beteg vagy, János?

– Nem inkább, mint mielőtt veled találkoztam. De a betegség csak testemet sújtja. De lelkemben, ha jól ítélem meg magamat, kigyógyulóban vagyok sebeimből.

Jézus tovább nézi a nyugodt szemet és a halántékánál beesett homlokot, de többet nem mond. Hanem egyik kezét a vállára teszi, miközben vele együtt lép be az egyik házikóba.

Vacsora után Jézus pihenni küldi a nőtanítványokat, a többi tanítványnak és apostolnak pedig hosszú példabeszédet mond a bűnösök megtérítéséről (P 3,102-106), amelynek itt csak néhány részletét ismételjük meg. Ennek bevezetéseként mondja:

– Hallottam ajkatokról csodálkozásokat endori János miatt. Nagy csodálattal tölt el titeket, hogy megvallja: ő megtért bűnös. A benne végbement átalakulására építi fel prédikációját, és győz meg sokakat, akiket hozzám akar vezetni. Igaz. Bűnös volt. Most tanítvány. Az ő érdeme, hogy közületek már sokan jöttek a Messiáshoz. Lássátok tehát, hogy éppen azzal az eszközzel, amelyet a régi Izrael megvet, Isten új népet teremt magának.

Nehemiás csodáját a sáros vízzel, amely megemésztette a sziklát is, lángra lobbanva, így alkalmazza Jézus a megtérő bűnösökre:

– A bűnbánó sár jobban lángol, mint a közönséges tűz, még akkor is, ha az szent tűz. A szent tűz csak a fát gyújtja meg, és az áldozatot égeti el. Ezek az anyagok alkalmasak az elégésre. A bűnbánó sár azonban oly hatalmassá válik, hogy még az éghetetlen sziklát is lángra lobbantja. Ezzel meggyőzi a világot, hogy jobban ég a közönséges tűznél.

Nem érdekel titeket, honnan veszi ez a sár ezt a tulajdonságát? Nem tudjátok?

Megmondom nektek: a bűnbánat hevében két láng egyesül Istennel. Az egyik láng felfelé tör, a másik lefelé. A szeretetteljes önfelajánlás lángja, és a szerető elfogadás lángja. A kettő átöleli egymást, hogy szeressék, ismét megtalálják egymást, hogy egyesüljenek egymással, egyetlen dologgá válva. Mivel pedig Isten lángja a nagyobb, az túlárad, uralkodik, behatol, felszív. A bűnbánó láng már nem egy teremtett dolog viszonylagos lángja, hanem a Teremtetlen Dolog, a Magasságbeli, a Leghatalmasabb, a Végtelen, az Isten végtelen lángja.

Ezek a nagy bűnbánók, akik igazán megtértek, teljesen megtértek. Ők nagylelkűen átadják magukat a megtérésnek, semmit sem tartva meg múltjukból. Először önmagukban égnek, legsúlyosabb részükben, azzal a lánggal, amely sarukból felszáll, a Kegyelem felé futva, attól megérintve.

Bizony, bizony, mondom nektek, hogy Izraelben sok szikla Isten tűzébe öltözik ezek által a lángoló kemencék által, amelyek mind jobban égnek majd. Felemésztik végül az emberi teremtményt. Utána tovább égnek, hogy elégessék a sziklákat, a lanyhaságot, a bizonytalanságot, a föld féltékenységét. Égi trónusokról igazi természetfeletti gyújtótükrök, amelyek összegyűjtik az Egy és Három fényeit, hogy ráirányítsák az emberiségre, és azt lángra lobbantsák Istenben.

(4-783)

* * *

Mikor Jézus befejezi a példabeszédet, a férfiak is nyugovóra térnek. Fölkül endori János is, aki állandóan jegyzetelt, mialatt Jézus beszélt, és elviselte a tűz hevét, csak hogy láthassa, amit ír. Jézus visszatartja őt:

– Maradj még egy kicsit Mesterredel! – és maga mellett tartja, amíg a többiek eltávolodnak. – Menjünk el addig a vízparton álló nagy szikláig!

János ellenkezés nélkül beleegyezik. Körülbelül kétszáz méterre távolodnak el a házaktól, és leülnek egy nagy sziklára.

– János, nem mondd meg Mesterednek az okot, ami miatt szenved a tested?

– Tudod te azt, Uram. De ne mondd: „szened”, mondd így: „sorvad”! Ez pontosabb, és te tudod, és azt is tudod, hogy ujjongva sorvad. Köszönöm, Uram! Én is magamra ismertem a sárban, amely lánggá válik. De nekem nem lesz időm, hogy lángra gyújtsam a köveket, Uram, mert hamarosan meghalok. Túl sokat szenvedtem a világ gyűlöletétől, és túlságosan örvendezem Isten szeretetében. De az életet nem sírom vissza. Itt még vétkezhetnék, véthetnék a küldetés ellen, amelyre rendelsz minket. Életemben már két ízben követtem el mulasztást. Tanítói hivatásommal szemben, mert abban meg kellett volna tudnom találni azt, amivel kialakíthattam volna magamat, de nem alakítottam ki. Férfi hivatásommal szemben, mert nem tudtam kialakítani feleségemet. Ez következik abból, hogy nem tudtam kialakítani magamat, tehát őt sem tudtam kialakítani. Véthetnék mulasztással tanítványi hivatásom ellen is. De veled szemben nem akarok mulasztást elkövetni. Legyen hát áldott a halál, ha jön, hogy elvigyen oda, ahol már nem lehet bűnt elkövetni! De ha nem is lesz enyém a tanító-tanítványi sors, enyém lesz az áldozat-tanítvány sorsa, és ez lesz leginkább hasonló a tiédhez. Te mondtad ma este: „Legelőször önmagunkat kell elégetnünk.”

- János, olyan sors ez, amit elszenvedsz, vagy áldozat, amit felajánlsz?
- Felajánlásként teszem, ha Isten nem veti meg a sarat, amely tűzzé vált.
- János, te sokat vezekelsz!
- Ezt teszik a szentek is, elsősorban te. Úgy igazságos, hogy megtegye az is, akinek sok tartozása van. De talán úgy találod, hogy vezekléseim nem kedvesek Istennek? Megtiltod nekem?
- Én sohasem akadályozom meg a szerető lélek helyes törekvéseit. Tetteikkel jöttem hirdetni, hogy a szenvedésben vezeklés van, a fájdalomban pedig feltámadás. Nem mondhatok ellent önmagamnak.
- Köszönöm, Uram. Ez lesz a küldetésem.
- Mit írtál, János?
- Ó, Mester! A régi Félix néha előbújik, tanítói szokásaival. Marciamra gondolok. Neki egy egész élet áll rendelkezésére, hogy téged hirdessen, de életkora miatt nincs jelen prédikációidon. Úgy gondoltam, lejegyzek néhányat a tanításból, amit te adsz nekünk, és amit a gyermek nem hallott, mert vagy játékaiban volt elmerülve, vagy távol volt tőlünk. A te szavaidban, a legrövidebbekben is, annyi bölcsesség van! Közvetlen társalgásaid már magukban véve is oktatások, különösen, ha az emberek mindennapi dolgaival állnak kapcsolatban. Vonatkoznak azokra az apróságokra, amelyek valójában az élet legnagyobb dolgai, mert fölhalmozódva nagy terhet jelentenek, és ennek szent elviselése türelmet, kitartást, beletörődést igényel. Könnyebb egyetlen, de nagy hőstettet véghezvinni, mint ezer és tízezer apró dolgot, amelyek az erények állandó jelenlétét követelik meg. S az ember mégsem jut el nagy tettek elkövetéséhez, akár a rosszban, akár a jóban, – én ezt a rosszal kapcsolatban tudom – ha az ember nem készíti hosszú időn át nagy halmot, apró, látszólag jelentéktelen tettekből. Én akkor kezdtem el ölni, amikor – mivel már elegendem volt feleségem ledér viselkedéséből – az első megvető pillantást vetettem rá. Marciam számára jegyeztem le rövid leckéidet. És ma este az a vágyam támadt, hogy lejegyezzem a te nagy leckédet. Munkámat a gyermekekre hagyom majd, hogy emlékezzenek rám, öreg tanítójára, és megkapja azt is, amihez különben nem jutna hozzá. Gyönyörű kincset. A te szavaidat! Megengeded nekem?
- Igen, János! De minden felől légy olyan békében, mint ez a tenger. Látod? Számodra túlságosan megerőltető lenne a nap tűzében való vándorlás, s az apostoli élet valóságos tűz. Már oly sokat harcoltál életedben. Most Isten szólít téged magához, e szelíd holdfényben, amely mindent lecsendesít, és tisztává tesz. Járj Isten szeretetében! Én mondom neked: Isten elégedett veled!
- Endori János megfogja Jézus kezét, megcsókolja, és ezt suttogja:
- Pedig az is milyen szép lett volna, ha azt mondhattam volna a világnak: „Jöjj Jézushoz!”
- Majd a mennyországból mondod ezt, mert te is gyújtótükör leszel. Menjünk, János! Szívesen elolvasnám, amit leírtál.
- Itt van, Uram! Holnap pedig majd odaadom a másik tekercset is, amelyre többi szavadat jegyeztem fel.
- Lejönnek a szikláról, és a tündöklő, fehér fényben, amely ezüstté változtatta a part apró kavicsait, visszamennek a házakhoz. Elköszönnek egymástól, János meghajol, Jézus pedig megáldja őt, fejére téve kezét, és megadva neki békéjét.

Nem fogsz csalódní, Mester!

Tíruszban a halászok kéri Jézust, hogy küldjön hozzájuk egy tanítványt, aki tanítani tudja őket.

– Küldd el nekik endori Jánost, Mester! Ő nagyon alkalmas erre, és ahhoz is hozzá van szokva, hogy pogányok között éljen – súgja a Kerióti.

– Nem. János velünk marad – feleli Jézus kimérten. Majd a halászokhoz fordul, és elbeszélget velük. Azok megemlítik, hogy van köztük egy aszkaloni halász. Kiderül, hogy Hermaszteusz az, aki tanítvány akar lenni, s csak arra várt, hogy a Mesterrel találkozhassék. Jézus az ő társaságában tér vissza az apostolokhoz.

– Ezt fogjuk odaadni endori Jánosnak – mondja a Keriótinak. Utána példabeszédet mond a kitartó bányászról (P 3,107-108), amelyben megdicséri Hermaszteusz kitartását.

(4-794)

* * *

Endori János Szikaminonban maradt a többiekkel, és amikor Jézus visszaérkezik Hermaszteusszal, azt mondja:

– Gyere, Hermaszteusz... Nézd, János, ez az ifjú oktatásban akar részesülni. Rád bízom.

– Nem fogsz csalódní abban, ahogyan szavadra fogom oktatni. Köszönöm, Mester! Sokan vannak itt, akik rád várnak – válaszolja endori János.

– Van itt egy szegény, beteg fiúcska is, Fiam, és anyja téged óhajt – mondja Mária.

– Már is megyek hozzá!

– Tudom, ki az, Mester. Odakísérlek. Gyere te is, Hermaszteusz! Kezdd el megismerni Urunk végtelen jóságát – mondja endori János...

Jézus endori Jánossal és Hermaszteusszal a város felé tart. A többiek szállásukra mennek.

Nemsokára Jézus is visszaérkezik endori Jánossal és Hermaszteusszal, és meggyógyítja a közben összegyűjtött betegeket. Majd egy példabeszédet mond nekik a szilfáról és a szőlőtőről. (P 3,109-112)

(4-802)

* * *

Éjjel tovább indulnak, s most már endori János és Hermaszteusz is velük megy.

(4-806)

* * *

Mielőtt Jézus elmondaná beszédét az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről (Lásd Pt 3,119-133) odahívja endori Jánost, és kezét vállára téve azt mondja:

– Íme, most már fogok beszélni. Magam előtt akarlak látni titeket, a szent név viselőit. Téged, apostolom; téged, pap; téged, írástudó; téged, János, a Keresztelő tanítványa; és végül téged, hogy lezárd az Isten által művelt kegyelem koszorúját. És ha utoljára említettem is, nem vagy utolsó a szívemben. Megígértem neked egy napon ezt a beszédet. Vedd!

És Jézus, ahogy szokta, fölmegegy egy kis töltésre, hogy mindenki láthassa, és vele szemben van az első sorban az öt János. Mögöttük a tanítványok tömege, összevegyülve

azokkal, akik ide siettek Palesztina minden részéből, hogy visszanyerjék egészségüket, vagy hallhassák tanítását.

– Békesség veletek, és a bölcsesség nyugodjon rajtatok!

Ide hallgassatok! Egy távoli napon azt kérdezte tőlem valaki, hogy Isten meddig megy el irgalmasságában a bűnösök iránt. Aki ezt kérdezte, egy bocsánatban részesült bűnös volt, akinek nem sikerült meggyőznie magát arról, hogy Isten teljesen megbocsátott neki. Megnyugtattam őt egy példabeszéddel. (Lásd P 2,57-61) Biztosítottam róla, hogy mindig az irgalmasságról beszélnék neki, csak hogy bűnbánó szíve, amely hasonló egy eltévedt sírdogáló gyermek szívéhez, bizonyos legyen abban, hogy mennyei Atyja már birtokba vette őt.

Isten Irgalmasság, mert Isten Szeretet. Isten szolgájának irgalmasnak kell lennie, hogy Istenhez hasonlónak legyen.

Isten eszközként használja fel az irgalmasságot, hogy magához vonzza eltévedt gyermekeit.

Isten szolgájának fel kell használnia az irgalmasságot arra, hogy Istenhez vigye az eltévedt gyermekeket.

A szeretet parancsa mindenkit kötelez. De háromszorosan kötelezi Isten szolgáit.

Utána Jézus kifejti az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit.

(4-978)

* * *

A sátoros ünnepen Jézus megkérdezi Marciamot:

– Tehát valóban pap akarsz lenni?

– Minden bizonnyal, Uram! Ezért igyekszem jó lenni és mindent tudni. Mindig elmegyek endori Jánoshoz. Ő felnőttként kezel engem és nagy jószággal. Pásztor akarok lenni az eltévedt juhoknak és az el nem tévedetteknek, és orvos-pásztor a megsebzetteknek és összetörteknek, amint a próféta mondja. (Ez 34) Ó, milyen szép! – és a gyermek tapsolva ugrik egyet. (Gy 6,257)

(4-1037)

Gondoskodni fogok nyugalmáról

Júdás besúgta a főtanácsnak, hogy endori János egy filiszteussal és egy megszőkött rabszolganővel, Szintikával együtt Jézus tanítványai között van. Gamáriel tanítványával, Istvánnal, üzenetet küld a Mesternek: „Metéltesse körül Hermaszteuszt, vagy távolítsa el örökre.”

Később Jézus arimateai Józseffel és Nikodémussal beszélve, kijelenti:

- Gondom lesz Szintikára és a volt rabra.
- Igen. Helyesen teszed, ha eltávolítod őket, főleg Jánost. Nem való a te seregedbe.
- József, talán te is farizeus lettél? – kérdi szigorúan Jézus.
- Nem... de...

– És én alázok meg egy megújult lelket a leggonoszabb farizeizmus ostoba aggálya miatt? Nem, ezt nem teszem! Gondoskodni fogok nyugalmáról. Az övéről. Nem az enyémről. Úgy fogok vigyázni az ő kialakulására, ahogyan az ártatlan Marciaméra vigyázok! Bizony, lelki tudatlanságban nincs különbség köztük! Az egyik első ízben szól bölcs szavakat, mert Isten megbocsátott neki, mert újjászületett Istenben, mert Isten magához ölelte a bűnös embert. A másik azért szól bölcsen, mert – az árva gyermekkorából átlépve egy olyan korba, amely fölött Isten szeretetén kívül az ember szeretete is öröklik – mint virágpárta a napfényre, úgy tárja ki lelkét, és a Nap Önmagával világítja meg. Az ő Napja: Isten. Az egyik már utolsó szavait ejti ki... Nincs szemetek meglátni, hogy elemészti magát a vezekléssel és a szeretettel? Ó, igazán szeretném, ha sok endori János lenne Izraelben és szolgálaim között! Szeretném, ha te, József, és te, Nikodémus, rendelkeznétek az ő szívével, és főleg rendelkezne azzal az ő besúgója, a hitvány kígyó, aki barátként álcázza magát, és kémkedik, mielőtt gyilkosságra vetemedne. A kígyó, amely irigyli a madártól a szárnyakat, és csalárdul meg akarja fosztani tőle, hogy fogságba vesse. Ah, nem! A madár megmarad, hogy angyallá váljon. És akkor is, ha a kígyónak sikerülne megfosztani őt szárnyaitól, amit azonban nem lesz képes megtenni, hogy azokat saját ragadós testére tegye, azok ördögi szárnyakká válnának. Minden besúgó már egy ördög!

– De hol lesz egy ilyen személy? Mondd meg nekem, hogy azonnal hozzá mehessek, és kitéphessem a nyelvét! – kiált fel Péter.

– Jobban tennéd, ha méregfogait tépnéd ki – mondja Júdás, Alfeus fia.

– De nem! Legjobb lenne megfojtani! Akkor többé senkinek sem tudna ártani. Vannak egyének, akik mindig tudnak ártani... – mondja határozottan a Kerióti.

Jézus erősen ránéz, és befejezi:

– ... és hazudni. De senkinek se kell semmit sem tennie vele. Nem érdemli meg a kígyó, hogy vele foglalkozzunk, és veszni engedjük a madarat.

(Lásd még Jd 4,164-165, és Pt 3,136-137. oldalán.)

(4-1041)

* * *

Később Jézus teljes titokban tanácsot kér Lázártól, hogy hová küldhetné endori Jánost és Szintikát:

– Lázár, el kell távolítanom endori Jánost és Szintikát. Te látod, hogy ezt tanácsolja az okosság és a szeretet is. Felesleges fájdalom lenne egyikük vagy másikuk számára, ha megtudnák, milyen támadásnak vannak kitéve.

– Az én házamban...

– Nem! Még a te házadban sem. Talán testileg nem bántalmaznák őket. De erkölcsi támadásokat kellene kiállniuk. A világ kegyetlen. Összetöri áldozatait. Nem akarom, hogy elveszen ez a két szép erő. Azért, amint egy napon egyesítettem az öreg Izmaelt Sárával, most egyesítem az én szegény Jánosomat, Szintikával. Azt akarom, hogy békében haljon meg, és ne legyen egyedül, azzal a benyomással, hogy azért küldtem el, mert gályarab volt. Tanítványként akarom máshová elküldeni, hogy prédikáljon a Mesterről. És Szintika segíteni fogja őt... Szintika, széplélek, és nagy segítség lesz a jövő EGYHÁZ számára. Tudsz tanácsot adni nekem, hová küldjem? Judeába, Galileába, és még a Tízváros környékére sem mehet, sem a pogány világba. Akkor hová? Hol lehetnek hasznosak és biztonságban?

– Mester... én... én adjak tanácsot neked?

– Beszélj csak! Te szeretsz engem, nem árulsz el, szereted azokat, akiket én szeretek, nem vagy korlátolt felfogású, mint mások.

– Én... Igen. Azt tanácsolnám neked, küldd el őket oda, ahol barátaim vannak. Ciprusra vagy Szíriába. Válassz te! Cipruson vannak bizalmas barátaim. Szíriában pedig... van még néhány kis házam, amelyekre hűséges felügyelőm vigyáz, a mi öreg Fülöpünk. Megtesz nekem mindent, amit mondok neki. És, ha megengeded nekem, azokat, akiket Izrael üldöz, és akik neked kedvesek, mostantól kezdve az én vendégeimnek lehet nevezni, akik biztonságban vannak a házban... Ó, az nem királyi palota! Egy ház, amelyben Fülöp egyedül lakik, egy unokájával, aki Antigoneában a kerteket gondozza. Anyám kedves kertjeit! Megtartottuk az ő emlékére. Odavittem az ő júdeai virágait és ritka fáit... A mama!... Mily sok jót tett azokkal a szegényekkel... Ők voltak titkos birtokai... Mamám... Mester, hamarosan hozzá megyek, és azt mondom neki: „Örvendj, jó anyám! Az Üdvözítő a földön van.” Várt téged... – Lázár szeme könnybe borul. Jézus ránéz, és mosolyog. Lázár folytatja: – De beszéljünk rólad! Jó helynek látszik számodra?

– Jónak. És ismét hálás vagyok neked, a magam részéről, és helyettük. Nagy terhet veszel le rólam.

– Mikor indulnak el? Azért kértem, hogy levelet írjak Fülöpnek. Azt mondom majd neki, hogy van itt két barátom, akiknek békére van szükségük. Ez elég lesz.

– Igen. Elég lesz. De kérlek, még a levegő se tudjon erről. Látod, hogy kémkednek utánam...

– Látom. Nem beszélek róla, még nővéreimnek sem. De hogyan vezetted őket oda? Veled vannak az apostolok...

– Most elmegyek Aerába, a Kerióti, Tamás, Fülöp és Bertalan nélkül. Közben alaposan kioktatom Szintikát és Jánost... hogy nagy útravalót vigyenek magukkal az Igazságból. Utána lemegyek a Meron-tóhoz és onnan Kafarnaumba. És ott elküldök még négyet, más küldetéssel, és végezetül útnak indítom Antióchiába a kettőt. Kénytelen vagyok ezt tenni...

– Nem bízatsz meg a tieidben, igazad van... Mester, fájdalmat okoz nekem, hogy látom gyötrelmeidet...

– De a te jó barátságod nagyon megvigasztal engem... Lázár, hálás vagyok neked... Holnapután elindulok, és magammal viszem a nővéreket. Sok nőtanítványra van szükségem, hogy köztük eltűnjön Szintika. (Lásd bővebben: L 41-44)

(4-1056)

Kérlek, segíts nekem!

Jézus elindul az apostolokkal és a nőtanítványokkal Betániából Jerikó felé. Velük van endori János, Hermaszteusz, Timoneusz és Marciam is.

Endori János alig bír menni a válláról lelógó, súlyos tehertől. Péter észreveszi, és így szól:

– Add ide, ha már megint magaddal akarod hozni ezt a terhet. Vágytál utána?

– A Mester bízott meg velem.

– Úgy? Nem hittem volna! Vajon miért?

– Nem tudom. Tegnap este ezt mondta: „Vedd újra magadhoz könyveidet, és azokkal gyere utánam!”

– Ó! Szinte hihetetlen, ki hinné... De ha Ő ezt mondta, akkor biztosan helyes dolog. Talán az asszony miatt hozatja. Mennyi mindent tud, ugye? Te is ismered mindazt?

– Majdnem annyit tudok, mint ő. Nagyon képzett.

– De talán nem akarsz állandóan ezzel a teherrel jönni utánunk, ugye?

– Ó, nem hiszem. De nem tudom. De vihetem én magam is...

– Nem, barátom. Nem akarom, hogy megbetegedj. Rossz bőrben vagy, tudod-e?

– Tudom. Úgy érzem, meghalok.

– Ugyan, ne tréfálj! Engedd, hogy legalább Kafarnaumba érjünk! Olyan jó most, hogy egymás közt vagyunk a nélkül a... Átkozott nyelvem! Megint megszegtem a Mesternek tett ígéreteimet!... Mester? Mester?

– Mit akarsz, Simon?

– Morogtam Júdás ellen, pedig megígértem neked, hogy többé nem teszem. Bocsáss meg!

– Igen. Igyekezz, hogy többé ne tudd!

– Még 489 alkalommal számítok bocsánatodra...

– De miket beszélsz, testvérem? – kérdi András csodálkozva.

És Péter, ragyogó szellemességgel jóságos arcán, odafordul endori János zsákjának súlya alatt:

– Nem emlékszel, mit mondott Ő, hogy hetvenszer hétszer kell megbocsátani? Azért még 489 bocsánatra számíthatok. Pontosan számon tartom...

Mindnyájan nevetnek, még Jézus is nevetni kényszerül. De azt válaszolja:

– Jobban tennéd, ha azt tartanád számon, hányszor vagy jó, te nagy gyerek!

(Lásd Péter további szavait: Pt 3,138 és M 10,394-395.)

(4-1060)

* * *

Jézus és kísérete egy kereskedő, Misák karavánjához csatlakozik, aki öszvérein helyet adott az asszonyoknak, és a férfiak is az öszvérekre tehették zsákjaikat. A Zelóta endori Jánossal beszélget az úton. Jézus felhasználja az alkalmat, és az örök életről oktatja a kereskedőt.

Gerazában Jézus hosszasan beszél Isten Országáról.

(4-1077)

* * *

Amikor tovább mennek, Jézus csatlakozik a Zelótához és endori Jánoshoz, akik egymással beszélgettek, és megkérdezi őket:

– Miről beszélgettek?

– Azoknak a lelki sivárságáról, akik semmiben sem hisznek, vagy akik hittek valamiben, de elvesztették hitüket. Szintika tegnap igazán kétségbe volt esve, noha tökéletes hitre tért – feleli a Zelóta.

– Én azt mondtam Simonnak, hogy ha fájdalmas is a jóról a rosszra térni, de döbbenetes a rosszról a jóra térés is. Az első esetben a lelkiismeret gyötör minket, amely keserű szemrehányást tesz. A második esetben az embert... szorongó érzés fogja el... mint amikor valakit idegen, teljesen ismeretlen országba hurcolnak... Vagy a gyámoltalan és műveletlen ember rémületét érzi, aki egyszeriben egy királyi udvarban találja magát, tudósok és nagyurak között. Szenvedés ez... én tudom... nagy fájdalom... Az ember el sem tudja hinni, hogy ez igaz, hogy tartós lehet... hogy ezt ki lehet érdemelni... különösen, amikor valakinek olyan szennyfoltos a lelke... amilyen az enyém volt...

– És most, János? – kérdi Jézus.

Endori János fáradt, és szomorú arcát mosoly ragyogja be, amelytől nem látszik annyira soványnak. Ezt mondja:

– Most már nem. Megmarad a hála, sőt növekszik is az Úr iránt, aki akarta ezt. Megmarad a múlt emléke, hogy megtartsan alázatosnak. De megvan a bizonyosság. Úgy érzem, beleszoktam, és nem vagyok idegen ebben a kedves világban: a megbocsátás és a szeretet világában. Megnyugodott, derűs és boldog vagyok.

– Jónak ítéled tapasztalatodat?

– Igen. Ha nem fájlalnám, hogy vétkeztem – mert ezzel a bűnnel megszomorítottam Istent – azt mondanám, úgy érzem, hogy jó volt ez az én múltam. Nagy hasznát vehetem ennek, amikor készséges, de eltévedt lelkeket kell támogatnom új hitük első pillanataiban.

– Simon, menj, szólj a gyermeknek, ne ugránozzon annyit. Különben estére teljesen kimerül.

Simon Jézusra néz, és megérti a parancs mögött rejlő szándékot. Megértő mosollyal elmegy, és magára hagyja kettőjüket.

– Most, hogy egyedül vagyunk, János, hallgasd meg ezt a kívánságomat. Neked, sok oknál fogva, jobb ítélőképességed és nagyobb értelmi tehetséged van, mint követőim közül bárkinek. És műveltséged jóval felülmúlja az izraelitáknál szokásos műveltséget. Ezért kérlek, segíts nekem...

– Én segítek neked? Miben?

– Szintikánál. Te nagyon ügyes pedagógus vagy! Marciam gyorsan és jól tanul veled. Annyira, hogy szándékomban áll néhány hónapon át együtt hagyni titeket, mert Marciamban nagyobb ismeretbeli tudást akarok, mint amilyen Izrael kis világáé. Neked öröm a vele való foglalkozás. Nekem is örömet okoz, ha együtt látlak titeket, téged, amint tanítasz, őt, ahogyan tanul; téged, aki megfiatalodsz, őt, ahogyan érettebbé válik a foglalkozás alatt. De törődnöd kellene Szintikával is. Mint eltévedt hűgoddal. Te mondtad: eltévedés ez... Segíts neki, hogy hozzászokjon az én légkörömhöz. Megteszed nekem ezt a szívességet?

– Hiszen kegyelem számomra ennek megtétele, Uram! Én nem közeledtem hozzá, mert úgy éreztem, fölösleges vagyok. De ha te akarod! Ő olvassa tekerceimet. Ezek között vannak szent szövegek, és vannak kizárólag műveltséget adók: Róma és Athén könyvei. Látom, hogy elmélkedik, és utána néz a könyvekben. De sohasem avatkoztam bele, hogy segítsen. Ha te akarod...

– Igen, akarom. Barátként akarlak látni titeket. Ő, te és Marciam, egy ideig mind Názáretben fogtok tartózkodni. Szép lesz. Édesanyám és te, tanítói két Isten felé kitáruló léleknek. Édesanyám: Isten tudományának angyali tanítónője; te: az emberi tudás tapasztalt tanítója, aki azonban most már természetfölötti vonatkozásokkal tud magyarázni. Szép lesz. És jó.

– Igen, áldott Uram! Túlágosan is szép a szegény János számára!... és az ember örül a közeli békés napok gondolatára, Mária mellett, Jézus otthonában...

(4-1093)

* * *

Bozrában Jézus előre megmondja, hogy amint elérkeznek Arbelába, Péter, Jakab és Júdás elkísérik az asszonyokat, endori Jánost és Marciamot Názáret felé, egészen addig, míg Kúza földéit el nem érik. Onnan Kúza szolgálói kísérik majd tovább őket, az apostolok pedig Aerába mennek, s ott csatlakoznak ismét Jézushoz.

(4-1117)

* * *

Amikor elérkezik az elválás ideje, Jézus megcsókolja Édesanyját, nagynénjét, unokatestvéreit, Pétert, endori Jánost és Marciamot. Megáldja a nőket. Azok elindulnak, de ismételten hátranéznek, amíg egy útkanyar el nem takarja őket.

(4-1121)

* * *

Arbelában a farizeusok érdeklődnek endori János felől, aki azonban már nincs Jézussal. Képmutató módon leplezni akarják szándékukat:

– Azért, hogy sok szerencsét kívánjunk tanításod e csodájához, Mester, és a megtérten keresztül neked hódoljunk.

– János örökre távol van, és egyre távolabb lesz.

– Ismét visszaesett a bűnbe?

– Nem. Már az ég felé száll. Utánozzátok őt, és a másik életben találkozni fogtok vele!

A négy farizeus erre nem tud mit mondani, és óvatosságból másról kezd beszélni.

(4-1128)

* * *

Amikor a csoport tovább megy Aera felé, két tanítvánnyal, Fülöppel és Márkkal együtt, Hermaszteusz, aki gyöngéden szereti endori Jánost, megjegyzi:

– Azok a farizeusok... Mekkora csalódtak! De ugyan mi bajuk van vele?

Jézus válaszol:

– Gyűlöletük nem endori Jánosnak szól. Ő csak eszköz, amelyet ellenem akarnak felhasználni.

(4-1131)

* * *

Jézus is megérkezik Názáretbe. Miután üdvözli Édesanyját, és elbeszélgetnek egy kissé, megkérdezi:

- És a többiek mit csináltak ezen idő alatt?
- Tanultak.
- Vagyis: tanítottad őket. Mi a véleményed róluk?
- Ó, három jó teremtés. Téged kivéve, sohasem voltak náluk aranyosabb, figyelmesebb tanítványaim. Megpróbáltam Jánost fölerősíteni egy kicsit. Nagyon beteg. Nem sokáig húzza...
- Tudom. De neki ez jótétemény. Különben ő maga is kívánja. Magától rájött a szenvedés és a halál értékére. És Szintika?
- Nagyon fáj, hogy el kell küldeni. Száz férfitanítvánnyal ér fel szentség dolgában, és abban, ahogyan képes megérteni a természetfölöttit...
- Értem. De meg kell tennem.
- Mindig helyesen elvégzett az, Fiam, amit te teszel.
- És a gyermek?
- Ő is tanul. De nagyon szomorú ezekben a napokban... A most egy éve történt szerencsétlenségre emlékezik... Ó, nem sok öröm volt itt!... János és Szintika sóhajtozik, amikor az innen való távozásra gondol, és a gyermek sír, amikor halott anyjára gondol...

(4-1183)

* * *

- Mester! Mester! Mester! – Endori János hármas felkiáltása – aki mikor kis szobájából kijön, hogy a kőmedencéhez menjen mosakodni, szemközt találja magát a medencétől jövő Jézussal – felébreszti Marciamot. De felébreszti Szintikát is. Mindkettő kijön, de Jézus sürgeti őket, hogy menjenek vissza a házba, mert nagyon erős a hideg északi szél.
- Megígértem nektek, hogy jövök. És ma, vagy holnap megérkezik a zelóta Simon is. És sok napon át együtt leszünk.
- Miközben Mária felöltözteti Marciamot, Jézus a két tanítvánnyal beszélget. Érdeklődik, hogyan haladnak a tudásban. És amikor azt válaszolják, hogy Mária szavai nyomán minden megvilágosodik bennük, így szól:
 - Tudom. Isten természetfeletti módon megvilágított Bölcsessége a legkeményebb szívekben is fényé válik, ha Mária beszél róla. De ti nem vagytok keményszívűek, és azért teljes hasznot merítetek az ő tanításából.
 - Most itt vagy te, Fiam, és a tanítónő újból tanulóvá válik.
 - Ó, nem! Továbbra is tanítónőként folytatod, és én ugyanúgy hallgatlak téged, mint ők. Csak „a Fiú” akarok lenni ezekben a napokban, semmi más. Te a keresztények Anyja és Tanítónője leszel. Az vagy mostantól kezdve: Én, a te Elsőszülötted és első növendéked, ezek, és velük Simon, ha megjön, és a többiek... Látod, Anyám? Itt van a világ. A holnap világa a kis tiszta izraelitában, aki észre sem veszi, hogy „kereszténnyé” válik. A világ, Izrael régi világa a Zelótában; az emberiség Jánosban, a pogányság Szintikában. (Lásd részletesebben: M 10,404-406.)

(4-1185)

János, te Antióchiába méész!

A názáreti házban az alvó Marciamról beszélnek:

– Nagyon értelmes gyermek. Gyorsan tanul, és pontos magyarázatokat kíván. Elmés kérdéseket tesz fel, és világos válaszokat akar. Mindenre. Bevallom, néha zavarban vagyok, mit is válaszoljak. Korát meghaladó dolgokat kérdez, és ezek megmagyarázása olykor az én képességemet is meghaladja – mondja János.

– Úgy ám! Mint a múltkor... Emlékszel, János? Azon a napon két gyötrő, és nagyon tudatlan tanítványod volt! – mondja Szintika könnyed mosollyal, és mélyreható tekintettel néz endori Jánosra.

János is elmosolyodik, és ezt mondja:

– Igen. Néktek pedig nagyon ügyetlen tanítók volt, akinek az igazi Tanítónőt kellett segítségül hívnia... mivel az általa olvasott könyvek egyikében sem talált – ez a balga pedagógus – olyan választ, amit egy gyermeknek adhat. Ez mutatja, hogy még tudatlan pedagógus vagyok.

– Az emberi tudás mindig tudatlanság, János. Nem a pedagógus, hanem az nem volt elegendő, amit neki adtak, hogy pedagógus lehessen. A szegényes emberi tudás! Ó, milyen csonkának tűnik előttem! – mondja Szintika.

– És Édesanyám válaszolt nektek azon a napon?

– Tökéletes világossággal és olyan tiszta szavakkal, amelyeket meghallgathatott egy kisfiú és két, különböző nemű felnőtt anélkül, hogy bármelyiküknek is pirulnia kellett volna.

– Miről volt szó?

– Az eredeti bűnről volt szó, Mester. Megjegyeztem Édesanyád magyarázatát, hogy emlékezzem rá – mondja még Szintika.

Endori János szintén ezt mondja:

– Én is. Azt hiszem, sokan kérnek majd erre választ attól, aki egy napon a pogányok közé megy. Én nem is gondolok arra, hogy oda menjek, mert...

– Miért, János?

– Mert már nem sokáig fogok élni.

– De szívesen elmennél közéjük?

– Szívesebben, mint sokan Izraelből, mert nekem nincsenek előítéleteim. Meg aztán...

Igen, ezért is: rossz példát mutattam a pogányok között, Cintiumban és Anatóliában!

Szívesen jóvátettem volna ott még valamit belőle. A jó, amit meg lehetne tenni:

megismertetni velük szavadat és téged. De ez túl nagy kitüntetés lett volna számomra... Nem érdemlem meg.

Jézus mosolyogva néz rá, de ezzel kapcsolatban nem mond semmit. Megkérdi:

– És más kérdeznivalótok nincs?

Szintika kérdését és rá a Mester válaszát lásd: P 5,171-172. oldalon.

(4-1199)

* * *

Jézus Édesanyjával beszél egy esős téli reggelen. Mária egy csésze gőzölgő tejet kínál Fiának:

– Idd meg, Jézus! Nagyon korán keltél. Nedves és hideg az idő...

– Igen. De legalább mindent be tudtam fejezni... Ez a nyolcnapos ünnep megbénította a munkát... – Jézus a nagy gyalupadra ül, és issza tejtét, mialatt Mária megnézi a szövőszéket, és kezével simogatja.

– Megáldod, Mama? – kérdi Jézus mosolyogva.

– Nem. Azért simogatom, mert te készítetted. Az áldást te adtad rá azzal, hogy elkészítetted. Helyesen gondoltad, hogy elkészítetted. Jó szolgálatot tesz majd Szintikának. Nagy gyakorlata van a szövésben. És ez jó lesz arra, hogy közeledhessen az asszonyokhoz és a leányokhoz. Mit csináltál még, mert finom forgácsokat látok az esztergapad mellett?

– János számára készítettem hasznos dolgokat. Látod? Egy tokot az íróvesszőknek és egy kis táblát az íráshoz. És még ezeket a tartókat, hogy azokba zárja könyveit. Ezt nem készíthettem volna, ha Simon, Jónás fia, nem gondolt volna egy kis szekérre. De így most ezeket is felrakhatjuk... ők pedig ezekben az apró holmikban is érezni fogják, hogy szeretem őket...

– Szenvedsz, hogy el kell őket távolítanod, ugye?

– Szenvedek... Magam miatt és őmiattuk. Eddig vártam, hogy szóljak... és nagyon jó, hogy Simon még nem érkezett meg, Porfireával... Itt az ideje, hogy megmondjam... Olyan szenvedés ez, amely a szívemben volt mindezekben a napokban, és szomorúvá tette számomra a Fény ünnepét is... Olyan szenvedés ez, amelyet másoknak kell okoznom... Ah! Mama, ezt egyedül akartam elszervenem!...

– Jó Fiam! – Mária vigasztalva megsimogatja egyik kezét. Csend. Majd Jézus újra megszólal:

– Fenn van János?

– Igen. Hallottam köhögni. Talán a konyhában van, és issza a tejet. Szegény János!... – és egy-egy könnycsepp gördül végig Mária orcáin.

Jézus fölegyenesedik:

– Megyek... Mennem kell, hogy megmondjam neki. Szintikával könnyebb lesz... De nála... Mama, menj be Marciamhoz, ébreszd fel, és imádkozzatok, amíg én azzal az emberrel beszélek... Olyan, mintha belső részében kellene vajúdnom. Megölhetem vagy megbéníthatom lelki életerejében... Micsoda szenvedés, Atyám!... Megyek!... – valóban leverten megy ki.

Megteszi a néhány lépést, amely a műhelytől János szobájáig vezet, amely ugyanaz a szoba, ahol Jónás meghalt, vagyis Józsefé. Találkozik Szintikával, aki egy rőzseköteggel tér vissza – amelyet a kemencétől hozott – s aki, mit sem sejtve, köszönti Őt. Jézus gondolataiba mélyedten viszonzza a görög leány köszöntését. Majd megáll, hogy megnézzen egy virágágyat, amelyben liliomok vannak, de alig látszik rajtuk egy-egy apró levélcsomó. De bizonyára nem is látja... Majd elszánja magát. Megfordul, és bekopogtat János ajtaján. János kinéz, és arca egészen felderül, amikor látja, hogy Jézus jön hozzá.

– Bemehetek hozzád egy kicsit? – kérdi Jézus.

– Ó, Mester! Mindig! Éppen azt írtam le, amit tegnap este mondtál az okosságról és az engedelmességről. Sőt, jó lesz, ha megnézed, mert úgy érzem, nem jól jegyeztem fel, amit az okosságról mondtál.

Jézus belép a már rendbetett kis szobába, ahová betettek még egy asztalkát, az öreg tanító kényelmére.

Jézus a pergamen fölé hajlik, és olvassa.

– Nagyon jó. Jól ismételted meg.

– Nos, nézd! Nekem úgy tűnik, rosszul írtam ebben a mondatban. Te mindig azt mondd, hogy nem kell aggódnunk a holnapért és saját testünkért. Mármost azt mondván, hogy az előrelátás – a holnapra vonatkozó dolgokban is – erény, ez nekem tévedésnek tűnt. Az én tévedésemnek, természetesen.

– Nem. Nem tévedtél. Pontosan így mondtam. Az önző ember túlzott, félős aggodalma különbözik az igaz ember előrelátó gondoskodásától. Bűn fősvénynek lenni a holnap miatt, amelyet talán soha nem fogunk élvezni. De nem bűn a takarékoság, hogy kenyeret biztosítsunk magunknak, és biztosítsuk azt hozzátartozóinknak, a szűkös időkre. Bűn saját

testünk önző gondozása, megkövetelve, hogy minden környezetünkben élő ember ezzel törődjék, magunkat viszont megkíméljük minden munkától vagy áldozattól, nehogy testünk szenvedjen tőle. De nem bűn megóvni a testet a fölösleges betegségektől, amelyeket vigyázatlanságból szerez valaki, s amely betegségek azután terhet jelentenek a családtagoknak, nekünk pedig a jövedelmező munka elvesztését jelentik. Az életet Isten adta. Ez egyik ajándéka. Ezért szentül kell azt felhasználnunk, oktalanság és önzések nélkül. Látod? Olykor az okosság olyan cselekedeteket tanácsol, amelyek a balgák előtt gyávaságnak vagy szeszélynek látszanak, holott nem egyebek szent meggondoltságánál, amikor új események adódnak elő. Például: ha én téged most pontosan olyan emberek közé küldenélek, akik árthatnának neked... például feleséged rokonai közé, vagy a bányák felügyelői közé, ahol dolgoztál, jól tenném-e, vagy rosszul?

– Én... nem szeretnék megbírálni. De azt mondanám, helyesebb volna máshová küldened engem, ahol nem fenyeget az a veszély, hogy kevéske erényem túl kemény megpróbáltatásnak lesz kitéve.

– Ez az! Bölcsen és okosan vélekedtél. Ezért nem küldenélek soha Bitiniába vagy Míziába, ahol már voltál. És Cintiumba se, annak ellenére, hogy te, lelkedben, kívántál oda menni. Lelkedet ott elboríthatná a sok emberi durvaság, és visszafejlődhetne. Az okosság tehát azt tanácsolja, hogy ne küldjelek oda, ahol nem érnél el eredményt, viszont elküldhetnék máshová, ahol nagy haszonnal dolgozhatnál értem, meg felebarátaid és saját lelked javáért. Nemde?

János, aki nem is sejt, mit tartogat számára a sors, nem fogja fel, hogy Jézus egy Palesztinán kívüli küldetés lehetőségére céloz. Jézus tanulmányozza az arcát, és látja, hogy nyugodt maradt. János boldog, hogy hallgathatja Őt, és rögtön ezt válaszolja:

– Biztosan, Mester. Másutt hasznosabb volnék... Amikor napokkal ezelőtt ezt mondtam: „Szeretnék elmenni a pogányok közé, hogy jó példát mutassak ott, ahol rossz példát adtam”, utána saját magamat dorgáltam meg e szavakkal: „A pogányok közé, igen, mert benned nincsenek az Izrael többi fiaiban meglévő előítéletek. De Cintiumba nem, és a kietlen hegyekre sem, ahol rabként és farkasként éltél az ólombányákban, vagy a drága márványok bányájában. Még a tökéletes áldozat utáni szomjúságodban se mehetnél oda. Feldúlná szívedet kegyetlen emlékeivel, és ha felismernének – még akkor is, ha nem rontanának rád – ezt mondanák: 'Hallgass, gyilkos! Nem hallgathatunk meg', és így hiábavaló lenne oda menned.” Ezt mondtam magamban. És ez helyes gondolat.

– Látod tehát, hogy benned is megvan az elővigyázat. Bennem is megvan. Ezért kíméltelek meg az apostoli munka fáradalmaitól, amit a többiek végeznek, és hoztalak el ide pihenni, békében lenni.

– Ó, igen! Mekkora békesség! Ha száz évig élnék itt, akkor is ilyen lenne. Természetfölötti béke ez. És ha elmennék, magammal vinném. A másik életbe is el fogom vinni... Az emlékek még felkavarhatják szívemet, és a megbántások szenvedést okozhatnak; mert ember vagyok. De gyűlölni soha többé nem leszek képes, mert itt örökre kipusztult belőlem a gyűlölet, még legtávolabbi kiágazásaiban is. Nem lesz bennem többé ellenszenv sem a nő iránt, akit a föld legtisztátalanabb és legmegvetendőbb állatának tartottam. Édesanyád kivétel. Őt tiszteltem attól a pillanattól fogva, hogy megláttam, mert éreztem, hogy ő más, mint a többi asszony. Ő a nő illata, de a szent nő illata. Ki ne szeretné a legtisztább virágok illatát? De a többi asszony is, a nőtanítványok, akik jók, kedvesek, türelmesek fájdaluk terhe alatt is, mint Mária, Alfeus felesége és Erzsi; nagylelkűek, mint magdalai Mária, aki oly tökéletesen megváltoztatta életét; nyájasak és tisztalelkűek, mint Márta és Johanna; méltóságosak, értelmesek, csupa gondolkodás és csupa egyeneslelkűség, mint Szintika, az, akit legjobban kedvelek. Azonos gondolkodása kedvessé teszi előttem, állapotbeli hasonlósága pedig: ő rabszolganő, én fegyenc, lehetővé teszi, hogy bizalmasabb legyek hozzá, amit viszont a többitől való különbözőség megtilt nekem. Számomra Szintika

pihenést jelent. Nem tudnám megmondani neked, pontosan minek, és hogyan látom. Én hozzá képest öreg vagyok. Olyannak látom, mint lányomat, tudós és törekvő leányt, amelyet mindig kívántam volna magamnak... De én, egy beteg ember, akit annyi szeretettel ápol, én, a szerencsétlen és magányos ember, aki egész életemben visszasírtam anyámat, és minden asszonyban egy anyát kerestem, anélkül, hogy megtaláltam volna; íme, most benne látom álmodom beteljesedését. Érzem, hogy fáradt fejemre és lelkemre, mely a halál felé halad, anyai szeretet harmata hull... Amikor Szintikában a leányi és anyai lelket érzem, a női tökéletességet látom benne, és miatta megbocsátok minden szenvedést, amit asszonytól kaptam. Ha, ami lehetetlen ugyan, feltámadna az a szerencsétlen asszony, aki a feleségem volt, s akit megöltem, érzem, hogy megbocsátanék neki, mert most már megértettem a női lelket, amely könnyen tud szeretni, nagylelkű önmaga odaadásában... mind a rosszban, mind a jóban.

– Nagyon örülök, hogy mindezt megtaláltad Szintikában. Jó társad lesz életed hátralévő részében, és sok jót tehetek majd együtt. Ezért szeretnék egymáshoz kapcsolni titeket...

Jézus újra fürkészi Jánost. De a tanítványban semmi jel nem mutatja, hogy figyelmét fölkelte, holott nem felületes ember. Milyen isteni irgalmasság takarja el előle ítéletét a döntő pillanatig? Nem tudom. Azt tudom csak, hogy János mosolyogva mondja:

– Igyekszünk majd neked szolgálni énünk legjavával.

– Igen. És biztos vagyok, hogy meg is teszitek anélkül, hogy vitatkoznátok a munka és a hely felől, amelyet adni fogok nektek, akkor sem, ha nem olyan lesz, amelyet ti kívántok...

János most kezdi csak sejteni, mi vár rá. Arckifejezése és színe elváltozik. Elkomolyodik, és elsápad, szeme most figyelőn és kutatón szegeződik Jézus arcára, aki így folytatja:

– Emlékszel, János, hogy azt mondtam neked, hogy eloszlassam kételyeidet Isten bocsánata felől: „Hogy meg tudjam veled értetni az Irgalmasságot, rendkívüli irgalmassági művekhez foglak felhasználni, és irgalmasságról szóló példabeszédeket fogok mondani számodra.”

– Igen. Úgy van! Meg tudtál engem győzni, és megengedted, hogy az irgalmasság műveit végezzem, méghozzá – azt mondanám – a legkényesebbeket, amilyen az alamiznaosztás, meg egy gyermek, egy filiszteus és egy görög leány oktatása. Ez tudatta velem, hogy Isten annyira ismerte őszinte bánatomat, s annyira valódinak látta, hogy ártatlan lelkeket, vagy megtérni vágyó lelkeket bízott rám, hogy azokat én készítsem föl számára.

Jézus átöleli, és magához vonja Jánost, ahogyan rendszerint a másik Jánossal teszi. Elsápad a fájdalomtól – amit okoznia kell – mikor ezt mondja:

– Isten most is kényes és szent feladattal bíz meg. Kitüntető feladattal. Egyedül te, aki nemeslelkű vagy, akiben nincsenek fenntartások és előítéletek, aki tudós vagy, aki, és főleg ez, följánlottad magadat minden lemondásra és vezeklésre, hogy letörlesszed a tisztulásnak azt a maradék részét, amellyel még tartozol Istennek, egyedül te tudod elvégezni. Mindenki más elhárítaná magától, és igaza lenne, mert hiányoznának belőle a szükséges, megkívánt tulajdonságok. Apostolaim közül egyik sem rendelkezik mindazzal, ami benned megvan ahhoz, hogy elmehess előkészíteni az Úr útjait... Egyébként is, Jánosnak hívnak. Ezért tanításom előfutára leszel... és előkészítéd az utakat Mesterednek... Sőt, Mesteredet fogod helyettesíteni, aki nem mehet el olyan messzire... (János felszisszen, és megpróbál kibontakozni Jézus karjából, hogy arcába nézhessen. De nem sikerül neki, mert bár Jézus ölelése gyöngéd, de szilárd, mialatt szája megadja a végső döfést...) Nem mehet el olyan messzire... Szíriába... Antióchiába...

– Uram! – kiált fel János, hevesen kiszakítva magát Jézus öleléséből. – Uram! Antióchiába? Mondd, hogy rosszul értettem! Mondd ezt, könyörgöm!... Feláll... csupa esdeklés, egyetlen szemében, hamuszürkévé fakult arcában, remegő ajkán, előrenyújtott reszkető két kezében, fejében, amely a hír hallatára a föld felé látszik hajolni.

Jézus azonban nem mondhatja: „Rosszul értetted.” Ő is feláll, kitarja karjait, hogy újból szívére ölelje az öreg pedagógust, és kinyitja ajkait, hogy megerősítse:

– Antióchiába, igen. Lázár házába. Szintikával. Holnap, vagy holnapután indultok.

János mély fájdalommal valóban szívettépte. Félig kibontakozik az ölelésből, és könnyáztatta sovány arcával szemtől szembe ezt kiáltja:

– Ah! Te már nem akarod, hogy veled legyek! Miben vétettem, Uram, ellened? – Ezután teljesen kiszabadítja magát, ráborul az asztalra, és marcangoló, szívszaggató, heves köhögésektől meg-megszakított zokogásban tör ki, és – Jézus minden simogatására érzéketlenül – ezt hajtogatja: – Te elűzöl engem, soha többé nem foglak látni...

Jézus láthatóan szenved, és imádkozik... Majd halkán kimegy, és meglátja a konyhaajtóban Máriát Marciammal, aki nagyon meg van ijedve ettől a sírástól... Szintika is ott van, szintén meg van lepődve.

– Édesanyám, gyere ide egy pillanatra!

Mária gyorsan és elsápadva odamegy, és együtt lépnek be a szobába. Mária a síró ember fölé hajlik, mintha az valami szegény gyermek lenne, és ezt mondja:

– Nyugodj meg, nyugodj meg, szegény fiam! Ne sírj így! Megárt neked!

János fölemeli feldúlt arcát, és ezt kiáltja:

– Elküld engem!... Egyedül fogok meghalni, messze... Ó, várhatott volna még néhány hónapot, és hagyhatta volna, hogy itt haljak meg! Miért ez a büntetés? Miben vétettem? Okoztam-e valaha neked bosszúságot? Miért adad meg nekem ezt a békességet, hogy aztán... hogy aztán... – Visszahanyatlik az asztalra, és még hevesebben, nehezen lélegezve sír...

Jézus a sovány, zokogástól rázott vállra teszi kezét, és azt mondja:

– El tudod hinni, hogy ha megtehettem volna, nem tartottalak volna itt? Ó, János! Az Úr útjain iszonyú kényszerhelyzetek vannak, és az első, aki szenved tőle, az én vagyok. Én, aki hordozom fájdalmamat és az egész világot. Nézz rám, János! Nézd meg, arcom olyan valakié-e, aki téged gyűlöl, aki megunt téged... Gyere ide, karomba, hallgass meg, mennyire dobog szívem a fájdalomtól. Érts meg engem, János, ne érts félre! Ez az utolsó vezeklés, amit Isten rád mér, hogy kinyithassa neked a mennyország kapuit. Hallgass meg... – fölemeli, és karjaiban tartja. – Hallgass meg... Mama, menj ki egy pillanatra... Most, hogy egyedül vagyunk, hallgass meg! Tudod, ki vagyok. Hiszed-e szilárdan, hogy én a Megváltó vagyok?

– Hogyne hinném? Ezért akartam veled lenni, mindig, a halálig...

– A halálig... Szörnyű lesz az én halálom...!

– Az enyémig, mondom. Az én halálomig...!

– Haláloed békés lesz: vigaszt találsz jelenlétemben – mely Isten szeretetének bizonyosságát önti beléd – és Szintika szeretetében, ezen felül tiéd lesz az az öröm, hogy előkészítetted a Jó Hír diadalát Antióchiában. De az én halálom! Sebekkel borítva, leköpdösve, megvetett húshalmazzá válva, kiszolgáltatva a megvadult tömegnek látnál engem, halálra adva úgy, hogy keresztre függesztenek, mint valami gonosztevőt... El tudnád viselni ezt?

János Jézus szenvedésének leírásánál gyakorta mélyen felsóhajtott, s most így válaszol:

– Nem, nem! – határozott „nem”-et kiált, és hozzáteszi: – Újra meggyűlölném az emberiséget... De akkor én már halott leszek, mert te még fiatal vagy, és...

– És már csak egy Fény-ünnepet fogok megélni.

János rémülten mered rá...

– Ezt titokban mondtam el neked, hogy egyet megmagyarázzak az okok közül, amiért messzire küldelek. Nem te leszel az egyedüli, aki ezt kapod. Mindazokat, akiket nem akarom, hogy erejükön felül legyenek megterhelve, előre eltávolítottam. És te ezt szeretetlenségnek nevezed?

– Nem, vértanú Istenem... De el kell, hogy hagyjalak... és tőled távol kell meghalnom!

– Arra az Igazságra, aki én vagyok, megígérem neked, hogy haláltusádban föléd fogok hajolni.

– De hogyan, ha olyan távol leszek? Ha azt mondod, hogy te nem jöhetsz olyan messzire? Csak azért mondod, hogy ne legyek olyan szomorú, amiért elküldesz...

– Johanna, Kúza felesége, aki a Libanon tövében haldoklott, látott engem, pedig nagyon messze voltam. És akkor ő még nem is ismert engem, és én őt onnan vezettem vissza a szegény földi életbe. Hidd el, halálom napján sajnálni fogja, hogy életben maradt!... De teérted, aki szívem öröme vagy tanítói működésem második esztendejében, többet fogok tenni. Elmegyek hozzád, hogy elvigyelek a békébe, és azzal bízzalak meg, hogy ezt mondd a várakozóknak: „Elérkezett az Úr órája. Ahogyan most tavasz jön a földre, úgy tűnik elő számunkra a Paradicsom tavasza.” De nemcsak akkor megyek el hozzád... Mindig veled leszek, és állandóan érezni fogsz engem... Én megtehetem, és meg is fogom tenni. És a Mester annyira benned lesz, ahogyan még most sincs. Mert a Szeretet közölheti magát azzal, akit szeret, s oly érzékelhető módon, hogy nemcsak a lélek, hanem maguk az érzékszervek is megérinthetik. Most nyugodtabb vagy, János?

– Igen, Uram. De micsoda fájdalom!

– De ugye, nincs benned lázongás...?

– Hogy lázadozzam? Soha! Teljesen elveszítenélek. Elmondom az „én” Miatyánkomat: Legyen meg a te akaratod!

– Tudtam, hogy meg fogsz engem érteni... – Megcsókolja mindkét orcáját, amelyet nem szűnő, de már nyugodt könnyek barázdáznak.

– Megengeded, hogy elköszönjek a gyermektől? Ez egy újabb fájdalom... Szerettem őt... – és sírása újra fokozódik...

– Igen. Azonnal hívom... És hívom Szintikát is. Ő is szenvedni fog... Neked, a férfinak, kell őt segítened...

– Igen, Uram.

Jézus kimegy. János ezalatt sír, csókolgatja és simogatja a vendéglátó kis szoba falait és berendezési tárgyait.

Bejön Mária és Marciam.

– Ó, Anya! Hallottad? Tudtad ezt?

– Tudtam. És keseregtem miatta... De én is elváltam Jézustól... Pedig anyja vagyok...

– Igaz!... Marciam, gyere ide! Tudod, hogy elmegyek, és soha többé nem látjuk egymást?... – Erős szeretne lenni. De karjába veszi a gyermeket, leül az ágy szélére, és sír, csak sír, könnyei Marciam barna fejére hullanak, aki szintén sírni kezd.

Jézus bejön Szintikával, aki megkérdi:

– Miért ez a sok könny, János?

– Elküld minket, nem tudod? Még nem tudsz róla? Antióchiába, küld minket!

– Nem azt mondta, hogy ahol ketten, vagy hárman összejönnek az Ő nevében, köztük lesz? Fel a fejjel, János! Te idáig talán mindig magad választottad meg sorsodat, és ezért nehezedre esik másvalakinek az akaratát követni, még ha szeretetből fakad is. Én... én hozzászoktam, hogy elfogadjam a másoktól rámkényszerített sorsot. S hozzá milyen sorsot!... Ezért szívesen hajtok fejet ehhez az új rendelkezés előtt. És ugyan? A zsarnoki rabsors ellen nem lázadtam fel, csak akkor, amikor lelkemre akart nyomást gyakorolni. S akkor most lázadjak fel ezen édes szeretet-rabság ellen, amely nem károsítja meg, hanem fölemeli lelkünket, és az Ő szolgálói címét adományozza nekünk? Félsz a holnaptól, mivel beteges vagy? De én sosem foglak elhagyni, légy biztos ebben! Nincs más életcélom, csak az, hogy szeressem Istent és a felebarátot. Te vagy az én felebarátom, akit Isten bíz rám. Gondolj arra, hogy szeretlek.

– Nem lesz szükségetek arra, hogy a megélhetésért dolgozzatok, mert Lázár házában lesztek. Azt viszont tanácsolom nektek, hogy használjátok fel a tanítás módszerét arra, hogy

közel kerüljétek a néphez. Te, mint tanító, te, mint nő, női munkákkal. Hozzásegít az apostoli tevékenységhez, és célt ad napjaitoknak.

– Úgy teszünk, Uram – feleli határozott hangon Szintika.

János még mindig karjában tartja a gyermeket, és halkán sír. Marciam simogatja...

– Emlékezni fogsz rám?

– Mindig, János, és imádkozni fogok érted... Sőt... Várj egy pillanatig... – Futva megy ki.

Szintika megkérdi:

– Hogy megyünk Antióchiába?

– Tengeren. Félsz?

– Nem, Uram. Különben is te küldesz, és ez megoltalmaz minket.

– Együtt mentek a két Simonnal, testvéreimmel, Zebedeus fiaival, Andrással és Mátéval.

Innen Ptolemaiszig szekéren, amelyre föltesszük a kis ládákat és egy szövöszéket, amelyet neked készítettem, Szintika, és néhány hasznos tárgyat János számára...

– Gondoltam is ilyesmire a ládák és a ruhák láttán. És lélekben felkészültem az elválásra.

Túl szép volt itt élni!... – visszafojtott zokogás töri meg Szintika hangját. De összeszedi magát, hogy támogassa János bátorságát. Újra nyugodt hangon kérdezi: – Mikor indulunk?

– Amint megjönnek az apostolok, talán holnap.

– Akkor, ha megengeded, megyek, és elhelyezem a ruhákat a ládában. Add ide a könyveidet, János!

Azt hiszem, Szintika egyedüllétre vágyik, hogy sírhasson... János így felel:

– Vidd... De azt a késsel átkötött tekercset add ide!

Marciam visszajön, mézes-bögréjével.

– Nesze, János! Edd meg helyettem...

– De nem, gyerek! Miért?

– Mert Jézus azt mondta, hogy egy áldozattal felajánlott kiskanál méz békét és reményt adhat egy megkeseredett embernek. Te el vagy keseredve... Én odaadom az egész mézet, hogy teljesen megvigasztalódj.

– De ez túl nagy áldozat, gyermek!

– Ó, nem! Jézus imájában így mondjuk: „Ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!” Ez az edény, kísértés volt nekem... és gonosz dolog lehetett volna, mert miatta megszeghettem volna fogadalmamat. Így legalább nem látom tovább... és így könnyebb... és biztos vagyok, hogy Isten megsegít téged ezért az új áldozatomért. De ne sírj már tovább! Te sem, Szintika...

A görög lány most már csakugyan sír, hangtalanul, mialatt összeszedi János könyveit. Marciam pedig felváltva simogatja őket, és benne is nagy a hajlandóság a sírásra.

Szintika azonban kimegy, a tekercsekkel megrakva, és Mária követi a mézesedénnyel.

János Jézussal marad – aki mellé ül – karjai közt a gyermekkel. Nyugodt, de letört.

– Tedd bele legutóbbi írásodat is a tekercsbe – tanácsolja Jézus. – Gondolom, azt Marciamnak akarod adni...

– Igen... Van róla másolatom... Tessék, gyermek! Ezek a Mester szavai. Ezeket akkor mondta, amikor te nem voltál jelen, és még más szavai is... Folytatni akartam lemásolásukat, mert még előtted az élet... és ki tudja, mennyit fogsz még evangelizálni... De tovább már nem tudom megtenni... Most én maradok az Ő szavai nélkül...

Marciam kedves és férfias új tettében. János nyakába kapaszkodik, és ezt mondja:

– Most majd én írom le helyetted, és küldöm el neked... Igaz, Mester? Ezt lehet, nemde?

– Persze, hogy lehet. És megtétele nagy szeretet jele lesz.

– Megteszem. És amikor én nem leszek itt, majd a zelóta Simon teszi meg. Szeret engem is, téged is, és megteszi, hogy jót tegyen velünk. Ne sírj hát tovább! Aztán majd elmegyek, és meglátogatlak... Biztosan nem messzire mégy...

– Ó, messzire! Sokszáz mérföldre... És hamarosan meghalok.

A gyermek csalódott, és lehangolt. De aztán újra visszanyeri szép, gyermeki derűjét, akinek minden könnyűnek látszik.

– Ahogy te elmegy oda, úgy én is elmehetek oda, apámmal. Meg aztán... majd írunk egymásnak. Amikor a szent lapokat olvassuk, olyan, mintha Istennel lennénk, nemde? Tehát, amikor egy levelet olvasunk, olyan, mintha azzal lennénk, akit szeretünk, s aki a levelet írta. Rajta, gyere át velem, oda...

– Igen, menjünk át oda, János! Nemsokára jönnek testvéreim, a Zelótával. Értük küldtem.

– Tudják?

– Még nem. Várok a közléssel addig, amíg mind itt lesznek...

– Jól van, Uram. Menjünk...

Egy nagyon meggörnyedt öregember lép ki József szobájából. Egy öregember, aki olyan, mint aki elköszön minden szál növénytől, minden fától, és a kőmedencétől meg a barlangtól, mialatt a nagy műhely-szoba felé halad, ahol Mária és Szintika némán helyezi a tárgyakat és a ruhákat a kis ládák mélyére...

És ilyen csendben és szomorúan találja őket Simon, Júdás és Jakab. Figyelik ugyan őket... de semmit sem kérdeznek, és nem tudom kivenni, sejtik-e az igazságot.

(4-1221)

Megbocsátok Júdásnak...

Az Antióchiába való utazás leírása több mint száz oldalt tesz ki Valtorta Mária feljegyzéseiben. Bő részletek találhatók belőle Mária búcsúját illetőleg M 10, 410-413. oldalon, a tengerpartig vezető utat és a tengeren történt csodákat illetőleg Pt 3,144-5,181.oldalon, Jézus búcsúzó szavait és engesztelő böjtjét és imáját illetőleg Jd 5,181-186. oldalon. Itt csak az endori Jánosra vonatkozó részeket ismétljük meg, kissé lerövidítve.

Endori Jánosnak és Szintikának elment az étvágya, de erőltetik őket, hogy egyenek valamit:

– Rajta, egyetek! Úgy akartok elmenni, hogy aggódjam értetek, mert üres gyomorral indultatok útnak? – mondja Mária.

– Ettem, Anya, – mondja Szintika, felemelve fáradt tekintetét, amely hosszas sírás nyomait viseli. Utána Mária kezére hajtja fejét. Mária megsimogatja őt másik kezével.

– Egyél, János! Igazán jót tesz neked. Szükséged van rá, hogy ne fázzál meg. Te, Simon, gondoskodj arról, hogy minden este meleg mézes tejet adj neki, vagy legalábbis meleg mézes vizet. Ne felejtse el!

– Gondoskodok róla én is, Anya. Biztos lehetsz – mondja Szintika...

János Jézus keblére borulva, keservesen sír a búcsúzáskor. Mária és Szintika igyekeznek megnyugtatni őt, és Mária, aki mindig annyira tartózkodó, magához vonja őt Jézustól, átöleli, és így szól:

– Kedves fiam, nagyon kedves fiam!...

Végül Jézus áldását adja Szintikára, kezét fejére téve, és imádkozik érte. Mária odavezeti Jánost, és letérdelteti Szintika mellé:

– Őt is áldd meg, Fiam, hogy szentül és megbékélve szolgáljon téged.

Jézus megismétli az áldást János lehajtott fején. Utána mindketten felállnak, és Jézus Mária kezeibe teszi kezüket, mondva:

– És ő legyen az utolsó, aki itt megsimogat titeket – és gyorsan kimegy.

– Anya, Isten veled! Sose felejtsem el ezeket a napokat – sóhajt János.

– Én se felejtelek el téged, kedves fiam!

– És én sem, Anyám... Isten veled! Engedd, hogy még egyszer megcsókoljalak... Ó, oly sok éven keresztül éheztem az anyai csókokra!... Most már többé nem... – Szintika sír Mária karjában, aki megcsókolja őt.

János nem tartja vissza sóhajait. Mária őt is átkarolja. Most mindkettőt karja között tartja, a Keresztények igazi Anyja, és megcsókolja János ráncos arcát tiszta, de annyira szeretetteljes csókkal. És csókjával ott marad könnye is a sovány arcon...

Mária Szintika kezét fogja, Marciam pedig Jánosét, amikor elhagyják a názáreti házat.

Erős számár által húzott kocsiban utaznak. Zuhog az eső, amikor felszállnak a kocsira. Péter hajtja a szamarat. Jézus, a többi apostollal együtt gyalog követi őket. Az út sáros, és néha a kocsi kereke beragad, úgyhogy az apostoloknak kell megtolni a kocsit. A kocsi fölé sátrat vontak, hogy utasai ne ázzanak el. Péter egyszer megállítja a szamarat, és köpenyével beburkolja endori Jánost.

– De hát miért? Rajtam van már a sajátom... – tiltakozik János.

– Azért, mert engem úgy kimelegít a számár húzása, mintha kemencében lennék. És azonkívül, én már hozzászoktam a bárkában, hogy félmeztelenül dolgozzam. A hideg ösztönöz, és gyorsabbá tesz. Te csak takarózz jól be! Mária Názáretben annyi mindent ajánlott nekem, hogy ha te megbetegednél, nem mernék többé a szeme elé kerülni...

Útközben szóba kerül Gamala.

– Pontosan onnan indultunk el Taricheába, a Táborra és Endorba... – emlékezik vissza a Zelóta.

– Az én rendeltetésem az, hogy kínos emlékeket idézzek fel, és nagy fáradságokat okozzak nektek... – sóhajt fel endori János.

– Ugyan, dehogy! Te hű barátságot adtál nekünk, barátom, semmi mást – mondja hévvel Júdás, Alfeus fia. És mindenki csatlakozik hozzá, hogy határozottabbá tegyék az állítást.

– Pedig... engem senki sem szeretett... Nem mondja ezt ugyan senki... De tudok gondolkozni, egy képpé tudom egyesíteni a különálló tényeket. Ez az elutazás nem volt előre kitervezve, nem, és a döntés sem magától adódott...

– Miért mondod ezt, János? – kérdi szelíd szomorúsággal Jézus.

– Mert igaz. Én – és mások sem, még a nagy tanítványok sem – nem arra voltam kiválasztva, hogy messzire menjek.

– No, és Szintika? – kérdi Jakab, Alfeus fia, elszomorodva az endori ember elméjében támadt világosságtól.

– Szintika azért jön, hogy engem ne egyedül küldjenek el... hogy előlem könyörületesen elrejtsek az igazságot...

– Nem, János!...

– De igen, Mester. És látod? Kínzóom nevét is meg tudnám mondani neked. Tudod, honnan olvasom ki? Csak rá kell néznem erre a nyolc jó emberre, és máris kiolvasom! Csak a többi négy távollétére gondolva is kiolvasom! Aki miatt te megtaláltál engem, ugyanaz, mint aki azt akarta volna, hogy a Belzebub találjon rám. És azért juttatott ehhez az órához – és téged is ide juttatott, Mester, hisz te is szenvedsz, mint én, s talán nálam is jobban – azért juttatott ehhez az órához, hogy visszakergessen a kétségbeesésbe és a gyűlöletbe. Mert ő gonosz. Kegyetlen. Irigy. És még más is. A kerioi Júdás az, a sötét lélek, a te csupa-világosság szolgálói között.

– Ne beszélj így, János. Nemcsak ő nincs itt. Mindnyájan távol voltak a Fény ünnepén, a Zelóta kivételével, akinek nincs családja. Kerioiból, főleg ebben az évszakban, nem lehet néhány pihenővel ide jönni. Majdnem kétszáz mérföldnyi út. És úgy volt helyes, hogy elmenjen anyjához, mint Tamás is. Bertalant is megkíméltem, mert öreg, és vele Fülöpöt is, hogy társat adjak Bertalannak.

– Igen. Hárman nincsenek itt... De, ó jó Jézus! Te ismered a szíveket, mert szent vagy. De nem te vagy az egyetlen, aki ismered. Az alávaló emberek is ismerik az alávalókat, mert bennük önmagukra ismernek. Én gonosz voltam, és újra önmagamot láttam, legrosszabb ösztöneimmel, Júdásban. De megbocsátok neki. Egyetlen dolog miatt bocsátom meg, amiért oly messzire küld engem meghalni: mert pontosan őáltala jöttem hozzád. A többiért bocsásson meg neki Isten... az összes többiért.

Jézus nem cáfolja meg... Hallgat. Az apostolok egymásra néznek, mialatt karjuk erejével tolják a kis szekeret a csúszós úton.

Majdnem este van, amikor elérik a várost, ahol szállást bérelnek egy vendégfogadóban.

Másnap tovább indulnak. Amikor túl vannak az út nehéz szakaszán, megállnak étkezni. Ennek befejeztével, Jézus kijelenti:

– Gyerünk, János, és te, asszony! Szálljatok fel és induljunk! Én is felszállok, Simon, és én hajtok. Ti mind kövessetek minket...

– Miért? Rosszul érzed magadat? Nagyon sápadt vagy!...

– Nem, Simon. Csak négyszemközt akarok velük beszélni... – és rámutat kettejükre, akik szintén elsápadtak, mert megsejtették, hogy érkezett a búcsú pillanata.

– Ah! Jól van. Csak szállj fel, mi majd megyünk utánad.

Jézus leül egy deszkára, amely ülésül szolgál a kocsihajtónak, és ezt mondja:

– Gyere ide, mellém, János! Te is, Szintika, gyere közel!

János az Úr baljára ül, Szintika pedig lábaihoz, majdnem a szekér szélére, háttal az útnak, arcát Jézusra emelve. Ilyen helyzetben, sarkán ülve, kezét összekulcsolva, hogy ne lásson remegése, néz Jézusra. Arca fáradt.

János pedig!... Azt hiszem, ha vérpadja állna az út végén, nem lenne ennyire felkavart a lelke.

A számár megindul. Olyan engedelmes és megfontolt, hogy nem kényszeríti Jézust erős felügyeletre. Jézus ezt ki is használja. Elengedi a gyeplőt. Egyik kezével megfogja János kezét, másikat pedig Szintika fejére teszi.

– Gyermekeim, köszönöm mindazt a sok örömet, amit adatok nekem. Örömvirágokkal telehintett év volt ez számomra, mert leszakíthattam lelketeket, és magam elé tarthattam, hogy velük eltakarjam a világ ocsmányságait, beillatosítsam magamnak a levegőt, amelyet megrontott a világ bűne, hogy édességet öntsek magamba, és megerősítem magamban azt a reményt, hogy küldetésem nem hiábavaló. Marciam, te, Jánosom, Hermaszteusz, te, Szintika, és Mária, Lázár nővére, és Mizsák Sándor, és még mások... a szabadító győzelmi virágai, amelyeket csak a tisztaszívű emberek tudnak annak érezni... Miért rázod a fejedet, János?

– Mert te jóságos vagy, és engem a becsületes szívű emberek közé sorolsz. Csakhogy az én bűnöm mindig jelen van emlékezetemben...

– A te bűnöd két gonosz embertől feltüzelt test gyümölcse. Becsületes szíved a te becsületes éned alapja, amely tisztességes dolgok után vágyik, de szerencsétlen, mert ezeket a dolgokat elvette tőled a halál vagy a gonoszság, de ettől még nem kevésbé élő, a temérdek fájdalom romhalmazai alatt is. Elég volt, hogy a Szabadító hangja beszüremkedjék abba a mélységbe, ahol éned senyvedett, hogy te talpra ugorj, lerázva minden terhet, és hozzám jöjj. Nem így van? Tehát te becsületes szívű ember vagy. Sokkal, sokkal becsületesebb, mint mások, akiknek nincs olyan bűnük, mint neked, de vannak sokkal rosszabb bűneik, mert előre kitervelték, és konokul elevenen tartják azokat...

Ti, tehát ti, szabadítói győzelmek virágai, legyetek áldottak! Ebben az eltompult eszű és ellenséges világban, amely keserűséggel és utálattal tölti el a Szabadítót, ti a szeretetet jelentettétek. Köszönöm! A legkínosabb órákban, amelyekben ez év folyamán részem volt, ti voltatok előttem, hogy belőletek nyerjek vigaszt és támaszt. A még rám várókban még inkább előttem lestek. Halálomig. És velem lestek az örökkévalóságban. Megígérem nektek.

Rátok bízom legdrágább ügyeimet, vagyis Egyházam előkészítését Kisásziában, ott, ahová én nem mehetek, mert itt, Palesztinában van küldetésem helye, és mert Izrael vezető embereinek maradi gondolkodása minden eszközzel ártana nekem, ha innen máshová mennék. Bárcsak más Jánosaim és Szintikáim is lennének, más országok számára, hogy apostolaim felszántva találják a földet, amelybe belevethetik a magot az elkövetkező időben!

Legyetek szelídek és türelmesek, de ugyanakkor erősek is, hogy mindenhová be tudjatok hatolni, és mindent el tudjatok viselni. Találkoztok majd közönnyel és gúnyolódással. Emiatt ne csüggedjete el! Így gondolkozzatok: „Mi ugyanazt a kenyeret esszük, és ugyanazt a kelyhet isszuk, amelyet Jézusunk iszik.” Ti nem vagytok nagyobbak Mestereteknél, és nem várhattok magatoknak jobb sorsot. A legjobb sors ez: megosztani a Mesterét.

Csak egyetlen egy parancsot adok: azt, hogy ne csüggedjete el, s hogy ne akarjatek magatoknak feleletet adni erre a távolságra, amely nem számkivetés, ahogyan János akarja gondolni, hanem inkább az, hogy – előbb, mint az összes többieket – a Haza küszöbére állítalak titeket, mint olyan szolgákat, akik annyira kialakultak, mint senki a többiek közül. Az ég, mint anyai kendő, leereszkedett rátok, és a Mennyek Királya máris keblére fogad titeket, fény- és szeretetszárnyai alatt oltalmaz, mint elsősülötteket, Isten, Isten Igéje szolgálainak roppant nagy seregében, aki az Atya és az Örök Lélek nevében megáld titeket, most és mindörökké.

És imádkoztatok Értém, az Emberfiáért, aki mint Megváltó – teljes gyötrelme felé halad. Ó, mert bizony emberi mivoltomat hamarosan össze fogják törni a mindenféle keserves ismeretek!... Imádkoztatok értém! Szükségem lesz imáitokra... Simogatások lesznek ezek... Szeretettvallomások lesznek... Segítséget nyújtanak, hogy ne jussak el ennek kijelentésére: „Az emberiség csupa sátánokból áll!”...

Isten veled, János! Adjunk egymásnak búcsúcsókot... Ne sírj ennyire... Még olyan áron is, hogy darabokat tépek ki testemből, itt tartottalak volna, ha nem láttam volna mindazt a jót, ami ebből az elválásból származik neked és nekem. Örökké tartó jó.

Isten veled, Szintika! Igen, csókold csak meg kezeimet, de gondold arra, hogy ha a nembeli különbözőség meg is tiltja, hogy mint nőtestvéremet csokoljalak meg, lelkednek testvéri csókomat adom...

És várjatok engem, lelketekkel! El fogok menni. Ott leszek fáradozásaitoknál és lelketek mellett. Igen, mert bár az ember iránti szeretet halandó testbe zárta isteni természetemet, szabadságát nem tudta korlátozni. És, mint Isten, szabadon mehetek ahhoz, aki megérdemli, hogy Isten vele legyen. Isten veletek, gyermekeim! Az Úr veletek van.

Kitépi magát János görcsös szorításából, aki vállát karolja át, és Szintikáéból, aki térdébe kapaszkodott, leugrik a szekérről, búcsút int apostolainak, és elsiet azon az úton, amelyen jöttek, olyan gyorsan, mint egy üldözött szarvas... A szamar megállt, érezve, hogy a gyepelő – amely előbb Jézus térdén volt – teljesen leesett. És megállt, megdöbben, a nyolc apostol is, a Mestert nézve, aki egyre jobban távolodik.

– Sírt... – suttogja János.

– És olyan sápadt volt, mint akiből elszállt a lélek... – mormolja Jakab, Alfeus fia.

– Még tarisznyáját sem vette magához... Ott van a szekéren – jegyzi meg a másik Jakab.

– Most aztán hogyan fog élni? – kérdi Máté.

Júdás, Alfeus fia, erős hangon, minden erejével kiáltja

– Jézus! Jézus! Jézus!... – a dombok messziről visszhangozzák: Jézus! Jézus! Jézus!... de egy útkanyar elnyeli, fának zöldjében, a Mestert anélkül, hogy hátrafordulna, és megnézné, ki szólítja...

– Elment... Nekünk sem marad más, mint mennünk... – mondja lesújtva Péter. Fölszáll a kis szekérre, és megfogja a gyepelőt, hogy indulásra ösztönözze a szamarat.

A kocsi pedig elindul, nyikorogva, a paták ütemes kopogása és a kettő keserves sírása közepette, akik a szekér mélyére húzódva, nyöszörgik:

– Nem látjuk Őt többé, soha többé, soha többé...

(5-31)

* * *

Jézus meghúzódik Jiftael egyik nehezen megközelíthető barlangjában, hogy ott várja be apostolainak visszatérését, vezekelve és imádkozva, felkészülésként nyilvános működésének harmadik évére. Sokat sír, Édesanyját szólogatva, magában beszél:

– Elmentek... És miért? És ki miatt? Miért kellett ezt a fájdalmat okoznom? És miért okoznom magamnak, amikor a világ már úgyis ezzel telíti napjaimat?... Júdás!

Hosszasan imádkozik Júdásért, majd ezzel fejezi be:

– Atyám, a te akaratod legyen meg és ne az enyém! De kínjaimért, ó, legalább ezt! Kínjaimért adj békét és reményt Júdás másik vértanújának, endori Jánosnak, Atyám!... Ő valóban jobb sokaknál. Olyan utat járt végig, amelyet kevesen tudnak és fognak megtenni. Számára a megváltásból már minden beteljesedett. Add meg tehát neki teljes, maradéktalan békédet, hogy enyém legyen, dicsőségemben, amikor majd számomra is minden teljesedésbe ment, irántad való tiszteletből és engedelmességből... Atyám!...

Jézus lassan térdre ereszkedik, és most arcával a földre borulva sír, és imádkozik. Ezalatt a rövid téli nap világossága kialszik a sötét barlangban.

(5-38)

Megtesszük akaratát!

Endori János és Máté megbetegszik a tengeri vihar alatt. Szeleuciában szállnak partra, és onnan egy kölcsönadott kocsin teszik meg az utat Antióchiába. Felszállás előtt megkérdezik Jánost:

- Jól be vagy takarva, János? Csökkentek fájdalmaid?
- Igen. Gyapjúkendőkkel vagyok körülsavarva, és használt a kenőcs is.
- Akkor szállj fel, mert most mi is megyünk.

Szép vidéken haladnak át, és megcsodálják a sok mirtuszfát és babérfát.

– Antióchia közelében van egy Apollónak szentelt hely – mondja endori János.

– Te, aki már jártál itt, gondold, hogy elhaladunk Dafne mellett? – kérdezik a Zelótától.

– Kénytelenek vagyunk. A világ egyik legszebb völgyét fogjátok látni. Eltekintve a szeméremsértő és egyre ocsmányabb tivornyákká fajult kultusztól, földi paradicsomra emlékeztet ez a völgy, és ha bejut oda a hit, igazi paradicsommá válik. Ó, mennyi jót tehetek majd itt! Olyan termékeny szíveket kívánok nektek, amilyen termékeny a talaj..., – mondja a Zelóta, hogy vigasztaló gondolatokat ébresszen a kettőben. János azonban lehajtja fejét, Szintika pedig sóhajt egyet.

Jézusra terelődik a szó.

– Ó, most, hogy mi már távol vagyunk, minden jobban megy majd! – mondja kissé keserűen endori János.

– Ne hidd. Te és Szintika semmi sem voltatok a Messiás „nagy tévedései”-hez viszonyítva, ahogy Izrael főemberei vélekednek róla.

– Biztos vagy ebben? Nekem, szenvedésemben, ez a tövis is szívemben van: hogy bajt okoztam Jézusnak hozzá jövetellemmel. Ha biztos volnék, hogy nem így van, kevésbé szenvednék – mondja endori János.

– Igazmondónak tartasz engem, János? – kérdi Tádé.

– Annak tartalak.

– Nos, akkor Isten és a magam nevében biztosítalak, hogy te csak egyetlen fájdalmat okoztál Jézusnak azt, hogy téged ide kellett küldenie misszióba. Az Ő összes többi, múlt-jelen- és jövőbeli szenvedésében neked semmi részed.

A komor bánat borús napjai után endori János beesett arcát beragyogja az első mosoly. Így szól:

– Mekkora enyhületet adsz nekem! Világosabbnak látom a nappalt, könnyebbnek érzem betegségemet, több vigasza van szívemnek. Köszönöm, Júdás, Alfeus fia! Köszönöm!

(5-65)

Fülöp nagy szeretettel fogadja őket Antióchiában. Onnan Antigonea meglátogatására készülnek. Endori János megkérdezi Fülöptől:

– Gondolod, hogy Antigoneában tehetnék egy kevés jót a többieknek is, ha tanítóként oktatnék?

– Sok jót. Az öreg Plautusz három hónapja halt meg, és a pogány gyermekeknek azóta nincs iskolájuk. A héber gyermekeknek pedig azért nincs tanítójuk, mert minden héber tanítónk elmenekül erről a helyről, amely igen közel van Dafnéhoz. Olyan valaki kell ide, aki olyan... aki olyan... mint Teofil volt... Akiben nincs merevség a... a...

– Igen, egyszerűen, ne legyen benne farizeizmus, ezt akarod mondani – fejezi be Péter, nem sokat teketóriázva.

– Ez az... igen... Nem akarok bírálgatni... De úgy gondolom... A kiátkozás nem használ. Jobb lenne segíteni... Ahogyan úrnőnk tette, aki mosolyával többeket és jobban elvezetett a Törvényhez, mint egy rabbi.

– Lám, ezért küldött engem ide a Mester! Én pontosan olyan ember vagyok, akiben megvannak a kívánt tulajdonságok... Ó, megteszem akaratát. Utolsó leheletemig! Most már elhiszem, igazán elhiszem, hogy ideküldésem az Ő megkülönböztető szeretetét jelenti. Megyek, megmondom Szintikának. Meglátjátok, hogy ott telepszünk le... Megyek, megyek, megmondom neki. – És kimegy, olyan élénken, amilyen már régóta nem volt.

– Fölséges Úr, köszönöm neked, és áldalak! Még fog szenvedni, de nem úgy, mint ezelőtt... Ah, mily megkönnyebbülés! – kiált fel Péter. Utána kötelességének érzi, hogy egy kis magyarázattal szolgáljon Fülöpnek – már amennyire megteheti – öröme okáról:

– Tudnod kell, hogy Jánost célba vették Izrael... „merev gondolkodású” emberei. Te „mereknek” hívod őket...

– Ah, értem! Politikai üldözött, mint... mint... – és a Zelótára néz.

– Igen, mint én, és még jobban, más okból is. Mert azon kívül, hogy más társadalmi osztályból való, izgatja őket az, hogy a Messiás követője. Ezért, és ezt egyszer s mindenkorra mondom, a te hűségedre van bízva ő és Szintika... Érted?

– Értem. És tudom, mihez tartani magamat.

– Minek mondd majd őket a többiek előtt?

– Két pedagógusnak, akiket Teofil fia, Lázár ajánlott, Jánost a fiúk, és Szintikát a kislányok számára. Látom, hogy vannak hímzett és szövött dolgai. Antióchiában sok női kézimunkát készítenek és adnak el az idegenek. De azok ügyetlen, durva anyagú kézimunkák. Tegnap olyan kézimunkát láttam nála, amely jó úrnőnköt juttatta eszembe... Nagyon keresett kézimunkák lesznek...

– Eggyel többször legyen dicséret az Úrnak – mondja Péter.

– Igen. Ez csökkenteni bennünk a közeli elutazás fájalmát.

Később egymás között beszélgetnek az apostolok.

– Az az ember nagyon beteg. Ő azt hiszi, hogy taníthat majd. Én viszont azt hiszem, ő már csak beteg lesz, hamarosan... – vélekedik a Zelóta.

– Igen, én is ezt gondolom. Szintikának kézimunkák helyett kenőcsöket kell majd készítenie – állapítja meg Jakab, Zebedeus fia.

– Nemde az a kenőcs, ugye? Milyen csoda! Szintika azt mondta nekem, hogy újra meg akarja csinálni, és használni akarja, hogy bejuthasson az itteni családokba – mondja János.

– Jó ötlet! Az, aki beteg, de meggyógyult, mindig meg van nyerve tanítványnak, és vele együtt övéi is – jelenti ki Máté.

Ebben a többiek nem értenek vele egyet, s emlékeztetik sok meggyógyultra, akik Jézus ellenségei maradtak.

Elmennek Antigoneába, s végig vezetik őket Lázár nagy kiterjedésű birtokain. Egy helyen kis, kotkodácsoló tyúkok vannak. Endori János rájuk mosolyog, és így szól:

– Olyanok, mint az én tyúkocskáim voltak... – és lehajol, hogy odadobja nekik a tarisznyájából kivett kenyérmorzsákat. Így végül körülfogja a fiatal jércék hada, ő pedig nevet, mert az egyik, szemtelenül, ujjai közül kapja ki a kenyeret.

– Nincs már nagy baj! – szólal meg Péter, könyökével meglökve Mátét, és rámutatva Jánosra – aki a csirkékkel játszik – és Szintikára, aki görögül beszélget két emberrel.

Ezután visszatérnek Tolmai háza felé, aki tovább magyaráz:

– Ez hát a hely. De ha tanítani akartok, van rá mód, hogy tudjunk annak helyet készíteni. Itt maradtok, vagy...

– Igen, Szintika! Itt! Ez szebb! Antióchia nyomaszt engem, emlékeivel... – könyörög János halkán társnőjének.

– Hát persze... ahogy akarod. Csak te érezd magadat jól! Nekem teljesen mindegy. Én már nem nézek hátrafelé... Csak előre, előre... Fel a fejjel, János! Itt jól megleszünk. Gyermek, virág, galambok és kis tyúkok nekünk, szegény teremtetéseknek. Lelkünk számára pedig az az öröm, hogy az Úrnak szolgálunk. Ti mit szóltok ehhez? – kérdezi az apostolokhoz fordulva.

– Mi is úgy gondolkozunk, mint te, asszony.

– Akkor ebben maradunk.

– Nagyon helyes. Elégedetten fogunk elutazni...

– Ó, ne menjetek el! Soha többé nem látlak titeket! Miért ilyen hamar? Miért?... – János visszazuhan fájalmába.

– De hát nem most megyünk el! Itt maradunk, amíg... amíg te... – Péter nem tudja megmondani meddig, és hogy ne lássák, ő is könnyezik, átöleli a síró Jánost, és így próbálja vigasztalni.

(5-72)

* * *

Amikor elérkezik a búcsúzás napja, minden apostol mond valamit életéből, vagy a Szentírással kapcsolatban. Lásd ezeket az egyes apostolokról szóló füzetekben: Pt 4,172-173, S 28-29, JJ 50-51, Mt 34-35, 43-44, A 29-30. Utoljára János apostol beszél, aki mint mindig, magasra emelkedve szeretet-szárnyalásaiban, magával ragadja a lelkeket oda, ahol szétáradó szeretet és titokzatos csend van.

Csak jó idő múlva tér vissza a hallgatók ajkára a szó. S legelőször Fülöp szólal meg, aki Péterhez fordulva megkérdezi:

– És János, a pedagógus, nem beszél?

– Szüntelenül beszél majd hozzátok, helyettünk. Most hagyjátok meg nyugalomban, minket pedig hagyjatok vele egy keveset.

Mindenki kimegy, és csak ők nyolcan maradnak a tágas szobában a kettővel.

Nyomasztó csend van. Mindenki sápadt egy kicsit. Az apostolok azért, mert tudják, mi következik, a két tanítvány pedig azért, mert sejtik.

Péter nyitja meg száját, de csak ennyit tud mondani

– Imádkozunk – és elkezd a Miatyánkot. Majd – de most már annyira sápadt, amilyen talán halálakor sem lesz – a kettő közé megy, kezét a vállukra teszi, és ezt mondja:

– Eljött a búcsúzás órája, gyermekeim. Mit mondjak nevetekben az Úrnak? Neki, aki biztosan alig várja, hogy tudjon róla, miképpen vészeltétek át a változásokat.

Szintika térdre ereszkedik, és kezével eltakarja arcát. János utánozza. Péter lábainál vannak, aki gépiesen simogatja őket, miközben ajkait harapdálja, hogy erőt ne vegyen rajta a megindultság.

Endori János fölfelé tartja elkínzott arcát, és ezt mondja:

– Mondd meg a Mesternek, hogy megtesszük akaratát...

Szintika pedig:

– És, hogy segítsen minket, hogy mindvégig teljesítsük...

A sírás azonban megakadályozza a hosszabb mondatokat.

– Rendben van. Váltsunk búcsúcsókot! Ennek az órának el kellett érkeznie... – Péter is elakad, mert sírás roham fojtogatja.

– Előbb áldj meg minket – kéri Szintika.

– Nem. Nem én. Jobb, ha Jézus egyik testvére teszi...

– Nem. Te vagy a fő. Mi egy-egy csókkal áldjuk meg őket. Áldj meg mindnyájunkat, minket is, akik elmegyünk, őket is, akik maradnak – mondja Tádé, és elsőnek térdel le.

És Péter, a szegény Péter, aki most már piros az erőlködéstől, hogy ne remegjen a hangja, és attól a nagy izgalomtól, hogy a lábainál leborult kis csoport felé kinyújtott kézzel áldást kell mondania, elmondja – a sírástól még érdesebbé vált hangon, amely szinte egy öregember hangja – a mózesi áldást...

Majd lehajol, homlokon csókolja az asszonyt, mintha húga volna, utána fölemeli Jánost, átöleli, erősen megcsókolja, és... elszántan kisiet a szobából. A többiek utánozzák őt...

Kinn már készen áll a szekér. Nincs más jelen, csak Fülöp és Bereniké, meg a szolgál, aki a lovat fogja. Péter már fenn van a szekéren...

– Mondd meg uramnak, legyen nyugodt azok felől, akiket rám bízott – mondja Fülöp Péternek.

– Mondd meg Máriának, hogy amióta ő nőtanítvány, érzem, hogy Eucheria megnyugodott – mondja halkán Bereniké a Zelótának.

– Mondjátok meg a Mesternek, Máriának, mindenkinek, hogy szeretjük őket, és hogy... Isten veletek! Isten veletek! Ó! Többé nem látjuk őket! Isten veletek, testvérek! Isten veletek!...

A két tanítvány az útra is kiszalad... De a szekér, amely gyors iramban indult el, már befordult a sarkon... Eltűnt...

– Szintika!

– János!

– Egyedül vagyunk!

– Isten velünk van!... Gyere, szegény János. Lemenőben a nap, megárt, ha idekinn maradsz...

– Számomra örökre lement a nap... Csak az égben kel fel újra.

És bemennek oda, ahol előbb voltak a többiekkel, ráborulnak egy asztalra, és – most már nem fékezve magukat – sírnak...

Jézus ezt mondja Valtorta Máriának:

– S a gyötrelem, amelyet egy ember okozott – amit nem akart más, csak az a gonosz ember – bevégződött, és megállt, mint a víz folyása, amely megáll a tóban, miután befejezte futását...

(5-80)

Lefogytál, és megöregedtél!

Jézus egy domboldalon várja a visszatérő apostolokat, és amikor meglátja őket, gyorsan jön lefelé. Boldogan üdvözlük egymást. Péter ér föl hozzá utoljára, erélyesen megfogja Jánost és Andrást, félretolja őket, és Jézus lábaihoz roskad, e szavakkal:

– Ó, Mesterem! Most már kezdek feléledni! Végre! Már nem bírtam tovább!

Megöregedtem és lefogytam, mintha súlyos beteg lettem volna. Nézd meg, Mester, nem így van-e?... – És arcát fölfelé tartja, hogy Jézus ránézhesen. De, amint ezt teszi, meglátja a változást Jézuson, és ezt kiáltva föláll:

– Mester?! De hát mit műveltél? Ti ostobák! Hát nézzetek rá! Ti semmit sem vesztek észre? Jézus beteg volt!... Mester, Mesterem, mi bajod volt? Mondd meg a te Simonodnak!

– Semmi, barátom.

– Semmi? Ezzel az arccal? Akkor mások bántottak?

– Nem, dehogy, Simon.

– Lehetetlen! Vagy beteg voltál, vagy üldözött! Nekem van szemem!...

– Nekem is. És látom, hogy tényleg lefogytál és megöregedtél. Akkor te miért vagy ilyen? – kérdi mosolyogva az Úr Péterétől, aki úgy vizsgálgatja Őt, mintha Jézus hajáról, bőréről, szakálláról akarná leolvasni az igazságot.

– Hát én, én szenvedtem! Nem is tagadom. Azt hiszed, kellemes volt annyi fájdalmat látni?

– Kimondtad! Én is ugyanazért szenvedtem...

– Igazán csak amiatt, Jézus? – kérdi ellágyulva és szeretettel Júdás, Alfeus fia.

– Igen, a fájdalomtól, testvérem. A szükség okozta fájdalom miatt, hogy el kellett őket küldenem...

– És afeletti fájdalomtól, hogy erre kényszerített...

– Kérlek!... Hallgass! A sebemről való hallgatás kedvesebb nekem minden szónál, amely így akar engem vigasztalni: „Tudom, miért szenvedtél!” Különben, tudjátok meg, hogy sok mindentől szenvedtem, nemcsak ettől. És ha Júdás nem szakított volna félbe, elmondtam volna nektek... Elkezdenek enni.

– Mester, vezekeltél értünk? – kérdi János, aki enni is elfelejt, annyira nézi Jézust.

– Igen, János. Gondolatban követtelek titeket. Éreztem veszedelmeteket és bánkódásaitokat. Segítettem nektek, ahogy tudtam...

– Ó, én éreztem ezt! Mondtam is nektek. Emlékeztek rá?

– Igen. Igaz – bizonyítja mindenki.

(A társalgás teljes szövegét lásd Pt 4,175-181-ig. Itt csak részleteit ismételjük meg.)

– Mindnyájan szenvedtünk. Én is, ti is. De nem hiábavaló szenvedés volt ez. Én hiszem. Én tudom, hogy ez többet használt, mint egy egész éven át tartó oktatás. A fájdalom, annak átmélkedése, hogy mi rosszat tehet egy ember egy másik embernek; a könyörület, a hit, a remény, a felebaráti szeretet, amelyet gyakorolnotok kellett, méghozzá egyedül; úgy érlelt meg titeket, mint gyermekeket, akik felnőtté válnak...

– Ó, igen! Én öregember lettem. Soha többé nem leszek az a Simon, Jónás fia, aki az elindulás előtt voltam. Megértettem, mennyire fájdalmas, fárasztó a mi hivatásunk, ami olyan szép... – sóhajt fel Péter.

Sorrendben elbeszél Péter mindent az Antióchiából való elutazásig. Majd belekezd a visszatérés leírásába:

– Mindnyájan szenvedtünk ám, tudod? Soha nem fogom elfelejteni annak a kettőnek az utolsó szavait... – Péter két nagy könnycseppet töröl le kézfejjével, amelyek hirtelenül csordultak ki... – Olyan volt, mint a fuldokló ember utolsó kiáltása... Haj! Egyszóval,

mondjátok el ti... én nem bírom... – ezzel föláll, és kissé távolabb megy, hogy leküzdje megindultságát.

A zelóta Simon folytatja:

– Egyikünk sem szólalt meg jó darabig... Nem tudtunk beszélni... Fájt a torkunk, annyira bedagadt a könnyektől... Mert sírni nem akartunk... Ha ugyanis valamelyikünk elkezdte volna, mindenki vele együtt sírt volna... Nem ettünk. Senki. Mert nem tudtunk... Arra a kettőre gondoltunk...

Amikor befejezték a beszámolót, Jézus ezt mondja nekik:

– Küldetéseitek véget ért... De mindaz, ami történt, egyszer s mindenkorra el van temetve szívünkben. Egyetlen kérdésre sem adunk választ.

(5-92)

Ígéreteid felülmúlták reményeimet

Húsvét előtt Jézus Lázár házában van a Getszemáni-kertben, és a vacsora után, mikor az asszonyok már lefeküdtek, Jézus felolvassa az apostoloknak endori János és Szintika leveleit. Hiányzik az apostolok közül: a Kerióti, Fülöp, Bertalan és Tamás, akik máshová mentek aludni, mert a házban nem volt hely mindannyiuk számára. Jelen van azonban Mária, és Alfeus felesége, valamint Marciam.

Endori János ezt írja:

– A názáreti Jézusnak tisztelet és áldás. A názáreti Máriának áldás és béke. A szent testvéreknek béke és üdvözlés. A nagyon szeretett Marciamnak béke és szeretet.

Könnyekkel és mosollyal arcomon és szívemben ülök le, hogy megírjam mindnyájatoknak ezt a levelet. Emlékek, visszavágyás, remények és a teljesített kötelesség békéje van bennem. Egész múltam, vagyis az, amely tizenkét hónapja kezdődött el, előttem van, és szívemből hálazsoltár száll fel Istenhez, aki túl kegyes volt a bűnöshöz. Légy áldott, te, és veled együtt a Szent Asszony, aki téged a világnak adott, és a másik anya, akire úgy emlékszem vissza, mint a megtestesült részvétre. És veled együtt áldottak Péter, János, Simon, Jakab és Júdás, a másik Jakab, meg András és Máté, és végül – szívemre ölelve, hogy megáldjam – a drága Marciam. Mindazért, amit nekem adtatok attól a pillanattól fogva, hogy megismertelek titeket, addig a pillanatig, amelyben elhagytalak titeket! Ó, nem saját akaratomból! Isten bocsásson meg azoknak, akik engem elszakítottak tőletek! Isten bocsásson meg nekik! És bennem is növelje a képességet, hogy én is megtegyem! Most csak az Ő segítségével, vele együtt tudom megtenni. De egyedül nem, még nem tudnám megtenni, mert túl sajnó a seb, amelyet azzal ejtettek rajtam, hogy elszakítottak igazi Életemtől, tőled, Végtelenül Szent. Túl sajnó még, annak ellenére, hogy vigaszaid – mint balzsameső – szüntelenül hullnak rám.

Ígéreteid felülmúlták ígéreteidbe vetett reményeimet. Ó, Szent Mester! Amikor azon a szomorú téli reggelen megígérted nekem, hogy majd eljössz megvigasztalni szomorú tanítványodat, nem fogtam fel az ígélet igazi értelmét. A fájdalom, és emberi mivoltom elnyomták lelkem képességeit, és lelkem képtelen volt felfogni ígéleted nagy jelentőségét.

Légy áldott te, éjszakáim lelki látogatója, mert így éjszakáim nem magányosak és fájdalmasak, ahogyan előre elképzeltem, hanem reád való várakozások, vagy veled való örömteli találkozások. Az éjszaka, amely a betegek, a száműzöttek, a magányosok, a bűnösök rémsége, számomra – aki valóban Boldog (Félix) vagyok, hogy megtehetem akaratodat, és neked szolgálhatok – olyan lett, „mint a vőlegény érkezését váró okos hajadonok várakozása”. Szegény lelkem még ennél is többet kapott. Megvan az a boldogsága, hogy a menyasszony lehet, aki szerelmét várja, aki bejön a nász-szobába, hogy mindannyiszor az első találkozás öröme és az eggyéolvadás erősítő gyönyörűségét nyújtsa neki.

Ó, Mesterem és Uram, míg áldalak a sokért, amit adsz nekem, kérlek, ne feledkezz meg a másik két, nekem tett, ígéletedről sem. A legfontosabb – számomra, a túl gyenge ember számára – az, hogy ne hagyj engem életben fájdalmad órájára. Te ismered gyengeségemet! Ne engeddd, hogy aki irántad való szeretetből ledobta magáról a gyűlöletet, ember-hóhéraid iránti gyűlöletből újra magára öltse a gyűlölet szűrős, égető darócruháját. A második ígéleted szegény tanítványodnak szól, aki szintén túl gyenge és hiányos a tökéletességben: légy mellettem, amint megmondtad, halálom óráján! Most, mivel már tudom, hogy számodra nem léteznek távolságok és tengerek, hegyek, folyók, és az emberek akarata nem akadályoz meg téged abban, hogy megadd érzékelhető jelenléted vigaszát annak, aki téged szeret, többé nem vonom kétségbe, hogy elhunytamkor mellettem lehetsz. Jöjj el, Uram Jézus! És gyere mielőbb, hogy bevezess a békébe!

És most, miután lelkemről már beszéltem, beszámolok neked munkámról.

Sok tanulóm van, minden fajból és vidékről. Hogy meg ne bántsam ezt vagy am azt, felosztottam a napokat, és váltakozva oktatom egyik nap a pogányokat, másikon a hithűeket, jó eredménnyel, itt ugyanis nincsenek pedagógusok. Újra régi nevemet használom, nem mintha szeretném, hanem elővigyázatból. Azokban az órákban, amikor a világé vagyok „Félix” vagyok. Azokban az órákban, amikor Jézusé vagyok, „János” vagyok: Isten kegyelme. Megmagyaráztam Fülöpnek, hogy eredeti nevem Félix volt, és csak azért neveztek el Jánosnak, hogy így ismerjenek engem a testvérek között. És a dolog semmi csodálkozást nem keltett, tekintve, hogy könnyen változtatunk nevet, vagy ragadványnévvvel nevezünk magunkat. Remélem, sokat dolgozhatok itt, hogy elkészítsem az utat a szent testvéreknek. Ha több erőm volna, bejárnám ezeket a vidékeket, hogy ismertté tegyem nevedet. De talán meg tudom tenni kora nyáron, vagy az ősz hűvösében. És ha bírom, meg is teszem. Antigonea tiszta levegője, ezek a békés, szép kertek, a virágok, a gyermekek, a kis tyúkok, a kertészek szeretete, de főleg Szintika nagy, okos, gyermeki szeretete, nagyon jót tesznek nekem. Azt mondanám, hogy javult az egészségem. Szintika nem ezt gondolja, bár ez a gondolata csak abban nyilvánul meg, hogy odaadóan, szüntelenül ápol, gondoskodik ételéről, pihenéséről, s hogy meg ne fázzam... Én azonban jobban érzem magamat. Ez az érzés vajon nem a hősiesen végzett kötelességteljesítésből származik? Szintika ezt mondja. Szeretném tudni, helyesen mondja-e. Mert a kötelesség erkölcsi dolog, a betegség viszont testi.

Azt is szeretném tudni, hogy te valóságosan jössz-e, vagy csupán lelki érzéseimnek jelensz-e meg, de oly tökéletesen, hogy képtelen vagyok megkülönböztetni, hol végződik jelenléted anyagi valósága.

Kedves és áldott Mesterem, Jánosod letérdel, és áldásodat kéri.

Édesanyádnak, Máriának, a szent testvéreknek béke és áldás. Marciamnak egy csók, hogy eszébe jusson elküldeni nekem a szent szavakat, amelyek a kenyeret jelentik a számkivetetteknek, akik munkások az Úr szőlőjében.

Ez János levele... Mit szóltok hozzá?

Sokfélék a benyomások... De az összes között legerősebb a Jézus jelenlétéről szóló. Kérdésekkel ostromolják... hogy miként lehetséges, Szintika látja-e, stb.

Jézus csendet int, és szétnyitja Szintika tekerését. (Ezt teljes egészében Szintika életének ismertetésénél fogjuk közölni, most csak a Jánosra vonatkozó részleteket írjuk le.)

...János elmondta neked, Mester, életünket. Nagyon röviden összefoglalva mondta el, mit tesz ő, és mit teszek én, mint nő...

... Jánosnak, mivel fiútanulói vannak, körültekintően kell működnie...

...A kedves János nagyon dicsér engem. S akkor mit mondjak róla én? Iszonyúan szenved, de lelkiereje csodálatos. Ha nem ismerném titkát, csodálkoznék rajta. De attól az éjszakától fogva, amikor egy betegőtől jöttem haza, és elragadtatott, elváltozott állapotban találtam őt, és hallottam szavait, tovább nem tudok csodálkozni. És magam is leborultam, mert megéreztem, hogy te vagy jelen szolgálád előtt. Valamilyik testvérem ámulhat azon, hogy nem búsulok, amiért én nem láttam. Miért tenném? Minden jó, minden elég abból, amit te adsz. Mindenki azt a részt kapja, amit megérdemel, s ami neki szükséges. Helyes tehát, hogy János lát téged, én pedig csak lélekben...

... János arra kér, csatoljam ide azt a hírt, hogy küldött neked egy kiváló antióchiai polgárt, Miklóst. Első hódítása nyájad számára. Nagyon reméljük, hogy Miklós nem okoz csalódást a szívünkben róla alkotott véleményünket illetően.

Ezt írja Szintika. És – János tudtán kívül – csatolt hozzá egy széljegyzetet. Ebben ezt mondja:

...János nem növekszik, és nem erősödik, csak lelkében. A többi rész hanyatlik, minden ápolás ellenére. Sok mindent szándékozik tenni a nyár elején. Én azt gondolom, nem tudja majd megtenni, amit mond. Úgy érzem, a tél kioltja árnyéknyi élete mécsesét. De megbékélt. És megszenteli magát munkával és szenvedéssel. Tartsd meg erejét, jelenléteddel, ó Uram!

Kérlek, énrám bocsáss minden szenvedést cserébe ezért, a tanítványodnak juttatott adományért...

Mindenki elmondja új benyomásait.

András lehajol, hogy kérdezzen valamit Máriától, és elcsodálkozik, amikor könnyeket lát az arcán.

– Sírsz? – kérdi.

– Miért sírsz? De hogyan? Anya! – kérdik többen is.

– Én tudom, miért sír – mondja Marciam.

– No, miért?

– Mert János az Úr halálát említette.

– Csakugyan. Igaz? De honnan tudja, hiszen már nem volt velünk, amikor te megjövendölted?

– Tőlem tudta meg, vigaszára.

– Hm! Vigasz!...

– Igen, vigasz. Az ígéret, hogy nem fog sokáig várakozni az Ország elnyerésére. Ő megérdemli ezt, mert felülmúl titeket akaratban és engedelmességben. Menjünk haza! Elkészítjük a válaszokat, hogy átadjuk Tolmainak, te pedig, Marciam, csatolod majd hozzájuk feljegyzéseidet.

– Ah értem! Értem már! Neki írta!...

– Igen. Induljunk! Holnap a Templomba megyünk.

(5-445)

János békét élvez

Jézus Johanna tibériási kertjében vár egy görög férfit, aki levelet hoz neki Szintikától. A teljes levelet Szintika életrajzában fogjuk ismertetni, itt csak az endori Jánosra vonatkozó részeit közöljük:

– ... amikor egyedül maradtam, elhagytam Antigoneát Antióchia kedvéért...

Mester: János meghalt, szinte újhholdkor június havában.

Uram... Minek elmondani neked, amit te tudsz? Mégis elmondom, a testvérek kedvéért. János igaz ember módjára halt meg, szenvedéseit tekintve, mondhatnám, vértanúként.

Segítettem őt azzal a teljes részvétellel, amire egy nő képes, és a hősnek kijáró teljes tisztelettel, a testvér iránti teljes szeretettel. De ez nem gátolta meg a nagy szenvedést, úgyhogy én nem undorodásból vagy fáradságból, hanem részvétebből kértem az Örökkévalót: hívja őt békéjébe! Ő azt mondta: „a szabadságra”.

Milyen szavakat mondott! Lehetséges-e, hogy egy ember, aki oly mélyre zuhant, mint ő szokta mondani, felszálljon a Bölcsességnek oly nagy fényébe? Ó, a halál valóban titok, amely felfedi eredetünket, és az élet a díszlet, amely elrejtje ezt a titkot. Egy színpad, amelyet minden kép nélkül kapunk, s amelyre ráfesthetjük azt, amit akarunk. Ő sok mindent festett rá, s nem mindig szépet. De az utolsó festmények fenségesebbek voltak. Az alvilág sötét egétől, amelyre kirajzolódott az emberi szomorúság és erőszak vonalai, átment, bölcs művészként, a mind világosabb jelekre, erényekkel ékesítve keresztény életének végét, elérve az Istenben elmerült lélek ragyogó fényességét.

Mondom neked: nem elmondta, hanem megénekelte utolsó költeményét. Nem halt meg, hanem felemelkedett. Nem tudtam pontosan megkülönböztetni, amikor beszélt, hogy még az ember, vagy már Isten gyermekének lelke beszélt-e.

Uram, te tudod, hogy én elolvastam a filozófusok minden művét, táplálékot keresve lelkemnek, amely le volt láncolva a rabszolgaság és a pogányság kettős láncával. De azok emberek művei voltak. Az övéi nem közönséges ember szavai voltak, hanem egy felsőbbrendű emberé, egy királyi léleké, vagy még több: egy fél-isten léleké. Örököttem titka felett, amelyet nem értettek volna meg azok, akik befogadtak minket. Ők kedvesek voltak az emberhez, de izraeliták voltak, a szó legtágabb és legteljesebb értelmében... És amikor János utolsó ecsetvonásai nem voltak mások, mint a szeretet kifejezései, mindenkit elküldtem, és egyedül én fogadtam azt, amit te, te biztosan tudsz...

Uram... ez az ember halott, és „miután kijött végre börtönéből, belépett a szabadságba”, amint ő szokta mondani, utolsó napjaiban, elragadtatott szemekkel, kezemet szorítva, és szavaival leírva nekem a mennyországot. Az az ember meghalt, megtanítva engem arra, hogyan éljek, bocsássak meg, higgyek, szeressek. Meghalt, előkészítve engem a te életed utolsó szakaszára. Uram, mindent tudok. A téli estéken kioktatott engem a prófétákról. Ismerem a Könyvet, mint egy igazi izraelita. De tudom azt is, amit a Könyv nem ír le, azaz, hogy szenvedésed nem fog késlekedni, mert János meghalt, és te megígérted neki, hogy rövid ideig fog várakozni a limbusban. Ő mondta nekem. Mondta nekem, hogy te megígérted neki, hogy elviszed őt, mielőtt megismerné, mily messzire ment el Izrael gyűlölete ellened, és így megelőződ azt, hogy gyűlölje kínozdat, mivel ő szeret téged. Ő most halott... tehát te is hamarosan meghalsz... Nem. Hamarosan élni fogsz. Igazán élni, tanításodon keresztül, bennünk, Istenségeddel, bennünk, miután áldozatod életet adott lelkünknek, a kegyelmet, egyesülést az Atyával, Fiúval, Szentlélekkel.

Mesterem és Uram... Követni fogom őt! Szeretném elnyerni ugyanazt a kegyelmet, de azt hiszem hősiesebb nem kérni, hanem megtenni a te akaratodat...

János meghalt, miután befejezett minden megtisztulást, a végsőt is, megbocsátva azoknak, akik megölték őt viselkedésmódjuddal, és akik kényszerítették téged arra, hogy

eltávolítsad őt. Ismerem ezeknek a nevét, legalábbis a legjelentősebbét. János felfedte előttem, azt mondva: „Légy mindig bizalmatlan hozzá. Ő egy áruló. Elárult engem, el fogja árulni Őt és társait. De én megbocsátok a Keriótinak, amint Ő is megbocsát neki. Már nagyon mély szakadékban fekszik, és nem akarom azt még mélyebbé tenni azzal, hogy nem bocsátok meg neki azért, hogy megölt engem, elválasztva Jézustól. Az én bocsánatom nem menti meg őt. Semmi se menti meg őt, mert ő egy ördög. Nem kellene ezt mondanom nekem, aki gyilkos voltam, de engem legalább egy sértés tett bolonddá. Ő azonban olyant támad meg, aki nem tett vele rosszat, és azzal végzi majd, hogy elárulja Üdvözítőjét. De megbocsátok neki, mert Isten jósága javamra fordította irántam érzett haragját. Látod? Mindent kiengeszteltem. Ő, a Mester mondta nekem, tegnap este. Mindent kiengeszteltem. Most elhagyom börtönömet. Most leszek igazán szabad, szabad még Júdás bűnének emlékeitől is, amelyet egy szerencsétlen ellen követett el, aki megtalálta békéjét Uránál.”

Szintika levelének bizonyos részeit Jézus csak Anyjának olvasta fel. Amikor befejezte, Mária ezt mondja:

– Fájdalmamban örömet jelent Jánosnak ez a szent halála... Fiam, imádkozzunk, hogy ő megérezze szeretetünket... és hogy Júdás ne legyen a gyalázatos... Ó, rettenetes!... Mégis... mi megbocsátunk majd neki...

– Imádkozzunk... – felállnak, és imádkoznak a mécses remegő fényénél a sötét kertben.

(6-1171)

A Fátyolos Nő

Jézus, első körútján, elmegy Hebronba, hogy felkeresse a Keresztelő szülőházát, és imádkozzék Erzsébet és Zakariás sírjánál. Azonban a birtok Heródes egyik emberének tulajdonába került, aki magas kerítéssel vette körül, a sírokat pedig feldúlta. Erzsébet és Zakariás csontjait most közös koporsóban őrzik a zsinagóga mellett.

Zakariás házában pedig a heródiánus szeretőit tartja. Jelenleg egy római színésznő lakik benne. A pap háza: bordélyház! A csoda és az Előfutár háza! Amikor Jézus odaér, a kapuban egy fiatal, kihívó öltözetű gyönyörű nő áll.

– Uram, be akarsz jönni a házba? Lépj be!

Jézus szigorúan néz rá, mint egy bíró, de semmit sem szól. Megszólal ellenben Júdás, akit ebben mindenki támogat:

– Tűnj el, te szégyentelen! Ne gyalázz meg minket leheleteddel, nőtény kutya!

A nő vérvörös lesz, és lehajtja fejét. Már éppen el akar tűnni, zavartan, mert gúnyolják az utcagyerekek és az arra járók.

– Ki olyan tiszta, hogy elmondhatja magáról: „Én sohasem kívántam meg az Évától fölkinált almát?” – mondja szigorúan Jézus, majd hozzáteszi: „Mutassátok meg nekem, és én szentként fogom tisztelni! Nincs ilyen köztetek? Akkor, ha nem megvetésből, hanem gyengeségből tartózkodtok tőle, húzódjatok vissza. Nem kényszerítem egyenlőtlen harcra a gyengéket. Asszony, szeretnék bemenni! Ez a ház egyik rokonomé volt. Számomra kedves.

– Lépj be, Uram, ha nem undorodsz tőlem!

– Hagyd nyitva az ajtót, hogy a világ belásson, és ne zúgolódjék...

Jézus komolyan, ünnepélyesen lép be. Az asszony lenyűgözve hajlik meg előtte, és mozdulni sem mer. De a tömeg csípős megjegyzései vérig sértik. Futva a kert végébe menekül, mialatt Jézus a lépcső aljáig megy. Bepillant a félig nyitott ajtókon, de nem megy be. Utána oda megy, ahol a sírbolt volt, és ahol most egy pogány templomféle áll.

– Az igazak csontjai, kiszáradva és szétszórva is a tisztulás balzsamát gyöngyözik, és az örök élet magvait hintik szét. Békesség az elhunytaknak, akik a jó szerint éltek! Békesség a tisztáknak akik az Úrban alszanak! Békesség mindazoknak, akik szenvedtek, de a bűnt nem akarták megismerni! Béke a világ és az ég igazi nagyjainak! Béke!

Az asszony, a mögött a sövény mellett haladva, ahová behúzódott, utoléri.

– Uram!

– Asszony!

– Mi a neved, Uram?

– Jézus.

– Sose hallottam. Római vagyok. Színésznő és táncosnő. Csak a bujálkodásban vagyok járatos. Mit jelent ez a név? Az én nevem: Aglae, és... és azt jelenti: bűn!

– Az enyém, azt jelenti: Szabadító!

– Hogyan szabadítasz meg? És kit?

– Azt, akiben megvan a jóakarata a szabaduláshoz. Azzal szabadítok meg, hogy megtanítom, miként kell tisztának lennie, vállalnia a fájdalmat a tisztességért, a jóért, minden áron... – Jézus hangjában nincs keserűség, de nem fordul, az asszony felé.

– Én elveszett vagyok!

– Én az vagyok, aki az elveszetteket keresi...

– Halott vagyok.

– Én az vagyok, aki Életet ad.

– Én szennyes és hazug vagyok.

– Én a Tisztaság és az Igazság vagyok.

– Jóság is vagy. Te, aki nem nézel rám, nem érintesz meg, és nem taposol rám. Könyörülj rajtam!

– Először te légy könyörülettel magad iránt, a lelked iránt.

– Mi a lélek?

– A lélek az, ami Istenhez teszi hasonlóvá az embert, és nem az állathoz. A véték, a bűn megöli a lelket, s amikor meg van ölve, az ember visszataszító állattá válik.

– Láthatlak még?

– Aki keres, megtalál.

– Hol laksz?

– Ahol orvosra és orvosságra van szüksége a szíveknek, hogy újra tisztességesek legyenek.

– Akkor... nem látlak többé... Én ott lakom, ahol nem akarnak orvost, orvosságot és tisztességet.

– Semmi sem akadályoz, hogy oda gyere, ahol vagyok. Nevemet hangosan hirdetik majd az utakon, és hozzád is eljut. Isten veled!

– Isten veled, Uram! Engedd, hogy Jézusnak szólítsalak. Ó, nem bizalmaskodásból!...

Hanem, hogy belém jusson egy kis üdvösség. Aglae vagyok, emlékezz rám!

– Emlékezni fogok. Isten veled!

Az asszony a kert végében marad. Jézus komoly arccal távozik. Látja a tanítványok arcán a megdöbbenést, a hebroniakén pedig a tartózkodást. Egy szolga bezárja a kaput.

Jézus végighalad az utcán. Kopogtat a zsinagógán. Egy gyűlölködő kis öreg néz ki.

Megszólalni se engedi Jézust:

– A zsinagógába, erre a szent helyre tilos belépnie annak, aki utcanőkkel tárgyal! Távozz!

Jézus szó nélkül sarkon fordul, és továbbmegy az úton. Övéi mögötte haladnak, amíg ki nem érnek Hebronból. Ott aztán beszélni kezdenek.

– De hát... te akartad, Mester! – mondja Júdás – Egy kéjnök!

– Júdás, bizony mondom neked, felül fog múlni téged. Most pedig te, aki korholsz engem, mit mondasz a júdeaiakról? Júdea legszentebb helyein kigúnyoltak és elűztek minket... (Előzőleg Betlehemből űzték el őket.) De így van. Eljön az idő, amikor Szamaria és a pogányok imádni fogják az Igaz Istent, az Úr népe pedig piszkos lesz a vértől és egy gaztettől... egy bűnténytől, amelyhez viszonyítva a kéjnök bűne – akik testüket-lelküket eladják – csekélység lesz. Nem tudtam imádkozni rokonaim és az igaz Sámuel csontjai fölött. (Sámuel Erzsébet szolgája volt, s az ő sírját is feldúlták.) De nem számít! Pihenjete, szent csontok, ujjongjatek lelkek, akik azokban laktatok! Közel van az első feltámadás! Azután eljön a nap, amikor mint az Úr szolgálainak lelkét mutatnak meg titeket az angyaloknak.

(2-230)

Újra szűzivé válhat

Jézus ezen a körútján felkeresi a volt betlehemi pásztorok közül azokat, akik arrafelé legeltetik nyájukat. Ismételten találkozik velük.

– Mester – mondja Illés – az az asszony... az az asszony, aki János házában lakik... amikor már három napja távol voltál, mi pedig Hebron mezein legeltettük a birkákat – mert a mező mindenkié és így nem űzhetek el minket – hozzánk küldte egyik szolgálóját ezzel az erszénnel, és azt üzenté, hogy beszélni akar velünk... Nem tudom, jól tettem-e... de először visszaadtam az erszényt, és azt mondtam: „Nincs mit meghallgatnom”... Azután ezt üzenté: „Gyere el, Jézus nevében”, és elmentem... Kivárta, amíg nem volt ott az ő... egyszóval embere, aki eltartja... Mennyi mindent akart... igen, akart tudni! De én... én keveset mondtam. Óvatosságból. Ő kéjnő. Attól féltem, csapda ez számodra. Megkérdezte tőlem, ki vagy, hol laksz, mit csinálsz, úr vagy-e. Azt feleltem: „Ő a názáreti Jézus, mindenfelé megtalálható, mert tanító, és tanítva járja be egész Palesztinát.” Azt is mondtam, hogy szegény, egyszerű munkásember vagy, akit a Bölcsesség tett tudóssá. Nem többet.

– Jól tetted – mondja Jézus, és vele egyszerre Júdás így kiált fel:

– Rosszul tetted! Miért nem mondtad meg, hogy Ő a Messiás, a világ Királya. Össze kellett volna zúzni azt a büszke, római nőt Isten villámaival!

– Nem értett volna meg... Meg aztán? Bizonyos lehettem-e az őszintesége felől? Te magad mondtad, amikor megláttad, ki ő. Szájába dobhattam volna a szent dolgokat? Mert mindaz, ami Jézus, az, szent. Nem sodortam volna-e veszélybe Jézust, ha túl sok felvilágosítást adok róla? Mindenkitől jöhet számára rossz, csak tőlem ne jöjjön!

– János, menjünk el mi, és mondjuk meg neki, ki a Mester, és magyarázzuk meg neki a szent igazságot.

– Én nem. Hacsak Jézus ezt nem parancsolja nekem.

– Félsz? Mit árthat neked? Undorodsz? A Mester nem undorodott.

– Se nem félek, se nem undorodom. Sajnálom őt. De úgy gondolom, ha Jézus úgy akarta volna, ott maradhatott volna, hogy oktassa. Nem tette meg... Nem szükséges tehát, hogy mi tegyük meg.

– Akkor még nem volt szó megtérésről... Most... Illés, mutasd az erszényt! – És Júdás a köpenye sarkába szórja az erszény tartalmát, ugyanis a fűvön ül. Gyűrűk, karperecek, karkötők és egy nyaklánc gurul ki: sárga arany Júdás halványsárga ruháján. – Csupa ékszer! Mit kezdünk vele?

– El lehet adni – mondja Simon.

– Kellemetlen holmik – veti ellen Júdás, de azért megcsodálja mindet.

– Én is ezt mondtam neki, amikor átvettem. Még azt is mondtam: „Megver majd az urad.” Ezt válaszolta: „Nem az ő holmija ez. Az enyém. És azt teszek vele, amit akarok. Tudom, hogy bűnnel szerzett arany... de jóvá válik, ha olyan valakiért használom fel, aki szegény és szent. Hogy emlékezzék rám”... – és sírt.

– Menj oda, Mester!

– Nem!

– Küldd oda Simont!

– Nem!

– Akkor én megyek.

– Nem! – Jézus „nem”-jei ridegek, és nem tűrik az ellentmondást.

– Mester, rosszul tettem, hogy szóba álltam vele, és hogy elfogadtam azt az aranyat? – kérdi Illés, aki látja Jézus komolyságát.

– Nem tetted rosszul. De nincs több tennivaló.

– De talán meg akarja magát szabadítani az az asszony, és szüksége van arra, hogy oktassák... – veti ellen újra Júdás.

– Már van benne annyi életképes szikra, amellyel hatalmas tüzet gyújthat. Ebben eléghet megszokott bűne, lelke pedig újra szűzivé válhat a megbánástól. Az imént a kovászról beszéltem nektek, amely elvegyül a lisztben, és azt szent kenyérré teszi. (Lásd: P 1,17-18., ami egy újabb példabeszédet is tartalmaz a megtérés folyamatáról.)

– Akkor nem megyünk oda?

– Nem. És hogy nehogy bárki is kísértésbe essék közületek, máris továbbindulunk.

(2-248)

Tartsd tiszteletben titkát!

Jézus eladatja Júdással Aglae ékszereit, és felhasználja a Keresztelő kiszabadítására.
Lásd: Jd 2,73-82.

(2-268)

* * *

Később, Jerikó terén Júdás megfigyeli, hogy Zakeus, aki ékszerek vételével is foglalkozik, egy karcsú nőt fogad, akit teljesen beburkol egy nagy köpeny, amelynek színe a rozsdavörös és a hamuszürke között van. Arcát is nagyon sűrű, sárgásszínű bisszusz fődí, ami lehetlenné teszi, hogy lássák arcvonásait. Mást nem lehet kivenni, csak testének karcsúságát. Biztosan fiatal, legalábbis erre lehet következtetni abból a kevésből, ami kilátszik kezéből, amely egy pillanatra kinyúlik köpenye alól, és egy arany karperecet nyújt át. Szótlanul nyújtja oda a karkötőt, átveszi a pénzt, egyetlen ellenvetés nélkül, és megfordul, hogy távozzék. A Kerióti a háta mögött van, és figyelmesen nézi, és amikor a nő távozik, mond neki valamit, amit nem tudok kivenni. Ő azonban, mintha néma volna, nem válaszol, hanem ruháiba bugyolálva elsiet.

Júdás megkérdezi Zakeust:

- Ki ez?
- Nem kérdezem ügyfelem nevét, különösen, ha olyan szelíd, mint ez.
- Fiatal, nemde?
- Annak tűnik.
- De júdeai?
- Ugyan, kit érdekel az?! Az arany minden vidéken sárga.
- Mutasd meg nekem azt a karperecet!
- Meg akarod venni?
- Nem.

– Akkor pedig nem mutatom meg! Mit képzelsz? Nem adok felvilágosítást. Azt hiszed, kifaggathatsz róla?

– Csak azért akartam látni, hogy kitalálom-e, kicsoda...

– Annyira izgat? Boszorkánymester vagy, aki megfejt valamit, vagy szimatoló kutya, amely szagot érez? Eredj a dolgodra, és nyughass! Ha ez a nő ilyen, akkor vagy tisztességes és boldogtalan, vagy leprás. Ezért... nincs vele mit kezdeni.

– Nem nő után vágyom – válaszolja élesen Júdás.

– Meglehet... de ilyen arccal, ezt alig hiszem. No, ha nem akarsz mást, menj innen!

Másokat kell kiszolgálnom.

Júdás dühösen távozik, de egy kenyér- és egy gyümölcsárustól is megkérdezi, nem ismerik-e azt a nőt, aki az imént kenyeret és almát vett tőlük, és nem tudják-e, hol lakik? Nem tudják. Ezt válaszolják:

– Egy idő óta jön ide, két, három naponként. De, hogy hol lakik, nem tudjuk.

– De hogy beszél? – sürgeti Júdás.

Mindkettő felnevet, majd az egyik ezt mondja:

– A nyelvével!

Júdás szitkozódik, majd távozik... hogy pontosan Jézus és a tanítványok csoportjába botolják, akik jönnek kenyeret és zöldségfélét vásárolni a napi étkezéshez. A meglepetés kölcsönös, és... nem valami lelkes. Jézus csak ennyit mond:

– Te itt vagy? – és, miközben Júdás hebeg valamit, Péter kacagva mondja:

- No, én vak és hitetlenkedő vagyok. Nem látok szőlőskertet. És nem hiszek a csodának.
- Ugyan, miket beszélsz? – kérdi két-három tanítvány is.
- Az igazat mondom. Itt nincsenek szőlőskertek. És nem tudom elhinni, hogy Júdás itt, ebben a porban szüretel, csupán azért, mert a Rabbi tanítványa. (Júdás ugyanis azzal az ürüggyel kért „szabadságot”, hogy anyjának segít a szüretelésben. Lásd folytatását Pt 1,39-41)

(2-471)

* * *

A Getszemáni-kertben Péter megemlíti Jézusnak, hogy néhány napja egy teljesen lefátyolozott nő követi őket. Lásd részletesen: Pt 1,41-43. Júdás aggódik, hogy a nagytanács kéme lehet. Jézus megnyugtatja az apostolokat:

- Engedjétek őt azt tenni, amit akar.

(2,497)

* * *

Mivel Jézust megakadályozzák abban, hogy a Templomban tanítson, visszavonul Lázár egyik tanyájára. A Fátyolos Nő oda is követi őket, és Péter megint észreveszi. Halkan mondja Jézusnak:

- A fal mögött van az a fátyolos nő. Láttam. Reggel óta ott van. Követett minket Betániától kezdve. Dobjam ki, vagy hagyjam?

- Hagyd! Mondtam.

- De ha kém, mint a Kerióti mondja?

- Nem az. Hidd el, amit mondok neked! Hagyd, és ne szólj a többieknek. És tartsd tiszteletben titkát!

(2-516)

* * *

Egy napon négy farizeus is megjelenik Lázár tanyáján, és az apostolok előtt azzal vádolják Jézust, hogy ráveszi a kéjnőket arra, hogy kövessék Őt.

- Az a fátyolos ezek egyike. Láttam, amikor aranyat adott el, és felismertem. Ő Sammai megszökött szeretője. Ezzel szégyent hoz rá.

Péter alaposan megmondja a farizeusoknak a véleményét, és megfenyegeti őket, hogy megfojtja mindnyájukat. Végre a farizeusok elkotródnak. Lásd a teljes történetet Pt 2,54-58. oldalán. Amikor Jézust értesítik minderről, Ő nyugodtan mosolyog, és azt válaszolja:

- Köszönöm, hogy megvédtetek... de mit tehettek? Mindenki azt adja, amije van.

- De egy kissé igazuk van. Azért van az embernek szeme, hogy lásson vele. És sokan látnak. Ő mindig ott van, kinn, mint egy kutya. Ez árt neked – mondják többen.

- Hagyjátok békén! Nem ő lesz az a kő, amely fejemet eltalálja. És ha ő megmenekül... ó, ezért az örömeért nagyon is érdemes elszenvedni egy bírálat fájdalmát!

(2-559)

* * *

Egy esős napon felfedezik, hogy a Fátyolos Nő egy odúban lakik, az erdőben, és teljesen át van ázva. Behívják őt a nagy, üres szobába, és száraz ruhát adnak neki. Lásd: Pt 2,58-63.

(2-563)

* * *

Amikor az Enon mellett működő Keresztelő három tanítványa meglátogatja Jézust, hogy figyelmeztessék Őt Dórá s tervezett látogatásáról, idézik Dorás egyik megjegyzését: „Ahogy utcanőkkel lakik együtt, úgy velem is köthet szövetséget!”

Előzőleg, a sátoros ünnepek előtt a Fátyolos Nő Jézust keresve, felkereste a Keresztelőt. Mi azt mondtuk neki – folytatja a három tanítvány a beszámolót „Akit te keresel, nincs itt. De nemsokára Jeruzsálemben lesz a sátoros ünnepek alatt.” Ezt mondtuk, mert a Keresztelő így mondta nekünk: „Látjátok azt a bűnös nőt? Mocsok-kéreg, de belül olyan láng ég, amit táplálni kell. Olyan erős lesz, hogy kitör a kéreg alól, és nagy lánggal fog égni. Lehull a szenny, és csak a láng marad meg.” Így mondta. De... igaz, hogy itt alszik, ahogy azt a két hatalmas írástudó állította, akik eljöttek hozzánk?

- Nem. Az intéző egyik istállójában lakik, innen kb. kétszáz méternyire.
- Pokoli nyelvek! Hallottad? Ők pedig!...
- Hadd mondják. A jók nem az ő beszédüknek hisznek, hanem az én tetteimnek.

(2-583)

* * *

Egyik nap Jézus egy kisfiúval foglalkozik, a négyéves Azraellel. Kézenfogva megy velem, és elhaladnak a fátyolos nő előtt, de még mielőtt oda érnének, Jézus így szól a fiúcskához:

- Mondd annak az asszonynak: „Béke legyen veled, asszony!”
- Miért?
- Mert „bibi”-je van, mint neked, amikor elesel. És sír. De ha így szólsz hozzá, elmúlik fájdalma.
- Béke legyen veled, asszony! Ne sírj! A Messiás mondta nekem. Ha szereted Őt, akkor Ő is szeret téged, és meggyógyulsz” – kiáltja a gyermek, többet is mondván, mint amennyire megkérték.

(2-606)

* * *

Andrással négyszemközt beszélgetve, Jézus megdicséri őt:

- Csak én tudom észrevenni, hogy feltűnés nélkül dolgozol, és mélyebben, mint a többiek... Segítettél nekem Istenhez vonzani egy szívet. És ez már a második, akit a Világosság felé vezetsz. (Az első Korozain Szépe volt, akiről később lesz szó.)
- Ó, miért beszélt! Megígérte nekem...
- Senki sem beszélt. De én tudom. Amikor társaid fáradtan pihennek, a tanyán hárman nem alusznak. Az apostol, aki halk, de tevékeny szeretettel viseltetik a bűnös embertestvérek iránt. Az a teremtés, akit lelke ösztökél az üdvösség felé. És a Szabadító, aki imádkozik és virraszt, vár és remél... Az én reményem: hogy egy lélek megtalálja üdvösségét... Köszönöm, András! Folytasd, és légy áldott érte!

– Ó, Mester!... De ne szólj semmit a többieknek! Egyedül, amikor beszélgetek azzal, akinek arcát nem látom, még tudok tenni valamicskét. De ha a többiek megtudják, főleg Simon, és oda akar jönni, én tovább semmit sem tudok tenni... Még te se gyere... mert előtted szégyellek beszélni.

– Nem megyek. Jézus nem fog menni. Isten Lelke azonban mindig veled ment. (Lásd részletesebben: A 11-14.)

(2-623)

* * *

A farizeusok zaklatásai miatt Jézus éjjel, titokban hagyja el Lázár tanyáját, az apostolokkal együtt.

Összecsomagolnak, s utána András megkérdezi Jézust:

– Mi lesz azzal az asszonnyal? Sajnálom, hogy most kell elhagynunk, amikor már majdnem megtért. Bölcs dolog... Te láttad, hogy...

– Menj, és mondd meg neki, hogy egy idő után visszajövünk, és közben emlékezzen szavaidra...

– A te szavaidra, Uram. Én csak a tieidet ismételtem.

– Menj! Siess! És ne lásson meg senki sem! Igazán, a gonosz emberek világában az ártatlanoknak kell gonoszoknak látszaniuk... (A 14)

(2-631)

* * *

– Amikor Jézus visszatér Lázár tanyájára, András megvárja, míg egyedül lesz, és akkor halkán azt mondja neki

– Beszélhetek veled, Mester?

– Igen.

– Az asszony nincs már itt, Mester! – mondja András szomorúan. És megmagyarázza: – Ütlegelték és elmenekült. Megsebesült, és vérzett. Az intéző látta... Nagyon reméltem, hogy elviszem őt a Világosságra! Annyit imádkoztam ezekben a napokban érte!... Most elmenekült! El fog veszni. Ha tudnám, hol van, elmennék hozzá... Nem mondanám meg ezt a többieknek, de neked igen, mert te megértesz engem. Tudod, hogy nem érzékiségből keresem őt, hanem egyedül csak a vágyból, hogy megmentsem egy nővéretem. Ó, mily gyötrő ez a vágy!...

– Tudom, András, és mondom neked: még ha így történtek is a dolgok, vágyad teljesülni fog. Az ilyen ima mindig eredményes. Isten felhasználja, és ő üdvözülni fog.

– Te mondd? Ó, ez enyhíti fájdalmamat!

– Nem szeretném tudni, mi történt vele? Nem törödsz azzal sem, ha nem te fogod őt hozzám hozni? Nem kérdezed, hogyan fog ez megvalósulni? – Jézus kedvesen mosolyog apostolára. Akkor mosolyog így, amikor meghódítja valakinek a szívét.

András ránéz, kedves, barna szemével, és azt mondja:

– Nekem elég, hogy ő eljön hozzád. Nem számít, hogy általam, vagy más által. Hogy miként. Ezt te tudod, és nekem nem fontos tudnom. Az, hogy te biztosítasz erről, elég számomra, és boldog vagyok.

Jézus András vállára teszi kezét, és szeretetteljes öleléssel magához vonja őt, ami elragadtatásba ejti a jó Andrást. És Jézus, így tartva őt, mondja:

– Ez az igazi apostol ajándéka. Látod, barátom, mindig így lesz életedben és a jövő apostolok életében. Néha tudjátok majd, hogy „megváltók” vagytok. De a legtöbbször megmentetek valakit anélkül, hogy tudnátok: segítettetek azon, akin leginkább kívántatok segíteni. Csak az égben fogjátok látni azokat, akiket megmentettetek, amint elétek jönnek, vagy amint belépnek a mennybe. És áldott lelketek öröme növekedni fog minden üdvözült lélekkel. De boldog az a pap, akinek nincs szüksége ezekre az ösztönzésekre ahhoz, hogy teljesítse kötelességét! Boldog, aki nem veszi el kedvét, mivel nem látja diadalát, és aki nem mondja: „Többet nem fogok dolgozni, mert semmi örömet sem okoz nekem!” Ha valakit egyedül az apostoli munkával járó öröm ösztönöz, akkor ezzel jelét adja annak, hogy nem igazi apostol...

András most részletesen beszámol arról, mi történt a nővel. Lásd: A 15-16. András aggódik, hogy talán meghalt a nő.

– Nem.

– Nem? Nem halt meg? Vagy nem veszett el?

– A megváltás akarása már feloldozással jár. Még ha meghalt volna is, bocsánatot nyertek volna bűnei, mert kereste az igazságot, és lábbal taposta a tévedést. Én látom őt...

Meggörnyed, sírva bűnbánatában, de sírása mindjobban megerősíti, miközben terhe csökken. Látom őt. A Nap felé halad. Amikor egészen felért a hegyre, az Isteni Nap dicsőségében lesz. Halad felfelé... Segítsd őt imáiddal!

– Ó, Uram! – András szinte megrémül hatalmától, hogy segíthet egy lelket abban, hogy szentté legyen.

(2-663)

* * *

Nemsokára a Fátyolos Nő felkeresi Máriát, és elmondja neki élete történetét, és azt, hogy a farizeusok rá akarták venni: mondja, hogy vétkezett Jézussal. Mária biztosítja őt Fiának bocsánatáról, saját ruhába öltözteti, és elküldi őt Zsuzsanna családjához, hogy amikor Jézus Betániában jár, velük együtt felkereshesse Őt. Lásd részletesen: M 7, 278-289.

(3-149)

* * *

Betániában Mária beszámol Jézusnak Aglae látogatásáról: M 7,300-301.

(3-387)

* * *

– Fiam, megjött Jeruzsálemből Zsuzsanna, családjával, és azonnal hozzám vezette Aglaet. Meg akarsz hallgatni, amíg magunkban vagyunk? – kérdi Mária Jézustól.

– Igen, Anyám. Máris. És senki se jöjjön fel, míg minden be nem fejeződik. Remélem, mindent befejezek, mielőtt a többiek visszaérkeznek. De kérlek, ügyelj, senkiben se legyen tapintatlan kíváncsiság... Különösen Júdás, Simon fia miatt.

– Gondosan fogok ügyelni...

Mária kimegy, és röviddel utána visszajön, Aglae kezét fogva, aki az egyszerű zsidóasszonyok ruháját viseli, fehér fátyollal, amely csak részben takarja el arcát. Lehajtott fejjel lép be, elpirulva. Mária kedvesen húzza őt Jézus felé.

– Itt van, Fiam, az, aki oly régóta keres téged. Hallgasd meg! – mondja Mária, amikor Jézus mellett van, s ezután visszavonul, de előbb még leengedi a függönyöket az ajtókra, és becsukja azt az ajtót, amely a keskeny lépcsőhöz legközelebb van.

Aglae leveszi válláról a kis zsákot, majd Jézus lábaihoz térdel, és hangosan felzokog. Egészen a földig hajlik le, és a padlón keresztbetett karjaira támasztott fejjel sír.

– Ne sírj ennyire! Nincs már helye ennek. Akkor kellett sírnod, amikor gyűlölted Istent. Nem most, amikor szereted Őt, és Ő is szeret téged.

Aglae azonban tovább sír...

– Nem hiszed el, hogy így van?

Zokogás közben válaszolja:

– Igaz. Szeretem Őt, ahogyan tudom, amennyire tudom... De bármennyire tudom és hiszem is, hogy Isten a Jóság, mégsem merhetem remélni, hogy elnyerem szeretetét. Túl sokat vétkeztem... Elnyerem talán, majd egy napon... De addig még sokat kell sírnom... Most egyedül vagyok szeretetemben. Egyedül vagyok... Nem az eltelt évek reménytelen magánya ez. Olyan egyedüllét, amely tele van Isten utáni vággyal, ezért nem reménytelen már... de olyan szomorú, olyan szomorú...

– Aglae, még mindig milyen rosszul ismered az Urat! Ez az Őutána való vágyakozásod bizonyítja, hogy Isten viszonozza szeretetedet, hogy Ő a barátod, aki szólít téged, aki hív téged, aki akar téged. Isten nem képes arra, hogy tétlen maradjon, amikor egyik teremtménye vágyakozik utána! Mert ezt a vágyakozást Ő, minden teremtmény Alkotója és Ura, gyűjtotta lánggra ebben a szívben. Ő lobbantotta lánggra, mert kivételes szeretettel szerette azt a lelket, amely most Őutána vágyakozik. Isten vágya mindig megelőzi a teremtmény vágyódását, mert Ő a Végtelenül Tökéletes, és ezért szeretete is jóval serényebb és lángolóbb, mint a teremtmény szeretete.

– De hogyan szerethet Isten engem, aki sár vagyok?

– Ne próbáld ezt értelmekkel felfogni! Ő az irgalomnak olyan mélysége, amelyet emberi elme képtelen felfogni. De ott, ahol az ember értelme nem tud megérteni, felfogja a szeretet értelme, a lélek szeretete. Ez felfogja, és biztonságosan belép a titokba, amely Istennek, és a léleknek Istennel való viszonyának a titka. Lépj be, mondom neked! Lépj be, mert Isten akarja ezt!

– Ó, Üdvözítőm! De akkor igazán bocsánatot nyertem? Igazán szeret engem? Ezt kell hinnem?

– Hazudtam-e valaha is neked?

– Ó, nem, Uram! Minden bekövetkezett, amit Hebronban mondtál nekem. Te üdvözítettél engem, amint neved is ezt mondja. Te kerestél engem, szegény, elveszett lelket. Te életet adtál ennek a léleknek, amelyet halottként hordtam magamban. Te azt mondtad nekem, hogy ha kereslek téged, meg foglak találni. És igaz volt. Te azt mondtad nekem, hogy ott vagy mindenütt, ahol egy ember orvosra és orvosságra szorul. És ez igaz. Minden, minden, amit mondtál a szegény Aglaenak attól a júniusi reggeltől kezdve a másikkig, Lázár tanyáján...

– Akkor hinned kell ebben is.

– Igen, hiszek, hiszek! De mondd nekem: „Én megbocsátok neked!”

– Megbocsátok neked Isten nevében és Jézus nevében!

– Köszönöm... De most... Most mit kell tennem? Mondd meg nekem, Üdvözítőm, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? A férfiakban bűnös vágy ébred pusztán azáltal, hogy rám néznek... Nem tudok élni állandóan attól remegve, hogy felfedeznek és körülvesznek... Ez alatt az út alatt remegtem, valahányszor egy férfi rám nézett... Én nem akarok többé vétkezni, sem másokat bűnbe vinni! Jelöld ki számomra az utat, amit követnem kell! Bármilyen legyen, követni fogom. Látod, hogy erős vagyok a lemondásban is... És akkor sem félek, ha a sok lemondás halálot okozza. „Barátnőmnek” hívom, mert kiemel engem a föld veszélyeiből, és pedig örökre. Beszélj, Üdvözítőm!

- Menj egy elhagyatott helyre!
- Hová, Uram?
- Ahová akarsz. Ahová lelked visz téged.
- Képes lesz erre a lelkem, ami még alig alakult ki?
- Igen, mert Isten vezet téged.
- És ki beszél nekem ezentúl Istenről?
- Egyelőre a te feltámadt lelked...
- Többé nem látlak téged?
- Soha többé a földön. De hamarosan teljesen megváltalak téged, és akkor eljövök lelkedhez, hogy előkészítselek téged Istenhez meneteledre.
- Hogyan váltasz meg engem teljesen, ha többé nem látlak? Hogyan adod azt nekem?
- Azáltal, hogy meghalok minden bűnösért.
- Ó, nem! Te ne halj meg!
- Azért, hogy az életet adjam nektek, meg kell halnom. Ezért jöttem emberi ruhában. Ne sírj!... Hamarosan csatlakozol hozzám, ott, ahol én leszek, az áldozatom és a tiéd után.
- Uram! Én is meghalok majd érted?
- Igen. De másképpen. Tested óráról órára meghal, akaratom által. Már majdnem egy éve haldoklik. Amikor egészen meghal, hívni foglak téged.
- Lesz eróm ahhoz, hogy szétromboljam bűnös testemet?
- A magányban, ahol leszel, és ahol a Sátán annál erőszakosabban támad majd téged, minél inkább az égé leszel, találkozol majd egyik apostolommal, aki bűnös volt, és utána részesült a megváltásban.
- Akkor nem azzal az áldottal, aki rólad beszélt nekem? Ő túlságosan becsületes ahhoz, hogy bűnös lehetett volna.
- Nem azzal. Egy másikkal. Eljut majd hozzád a kellő órában. Megmondja neked, amit még nem tudhatsz. Menj békében! Isten áldása legyen rajtad!
- Aglae, aki mindeddig térden állt, lehajol, hogy megcsókolja az Úr lábait. Nem mer többet. Veszi batyuját, és felfordítja. Kiesik belőle néhány egyszerű ruha, egy kis csörgő zsákocska és egy kicsi, rózsaszínű alabástrom korsó.
- Aglae visszateszi a ruhákat, felveszi a zsákocskát, és azt mondja:
- Ez szegényeid számára. Ékszereim maradványa. Csak az útra szükséges pénzt őriztem meg... mert ha te nem mondtad volna, akkor is távoli helyre mentem volna... És ez a te számodra. Nem olyan illatos, mint éleletszenséged. De a legjobb, amit a föld adni tud. És én a legrosszabbra használtam... Íme, adja Isten, hogy színed előtt, az égben legalább így illatozzam! – És kinyitja a kancsót, tartalmát a földre önti. A padló tégláit átítatja az értékes illatszer, amelyből erős rózsaillat, száll fel.
- Aglae elteszi az üres korsócskát:
- Ennek az órának az emlékére – mondja, és utána lehajol, megcsókolja Jézus lábait.
- Majd feláll, és hátrálva visszavonul, becsukva az ajtót...
- Hallani lehet lépteit, amint lemegy a lépcsőn, és hangját, amint néhány szót vált Máriával, majd további lépteit, amint fokozatosan elhalkulnak.
- Aglae után nem marad más hátra, csak a kis zsák Jézus lábánál, és az egész szobát betöltő erős illat. Jézus feláll... felveszi a zsákocskát, és keblébe rejti. Odamegy ahhoz az ablakhoz, amely az útra nyílik, és mosolyogva nézi az asszonyt, amint egyedül megy Betlehem felé. Áldást int feléje, utána a teraszra megy, és kiált:
- Mama!
- Mária gyorsan felmegy a lépcsőn:
- Boldoggá tetted őt, Fiam! Megerősödve, és békében ment el.
- Igen, Anyám. Amikor András visszatér, azonnal küldd őt hozzám!
- Telik az idő, majd hallani lehet a visszatérő apostolok beszédét... András odafut:

– Mester, engem akarsz?
 – Igen. Jöjj ide! Ne tudja meg senki, de igazságos, hogy neked megmondjam. András, köszönöm neked Isten és egy lélek nevében.

– Köszönöd? Mit?

– Nem érzed ezt az illatot? Ez a Fátyolos Nő emléke. Eljött. Meg van mentve.

András vörös lesz, mint egy cseresznye, térdre ereszkedik, és nem találja a szavakat...

Végül azt mondja:

– Most megelégedett vagyok. Legyen áldott az Úr!

– Igen. Kelj fel! Ne mondd meg a többieknek, hogy eljött.

– Hallgatni fogok, Uram.

– Menj csak! Ide hallgass, itt van már Júdás, Simon fia?

– Igen, velünk akart jönni, és... sok hazugságot mondott. Miért tesz így, Uram?

– Mert egy elkényeztetett gyermek. Mondd meg az igazat: veszekedtetek?

– Nem. Testvérem túlságosan boldog a fiával ahhoz, hogy veszekedjen, és a többiek... tudod... bölcsőbbek. De minden biztonnal, szívünkben mindnyájan undorodtunk tőle. De vacsora után újból elmegy... Más barátok, mondja ő... Ó! És ő veti meg a kéjnéket!

– Légy jó, András! Neked is boldognak kell lenned ma este...

– Igen, Mester. Nekem is van, láthatatlan ugyan, de édes apaságom. Megyek. (A 17-22)

(3-401)

* * *

Amikor Jézus ismét Kánában jár, köszönetet mond Zsuzsannának az Aglaenak nyújtott vendégszeretetért. Ő ezt válaszolja:

– Az asszony nagyon jó volt, Mester. Igazán nem volt terhünkre. Mindenben segíteni akart nekem: a mosásban, a ház kitakarításában húsvétra, mintha szolgáló volna, és biztosítlak, hogy úgy dolgozott, mint egy rabszolganő, amikor segített befejezni nekem a húsvéti öltözeteket. Óvatos volt, és mindig visszavonult, ha jött valaki, és még. férjemmel sem akart egyedül maradni. Keveset beszélt a család jelenlétében, keveset is evett. Napkelte előtt kelt fel, hogy rendbe hozza magát, mielőtt a férfiak felkelnek, és én a tüzet mindig meggyújtva, a házat pedig kisöpörve találtam. De amikor kettesben voltunk, rólad kérdezősködött, és arra kért, tanítsam meg neki vallásunk zsoltárait. Így mondta: „Hogy úgy tudjak imádkozni, ahogyan a Mester imádkozik”. És most már véget ért szenvedése? Mert szenvedni sokat szenvedett. Mindentől félt, sokat sóhajtozott és sírt. Most boldog?

– Igen. Természetfölötti értelemben boldog. Megszabadult minden félelemtől. Békességben van. Újra megköszönöm a jót, amit tettél.

– Ó, Uram! Ugyan mi jót? Nem adtam neki mást, csak szeretetet a te nevedben, mert mást nem tudok tenni. Szerencsétlen nőtestvérem volt. Megértettem ezt. És én, a Magasságbeli iránti hálából, aki engem megtartott kegyelmében, szerettem őt.

– És ezzel többet tettél, mintha a Templomban prédikáltál volna.

(4-726)

* * *

Az Utolsó Vacsora után tartott beszédben mondja Jézus:

– Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Sokszor hallottatok erről beszélni, ezt magyarázni, és igazában egyesek, akik még azt sem tudták, hogy van Isten, már előrementek

az én utamon, és már megelőztek titeket. Ó! Hol vagy te, Istennek szétszóródott nyája, amelyet én visszavezettem az akolba? És hol vagy te, feltámadt lélek?

– Ki? Kiről beszélsz? Lázár Máriájáról? Ott van, Anyáddal. Őt akarod? Vagy Johannát? Biztosan palotájában van. De ha akarod, elmegyünk, és elhívjuk.

– Nem. Nem őket... Arra gondolok, aki csak az égben veszi le fátyolát... és Fotinajra... Ők megtaláltak engem. És többé nem hagyták el utamat. Az egyiknek megmutattam az Atyát, mint az igaz Istent, és a lelket, mint levítát abban az egyéni imádásban. A másiknak, aki még azt sem tudta, hogy van lelke, azt mondtam: „Nevem: Üdvözítő, üdvözítem azokat, akik jóakarattal üdvözülni kívánnak. Én vagyok az, aki keresi az elveszettet, aki az Életet, Igazságot, Tisztaságot adja. Aki keres engem, megtalál.” És mindketten megtalálták Istent... Megáldlak titeket, gyenge Évák, akik erősebbekké váltatok Juditnál... Megyek oda, ahol ti vagytok, megyek... Ti megvigasztaltatok engem... Legyetek áldottak!...

(9-222)

Korozain Szépe

Korozain Szépe kéjnő volt, aki leprát kapott, és a városhoz és a Genezáreti tóhoz közel lévő erdőben húzódott meg. András időnként vitt neki ennivalót, és beszélt az Úr irgalmasságáról. A nő nem akarta elhinni, hogy Jézus képes megbocsátani neki. András megkérdezte:

- Megesküdsz nekem arra, hogy ha visszatérsz a világba, becsületes leszel?
- Igen. Isten igazságosan sújtott le reám bűneim miatt. Most bánom azokat. Lelkem engesztel bűneimért, és örökre undorodik a bűntől.

Erre András úgy gondolta, megígérheti neki, Jézus nevében a gyógyulást. A nő azt mondta:

– Térj, térj még vissza!... Beszélj nekem róla! Hogy lelkem megismerje, mielőtt szemeim látják...

És András elment, és beszélt neki Jézusról, amint csak tudott.

András beszámol erről Jézusnak, mikor elviszi hozzá, s miközben várakoznak a nő megjelenésére a tó kis öblében.

– És én eljöttem, hogy meggyógyítsam az én Andrásom első megtértjét – fejezi be Jézus. Közben Péter elment, hogy odahívja a nőt. Az gyorsan odafut, és leborul Jézus lábai elé.

– Könyörülj Uram!

– Tudsz hinni abban, hogy én képes vagyok rá?

– Igen, mert szent vagy, és mert én megbántam bűnömet. Én vagyok a Bűn, de te vagy az Irgalmasság! A te tanítványod volt először irgalmas hozzám, és kenyeret és hitet adott nekem. Tisztíts meg, Uram, lelkemet, a testem előtt. Már én háromszorosan tisztátalan vagyok, és ha csak egy tisztaságot akarsz adni nekem, csak egyet, íme, azt kérem, tisztíts meg bűnös lelkemet! Mielőtt szavaidat hallottam, amelyeket ő elismételt nekem, azt mondtam: „Tisztíts meg, hogy visszatérhessek az emberek közé.” Most azt mondom: „Bocsáss meg, hogy részem legyen az örök életben!”

– Megadom neked a bocsánatot. Azonban semmi többet...

– Légy áldott! Isten békéjében fogok élni odúmban... szabadon... ó, szabadon a lelkiismeret furdalástól és a félelemtől. Nem félek többé a haláltól, miután megbocsátottál! Nem félek többé Istentől most, hogy meghallgattál!

– Menj, mosd meg a tóban! Maradj benn addig, amíg hívlak!

A nő engedelmeskedik, és megtisztul leprájától is. Mikor Jézus kihívja őt, gyengéden megsimogatja, és azt mondja neki:

– Isten veled! Légy jó! Őszinte bánatod miatt megérdemelted a kegyelmet. Növekedjél a Krisztusba vetett hitben! És engedelmeskedjél a tisztulásra vonatkozó törvénynek!

Este Jézus erről beszél a kafarnaumi zsinagógában. Az előző történetet és a beszédet részletesen lásd: A 4-10. oldalán. Itt csak a beszéd egy részét ismételjük meg:

– Mondom nektek, nincs olyan nagy bűnös, aki nem tudna újjászületni sírásával, felélesztve az erényeket, amelyeket a bűn kitépett szívéből.

Ma egy asszony, Izraelnek egy bűnöse, akit Isten megbüntetett bűne miatt, elnyerte az irgalmasságot bűnbánatával. Azt mondtam: az irgalmasságot. Azok, akik nem irgalmaztak neki, és könyörtelenül megbüntették őt, kevésbé nyerik el az irgalmat. Nemde ők is leprások voltak szívükben? Mindenki vizsgálja meg magát... és legyen irgalmas, hogy neki is irgalmazzanak! Én kitárom karomat ennek a bűnbánó asszonynak a nevében, aki visszatér az élők közé, miután a halál elszigeteltségében élt. Simon, Jónás fia, nem én, fogja összegyűjteni az alamizsnát a bűnbánó részére, aki az élet küszöbéről visszatér az igazi Életre. És ne zúgolódjatok, ti nagyok! Ne zúgolódjatok! Én nem voltam itt, amikor ő mindenkinek a Szépe volt. De ti itt voltatok. Többet nem mondok.

- Azzal vádolsz minket, hogy szeretői voltunk? – kérdezi gyűlölettel a két öreg egyike.
- Mindenki nézzen bele saját szívébe és cselekedeteibe! Én nem vádolok. Az Igazságosság nevében beszélek. Menjünk!

(2-342)

Fotinaj, a samariai asszony

A samariai asszony jól ismert történetét részletesen megtaláljuk az E 1,33-38. oldalán. Azért itt csak az ő megtérésének további részleteit ismertetjük.

Miután néhány napot Jézus a szikariak oktatásával töltött, tovább indul. Egyedül halad az úton, az apostolok csoportja előtt.

Az apostolok egymással suttogva beszélgetnek, s bizonyára bírálgatják a Mester viselkedését. Ő hirtelenül hátrafordul, és ezt mondja:

– Ősi közmondás: „Aki a szélhez igazodik, sohasem vet, s aki a felhőket lesi, nem arat soha.” De én követem. És magatok is láthatjátok, hogy ahol ti gonosz szelektől tartottatok, és nem akartatok maradni, ott én földet és módot találtam a vetésre. És a „ti” felhőitek ellenére, amelyeket – megmondom nektek – nem helyénvaló ott mutogatni, ahol az Irgalom meg akarja mutatni napsugarát, biztos vagyok benne, hogy már arattam is.

– Mégse kért tőled csodát senki. Nagyon különös a benned való hitük!

– És te, Tamás, azt hiszed, hogy csak a csoda kérése bizonyítja, hogy van bennük hit? Tévedsz. Éppen az ellenkezője igaz. Aki csodát kíván, hogy hinni tudjon, jelzi, hogy csoda – azaz kézzelfogható bizonyíték – nélkül nem hinne. Aki viszont mások szavára ezt mondja: „hiszek”, az a legnagyobb hitről tanúskodik.

– Tehát a samariaiak ezek szerint jobbak, mint mi!

– Ezt nem mondom. De lekicsinyelt lelki állapotukban kimutatták, hogy sokkal jobban képesek megérteni Istent, mint Palesztina hívő emberei. Életetek folyamán sokszor találkoztok ezzel, és, kérlek titeket, jusson eszetekbe ez az eset is, hogy előítélet nélkül tudjatok bánni a lelkekkel, akik eljutnak a Krisztusba vetett hithez.

– Azonban, bocsáss meg Jézus, ha kimondom, hogy szerintem, árt neked, ha új vádakra adsz okot, miután már annyira gyűlölnék. Ha a főtanácsbeliek megtudnák, hogy volt benned...

– Mondd csak ki: „szeretet”. Mert ez volt és van bennem, Jakab. És te, aki unokatestvérem vagy, megértheted, hogy bennem nem lehet más, csak szeretet. Megmutattam neked, hogy csak szeretet van bennem az iránt is, aki ellenségem volt, rokonaim és földijeim között. S akkor ezek iránt, akik tiszteletet tanúsítottak irántam, noha nem is ismertek, ne éreznék szeretetet? A főtanácsbeliek elkövethetnek minden gonoszságot, amit csak akarnak. De jövőbeli gonoszságuk ismerete nem zárja el a mindenütt jelenlevő és mindent megtevő szeretetemet zsilipjeit. Különb... ha megtenném is... akkor sem tudnám megakadályozni a főtanácsot abban, hogy gyűlöletében vádakat kovácsoljon ellenem.

– De te, Mester, csak idődet pocskolod ilyen bálványimádó faluban, amikor annyi helység van Izraelben, ahol várnak. Te azt mondd, hogy minden órát az Úrnak kell szentelni. Ezek nem elveszett órák?

– Nem elveszett nap az, amelyet a szétszóródott juhok összeterelésével töltünk. Nem elveszett, Fülöp. Meg van írva: „Sok áldozatot hoz, aki megtartja a Törvényt... és aki irgalmat gyakorol, az áldozatot mutat be. „ (Sirák 35,1-2.) És: „Oly mértékben adj a fölségesnek, ahogy Ő ad neked, és mosolygó arccal ajánld fel azt, ami tőled telik!” (Sirák 35,9.) Ezt teszem, barátom. És nem elveszett idő az áldozat bemutatásával töltött idő. Én gyakorolom az irgalmasságot, és fölhasználom a bennem meglévő képességeket, fölajánlva munkámat Istennek. Legyetek tehát nyugodtak! És különben... aki közületek csodakérést akart annak bizonyosságául, hogy Szikar lakói hisznek bennem, annak kérése, íme, teljesül. Az az ember biztosan valami okból követ minket. Álljunk meg!

Csakugyan egy ember közeledik felénk. Szinte meggörnyed egy nagy balyu súlya alatt, amit két vállára téve cipel. Látja, hogy a csapat megáll, és ő is megáll.

– Ártani akar nekünk. Megáll, mert látja, hogy észrevettük. Ó, csak samariaiak ezek!

- Biztos vagy benne, Péter?
- Ó, egészen biztos!
- Akkor maradjatok itt! Én odamegyek hozzá.
- Azt már nem, Uram! Ha te mégy, én is megyek!
- Akkor gyere!

Jézus az ember felé megy. Péter mellette lépked, fűrgén, kíváncsian, de ugyanakkor ellenségesen. Amikor néhány méternyire vannak egymástól, Jézus megkérdi:

- Mit akarsz, ember? Kit keresel?
- Téged.
- Miért nem a városban kerestél?
- Nem mertem... Ha mindenki jelenlétében utasítottál volna el, túl nagy lett volna

fájdalmam és szégyenem.

- Hívhattál volna, amikor egyedül voltam enyéimmal.
- Reméltem, hogy úgy találkozhatom veled, mint Fotinaj. Nekem is nagy okom van rá, hogy egyedül legyek veled...

- Mit akarsz? Mit cipelsz a válladon, annyira erőlködve?

– Feleségemet. Egy lélek kerítette hatalmába, és ennek következtében szinte halott a teste és kihuny az értelme. Etetnem és öltöztetnem kell, meg emelgetnem, mint egy csecsemőt. Hirtelenül lett ilyen, betegség nélkül... Mindenki „az ördögtől megszállottnak” nevezi. Ez fáj nekem. Meg fáradságot okoz, pénzbe kerül. Nézd!

Az ember leteszi a földre batyuját, majd kitakarja az arcot, egy még fiatal asszony arcát, de akit, ha nem lélegzene, halottnak lehetne mondani. Szeme becsukva, szája félig nyitva... arca olyané, mint aki elhunyt.

Jézus a földön fekvő szerencsétlen asszony fölé hajol, ránéz, majd az emberre tekint:

- Te hiszed, hogy én meg tudom tenni? Miért hiszed?
- Mert a Krisztus vagy.
- De semmit sem láttál, ami ezt igazolná.
- Hallottam szavadat. Az elég.
- Péter, hallod ezt? Mit mondasz, mit tegyek ilyen nagy hit láttán?
- De... Mester... Te... Én... Hát, csak tedd meg! – Péter nagy zavarban van.
- Igen, megteszem. Ember, nézd! – Jézus megfogja az asszony kezét, és megparancsolja:
- Menj ki belőle! Akarom!

Az addig tehetetlen test borzalmasan vonaglani kezd, előbb némán, majd hangos kiáltásokkal és jajgatva, majd mindez egy nagy kiáltással végződik. Ez utóbbi alatt kinyitja addig lecsukott szemét, tágra nyitja, mint aki lidérces álomból ébred. Utána elcsendesedik, és kissé döbbenetesen néz körül. Tekintetét legelőször Jézusra, az Ismeretlenre szegezi, aki rámosolyog... majd ránéz az út porára, amelyben fekszik, megnéz egy növénycsomót, amely az út szélén nőtt, s amelyen a százszorszépek fehér-piros bóbitája olyan, mint a sugarasan szétnyílni készülő gyöngyszemek. Nézi a kaktusz-sövényt, a sötétkék eget, majd körüljártatja szemét, és meglátja férjét... aki feszült várakozással néz rá, és lesi minden mozdulatát. Elmosolyodik, és utána, minthogy visszanyerte teljes szabadságát, talpra ugrik, és férje keblére menekül, aki sírva simogatja, és átöleli.

- Hogyan? Hogyan itt? Miért? Ki az az ember?
- Jézus, a Messiás. Beteg voltál. Meggyógyított. Mondd neki, hogy szereted!
- Ó, igen! Köszönöm... De mi bajom volt? Gyermekeim... Simon... nem emlékszem a tegnapi, de arra emlékszem, hogy vannak gyermekeim...

Jézus szólal meg:

– Nem szükséges, hogy emlékezz a tegnapi. Mindig a mai napra emlékezz! És légy jó! Isten veletek! Legyetek jók, és Isten veletek lesz! – És Jézus, a kettő áldásaitól követve, gyorsan eltávozik.

Amikor visszaér a többiekhez, akik a sövény mellett álldogálnak, nem szól hozzájuk semmit sem. De megkérdezi Pétert:

– És most? Te, aki biztos voltál, hogy az az ember ártani akar nekem, mit mondasz? Simon, Simon! Milyen sok hiányzik belőled ahhoz, hogy tökéletes légy! Mennyi minden hiányzik belőletek! Megvan bennetek – a nyílt bálványimádás kivételével – az itteni emberek minden bűne, megtetézve a vádaskodás kevélységével. Most fogyasszuk el ennivalónkat! Az éj beállta előtt nem tudunk oda érkezni, ahová akartunk. Megalszunk valami szénapadláson, ha jobbat nem találunk.

A tizenkettő, a kapott szemrehányás ízével szívében, szótlánul ül, és fogyasztja ennivalóját.

A békésen eltelt nap sugara beragyogja a vidéket, amely lágy hullámzással ereszkedik a síkság felé. Az étkezés végeztével még ott maradnak egy ideig, azután Jézus föláll, és így szól:

– Jöjjetek, te, András, és te, Simon! Megyek megnézni, az a ház barátságos-e vagy ellenséges. Ezzel elmegy, a többiek pedig maradnak és hallgatnak, míg Jakab, Alfeus fia, oda nem szól a Keriótinak:

– De az, aki ott jön, nem a szikari asszony?

– De igen. Ő az. Felismerem ruhájáról. Ugyan mit akarhat?

– Menni a maga útján – válaszolja Péter mogorván.

– Nem. Erősen néz minket, kezét ellenzöként szeméhez tartva.

Figyelik, amíg közel nem ér. Ekkor, végtelen alázattal, ezt kérdi:

– Mesteretek hol van?

– Elment. Miért kérded?

– Szükségem van rá...

– Nem vesztegeti idejét asszonyokkal – válaszolja kimérten Péter.

– Tudom. Asszonyokkal nem. De én egy asszonyi lélek vagyok, akinek szüksége van rá.

– Hagyd őt – tanácsolja Júdás, Alfeus fia. Fotinajnak pedig így felel:

– Várd meg! Hamarosan visszajön.

Az asszony a kanyarodó út egy kis hajlatába húzódik be, és ott áll, mozdulatlanul és némán, a többiek pedig ügyet sem vetnek rá. Jézus azonban hamarosan visszatér, s akkor Péter azt mondja az asszonynak:

– Itt van a Mester. Mondd meg neki, amit akarsz, és siess innen!

Az asszony nem is válaszol neki, hanem Jézushoz megy, és némán, földig hajol.

– Fotinaj, mit akarsz tőlem?

– Segítségedet, Uram. Nagyon gyenge vagyok. Nem akarok többé vétkezni. Ezt már megmondtam a férfinak. De most, hogy már nem vagyok bűnös nő, semmit sem tudok. A jót nem ismerem. Mit kell tennem? Te mondd meg nekem! Én sár vagyok. De a te lábad is tapossa az utat, hogy elmenjen a lelkekhez. Taposs az én saramra is, de jöjj el lelkemhez, tanácsoddal! – és sír.

– Utánam, asszony, nem jöhetsz, mivel magányos asszony vagy. De ha igazán nem akarsz többé vétkezni, menj vissza házádba, bűnbánó lelkülettel, és várj! Eljön a nap, amikor – sok más, ugyanígy megigazult asszony között – te is Megváltód mellett lehetsz, és megtanulhatod a jó tudományát. Menj! Ne félj! Légy hűséges mostani elhatározásodhoz, hogy nem vétkezel! Isten veled!

Az asszony megcsókolja a port, föláll, és hátrálva vonul vissza néhány méternyit, majd elmegy.

(3-34)

Halála előtt néhány hónappal, efraimi tartózkodása idején Jézus ismét ellátogat Szikárba, s ott így üdvözlük Őt:

– Béke veled, Mester! A házak, amelyek vendégül láttak téged egy másik alkalommal, készen állnak befogadni téged, és ezekkel együtt sok más ház is, a veled lévő nőtanítványok számára. Eljönnek majd azok, akikkel az utóbbi időkben és az első alkalommal jót tettél. Csak egy hiányzik majd, mert eltávozott e helyről, hogy vezeklő életet éljen. Így mondta, és én elhiszem, mert amikor egy nő megfosztja magát mindattól, amit szeretett, és visszautasítja a bűnt, és vagyonát a szegényeknek adja, az annak a jele, hogy valóban új életet akar kezdeni. De nem tudnám megmondani neked, hol van. Senki se látta őt többé, mióta elhagyta Szikárt. Közülünk egy valaki úgy gondolja, hogy látta őt szolgálói ruhában, egy városban, Fialé közelében. Egy másik esküszik arra, hogy felismerte őt, nyomorúságos öltözetben, Bersabeában. De nem biztosak ebben. Nevén szólították, de nem válaszolt nekik, és hallották, hogy az egyik helyen Johannának hívták a nőt, a másik helyen pedig Ágárnak.

– Nem kell többet tudni azon kívül, hogy ő üdvözült. Minden más ismeret hiábavaló, és minden kutatás tapintatlan kíváncsiság. Hagyjátok meg őt titkos békéjében, megelégedve azzal, hogy többé nem okoz botrányokat. Az Úr angyalai tudják, hol van, hogy megadják neki azt az egyetlen segítséget, amire rászorul, az egyetlen, ami nem árthat lelkének...

(8-316)

* * *

Másnap, beszédében Jézus emlékezteti az embereket arra, hogy első ittléte alkalmával buzdította őket új élet kezdésére.

– Csak egyetlen egy törődött azzal, hogy kövesse a felhívást, és az Életbe vezető úton járjon: a legbűnösebb nő, aki köztetek volt. Talán éppen azért, mert érezte, hogy halott, látta, hogy halott, oszlásnak indult bűnében, ő gyorsan kisietett ebből a halálból.

(8-318)

Galácia

Amikor Jézus a Genezáreti-tó melletti Emmausz gyógyfürdőjében jár, elterjed a hír a betegek körében, hogy a Rabi beszélni és gyógyítani fog. Az emberek, más fajtabeliek is, közelednek, hogy láthassák Őt.

Beszédében kéri őket, hogy nyissák meg szívüket a hitnek, nyissák meg szívüket a szeretetnek. Legyenek irgalmasak, hogy velük is irgalmat gyakoroljanak. Valamilyen tekintetben minden ember szegény! Egyesek a pénz, mások a szeretet, szabadság, vagy az egészség tekintetében szegények, és mindnyájuknak szükségük van Isten segítségére. Istenére, aki a világegyetemet teremtette, és aki mint az egyedüli Atya, minden gyermekének a segítségére jöhet. Adjanak, hogy kapjanak. Adjanak pénzt a szegényeknek, hogy Isten segítségét elnyerjék. Felszólítja őket, hogy gyakorolják az irgalmasság cselekedeteit, mert így nemcsak a testi gyógyulást, de a bölcsességet is megszerezhetik. Ha győzedelmeskednek gőgjük fölött, az igaz Isten megajándékozza őket. Beszéde végén alamizsnát kér a betegektől a szegények számára, és felajánlja, hogy utána az egészség ajándékát adja nekik.

Jézus felemeli köntöse egyik csücskét, hogy abban fogja fel az adományokat, a számos pénzdarabot és ékszert, amit a pogányok és izraeliták sietve dobnak felé.

Jézus odahívja apostolait, hogy a koldusokhoz vezessék őt. És ugyanazzal a gyorsasággal, ahogy képződött a pénzhalom, az utolsó fillér is eltűnik. Csak az ékszerek maradnak meg, de ezeket, mert ott helyben nem tudja értékesíteni, Jézus visszaadja az adományozóknak:

– A szándék egyenlő a tettel. Adományotok épp oly értékes, mintha ezeket a tárgyakat szétszították volna, mert Isten látja az emberek gondolatát.

Azután felemelkedik és felkiált:

– Honnan jön az én erőm? Az igaz Istentől. Atyám, dicsőítsd meg magadat fiadban! A Te nevedben parancsolok a betegeknek: Járjatok!

Erre bekövetkezik a már gyakran látott gyógyulás: nyomorékok és bénák kelnek fel, és a sápadt arcokba visszatér a szín.

Később, a szomszédos Taricheában hosszasan beszél a tömegnek, és utána hirtelenül megkérdezi:

– Ki hívott engem segítségül lelke és teste számára?

Senki sem felel.

Megismétli a kérdést, és ragyogó tekintetét körüljártatja az őt körülvevő tömegen.

Ismét hallgatás a válasz.

Máté megjegyzi:

– Mester, ki tudja, hogy ebben a pillanatban hányan vannak szavaidtól megérintve és utánad vágyakozva...

– Nem. Egy lélek hívott: „Irgalmazz”, és én hallottam őt. És, hogy megmutassam nektek, hogy ez igaz, válaszolok: „Legyen neked kívánságod szerint, mert szíved sóvárgása becsületes.”

Egy nő nyomul át a tömegen, a földre veti magát Jézus előtt, és zokogás közben megérinti ruhájának szegélyét.

Jézus ránéz, és megkérdezi:

– Te vagy az, aki segítségül hívtál?

– Igen, és méltatlan vagyok a kegyelemre, amit kaptam tőled. Még lélekben sem szabadott volna hívnom téged. De szavaid... Uram... én bűnös nő vagyok. Ha felfedném arcomat, sokan felismernének. Én... alvilági nő vagyok... és gyermekgyilkos... és bűnöm beteggé tett engem... Emmauszban voltam, adtam neked egy ékszert... Te visszaadtad nekem... és a tekinteted... szívembe hatolt... Követtelek téged... Beszéltél. Megismételtem magamban szavaidat: „Én szenny vagyok, de vágyakozom utánad, a Fény után”. Azt

mondtam: „Gyógyítsd meg a lelkemet, és utána, ha akarod, testemet...!” Uram, testem meggyógyult... és a lelkem?...

– Lelkedet meggyógyította a bűnbánat. Menj, és többé ne vétkezzél! Meg vannak bocsátva bűneid.

A nép felismeri a bűnös nőt, mert lecsúszik fátyla. Dobálni kezdik, gyalázzák. Jézus korholja a tömeget, de hiába...

– Menj előttem, és szállj fel abba a bárkába! Másik úton kísérlek haza téged! – és rendelkezik övéinek – Vegyétek körül és kísérjétek el!

A nép erre Jézust kezdi dobálni a homokkal. Néhány férfi védelmére akar kelni, Ő azonban azt mondja

– Hagyjátok őket! Egy lélek üdvösségéért sokkal többet is elszenvednék. Megbocsátok nekik!

Lásd bővebben: Jcs 3,147-148

(6-1187)

A házasságtörő

Szent János feljegyezte evangéliumában a házasságtörő asszony megmentését a megkövezéstől: Jn 8,1-11. Lásd bővebben E 2,81-84. Jézus őt is hasonló szavakkal bocsátotta el, mint Galáciát:

– Menj! Többé ne vétkezzél! Menj haza! És érts ahhoz, hogy megbocsásson neked Isten is, és az is, akit megbántottál. Ne élj vissza az Úr jóságával! Menj!

És segíti őt a felállásban, kezét nyújtva neki. De nem áldja meg őt, nem adja rá békéjét. Nézi, amint elmegy, lehajtott fejjel, és némileg inogva, szégyenének súlya alatt.

Sajnos, ez a nő visszaesett bűnébe, és a végén elkárhozott. Csak azért említjük meg itt, mert Jézus nagyon tanulságos magyarázatot fűzött ehhez az esethez, ami útmutatásul szolgál mindazoknak, akik a bűnösök megtérésén fáradoznak. Mi nem látjuk előre senkinél, hogy fáradozásunk eredményes vagy kárba veszett lesz-e, mint Jézus látta, aki ennek ellenére mindig mindent megtett a megátalkodott bűnösök megmentésére is. Jól láthatjuk ezt a kerióti Júdásról szóló sorozatban is.

Valtorta Máriának Jézus a következő magyarázatot fűzte a házasságtörő asszony esetéhez:

– Az, ami bántott engem, vádlóinak szeretetlensége és őszinteségük hiánya volt. Nem, mintha hazudtak volna vádjukban. Az asszony valóban bűnös volt. De nem voltak őszinték, amikor megbotránkoztak egy olyan dolgon, amit ők ezerszer is elkövettek, és egyedül csak nagyobb ravaszáguknak és szerencséjüknek köszönhették, hogy tettük titokban maradt. Az asszony, első bűnénél, nem volt olyan ravasz és szerencsés. De vádlói közül – akik között nők is voltak – egyik sem volt mentes a büntől.

Házasságtörő az, aki véghez viszi a cselekedetet, de az is, aki egész lényével vágyakozik rá. Ugyanúgy erkölcstelen az, aki vétkezik, mint az, aki vétkezni kíván. Nem elég nem végbe vinni a rosszat, vágyódnni sem szabad megtételére.

Aki gondolatban átadja magát az érzékiségnek, és azt olvasmányaival vagy azáltal felkelti, hogy szándékosan keresi az érzékies látványosságokat, beteges szokásból, az ugyanúgy tisztátalan, mint aki véghezviszi a cselekedetet. Merem mondani: még bűnösebb. Mert gondolatai természetellenesek azonfelül, hogy erkölcstelenek. Nem azokról beszélek, akik természetellenes cselekedeteket követnek el. Azok számára az egyetlen mentő körülmény a szervezeti vagy lelki betegség. Akinek nincs ilyen enyhítő oka, az tízszer alábbvaló a legmocskosabb állatnál is. Ahhoz, hogy valaki igazságosan ítéljen el másokat, mentesnek kellene lennie a büntől.

Elöttem nem volt ismeretlen a farizeusok és írástudók szíve, sem azoké, akik csatlakoztak hozzájuk a bűnös elleni kifakadásban. Vétkeztek Isten és a felebarát ellen, az istentisztelet ellen, szüleik ellen, s különösen számosak voltak azok, akik saját feleségük ellen vétkeztek. Ha csodás módon megparancsoltam volna, hogy vérük írja fel bűnüket homlokukra, a vádlók közül sokan vétkesek lettek volna a házasságtörés cselekedetével vagy vágyával. Azt mondtam: „Az szennyezi be az embert, ami szívéből fakad”. És az én szívemen kívül nem volt egy sem az elítélők között, akinek szíve ne lett volna megfertőzve.

Hiányzott belőlük az őszinteség és a felebaráti szeretet. Még az sem indította őket elnézésre, hogy hasonlítottak hozzá éhes vágyaikkal. Én szeretetteljes voltam a megalázott nő iránt. Én, az egyetlen, akinek undorodnom kellett volna tőle. De ne felejtsetek el ezt. Minél jobb valaki, annál irgalmasabb a bűnösök iránt. Nem a bűn iránt. Az iránt nem. De részvéttel van a gyengék iránt, akik nem tudtak ellenállni a bűnnek.

Az ember! Ó, a törekeny nádnál, és a hajlékony folyondárnál könnyebben hajlik kísértés hatására a bűnre, amelytől azt reméli, hogy vigaszát találja benne.

Mert sokszor ennek a vigasztalásnak a keresése viszi rá az embereket a bűnre, főleg a gyengébb neműeket. Azért azt mondom, hogy akiből hiányzik a szeretet felesége vagy leánya iránt, az kilencven százalékban felelős feleségének vagy leányának bűnéért, és felelni fog azért. Mind az ostoba érzelmek, amely egy férfinak egy asszony iránti ostoba rabszolgasága csupán, vagy egy szülőnek leányát illetőleg, mind pedig az érzelmek elhanyagolása, vagy ami még rosszabb, egy érzékies bűn, ami a férfit más szeretkezésekbe viszi bele, és a szülőket mások gondozásába, akik nem gyermekei, – tehát a felsorolt dolgok melegágyait képezik a házasságtörésnek és a prostitúciónak. És én, mint ilyeneket ítélem el azokat. Értelmes lények vagytok, és isteni törvény irányít titeket az erkölcsi törvényen kívül. Azért a ti nagy kevélységeket borzadással kellene eltöltenie annak, hogy lealacsonyítjátok magatokat a vademberek vagy az állatok színvonalára. De ti ugyancsak más dolgokra vagytok büszkék, pedig ebben az esetben hasznos lenne a büszkeség.

Péterre és Jánosra különböző módon néztem, mert az elsőnek: a férfinak azt akartam mondani: „Péter, ne vétkezzél te sem a felebaráti szeretet, és az őszinteség ellen.” Azonkívül, mint jövőbeli Főpapomnak, azt akartam mondani neki: „Emlékezz vissza erre az órára, és úgy ítélj a jövőben, amint a te Mestered.” A másíknak ellenben, az ifjúnak, a gyermeked lelkűnek, azt akartam mondani: „Te ítélsz, és nem ítélsz, mert szíved olyan, mint az enyém. Köszönöm, szeretett, hogy annyira az enyém vagy, hogy képmásom lettél.” Mielőtt magamhoz hívtam az asszonyt, előbb eltávolítottam kettőjüket, hogy ne növeljem fájdalmát a két tanú jelenlétével.

Tanuljatok ebből, irgalom nélküli emberek! Amennyiben valaki bűnös, mindig tisztelettel és szeretettel kell viseltetnie mások iránt. Ne örvendezzék annak megaláztatása miatt, még kíváncsi pillantásokkal se vétkezzék. Irgalom, irgalom az iránt, aki elbukik!

A bűnösnek megjelölöm az utat, amit követnie kell, hogy megmentse magát. Vissza kell térnie házába, alázatosan bocsánatot kell kérnie, és el kell nyernie azt a helyes étellel. Nem szabad többé engednie a testi vágyaknak! Nem szabad visszaélnie az isteni Jósággal, és az emberi jósággal, nehogy még keményebben kelljen számot adnia a megkettőzött, vagy megsokszorosított bűnéért. Isten megbocsát, és azért bocsát meg, mert Ő a Jóság. De az ember, jóllehet azt mondtam: Bocsáss meg testvérednek hetvenszer hétszer, nem képes kétszer megbocsátani.

Nem adtam számára békét és áldást, mert még nem találtam meg nála a bűn határozott elutasítását, amit megkívánok ahhoz, hogy megbocsássak valakinek. Testében, és még inkább szívében, nem undorodott a bűntől. A magdalai Mária, megízlelve szavaim ízét, megundorodott a bűntől és hozzám jött, teljesen akarva, hogy mássá legyen. Ebben az asszonyban még ingadozott a testnek és a léleknek a szava. Jelenlegi zavara hatására sem volt képes rátenni a fejszét a test bilincsére, hogy szétvágja azt, hogy annak súlyától megszabadulva, bátran haladhasson Isten Országá felé. Megszabadulva attól, ami bukását okozta, de növekedve abban, ami az üdvösségre vezet.

Tudni akarjátok, hogy utána üdvözült-e? Nem mindenki számára voltam az Üdvözítő. Mindenki számára az akartam lenni, de nem voltam, mert nem mindenkiben volt meg az akarat, hogy üdvözüljön. És ez egyike volt a rettenetes szenvedésnek, mely átjárta szívemet haláltusámban a Getszemániban.

(7-1454)

* * *

Később Jézus beszámol az apostoloknak és a tanítványoknak arról, mi történt a Templomban. Jelen van Mannaen, Timóneus, István, Hermász, Miklós, az efezusi János, a pap János, és sokan mások is, műveltek és egyszerűek egyaránt.

- Azok, akik magukat büntetlennek hitték, vádoltak egy bűnös nőt. Én megmentettem őt.
- De ha bűnös volt, igazuk volt.
- Teste biztosan bűnös volt. Lelke... Sokat mondhatnék a lelkekről. És nem csak azokat mondanám bűnösöknek, akiknek bűne nyilvánvaló. Bűnösök azok is, akik másokat beletaszítanak a bűnbe. És a legravaszabb bűnbe. Egyszerre játsszák a Kígyó és a Bűnös szerepét.
- De mit követett el az az asszony?
- Házasságtörést.
- Házasságtörést?! És te megmentetted őt?! Nem lett volna szabad! – kiált fel a Kerióti. Jézus, szúrós szemmel néz rá, és utána megkérdi:
- Miért nem?
- De, mert... árthat neked. Tudod, mennyire gyűlölnek, és vádakat keresnek ellened! És biztos... Felmenteni egy házasságtörőt, ellenkezik a Törvénnyel.
- Én nem mondtam hogy felmentem. Csak azt mondtam, hogy aki bűn nélkül van, az vessen rá követ. És senki sem kövezte meg, mert senki sem volt mentes a bűntől. Megerősítettem tehát a Törvényt, amely megparancsolja a házasságtörők megkövezését, de megmentettem az asszonyt is, mert már nem akadt egy megkövező sem.
- De te...
- Azt akarnád, hogy, én kövezzem meg? Ez igazságos lett volna, mert én megkövezhettem volna. De nem lett volna irgalmas.
- Ah! Megbánta bűnét! Könyörgött hozzád, és te...
- Nem. Nem bánta meg. Csak megszégyenült és félt.
- De akkor!... Miért?... Már nem értelek meg téged! Előzőleg még sikerült megértenem, hogy megbocsátottál a magdalai Máriának és endori Jánosnak, a... egyszóval, sok bű...
- Mondd csak: Máténak. Nem esik rosszul nekem. Sőt, hálás vagyok érte, ha segítesz visszaemlékezni kötelességemre, hogy hálás legyek Mesteremnek – mondja nyugodtan és méltóságteljesen Máté.
- Igen, még Máténak is... De ők megbánták bűnüket, szabados életüket. De ez!... Már nem értelek meg téged! És nemcsak én nem értelek meg téged.
- Tudom. Nem értesz meg... Mindig kevésbé értettél csak meg. És nemcsak te. De ez nem változtat eljáráson.
- Annak kell megbocsátani, aki kéri azt.
- Ó! Ha Isten csak annak bocsátana, meg, aki kéri! És ha azonnal lesújtana arra, akinek bűnét nem követi azonnal a bűnbánat! Te sose érezted a megbocsátást, mielőtt még megbántad volna bűnödöt?
- Mester, én...
- Hallgassatok meg mindnyájan, mert közöttetek sokan úgy vélik, hogy hibáztam, és hogy Júdásnak igaza van. Itt van Péter és János. Ők hallották, amit az asszonynak mondtam, és meg tudják ismételni azt. Nem bocsátottam meg neki dőre módon. Nem mondtam azt, amit mondtam más lelkeknek, akiknek megbocsátottam, mivel teljesen megbánták bűnüket. Csak időt adtam annak a léleknek, hogy eljusson a bűnbánatra és az életszentségre, ha el akar jutni rá. Emlékezzetek vissza erre, amikor a lelkek tanítómesterei lesztek!
- Két lényeges dolgot kell birtokolnia annak, aki igazi tanítómester és méltó tanítómester akar lenni. Az első dolog: szigorú élet önmaguk iránt, hogy kétszínűség nélkül tudjanak megítélni másokat, és ne ítélik el másokban azt, amit maguknak megengednek. A második: türelmes irgalmasság, amely módot ad a lelkeknek a meggyógyulásra és megerősítésre. Nem minden lélek gyógyul meg egy pillanat alatt sebeiből. Egyesek fokozatosan érik el ezt, és néha lassan és visszaesésekkel. A lelki doktorok művészetéhez tartozik, hogy ne dobják ki, ne ítélik el, ne félemlítsék meg ezeket.

Ha kivetitek őket magatok közül, visszatérnek a hamis barátok és mesterek karjaiba. Tárjátok ki mindig karotokat és szíveteket a szegény lelkek felé! Hogy megérezzék bennetek az igazi, szent, bizalmas barátot, akinek térdén nem szégyellnek sírni. Ha ti elítéletek őket, megfosztva a lelki segítségtől, mind betegebbekké és gyengébbekké teszitek őket.

Ha félelemmel töltitek el őket magatok és Isten iránt, hogyan emelhetik fel szemüket rátok és Istenre? Az ember az emberben találkozik első bírójával. Csak a lelki életet élő lény képes először Istennel találkozni. De aki elérkezett a lelki életre, az nem követ el súlyos bűnt. Emberi része még tartalmazhat gyengeségeket, de erős lelke örökös, és a gyengeségek nem válnak súlyos bűnökké. Míg az az ember, aki még nagyon testből és vérből áll, vétkezik, és szemben találja magát az emberrel. Most, ha az az ember, akinek meg kellene mutatnia neki Istent, és ki kellene alakítania lelkét, félelemmel tölti el, hogyan hagyatkozhat rá a bűnös? És hogyan mondhatja: „Megalázom magamat, mert hiszem, hogy Isten jó és megbocsát”, ha látja, hogy egy hozzá hasonló ember nem jó?

Nektek kell az összehasonlítás végpontjának lennetek, amin felmérhetik, hogy kicsoda Isten, úgy, amint egy fillér a talentumnak egy része, és segít megérteni annak gazdagságát. De ha ti kegyetlenek vagytok a lelkekkel, ti, akik a Végtelennek csak egy parányi részei vagytok, és Őt képviselitek, akkor minek fogják tartani Istent? Milyen könyörtelenül keménynek tartják majd Őt.

Júdás: te, aki oly szigorú bíró vagy, ha ebben a pillanatban azt mondanám neked: „Feljelentelek a nagytanácsnak varázslataidért...”

– Uram! Ne tedd azt! Az... az... Tudod, mi lenne...

– Tudom, és nem tudom. De látod, hogy azonnal irgalomért esedezel magad számára... pedig tudod, hogy ők nem ítélnének el téged, mert...

– Mit akarsz mondani, Mester? Miért mondod ezt? – kérdezi Júdás, nagyon izgatottan, félbeszakítva Jézust.

Jézus nagyon nyugodt, de úgy néz Júdásra, hogy pillantása annak szívébe hatol, és ugyanakkor megfékezi megzavart apostolát, akire rászégeződik a többi tizenegy apostol és sok tanítvány szeme. Azt mondja:

– Mert ők szeretnek téged. Jó barátaid vannak ott benn. Te magad mondtad, többször is.

Júdás megkönnyebbülve fellélegzik, és letörli verejtékét, amely furcsa egy ilyen hideg és szeles napon, és azt mondja

– Igaz. Régi barátok. De nem hiszem, hogy ha vétkeznék...

– És azért kérnél irgalmat?

– Minden bizonnyal. Még tökéletlen vagyok, és tökéletessé akarok válni.

– Te mondod. Az a teremtmény is nagyon tökéletlen. Időt nyert, hogy jóvá váljék, ha akar.

Júdás nem vitatkozik tovább.

A kísértő megtér

Kaifás és társai, Júdás közreműködésével egy kéjnt küldenek Jézushoz, aki a Jeruzsálem közelében lévő Nóbéban tartózkodik. A történet leírását részletesen megtaláljuk Jd 10,419-446. oldalán. Itt csak a kéjnt megtérésével kapcsolatos részleteket ismételjük meg.

Miután Jézus bebizonyítja a kéjntnek, hogy ismeri szándékát, és azokét is, akik küldték őt, ezt mondja:

– Én vagyok a Megváltó. Emberi testet vettem fel, hogy megváltsalak titeket, hogy leromboljam a bűnt, nem pedig azért, hogy vétkezzem. Felvettem azt, hogy lemossam a ti bűneiteket, nem pedig azért, hogy vétkezzem veletek. Felvettem azt, hogy szeresselek titeket, de egy olyan szeretettel, amely odaadja saját életét és véré, szavait, mindent, hogy elvigyen titeket az égbe, az igazságosságra, nem pedig azért, hogy állat módjára szeressen titeket.

Nem voltál ilyen. Jó voltál. Ó, szerencsétlen! Nem emlékszel gyermekkorodra? Nem emlékszel anyád csókjaira? Nem a szavaira, és az imákban töltött órákra? A Bölcsesség szavaira, amelyeket atyád esténként magyarázott neked, és szombatoként a zsinagógában... Ki tett téged gyengeelméjűvé és részeggé? Nem emlékszel rá? Nem sírsz miatta? Mondd meg nekem! Igazán boldog vagy? Nem válaszolsz? Beszélek én helyetted. Azt mondom: nem, nem vagy boldog... Kétségbe vagy esve. Le vagy láncolva. Kínoznak. A földön te egy szennyes rongy vagy, amire bárki rátaposhat. Ha szenvedésed némelyik órájában vigasztalást keresel abban, hogy lelkedet Istenhez emeled, érzed fölötted, a kéjnt fölött, Isten haragját, és az ég be van zárva, még jobban, mint Ádám előtt. Ha rosszul érzed magadat, félsz a haláltól, mert ismered sorsodat. A Mélység vár rád.

Hozzám jöttél, lefizetve, hogy árts nekem. Igazán mondom neked, hogy a Teremtő, azért, hogy megmentse egy teremtményét, még a rosszat is jóra tudja fordítani. És ha te akarsz, jóra változtatja hozzám jöveteledet. Ne szégyelld magadat Üdvözítőd előtt! Ne szégyelld teljesen megmutatni szívedet. Még ha el akarnád is rejteni azt, Ő látja, és sír felette. Sírj! Szeress! Ne szégyelld, hogy bánod bűneidet! Légy oly merész a bűnbánatban, mint amilyen voltál a bűnben. Nem te vagy az első kéjnt, aki lábaimnál sír, és akit én visszavezetek az igaz életre... Sosem üttem el senkit sem azért, mert bűnös volt. Inkább kerestem, hogy magamhoz vonjam, és megmentsem. Ez az én küldetésem.

Nem borzadok el egy szív állapota miatt. Ismerem a Sátánt és az ő műveit. Ismerem az embereket és az ő gyengeségüket. Ismerem az asszony állapotát, aki keményebben törleszti, mint a férfi, Éva bűnének következményét, amint az igazságos is. Tudok tehát ítélni, és részvétellel lenni. És mondom neked, hogy sokkal szigorúbb vagyok azok iránt, akik ráveszik a nőt az elbukásra, mint a bukott nők iránt. Ami téged illet, szerencsétlen, szigorúbb vagyok azok iránt, akik téged hozzám küldtek, mint te irántad, aki eljöttél, nem tudva pontosan, minek teszed ki magadat. Jobban szeretném, ha azért jöttél volna, mert vágyakozol a megváltás után, mint más nővéreid. De ha te követed Isten óhaját, és egy rossz cselekedetből új életet sarokkövét alakítod ki, akkor én békét adok neked...

Jézus, aki nagyon szigorú volt a kezdetben, mind kedvesebbé válik. Most elhallgat. Nézi az asszonyt, aki mintegy két méterre van tőle, és aki Jézus beszédének közepe táján arcához emelte kezét, és fátyolát arcához nyomta. Ha sírt, azt teljesen hangtalanul, zokogás nélkül tette. Olyannak látszik, mint egy szobor, sötét ruhájában. Kezét és karját ékszerek díszítik. Utána hirtelenül térdre esik, és a földre könyökölve, igazán sír, és nem is igyekszik azt eltitkolni. Utána, ebben az állapotban mondja:

– Igaz! Valóban próféta vagy... Minden igaz... Lefizettek engem ezért... Minden igaz. Nem vagyok boldog... Nem örvendezem a vagyonnak, az estélyeknek, a szeretkezéseknek... Pirulva gondolok anyámra... Félek Istentől és a haláltól... gyűlölöm a férfiakat, akik fizetnek nekem. Mindaz, amit mondtál, igaz. De ne üzz el engem, Uram! Anyám után soha senki sem

beszélt úgy hozzám, mint te. Sőt, még anyámnál is kedvesebben beszéltél, mert az utóbbi időkben anyám durva volt hozzám, viselkedésem miatt... Hogy ne halljam őt, Jeruzsálemben menekültem... De te... A te kedvességed, mintha hó lett volna, az engem égető tűzre. Tüzem lecsillapodott, sőt másfajta tűzzé vált. Azelőtt szenvedélyes volt, de nem árasztott sem világoosságot, sem meleget. Fagyos hidegben és sötétben éltem. Ó, mennyit szenvedtem, akaratom miatt! Mennyi hasztalan és átkozott fájdalmat okoztam magamnak!

A nő feláll. Magas termetű. Letépi fátylát és köpenyét, és látható igazi szépsége, gesztenyebarna hajával és hófehér bőrével. Kifestett szemei nagyok és szépek, és olyan ártatlanságot sugároznak, ami furcsa egy ilyenfajta nőnél. Talán már megmosták szemét könnyei. A nő lábbal tapos köpenyére, széttépi fátylát, letépi róluk az értékes csatokat, és a földre dobja, lehúzza gyűrűit és karpereceit; messzire dobja fejkét; kitepi drágakövektől tündöklő fésűit hajából, és mesterien elrendezett haját oly vad dühvel borzolja össze, hogy szinte félelmetes. Letépi nyakáról nyakláncát, és a földre veti. Leveti drágakövekkel díszített szandáljait, és rájuk tapos. Értékes öve is erre a sorsra jut, és a ruháját a mellén összetartó csat is. S közben halk, szenvedő hangon ismétli: „El! El! Átkozott dolgok! El! Ti, és az, aki ezeket nekem ajándékozta. El, szépségem! El, hajam! El, jázmin testem!”

Hirtelenül megragad egy éles követ, amit a földön lát, és véresre veri vele arcát, ajkát, összekarmolja magát kifestett körmeivel. Vér csöpög sebeiből, feldagadnak sebei az ütésektől... Végül lecsillapodik dühe, és lihegve, kimerülve, eltorzítva, borzasan, szakadozott, vértől és földtől szennyes ruhában Jézus lábai elé veti magát, nyögve:

– És most megbocsáthatsz nekem, ha látod szívemet, mert nincs többé semmi múltamból, semmi a... Te győztél, Uram, ellenségeid és testem felett... Bocsásd meg bűneimet...

– Már megbocsátottam neked, amikor hozzád jöttem. Kelj fel, és többé ne vétkezzél!

– Mondd meg, mit kell tennem, hogy ezt tegyem!

– Távozz el bűnöd helyeiről, azoktól, aki tudják, ki vagy. Anyád...

– Ó, Uram! Ő többé nem fogad magához engem! Gyűlöl apám miatt, aki miattam, engem átkozva halt meg.

– Ha visszafogad téged Isten, aki Isten, és visszafogad, mert Atya, nem tudna visszafogadni téged anyád, aki szült téged, és aki asszony, mint te? Menj alázatosan hozzá! Sírj lábainál, amint az enyémnél sírtál! Gyónd meg neki bűneidet, amint nálam tetted! Mondd el neki szenvedésedet! Kérd irgalmasságát! Anyád már évek óta vár erre a pillanatra. Vár rá, hogy békében halhasson meg. Viseld el szeretetteljes, feddő szavait, amint elviseltesd az enyéimet! Én számodra idegen voltam, mégis meghallgattalak. Ő a te anyád. Kétszeresen kötelessége, hogy tisztelettel meghallgasson téged.

– Te a Messiás vagy. Több vagy anyámnál.

– Most mondod ezt. De amikor megkísérteni jöttél engem, nem tudtad, hogy én a Messiás vagyok, mégis meghallgattad szavaimat.

– Azok annyira mások voltak, mint az embereké... annyira... Te Szent vagy, názáreti Jézus!

– A te anyád szent, mint anya, és mint ember. Az ő imáinak köszönheted, hogy irgalmat találtál Istennél. Az anya mindig szent! És Isten azt akarja, hogy tiszteljük őt.

– Én nem tiszteltem. Az egész város tudja.

– Annál inkább okod van arra, hogy hozzá menj, és azt mondd neki: „Anyám, bocsáss meg!” És azért, hogy neki szenteld életedet, hogy ezáltal kárpótoljad őt a fájdalomért, amit miattad viselt el.

– Megteszem... De... Uram, ne küldj vissza engem Jeruzsálembé! Ők várnak rám... és én nem tudok majd ellenállni fenyegetéseiknek... Engedd, hogy itt maradjak hajnalig, és utána...

– Várj egy pillanatig!

Jézus feláll, a konyhaajtóhoz megy, bekopog. Az kinyílik. Azt mondja:

– Erzsi, jöjj ki!

Erzsi engedelmeskedik. Jézus a nő felé vezeti, aki látva, hogy egy másik asszony jön, és idős, szégyenkezve igyekszik elfedni arcát és szemérmetlen ruháját a köpeny és a széttépett fátyol maradékával.

– Idefigyelj, Erzsi! Én azonnal elhagyom ezt a házat. Te mondd meg apostolaimnak, hogy csatlakozzanak hozzám hajnalban a Heródes-kapunál. Mindnyájan, kivéve a kerióti Júdást, akinek velem kell jönnie. Vidd ezt az asszonyt, hogy veled aludjon. Te az én ágyamat foglalhatod el, mert hosszú ideig nem térek vissza Nóbéba. Holnap, amikor János felkel, te és ő kíséritek el őt oda, ahová ő majd mondja. Adj neki egy közönséges ruhát, és egyik köpenyedet! És segítsétek őt mindenben!

(7-1767)

Ászer és a szolgálga

Egy fiatal embert, az ártatlan Ábelt három hamis tanú azzal vádolt, hogy megölte a gazdag Joelt. A katonák már éppen el akarják vinni Ábelt, hogy kivégezzék, amikor Jézus megjelenik a színen, és istenítéletet tart. Földet kever egy korsó vízbe, azzal meghinti Ábelt és a három tanút, és inni ad nekik a vízből. Ábelnek semmi baja sem lesz tőle, a másik három azonban azonnal leprássá válik.

Erre a Joel szolgálga rögtön bevallja az összeesküvést, hogy ők hárman megölik Joelt, s utána hamisan tanúskodjanak Ábel ellen. Könyörög Jézusnak, hogy gyógyítsa meg őt a leprától, Jézus azonban ezt válaszolja:

– Azt kellene nektek mondanom: „Azt tegyétek veletek is, amit ti tettetek!” És ez lenne az igazságos emberi ítélet. A lepra, amelytől irtóztok, megment titeket attól, hogy megragadjanak és megöljenek titeket, amint megérdemlitek. Betlehem népe, állj félre, válj ketté, mint a tenger vize, és hagyjátok elindulni ezeket hosszú kínjukba. Iszonyú kín! Kegyetlenebb, mint a hirtelen halál. Mégis isteni könyörület ez, hogy módot adjon nektek a megtérésre, ha ők is akarják. Menjetek! (Lásd a teljes történetet: Jcs 2,59-66. oldalán.)

Ábel Jézus tanítványává válik, és követi Mesterének tanítását: megbocsát ellenségeinek, akik halálát akarták, sőt fáradozik megtérésükért. A három közül egy: Jákob, megátalkodik, a szolgálga és Ászer azonban megtér. (Lásd Jcs 4,149-156.) Itt megismételjük, röviden, megtérésüket:

Amikor megérkeznek a leprásokhoz, a szolgálga és Ászer a földre veti magát, és arcával a földet érintve kiáltja

– Urunk, vétkeztünk! De a te irgalmasságod nagyobb a mi vétkünknél!... Urunk, bűnünk nem érdemel bocsánatot, de te vagy az Irgalmasság! Urunk, Jézus, nevedért üdvözíts minket! Te vagy a Szeretet, aki legyőzheti az Igazságosságot.

– Én vagyok a Szeretet. Igaz. De felettem van az Atya – És Ő az Igazságosság – mondja szigorúan Jézus.

A kettő felemeli eltorzult arcát, és könnyezve néz Jézusra. Rettenetes látni gennyes sebekkel borított arcukat! Öregek? Fiatalok? Melyikük a szolgálga? Melyik Ászer? Lehetetlen megmondani. A betegség egyformán rettenetessé és hányingert keltővé tette alakjukat.

Azok elfödik arcukat, és úgy kiáltják:

– Az Atya küldött téged üdvözíteni. Ő kedveltjének nevez téged. Neki öröme telik benned. Ő nem tagadja meg tőled, hogy megbocsáss nekünk.

– A bocsánatot vagy az egészséget?

A bocsánatot – kiáltja az egyik – és utána az egészséget. Anyám belehal miattam érzett fájdalmába – teszi hozzá a másik.

– Ha én megbocsátok is nektek, még mindig megmarad az emberi igazságszolgáltatás, főleg feletted. Mit ér akkor bocsánatom ahhoz, hogy boldoggá tegye anyádat? – teszi őt próbára Jézus, arra ösztökélve, hogy kiejtse azt a szót, amiért csodát fog művelni.

– Értékes. Ő igaz izraelita. Azt akarja, hogy Ábrahám kebelére kerüljek. És számomra nem létezik az a hely, amelyben az égre várnak, mert én túlságosan vétkeztem.

– Túlságosan. Jól mondod.

– Túlságosan!... Igaz... De te... Ó, azon a napon ott volt Anyád... Hol van most Anyád? Ő könyörületes volt Ábel anyja iránt. Láttam. És ha most hallaná, megkönyörülne az enyémen is. Jézus, Isten Fia, légy irgalmas, Anyád nevére kérlek!...

– És mit csinálnál utána?

– Utána? – Rettegve néznek egymásra. Az „utána”, az emberek ítéletét jelenti, a megvetést; vagy a menekülést, a számkivetést. Éppúgy remegnek a gyógyulás gondolatától, mint ahogy féltek az üdvösség elvesztésétől.

– A büntetés rettenetes! – mondja Ászer.

– Rettenetes. De legalább igazságos. Ti le akartatok sújtani erre az ártatlan emberre, te bujaságtól vezetve... te pedig egy marék pénzért. (Ászer Ábel özvegy édesanyjára vetett szemet.)

– Igaz! Istenem! De ő megbocsátott nekünk. Bocsáss meg te is! Azt jelenti, hogy meghalunk. De lelkünk üdvözü.

– Joel feleségét megkövezték házasságtörése miatt (Jákkal). Négy gyermeke anyjánál él, és nehéz körülmények között, mert Joel testvérei kidobták őket, mint fattyakat, és maguknak foglalták le testvérük javait. Tudjátok?

– Ábel mondta nekünk...

– És ki fogja segíteni őket szerencsétlenségükben? – Jézus hangja valóban Isten hangjaként hangzik, aki Bíróként ítél, és félelmetes. Egyedül áll a napsütésben, mereven, félelemkeltő alakkal. A kettő rettegve nézi. Jóllehet a napsütés égetheti sebeiket, nem mozdulnak, amint Jézus sem mozdul.

Egy idő múlva Ászer azt mondja:

– Ha Ábel szíve mélyéből akar szeretni engem, menjen anyámhoz, és mondja meg neki, hogy Isten megbocsátott, és...

– Én még nem bocsátottam meg neked.

– De meg fogsz bocsátani, mert látod szívemet... És mondja neki, hogy mindenem, amim van, menjen Joel gyermekeihez, ez az én akaratom. Akár meghalok, akár élek, lemondok vagyonomról, amire bűnös módon tettem szert.

Jézus mosolyog. Mosolya átváltoztatja szigorú arcát irgalmassá, és megváltozott hangon mondja:

– Látom szívedet. Kelj fel! És emeld fel lelkedet Istenhez, áldva Őt! Mivel el vagytok vágva a világtól, elmehettek anélkül, hogy a világ tudna rólatok. És a világ vár rátok, hogy módot adjon nektek a szenvedésre és az engesztelésre.

– Üdvözítasz minket, Urunk? Megbocsátasz nekünk? Meggyógyítasz minket?!

– Igen. Meghagyom életeteket, mert az élet szenvedés, főleg annak számára, akinek olyan emlékei vannak, mint nektek. De most nem mehettek el innen. Ábelnek velem kell jönnie, mint minden zsidónak, Jeruzsálembé. Várjatok visszatérésére! Akkor fogtok majd meggyógyulni. Utána elvisz titeket a paphoz, és értesíteni fogja anyádat. Én megmondom majd Ábelnek, mit és hogyan kell tennie. Tudtok hinni szavaimban akkor is, ha elmegyek anélkül, hogy meggyógyítanálak titeket?

– Igen, Urunk. De ismételd meg bocsánatodat lelkünknek. Ezt igen. Utána minden legyen úgy, amint akarod.

– Megbocsátok nektek. Szülessetek újjá, új lélekkel, és ne akarjatok többé vétkezni! Ne felejtsetek el, hogy azon kívül, hogy tartózkodtok a bűntől, jócselekedeteket kell művelnetek, hogy teljesen megszüntessétek tartozásotokat Isten szemében, és ezért az elégtétel gyakorlásának állandónak kell lennie, mert nagy a ti adósságotok, nagyon nagy! Főleg a tiéd, aki megszegted Isten minden parancsát. Fontold csak meg, és meglátod, hogy egyetlen egy sem maradt ki közülük. Elfelejtetted Istent, érzékiségedet tetted meg bálványodnak, az ünnepnapokon esztelenül henyéltél, megbántottad anyádat és tönkretetted becsületét, közreműködtél a gyilkosságban, és gyilkolni akartál, meg akartál fosztani egy anyát fiától, és megfosztottál négy gyermeket atyjuktól és anyjuktól, buja voltál, hamisan tanúskodtál, szemérmetlenül megkívántál egy asszonyt, aki hűséges volt elhunyt urához, megkívántad Ábel vagyonát annyira, hogy meg akartad ölni őt, hogy eltulajdoníthasd azt.

Ászer minden kijelentésre nyögi:

– Igaz, igaz!

– Amint látod, Isten porrá égethetett volna anélkül, hogy emberi büntetésekhez folyamodott volna. Megkímélt téged azért, hogy én eggyel többet menthessek meg. De Isten

szeme figyel téged, és Értelme feljegyez mindent. Menjetek! – És megfordul, visszatérve Ábelhez és Jánoshoz, akik a fák alatt állnak, a hegy oldalában.

A kettő, még eltorzulva, elkezd énekelni a 116. zsoltárt, a leprások jellegzetes, éles, fémszerű szaggatott hangján, hirtelen hangváltozásokkal, miközben Jézus lejön a hegyről.

– Boldogok! – mondja János.

– Én is – teszi hozzá Ábel.

– Azt hittem, azonnal meggyógyítod őket – mondja megint János.

– Én is, amint mindig teszed.

– Nagy bűnösök voltak. Ez a várakozás igazságos annál, aki oly sok bűnt követett el.

(7-1318)

Ogla, a koldus

Jerikó közelében, Galgalánál Jézus találkozik egy öreg koldussal, aki kéri őt, hogy négy szemközt beszélhessen vele. Azzal az ürüggyel, hogy Jézus szomjas, a koldus elvezeti őt egy kúthoz, és ott azt mondja neki:

– Itt van a kút... Igyál, és utána hallgass meg engem!

– Nem, ember. Előbb te öntsd ki szomorúságodat belém, és utána... inni fogok. És talán egy jobb vízforrásra talállok, szomjam eloltására.

– Milyenre, Mester?

– A te bűnbánatodra. Menjünk oda, azok alá a fák alá. Itt figyelnek minket az asszonyok. Jöjj! – és kezét a koldus vállára téve készíti őt, hogy a sűrű olajfák közé menjenek.

– Honnan tudod, hogy bűnös vagyok, és hogy bánom bűnömet?

– Ó... Csak beszélj! És ne félj tőlem!

– Uram... Heten voltunk testvérek, egy atyától, de én attól az asszonytól születtem, akit atyám özvegyé válása után vett el. És a többi hat gyűlölt engem. Amikor atyánk meghalt, mindenkire egyenlő mértékben hagyta vagyonát. De halála után megvesztegetve a bírókat, a hat elvette mindenemet, és kidobott engem és anyámat, gonosz vádakkal. Ő meghalt, amikor én tizenhat éves voltam... belehalt a nélkülözésbe... És attól fogva nem volt senkim, aki szeretett volna engem... – mondja nagyon szomorúan sírva az ember. Magához térve, folytatja: – A hat gazdag és boldog volt, élvezve az én vagyonomat is, és én haldokoltam az éhségtől, mert megbetegedtem, elgyengült anyámat ápolva... De Isten egymásután lesújtott rájuk. Annyira elátkoztam, annyira gyűöltem őket, hogy fogott rajtuk. Rosszul tettem? Biztos. És tudtam. De hogyan kerülhettem volna el gyűlölésüket és elátkozásukat? Az utolsó, aki valójában a harmadiknak született fiú volt, ellenállt minden elátkozásnak, sőt felhasználta a többi öt vagyonát is saját javára, törvényesen magához véve a három legfiatalabbát, akik feleség nélkül haltak meg, és feleségül vette az elsőszülött feleségét, aki gyermek nélkül halt meg, és csalfa módon kijátszotta a második özvegyét és árváit, akiket megfosztott a rájuk eső vagyontól, becsapással és kölcsönökkel. Amikor véletlenül találkozott velem a vásárokon, ahová – mint egy gazdag ember szolgája – jártam, élelmiszert eladni, sértegetett és bottal vert... Egy este találkoztam vele. Egyedül voltam. Ő is egyedül volt. Bortól kissé részeg volt... Én pedig az emlékektől és a gyűlölettől voltam részeg... tíz év telt el anyám halálának napja óta... Megsértett, mivel a halottat sértegette... Őt „tisztátalan utcai nőnek” nevezte, engem pedig a „hiéna fiának”... Uram, ha nem bántotta volna anyámat... elviseltem volna. De jelenlétemben sértegette... Megragadtam a nyakánál. Viaskodtunk. Csak meg akartam verni... Elcsúszott, és a földre zuhant... a lejtőt pedig csúszós fű borította... és alatta egy szakadék és egy patak volt... Legurult, mivel részeg volt, és lezuhant... Annyi év óta még most is keresik... De el van temetve a Libanon patakjai valamelyikének kövei és homokja között. Többé nem tértem vissza gazdámhoz. Ő viszont nem tért többé vissza Páneász Cezáreájába. Azóta kóborlok, nyugalmat nem lelve... Ah! Káin átka! Félek élni... és félek meghalni... Beteg lettem... És azután... hallottam rólad... De féltem... Azt mondták, te belélsz az emberek szívébe. És olyan gonoszak Izrael rabbijai!... Nem ismernek könyörületet... Tőled is, rabbik Rabbija, rettegetem... És menekültem előled. És mégis szeretnék bocsánatot nyerni... – A földre borulva sír...

Jézus ránéz, és ezt suttogja:

– Vegyük hát magamra ezeket a bűnöket is!... Fiam! Hallgass ide! Én a Könyörület vagyok, nem a rémület. Temiattad is jöttem. Ne szégyenkezz előttem... A Megváltó vagyok. Bocsánatot akarsz nyerni? Mire?

– Gonosztettemre. Ezt kérded tőlem? Hisz testvéremet öltem meg.

– Azt mondtad: „Csak meg akartam verni”, mert abban a pillanatban megsértett, és dühös voltál. De amikor gyűlölted és átkoztad, nem egy, hanem hat testvéredet, nem voltál megsértett és dühös. Úgy tetted, mint ahogy levegőt veszel. Ösztönösen. A gyűlölet és az átkozódás, s az az öröm, hogy csapásoktól lesújtva látod őket, ez volt lelki kenyered. Nemde?

– Igen, Uram. Tíz éven át volt a kenyerem.

– Nos, a legnagyobb gonosztettet valójában attól a pillanattól kezdted elkövetni, amikor gyűlöltél, és átkot mondtál. Hatszorosan vagy gyilkosa testvéreidnek.

– De Uram, ők tönkretettek és gyűlöltek engem... Anyám pedig éhen halt...

– Azt akarod mondani, hogy igazad volt, amikor bosszút álltál?

– Igen. Ezt akarom mondani.

– Nincs igazad. Ott volt Isten, hogy büntessen. Neked szeretned kellett volna! Isten pedig megáldott volna a földön és az égben.

– Így hát engem soha nem fog megáldani?

– A bűnbánat visszaserzi az áldást. De mennyi fájdalmat, mennyi szomorúságot okoztál magadnak! Gyűlöleteddel, sokkal többet okoztál magadnak, mint amennyit testvéreidtől kaptál!...

– Igaz! Igaz! Egy szörnyűség, amely huszonhat éve tart. Ó, bocsáss meg nekem Isten nevében! Te is látod, hogy fájdalom van bennem az elkövetett bűn miatt! Az életem számára semmit sem kérek. Koldus és beteg vagyok. De ez akarok maradni, szenvedni, vezekelni akarok. Csak Isten békéjét add meg nekem! Áldozatokat mutattattam be a Templomban, és éheztem, hogy össze tudjam kuporgatni a pénzt az égőáldozathoz. De gonosztetemről nem beszélhettem, és nem tudom, Isten előtt kedves volt-e áldozatom.

– Semmit sem ért. Ha naponta végeztetted volna egyet, mit használt volna neked, amikor hazugsággal áldoztad föl? Babonás és hiábavaló szertartás az, amelyet nem előz meg az őszinte bűnvallomás. Bűnhöz csatolt bűn, s így több mint hiábavaló. Istengyalázó adomány. Te mit mondtál a papnak?

– Ezt mondtam: „Tudatlanságból vétkeztem, amikor az Úr által megtiltott dolgokat műveltem, és engesztelni akarok.” De azt gondoltam: „Én tudom, miben vétkeztem, és Isten is tudja. De embernek nyíltan nem mondhatom meg. Isten, aki mindent lát, tudja, hogy bűnömre gondolok.”

– Hallgatólagos fenntartás, hitvány kibúvó. A Fölséges Úr gyűlöli ezeket. Amikor valaki vétkezik, vezekeljen! Többé ne tedd!

– Nem, Uram. És bocsánatot kapok? Vagy menjek és valljak be mindent? Fizessek életemmel az elvett életért? Nekem elég, ha Isten bocsánatával halok meg.

– Élj, hogy vezekelj! Nem tudnád visszaadni a férjet az özvegynek és az apát a gyermekeknek... De mielőtt öl valaki, mielőtt hagyná, hogy a gyűlölet hatalmába kerítse, gondolkoznia kellene! De, kelj föl, és járj az új úton! Jártodban-keltesben találkozol majd tanítványaimmal. Júdea hegyei közt – ha Tekuától mégy Betlehembe és rajta túl, Hebron felé – biztosan járnak ők mindenfelé. Mondd meg nekik, hogy Jézus küld téged, és üzeni, hogy pünkösöd előtt Ő Jeruzsálem felé megy újra, Betszúron és Béteren át. Keresd Illést, Józsefet, Lévit, Mátyást, Jánost, Benjámint, Dánielt, Izsákot. Emlékezni fogsz ezekre a nevekre? Különösen ezekhez fordulj! Most menjünk...

– Hát nem iszol?

– Könnyeidet ittam. Egy lelket, aki Istenhez tér! Számomra nincs ennél üdítőbb ital.

– Akkor bocsánatot nyertem?! Te azt mondtad: „Istenhez tér”...

– Igen. Bocsánatot kaptál. És soha többé ne gyűlölj!

Az ember újra lehajol – mivel felállt – és megcsókolja Jézus lábait.

Visszamenve az apostolokhoz, őket az írástudókkal folytatott vitatkozásban találják.

– Itt van a Mester. Ő meg tud nektek felelni, és meg tudja mondani, bűnösök vagytok-e.

– Mi van? – kérdi Jézus, akinek alázatos köszönésére nem válaszolnak.

- Mester, kérdésekkel és gúnyolódásokkal zaklatnak minket...
 - A kellemetlenségek elviselése az irgalmasság cselekedete.
 - Csakhogy téged sértegetnek. Téged tesznek gúny tárgyává... az emberek pedig ingadoznak. Látod? Sikerült embereket összetoboroznunk... Most ki marad? Két-három asszony...
 - Ó, nem! Van itt egy ember is, egy koszos ember! Nektek már ez is sok. Csakhogy, Mester, nem gondolod, hogy túlságosan beszennyezed magadat, te, aki mindig azt hajtogatod, hogy a csúf dolgok irtózatot keltenek benned? – szellemeskedik egy fiatal írástudó, a Jézus mellett álló koldusra mutatva.
 - Ez nem szenny. Nem az ilyen szennytől irtózom. Ez „egy szegény”. A szegénytől nem irtózom. Nyomorának meg kell nyitnia a lelkeket a testvéri könyörület érzelmeire. Én csak az erkölcsi nyomortól irtózom, a bűnös szívektől, a rongyos lelkektől, a sebekkel teli lelkektől.
 - És tudod, hogy ő nem ilyen?
 - Tudom, hogy ő hisz Istenben, és remél irgalmában, most, miután megismerte könyörületét.
 - Megismerte könyörületét? Hol lakik az Isten? Mondd meg, hogy mi is elmenjünk, és meglássuk arcát! Ha! Ha! A rettenetes Istennek, akire Mózes nem mert ránézni, még irgalmában is rettenetes lehet az arca, akkor is, ha – annyi század múltán szigora enyhült volna is! – vág vissza a fiatal írástudó, és nevet. Nevetése káromlásnál is rosszabb.
 - Én vagyok Isten Irgalma, aki hozzád beszélek! – kiáltja Jézus, kiegyenesedve. Szeméből és testtartásából csak úgy villámlik a hatalom. Nem értem, miért nem fél tőle a másik.
- Azonban, ha nem fut is el, tovább nem mer maró gúnnal beszélni. Hallgat.

(6-617)

Az „anyagilkos” Sámuel

A názáreti Sámuel Jézussal egyidős volt, és Jézus többször figyelmeztette őt, hogy bűnös életével megöli majd anyját, Esztert. Az anya valóban meghalt, és Mária ott volt mellette utolsó óráiban. Utána, Tibériásban, Mária ezt mondja Jézusnak:

– Fiam... egy anya segítséget kért tőlem, mert te, egyedül te tudod megtenni, hogy megtérítsd egyetlen fiát. Kérlek, hallgass meg engem, mert megígértem neki... Bocsáss meg neki... Bocsánatodat... Most, hogy meghalt, Sámuel elfogta a lelkiismeret furdalás, szinte belebolondult, nem hallgat semmiféle érvelésre... De te, Fiam, meg tudod gyógyítani értelmét és lelkét egyaránt...

– Megbánta bűnét?

– Hogyan kívánhatod tőle ezt, ha kétségbeesett?

– Valóban kétségbeesésbe kell kergetnie őt a gondolatnak, hogy megölte anyját, állandóan fájdalmat okozva neki. Nem lehet büntetetlenül megszegni a felebaráti szeretet első parancsát. Anyám, hogyan kívánhatod, hogy én megbocsássak, és Isten békét adjon egy anyagilkosnak, aki nem bánja bűnét?

– Fiam, ez az anya kéri a békét a másvilágról... Jó volt... oly sokat szenvedett...

– Ő békét fog élvezni...

– Nem, Jézus. Nem élvezhet békét egy anya lelke, aki látja, hogy gyermeke nélküli az Istent...

– Igazságos, hogy meg van fosztva tőle.

– Igen, Fiam. Igen. De a szegény Eszterért... Utolsó szava fiáért mondott ima volt... És azt mondta nekem, mondjam meg neked. Jézus, Eszternek ebben az életben sohasem volt egyetlen öröme sem, te tudod. Add meg neki ezt az örömet, most, miután meghalt, add meg lelkének, amely szenved fia miatt.

Mária tovább könyörög, míg Jézus elküldi a Keriótit Názáretbe, hogy hozza el Sámuel Kafarnaumba, ahová Jézus tart. Lásd a teljes történetet M 12,489-494. Amikor a Kerióti megérkezik Sámuellel, Jézus először alaposan megkorholja, de ő kitartóan kéri:

– Uram, Uram! Irgalmazz! Elment az eszem, és meggyógyítottál, reméltem benned, miután előzőleg semmiben sem reméltem. Ne engedd, hogy csalatkozzam reményemben!

Végül Jézus azt mondja neki:

– Nem kellene megbocsátanom neked. De két anya kért engem éretted, és a te bánatod őszinte. Azért megbocsátok. Egy feddhetetlen étellel töröld el polgártársaid szívéből a bűnös Sámuel emlékét, és nyerd vissza magadnak anyádat. Megteszed ezt, ha igaz étellel elnyered az eget, és abban anyádat. De emlékezz rá, és jól jegyezd meg, hogy nagyon nagy volt a bűnöd, és azért arányosan nagyra kell igaz voltodnak is lennie, hogy eltörölje tartozásodat.

– Ó, te jó vagy! Nem olyan, mint az a tieid közül, aki azonnal kiment, miután beléptem ide. S aki csak azért jött Názáretbe, hogy elrettentsen engem! Ezek megmondhatják...

Jézus megfordul... Az apostolok közül csak a Kerióti hiányzik. Azért ő az, aki rosszul bánt Sámuellel. Mit kell Jézusnak mondania? Azért, hogy ne bírálják, se mint apostolt, se mint embert. Kijelenti:

– Senki sem tud túl szigorú lenni bűnödöt illetőleg. Amikor valaki rosszat tesz, gondolnia kell arra, hogy az emberek elítélik, gondolnia kell arra, hogy módot ad nekik elítélésére... De ne haragudj rá! A gyötrelmem, amelyben részesültél, legyen része a kiengesztelésnek Isten mérlegén. Menjünk! Itt, az igazak között örvendezünk megtérésednek. Testvérek között vagy, akik nem vetnek meg téged. Mert minden ember vétkezhet, de csak az megvetésre méltó, aki kitart a bűnben.

– Áldalak téged, Uram! Bocsánatodat kérem azért is, hogy oly sokszor megvetettelek... Nem tudom, hogyan háláljam meg... És a béke, tudod? A béke, amely visszatér belém – és sírni kezd, de most már nyugodt sírással...

– Hálálkodj Anyámnak! Ha bocsánatot nyertél, ha meggyógyultál őrzöngésedből, hogy képes légy a bűnbánatra, azt neki köszönheted.

(6-1139)

* * *

Sámuel bűnbánata őszinte és maradandó volt. Később Jézus tanítványai között találjuk őt Jeruzsálemben, a galileaiak táborában.

(7-1424)

A házasságtörő fiatalember

Jézus, Lázár tanyáján, a tízparancsolatot magyarázza. Már majdnem helyére ér, amikor a folyó felől könyörgő, panaszos hang hallatszik:

– Dávid Fia, könyörülj rajtam, nyomorulton!

Egy bokor mögé rejtőzve, egy ifjúnál alig idősebb fiatalember bevallja:

– Vétkeztem, és a lepra elborította testemet. Benned remélek!

A történetet részletesen megtaláljuk Jcs 1,19-22. oldalán. Itt csak a bűnvallomást és a megbocsátást ismétljük meg.

– Nagyon fiatal vagy. Hogyan lehetsz leprás?

Az ifjú lesüti szemét, lángvörös lesz, hebeg, de ennél többet nem mer mondani. Jézus megismétli a kérdést. Az érthetőbben mond valamit. De csak ezek a szavak vehetők ki: „...az apám... elmentem... és vétkeztünk... nemcsak én... „

– Ott van anyád, aki reménykedik és sír. Az égben van Isten, aki tudja. Itt vagyok én, aki tudom. De, hogy megkönyörüljek rajtad, szükségem van megalázkodásodra. Beszélj!

– Beszélj, fiam! Légy könyörülettel szívem iránt, amely alatt hordoztalak! – nyöszörgi az anya, aki egészen Jézus mellé vonszolta magát, és most térden állva, egyik kezével Jézus ruhájának szélét fogja, másikat pedig fia felé nyújtja. Arca szegény, könnyektől kivörösödött arc.

Jézus az asszony fejére teszi a kezét.

– Beszélj! – mondja újra az ifjúnak.

– Az elsőszülött fiú vagyok, és segíték apámnak, kereskedelmi ügyei intézésében. Ő többször elküldött Jerikóba, hogy tárgyaljak ügyfeleivel, és... az egyiknek szép, fiatal felesége volt... Nekem... nekem megtetszett. Többször is elmentem, mint amennyire szükség volt... Tetszettem neki... Megkívántuk egymást, és... vétkeztünk, a férj távolléte alatt... Nem tudom, hogy esett meg, mert ő egészséges volt. Igen. Nemcsak én voltam egészséges, és kívántam meg őt... Ő is egészséges volt, és megkívánt engem. Azt nem tudom, vajon... vajon velem együtt másokat is megkívánt-e, azok fertőzték-e meg... Annyit tudok, hogy ő gyorsan elhervadt, és most már a sírok között van, hogy élve pusztuljon el... Én pedig... én pedig... Mama! Te láttad. Apró dolog, de azt mondják, hogy lepra... és bele fogok halni. Mikor?... Többé nincs életem... nincs otthonom... nincs anyám!... Ó, mama! Látlak, de nem csókolhatlak meg!... Ma eljönnek, hogy kiűzzenek a házból... a faluból. Rosszabb ez, mint a halál. És holttestem fölött nem sírhat majd anyám...

Az ifjú sír. Anyja olyan, mint a széltől rángatott fa, annyira rázza a zokogás. Az emberek ellentétes érzelmeiktől eltelve magyaráznak egymásnak.

Jézus nagyon szomorú. Így szól:

– És amikor vétkeztél, akkor nem gondoltál anyádra? Annyira megbolondultál, hogy eszedbe se jutott, hogy van anyád a földön és Istened az égben? És ha a lepra nem mutatkozott volna, soha sem jutott volna eszedbe, hogy megbántottad Istent és a felebarátot? Mit tettél lelkeddel? Mit műveltél ifjúságoddal?

– Kísértést szenvedtem.

– Kisdéd vagy talán, hogy nem tudtad: átkozott az a gyümölcs? Megérdemelnéd, hogy könyörület nélkül halj meg!

– Ó, könyörülj rajtam! Csak te tudsz!

– Nem én, Isten. És ha itt megesküszöl, hogy soha többé nem vétkezel...

– Esküszöm, esküszöm! Ments meg, Uram! Csak néhány órám van hátra az elítélésig! Mama!... Mama! Segíts nekem könnyeiddel!... Ó, mamám!

Az asszonynak már hangja sincs. Csak átkarolja Jézus lábait, és a fájdalomtól tágra meredt szemmel tartja arcát fölfelé. Egy fuldokló tragikus arca ez, aki tudja, hogy ez az utolsó mentődeszka, amely fönn tarthatja és megmentheti.

Jézus ránéz. Könyörülettel mosolyog rá:

– Kelj föl, anya! A fiad meggyógyult. De temiattad. Nem őmiatta...

Utána Jézus csak röviden fejt ki a kilencedik parancsot, s ezzel fejezi be:

– A paráznaság bennem akkora undort kelt, hogy attól fölkavarodtam... Egy fiatal élet pusztulása, amely még alig bontakozott ki és máris lerombolta az érzéki vágy, jobban megzavart, mintha a halált érintettem volna meg. A fojtogató undor miatt nem beszélhetek. Menjünk a betegekhez!

(2-589)

Megöltem anyámat...

Lázár tanyáján, mielőtt Jézus megkezdene a tízparancs magyarázatát, az emberek beszélgetnek egymással. Az egyik azt mondja:

– Én... én egy bűnömet szeretném neki elmondani... A Keresztelőnek elmondtam, de elfutottam, annyira leteremtett. Gondolom, már nem nyerhetek bocsánatot...

– Ugyan, mit követtél el?

– Nagy rosszat. Neki majd elmondom. Mit gondoltok? Megátkoz?

– Nem. Én hallottam beszélni Öt Betszaidában. Véletlenül voltam ott. Micsoda szavak!!! Egy bűnös nőről beszélt. Ah! Szinte szerettem volna a nő helyében lenni, hogy kiérdemeljem azokat a szavakat! – mondja egy tekintélyes külsejű öregember.

– Itt van, már jön! – kiáltják többen.

– Irgalom! Szégyellem magamat! – mondja a bűnös, és igyekszik kerekét oldani.

– Hová futsz, fiam? Akkora sötétség van a szívedben, hogy annyira gyűlölöd a Világosságot, hogy futnod kell előle? Annyit vétkeztél, hogy félsz tőlem: a Megbocsátástól? Ugyan milyen bünt követhettél el? Ha Istent ölted volna meg, akkor sem kellene félned, ha igazán bánod. Ne sírj! Vagy pedig gyere: sírjunk együtt!

Jézus, aki egyik magasra emelt kezével megállást parancsolt a menekülőnek, most magához szorítva tartja, és a várakozókhoz fordulva, ezt mondja:

– Csak egy pillanat. Hogy könnyítsek ezen a szíven. És azután jövök hozzátok.

A ház mögé megy. Amikor befordul a sarkon, nekiütődik a lefátyolozott nőnek, aki onnan hallgatja Öt. Jézus áthatóan néz rá egy pillanatig, majd tesz még körülbelül tíz lépést, és megáll:

– Mit követtél el, fiam?

Az ember térdre esik. Ötven év körüli férfi. Arcát összeégette a sok szenvedély, és eltorzította egy titkos gyötrelme. Két karját széttárva kiáltja:

– Hogy nőkké elmulassam az egész apai örökséget, megöltem anyámat és fivéremet...

Többé nem volt nyugtom... Ételem... vér! Alvásom... lidérces álmom... Élvezetem... Ah! A nők ölében, kéjes kiáltásukban, halott anyám dermedtségét és megmérgezett fivérem hörgését éreztem. Átkozott kéjnők, áspiskígyók, iszonyatos arcok, kielégíthetetlen teremtések, ők okozták romlásomat, romlásomat, romlásomat!

– Ne átkozódj! Én nem átkozlak meg...

– Nem átkozol meg?

– Nem. Sírok, és magamra veszem bűnödöt!... Milyen súlyos! Összeroppantja tagjaimat. De szorosan magamhoz ölelem, hogy helyetted letörlesszem... Neked pedig megbocsátok. Igen. Megbocsátom nagy vétkeidet. – Kezét a zokogó ember fejére teszi, és így imádkozik:

– Atyám, érte is ki fogom ontani véretem. Mostanra, íme a sírás és a könnyörgés. Atyám, bocsáss meg neki, mivel megbánta tettét! Fiad, akinek ítéletére mindent rábízál, így akarja!... Néhány percig még így áll, majd lehajolva, fölemeli az embert, és ezt mondja neki:

– Bűnöd meg van bocsátva. Most pedig bűnbánó étellel kell levezekelned azt, ami visszamaradt gonosztettedből.

– Isten megbocsátott nekem? És anyám? És fivérem?

– Amit Isten megbocsát, azt mindenki megbocsátja. Menj, és soha többé ne vétkezzél!

Az ember még erősebben sír, és megcsókolja a kezét. Jézus otthagyja őt, könnyei között. Visszaindul a ház felé.

Máris a helyén van. Így beszél:

– Egy lélek visszatalált az Úrhoz. Legyen áldott mindenhatósága, amely kiragadja az ördögi hurokból az általa teremtett lelkeket, és a mennyekbe vivő útra vezeti őket. Miért veszett el az a lélek? Mert szem elől tévesztette a Törvényt.

A Könyvben az áll, hogy az Úr a Sínai hegyen egész rettenetes hatalmával nyilatkoztatta ki magát, s így ezzel is kifejezte: „Én Isten vagyok. Ez az én akaratom. Ezek pedig az én villámaim, amelyeket készen tartok azoknak, akik föllázadnak Isten akarata ellen.”... Akkor az igazságosság és a próbára-tétel ideje volt. A mennyek országát, mint valami kő, úgy zárta el Isten haragja, és csak az igazságosság nyilvesszői hulltak a vétkes gyermekekre. De most már nem. Most eljött az Igaz, eljött, hogy elemésszen minden igazságos ítéletet, és elérkezett az idő, amikor villámok nélkül beszél az emberekhez az isteni Szó, hogy kegyelmet és életet adjon.

Most Jézus elkezd az első parancs kifejtését. Lásd: T 5-6. Ennek vége felé mondja:

Az igazi szolgaságból hozlak ki most titeket. Íme, a Szabadító! Én vagyok. Jövök, hogy széttörjem bilincseiteket. Minden emberi uralkodó meghalhat, és halálával felszabadulnak a leigázott nemzetek. A Sátán azonban nem hal meg. Örökké él. Ő az uralkodó, aki leigázott titeket, és oda hurcol, ahová akar. A bűn bennetek van. És a bűn a lánc, amellyel a Sátán fogva tart titeket. Én jövök, hogy széttörjem a láncot. Az Atya nevében jövök. Ez az én kívánságom is. Íme, teljesül a meg nem értett ígélet: „kihoztalak titeket Egyiptomból és a rabszolgaságból.”

Most ez lelki értelemben beteljesül. Az Úr, Istenetek kihoz titeket annak a bálványnak a földjéről, amely elcsábította az ősszülőket, kiszabadít titeket a bűn szolgaságából, újból a kegyelembe öltöztet titeket, bebocsát Országába. Igazán mondom nektek, hogy azok, akik hozzám jönnek, hallani fogják a Magasságbeli kedves atyai hangját boldog szívükben: „Én vagyok a te Urad, Istened, és magamhoz vonzalak titeket, szabadok és boldogok lesztek.”

Jöjjetek! Forduljatok az Úrhoz szívetekkel és arcotokkal! A kegyelem órája elérkezett.

Jézus befejezte. Áldást adva halad, megsimogat egy kis öregasszonyt és egy csöpp, fekete, csupa-vidámság kislányt.

– Gyógyíts meg, Mester! Olyan beteg vagyok! – mondja egy fekélyes beteg.

– Előbb a lelkedet. Előbb a lelkedet. Tarts bűnbánatot...

Utána Jézus többeket megkeresztel és meggyógyít. Majd visszatér a házba, ahol a tanítványok köréje gyűlnek. Péter megkérdezi:

– Mi baja volt annak az embernek, akit a ház mögé vezettél?

– Tisztulásra volt szüksége.

– De nem jött vissza, és a keresztséget se kérte.

– Odament, ahová küldtem.

– Hová?

– Kiengesztelésre, Péter.

– Börtönbe?

– Nem. Az egész hátralévő életére szóló vezeklésre.

Van egy kegyetlen fiam...

Mielőtt, Lázár tanyáján, Jézus nekikezd a negyedik parancs magyarázatának, észrevesz egy síró asszonyt. Megkérdezi Pétertől:

- Mi baja van annak az asszonynak?
- Már tegnap is itt volt, és tegnap is sírt. Nem látszik betegnek...
- Béke legyen veled, asszony – mondja Jézus, elhaladva mellette.

Ő halkán válaszol:

- Veled is. – Semmi mást Egy sarokba vonul, és ott sír.

A beszéd után Jézus a konyhába megy, hogy étkezzék. De alighogy hozzáfog, kopogtatnak az ajtón.

András áll föl, mert ő van legközelebb az ajtóhoz. Kimegy az udvarra. Beszél valakivel, utána visszajön:

– Mester, az az asszony kéret, aki sírt. Azt mondja, el kell mennie, és hogy beszélnie kell veled.

- De így hogyan és mikor eszik a Mester? – kiált fel Péter.
- Azt kellett volna mondanod neki, hogy jöjjön később – mondja Fülöp.
- Csend! Majd eszem azután. Ti folytassátok!

Jézus kimegy. Az asszony ott áll, kívül.

– Mester... csak egy szót... Te azt mondtad... Ó, gyere a ház mögé! Olyan kínos elmondanom fájdalmamat!

Jézus szó nélkül eleget tesz a kérésnek. Csak akkor kérdezi meg tőle, amikor már a ház mögött van:

- Mit akarsz tőlem?

– Mester... én már előbb is hallottalak, amikor köztünk beszéltél... azután hallottalak, amikor prédikáltál. Mintha nekem beszéltél volna. Azt mondtad, hogy a Sátán van minden testi vagy erkölcsi betegség mögött... Van egy fiam, aki szívében beteg. Ha hallotta volna, amikor a szülőkről beszéltél! Ő az én fájdalmam oka. Rossz társakkal letért a jó útról, és... pontosan úgy van, ahogyan te mondd... tolvaj lett... Most éppen otthon van, de... kötekedő... követelőző... És mivel fiatal, tönkreteszi magát paráználkodással és dözsléssel. Férfiem el akarja kergetni. Én... én az anyja vagyok... de annyira szenvedek, hogy majd belehalok. Látod, mennyire zihál a keblem? A szívemtől van, amely majd megreped ekkora fájdalomtól. Tegnap óta akarok veled beszélni... Remélek benned, Istenem. De nem mertem szólni egy szót sem. Oly fájó egy anyának ezt mondani: „Van egy kegyetlen fiam”! – Az asszony meggörnyedve, szenvedve, sír Jézus előtt.

- Ne sírj tovább. Fiad kigyógyul bajából.
- Ha hallana téged, igen. De ő nem akar téged hallani. Ó, sohasem gyógyul meg!
- De őhelyette van-e hited neked? Van-e helyette akaratod?
- Még kérdezed? Felső Pereából jövök, hogy érte könyörögjek hozzád...
- Akkor pedig menj! Amikor hazaérsz, fiad eléd jön, bűnbánóan.
- De hogyan?

– Hogyan? Azt hiszed, Isten nem tudja megtenni, amit én kérek? Fiad ott van. Én itt vagyok. Isten azonban mindenütt van. Én így szólok Istenhez: „Atyám, könyörülj meg ezen az anyán!” És Isten beharsogja felszólítását fiad szívébe. Menj, asszony! Egy napon majd falud környékén haladok el, te pedig, fiadra büszkén, vele együtt odajössz hozzám. S amikor majd térdeden fog sírni, és bocsánatot kér tőled, elbeszélve neked titkos küzdelmét, amelyből új lélekkel került ki, és megkérdezi tőled, hogyan történt ez, te mondd neki: „Jézus által születél újjá a jóra.” Beszélj neki rólam! Ha hozzám jöttél, annak a jele, hogy tudsz. Azon légy, hogy ő is megismerjen engem, és gondoljon rám, hogy így veled legyen a felszabadító

erő. Isten veled! Béke az anyának, akiben volt hit, a fiúnak, aki visszatér, az elégedett apának, az újra egyesült családnak! Menj!

(2-549)

A modini rablók

Jézus egy karavánhoz csatlakozva megy a rablók által veszélyeztetett Modin-hegy útjain. Vannak velük pásztorok, nyájukkal, és egy menyegzőre menő gazdag leány, ékszerekkel rakott ládáival, amellyel egyik kísérőjük hangosan elhenceg; és kereskedők.

Éjjelre letáboroznak, és Simon őrt áll, Jézus pedig imádkozik.

Egy nagy juhászcutya morogni kezd. Az egyik nyájőrző pásztor felkapja fejét. A kutya feláll, felborzolja hátán a szőrt, és feszült, védekező és figyelő testtartásba helyezkedik. Szinte remeg, a tompa morgás pedig, amely a belsejében forr, egyre erősödik. Simon is fölemeli fejét, felrázza a szunyókáló Pétert. Az erdőből óvatos susogás hallatszik.

– Menjünk a Mesterhez! Hozzuk magunkkal! – mondják mind a ketten. Közben a nyájőrzője is felébreszti társait. Mindenki fülel, de hangtalanul. Jézus is fölállt, még mielőtt hívták volna, és a két apostol felé megy. Társaik mellett találkoznak össze, s így a pásztorok közelében, akiknek a kutyája az izgalom egyre nyilvánvalóbb jeleit mutatja.

– Hívjátok ide azokat is, akik alszanak! Mindenkit. Mondjátok meg nekik, hogy ne csapjanak zajt, úgy jöjjenek ide, főleg a nők, és a szolgák a ládákkal! Mondjátok meg az összes férfinak, hogy talán útonállók vannak itt. De ne a nőknek. – Az apostolok szétszélednek, engedelmeskedve a Mesternek, aki így szól a pásztorokhoz:

– Rakjátok meg alaposan a tüzet, hogy nagy lánggal égjen! – A pásztorok engedelmeskednek, de mivel nagyon izgatottaknak látszanak, Jézus megnyugtatja őket: – Ne féljete! Egyetlen gyapjúpihét sem vesznek el tőletek.

Odajönnek a kereskedők is, és sopánkodnak:

– Oda a nyereségünk! – és megtoldják egy hosszú sor szitkozódással, a római és júdeai kormányzókat illetve vele, akik nem tisztítják meg a világot a rablóktól.

– Ne féljete! Egy fillér veszteségetek sem lesz – bátorítja őket Jézus.

Odajönnek a síró, megfélemlített nők is, a bátor vőfély, aki hangosan dicsekedett vagyonukkal, most megrémíti őket:

– Itt a halál! Halál a rablók kezétől!

– Ne féljete! Még rátok sem fognak pillantani vigasztalja őket Jézus, és a nőket a kis férfisereg és az ijedt állatok közé vezeti a középre.

A szamarak ordítanak, a kutya vonyít, a birkák bégetnek, a nők zokognak, a férfiak szitkozódnak, vagy a nőknél jobban ájuldoznak az ijedtségtől okozott hangzavarban. Jézus olyan nyugodt, mintha semmi sem történe. Az erdőből hallatszó zizegést sem lehet már hallani, ebben a lármában. Pedig, hogy gonosztevők vannak az erdőben, akik egyre közelednek, azt elárulják a letöredező faágak és a lefelé gördülő kövek.

– Csend legyen! – parancsolja Jézus. S ezt olyan hangon mondja, hogy bekövetkezik a csend. Jézus elhagyja helyét, és az erdő felé megy, a tisztás széléig. És arccal az erdő felé, beszélni kezd:

– A gonosz vágyakozás az arany után az embereket aljas érzelmekre ragadtatja. Az arany miatt jobban leleplezi magát az ember, mint bármi más miatt. Nézzétek, mennyi gonosztságot okoz mindenfelé ez a fém, megbabonázó, haszontalan csillogásával! Azt hiszem a pokol levegőjének is ilyen a színe, annyira pokoli természetű az arany, amióta bűnös az ember. A Teremtő otthagya a földnek a gyomrában, hogy hasznára legyen az embereknek, és díszítésül szolgáljon templomaiban. Ám a Sátán azzal, hogy elbűvölte Éva szeméit, és belemart az ember énjébe, a gonosztság ízét adta az ártatlan fémnek. És az ember attól fogva öl és vétkezik az aranyért. A nő miatta válik kacérrá, és könnyen átadja magát a testiség bűnének. A férfi az arany miatt lesz rabló, bitorló, gyilkos, miatta lesz kegyetlen felebarátjához és önnön lelkéhez, amelyet megfoszt igazi örökségétől, csakhogy múltékony holmit szerezzen

meg magának. Kegyetlen lesz a lélekhez, amelytől elrabolja az örök kincset, hogy azon magának néhány fényes töredéket szerezzen, amelyet halálakor itt kell hagynia.

Ó, ti, akik többé-kevésbé enyhén, többé-kevésbé súlyosan vétkeztek az aranyért, és minél inkább vétkeztek, annál jobban gúnyolódtok azon, amire anyátok és tanítóitok tanítottak titeket, vagyis, hogy az életek folyamán végbevitt cselekedetekért jutalom vagy büntetés jár. Nem gondoltok tehát arra, hogy ezért a bűnért elvesztitek Isten pártfogását, elvesztitek az örök életet, az örömet, és szívetekben lelkiismeret-furdalás és átok lesz, társatokul szegődik a félelem; félelem az emberi büntetésektől, ami pedig semmi ahhoz a félelemhez képest, ami kellene, hogy meglegyen bennetek, de nincs meg, vagyis az isteni büntetéstől való szent félelemhez viszonyítva? Nem gondoltok arra, hogy szörnyű véget érhetek gaztetteitek miatt, ha ezek bűntényekké válnak? És még szörnyűbb véget érhetek – mivel örökké tartó, ha az arany miatt elkövetett gaztetteitek nem is jutottak el ugyan vér kiontásáig, de semmibe vették a felebaráti szeretet és tisztelet törvényét, vagyis megtagadtátok a segítséget az éhezőtől, fukarságból, állást vagy pénzt raboltatok el, kielégíthetetlen haszonlesésből? Nem. Erre nem gondoltok. Azt mondjátok: „Ezek csak mesék. Én az aranyam súlya alatt zúztam össze ezeket a meséket. Így már nem léteznek.” Ezek nem mesék! Ezek igazságok!

Ne mondjátok: „Nos, ha meghalok, mindennek vége.” Nem. Minden akkor kezdődik. A másik élet nem valami szakadék, ahol nincs gondolkodás, nincs emlékezés a múltra, és nincs vágyakozás Istenre. Ti azt hiszitek, hogy az olyan pihenőhely lesz, ahol arra vártok, hogy a Megváltó kiszabadítson titeket. A másik élet boldog várakozást jelent az igazaknak, türelmes várakozást a szenvedőknek, iszonyú várakozást a kárhozottaknak. Az első részére a limbusban, a második részére a tisztítóhelyen, az utolsó számára a pokolban. De míg az első várakozása megszűnik azzal, hogy a Megváltó mögött bevonulnak a mennybe, a második csoport várakozását – azon óra után – megnyugtatóbbá teszi a remény, míg a harmadik csoport számára sötétté teszi az örökre szóló átok irtóztos bizonyossága. Erre gondoljatok ti, akik vétkeztek! A bűnt megbánni sohasem késő. A másvilág számotokra ne a pokol, hanem a vezeklő várakozás – legalább ez – legyen, ha akarjátok! Ne sötétség, hanem derengő fény legyen. Ne kínzó gyötrelmelem, hanem sóvárgás. Ne kétségbeesés, hanem remény.

Menjetek! Ne akarjatok harcolni Istennel! Ő az Erős és a Jóságos. Ne mocskoljátok be hozzátartozóitok nevét! Halljátok-e, hogyan jajdult fel az a forrás? Ez a jajgatás, hasonló ahhoz, amely anyáitok szívét hasogatja, amikor titeket gyilkosoknak tud. Halljátok, hogyan süvölt a szél a völgytorokban. Mintha fenyegetne és átkozna. Ahogyan titeket átkoz apátok, amiért ilyen életet folytattok. Halljátok, hogyan vonyít a lelkiismeret-furdalás szívetekben! Miért akartok szenvedni, amikor derűsen is élhetnétek, kevéssel beérve a földön, és mindent elnyerve az égben? Adjatok nyugalmat lelketeknek! Adjatok békességet az embereknek, akik félnek, akiknek úgy kell tőletek félniük, mint megannyi fenevadtól! Szerezzenek magatoknak nyugalmat, szegény szerencsétlenek! Szemeteket emeljétek az égre, szátóktól vegyétek el a mérgező ételt, tisztítsátok meg kezeteiket, amelyekről testvéri vér csorog, tisztítsátok meg szíveteket!

Én bízom bennetek. Ezért beszélek hozzátok! Mert ha gyűlöl is titeket az egész világ, és fél tőletek, én nem gyűlöllek titeket, és nem félek tőletek. Csak kezemet nyújtom felétek, és ezt mondom: „Keljete fel! Jöjjetek! Térjete vissza, megszelídülve, az emberek közé, emberként az emberek közé!” Annyira nem félek tőletek, hogy azt mondom ezeknek itt: „Térjete újra nyugovóra! Ne legyen bennetek harag szegény testvéreitek iránt! Imádkozzátok értük! Én itt maradok, hogy szerető szemmel tekintsek rájuk, és esküszöm nektek, hogy már semmi se fog történni. Mert a szeretet lefegyverzi az erőszakos embereket, és jóllakatja a mohókat. Legyen áldott a szeretet, a világ igazi ereje! Ismeretlen és nagyhatalmú erő. Erő, amely maga Isten.

Majd mindenkihez fordulva:

– Menjetek, menjetek! Ne féljete! Ott már nincsenek gonosztevők. Csak megrendült emberek, csak síró emberek. Aki sír, az nem cselekszik rosszat. Adja Isten, hogy amilyenek most, olyanok maradjanak. Ez megváltásukat jelentené.

(3-582)

A lélekmentés módja

Mária Magdolna megtérítésével kapcsolatban Jézus ezt mondta, minden bűnbánóra vonatkozóan:

– Január óta, amikor megmutattam neked a leprás Simon házában tartott vacsorát, te és lelki atyád szerettétek volna jobban ismerni magdalai Máriát és hozzá intézett szavaimat. Hét hónappal utána fölfedem előttetek a múltnak e lapjait, hogy örömet okozzak nektek, és szabályt adjak azoknak, akiknek le kell tudniuk hajolni ezekhez a lelki leprásokhoz, és tudniuk kell, hogyan hívhatják ki ezeket a szerencsétleneket – akik bűnük sírboltjában fulladoznak – hogy ki tudjanak jönni abból.

Isten jó. Mindenkihez. Nem emberi mértékkel mér. Nem tesz különbséget bűn és halálos bűn között. A bűn elszomorítja, bármilyen legyen is az. A bűnbánat megörvendezteti; és azonnal kész megbocsátani. A kegyelemmel szemben tanúsított ellenállás azonban kérlelhetetlenül szigorúvá teszi; mert az Igazságosság nem bocsáthat meg a megátalkodottnak; *megátalkodottként hal meg, minden, a megtérése érdekében nyújtott segítség ellenére.*

Azonban a be nem következett megtéréseknél, ha nem is felerészben, de legalább negyven százalékban a sikertelenség fő oka azok hanyagsága, akiknek mások megtérítésén kell fáradozniuk. Egy helytelenül értelmezett és hazug buzgóság, amely alatt igazában önzésük és kevélységük lapul. Ez ösztönzi őket arra, hogy nyugodtan maradjanak biztos helyükön, s ne szálljanak le a sárba azért, hogy onnan kiragadjanak egy szívet. „Én tiszta vagyok, tiszteletre méltó vagyok. Nem megyek oda, ahol rothadás van, ahol véthetnek a nekem tartozó tisztelet ellen.” Aki így beszél, az nem olvasta az Evangéliumot, amelyben látható, hogy az Isten Fia a vámosok és utcalányok megtérítésével is foglalkozott, nemcsak azokkal, akik tisztességes életet éltek, az ősi Törvény szerint. Az ilyen ember nem gondol arra, hogy a gőg tisztátalanná teszi az értelmet, a szeretetlenség pedig a szívet. Megvetnek? Engem előbb vetettek meg, és még inkább, mint téged, pedig én Isten Fia voltam. Bepiszkolod ruhádat? Én saját kezemmel érintettem meg a szennyet, hogy talpra állítsam a bűnöst, és azt mondtam neki: „Járj ezen az új úton!”

Nem emlékeztek rá, mit mondtam első elődeiteknek? „Ha egy városba vagy faluba betértek, érdeklődjétek, ki az, *aki megérdemli, és maradjatok nála.*” Azért, hogy a világ ne zúgolódjék. *A világ könnyen rosszat lát mindenben.* De hozzátettem: „Amikor aztán bementek egy házba, így köszönjétek: 'Békesség e háznak!'. Ha méltó rá a ház, reászáll a béke, ha nem méltó rá, visszaszáll rátok.” Ezzel arra akarlak tanítani titeket, hogy amíg nem vagytok biztosak valakinek megátalkodottsága felől, mindenkivel ugyanúgy bánjatok. Tanításomat még ki is egészítettem, mondván: „Ha pedig valaki nem fogad be titeket, és szavatokra sem hallgat, hagyjátok ott a házat, sőt a várost is, és még a sarutok talpára tapadt port is rázzátok le.”

Az állhatatosan szeretett Jóság olyanná teszi a jókat, mint amilyen a simalapú kristálykocka, amelyről le lehet rázni, vagy fújni a rá rakódott port. A Jókra ugyanígy nem tapad rá a paráznság bűne.

Legyetek igazán jók. Teljesen egyesüljétek az Örök Jósággal, aki a középpontban van. És semmiféle romlottság nem képes beszennyezni titeket, mert csak szándálotok talpáig jut el. A lélek magasan van! Annak lelke, aki jó, teljesen egyesül Istennel. A lélek az égben van. Oda nem jut föl a por és a sár akkor sem, ha haragosan dobják azt az apostol lelkére.

Bántalmazhatják testeteket, azaz sebet ejthetnek rajtatok vagy becsületeteken, üldözhetnek, sértegethetnek titeket, mert a Gonosz gyűlöli a Jót. No és? Engem nem sértegettek? Nem sebeztek meg? De árhattak-e lelkemnek azokkal az ütésekkel, szemérmetlen szavakkal? Meg tudták-e zavarni? Nem. Mint a köpés a tükrön, és mint egy kő,

amelyet egy húsos gyümölcsre dobnak, lecsúszik arról anélkül, hogy bele hatolna, vagy ha belehatol is, nem sérti meg a magházban levő csírákat. Sőt, inkább segíti kisarjadását, mert könnyebb kibújni egy félig megnyitott kéregből, mint egy teljesen zártból. A búzamazg akkor csírázik ki, amikor elhal. Így hoz termést az apostol is. Néha a testi halál által, máskor átvitt értelemben halva meg, mert pusztán csak emberi énje zúzódik össze. Ez pedig nem halál: ez Élet. A lélek diadalmaskodik emberi mivoltának halála fölött.

Amikor magdalai Mária nem tudta mivel kitölteni henyélése óráit, fülébe beledübörgött az Igazság tiszta, de szigorú hangja. Abba a fülbe, amelyet süketté tett annak hazug hódolata, aki érzékeihez szóló dicsőítő énekkel ringatta. Azé az Igazságé, aki nem fél attól, hogy kigúnyolják, és nem értik meg, s szavait úgy ejti ki, hogy közben Istenre néz. (Jézus itt a hegyi-beszéd közben: 50-52. oldalon, Magdalában: MM 10-11, és Kafarnaumban: P 2,77-79 lejátszódó jelenetekre gondol, amelyek Mária Magdolna megtérését készítették elő.) És miként az ünnepi harangok kórusa, úgy olvadt eggyé minden hang a Szóban. Azok a hangok, amelyek az egekben, a levegő szabad kékségében hangzanak fel, szétáradva völgyekben és dombokon, síkságokon és tavakon, hogy emlékeztessenek az Úr dicsőségére és ünnepeire.

Nem emlékeztek a kettős ünnepre, amely békeidőkben oly vidámmá tette az Úrnak szentelt napot? A nagyobb harang zengő harangnyelvével megadta az első kondítást az isteni Törvény nevében. Ezt zúgta: „Isten nevében beszélek, aki Bíró és Király.” De utána a kisebb harangok így hárfáztak: „aki jó, irgalmas és türelmes”, míg végül a legezüstösebb csengésű harang, angyal-hangjával, ezt csilingelte: „akit az ember iránti szeretete arra indít, hogy megbocsásson, és szánalmat érezzen, s ezáltal titeket is arra tanítson, hogy a megbocsátás hasznosabb, mint a haragtartás, az elnézés pedig hasznosabb, mint a kérlelhetetlenség. Ahhoz jöjjetek, aki megbocsát! Higgyetek abban, aki megszán titeket!” Én is, miután emlékeztettem a Törvényre, amelyet a bűnös nő lábbal tiport, a bocsánat reményét ébresztgettem. Mint valami zöld- és kékszinű selymes kötés-szalagot, úgy ráztam meg a fekete színek között, hogy bátorító szavakként jussanak be oda.

A megbocsátás! A bűnös ember égési sebein ez jelenti a harmatot. A harmat nem jégeső, amely nyilaz, üt, visszapattan, és tovább vonul, be nem hatol, mégis elpusztítja a virágot. A harmat oly észrevétlenül száll le, hogy a legérzékenyebb virág se érzi meg, mikor ereszkedik selyem-szirmaira. De utána beissza a hús nedvet és felüdül tőle. A harmat leszáll a gyökerek mellé, a kiégett göröngyre, és az beszívja... Könnyek nedvessége ez, a csillagok sírása, a dajkák sírása ez, akik szomjas gyermekeik fölött sírnak, és ezek a könnyek – maguk is, mint üdítők – beléjük jutnak az édes, tápláló tejjel együtt. Ó, micsoda titkai az elemeknek, amelyek akkor is munkálkodnak, amikor az ember pihen vagy bűnözik!

A bocsánat olyan, mint ez a harmat. Nemcsak tisztaságot hoz magával, hanem éltető nedveket is, amelyeket nem az elemektől, hanem az isteni tűzfészkekből ragad ki. Majd a bocsánat ígérete után, íme, a Bölcsesség szólal meg, amely azt beszéli és mondja meg, mi az, ami szabad vagy nem szabad, és megdorgál, és felráz. Nem keményen. Hanem megmenteni akaró, anyai igyekezettel.

Keménységekben hányszor váltok még áthatolhatatlanabbakká és elutasítóbbakká a fölétek hajló Szeretettel szemben!... Hányszor kicsúfoljátok! Hányszor szöktök meg, mialatt Ő hozzátok beszél!... Hányszor gyűlölitek!... Ha a könyörülő szeretet úgy bánna veletek, mint ti Ővele, jaj lenne lelketeknek! Ezzel szemben, ti is látjátok! Ő a Fáradhatatlan Gyalogló, aki keresésetekre indul. Utolér titeket akkor is, ha koszos odúkba bújtok.

Hogy miért akartam bemenni abba a házba? Hogy miért nem ott műveltem a csodát? *Hogy megtanítsam az apostolokat, miként cselekedjenek, szembeszállva az előítéletekkel és a bírálatokkal, hogy teljesítsenek egy oly magasztos kötelességet, amely mentes a világ hitvány dolgaitól.* (Lásd: MM 10-11)

Hogy miért mondtam Júdásnak azokat a szavakat? Az apostolok nagyon is emberek voltak. Minden keresztény nagyonis ember, a földön élő szentek is azok, bár kisebb

mértékben. Valami emberi a tökéletesekben is továbbél. Az apostolok azonban még nem voltak ilyenek. Gondolataikat átjárta az emberi természet. Én fölfelé emeltem őket. Emberi mivoltuk súlya viszont lefelé húzta őket. Hogy egyre kevésbé csúszzanak vissza, fölfelé vezető útjukra olyan dolgokat kellett tennem, amelyek képesek meggátolni a lefelé csúszást. Ezeket a dolgokat olyan módon kellett elhelyeznem, hogy mellettük megálljanak, elmélkedve és megpihelve, hogy utána följebb tudjanak jutni, túl az előbbi határon. Olyan dolgokat, amelyek tartalma képes meggyőzni őket arról, hogy én Isten vagyok. Ezért volt a lélekbe-látás, ezért a győzelem az elemek fölött, ezért voltak a csodák, ezért volt színeváltozásom, feltámadásom és mindenütt jelenvalóságom.

Ott voltam az emmauszi úton, miközben az utolsó vacsora termében voltam; és az apostolok és a tanítványok által egybevetett jelenlét időpontja volt az egyik olyan érv, amely leginkább megdöbbenetett őket, kiszakítva őket béklyóikból, és rádobva őket Krisztus útjára.

Nem is annyira Júdához intéztem szavaimat – aki olyan tag volt, aki már érlelte magában a halált, hanem inkább a többi tizenegyhez. Hogy Isten voltam, ezt szükséges volt megcsillogtatnom előttük, nem gőgből, hanem mert erre kialakításukhoz szükség volt. Isten és Tanító voltam. Azok a szavak ennek mutatnak engem. Embert meghaladó képességemben fedem fel magamat, és megtanítok egy tökéletességet, hogy ne folytassunk gonosz beszélgetést még bensőnkben sem. Mert Isten lát, és Istennek tiszta bensőt kell látnia, hogy oda betérhessen, és hajlékot készíthessen. (Lásd Jd 3-119. oldalát Júdás önmagában való morgolódásával kapcsolatban.)

Hogy miért nem abban a házban műveltem a csodát? Azért, hogy mindenkinek értésére adjam: *Isten jelenléte tiszta környezetet követel*, magasztos fönsége iránti tiszteletből. Hogy ajakkal kiejtett szavak nélkül, de még mélyebb értelmű szavakkal beszéljek a bűnös nő lelkéhez, és ezt mondjam neki: „Látod, te szerencsétlen? Annyira szennyes vagy, hogy körülötted minden szennyessé válik, annyira szennyessé, hogy Isten itt nem tud működni. Te mocskosabb vagy, mint az a férfi. Mert te Éva vétkét ismételed meg és kínálsz föl a gyümölcsöt az Adámoknak, kísértve őket, és elvonva őket a kötelességtől. Te, a Sátán szolgálója.”

Azt azonban miért nem akarom, hogy a felizgatott anya „sátán”-nak hívja magdalai Máriát? *Mert semmilyen ok sem szentesíti a sértegetést és a gyűlöletet. Hogy velünk legyen Isten, annak első és szükséges feltétele az, hogy ne legyen bennünk harag, és tudjunk megbocsátani. A második szükséges feltétel az, hogy tudjuk beismerni: mi, vagy aki hozzánk tartozik, szintén vétkesek vagyunk. Ne csak mások vétkeit vegyük észre. A harmadik szükséges feltétel, hogy tudjunk hálásak és hűségesek maradni a kapott kegyelem után, az Örökkévaló iránti igazságérzetből. Szerencsétlenek azok, akik a kapott kegyelem ellenére rosszabbak a kutyáknál, és nem emlékeznek többé jótevőjükre, míg az állat emlékezik rá!*

Egy szót sem szóltam Magdolnához. Mint valami szoborra, úgy néztem rá, egy pillanatig, s aztán otthagytam. Visszamentem az „élők”-hez, akiket meg akartam menteni. Őt, aki holt anyag volt, sőt, holtabb, mint egy kifaragott márvány, látszólagos nemtörődőséggel kezeltem. De nem ejtettem ki olyan szót, és nem tettem semmi olyat, aminek céltáblája ne szegény lelke lett volna, amelyet meg akartam téríteni. És az utolsó szó: „Én nem sértegetek. Ne sértegezz! Imádkozz a bűnösökért! Semmi mást ne tégy”, mint egy füzér, amelyet virágokból fonnak, összekapcsolódott az elsővel, amelyet a hegyen mondtam: „A megbocsátás hasznosabb a haragtartásnál, a szájalom pedig a kérlelhetetlenségnél”. És ezek a szavak, a szegény szerencsétlent, bárszonyos, üde, jóságtól illatozó abroncsként fogták körül, megéreztetve vele, mennyire más az Isten iránti szerető szolgaság, mint a Sátán kegyetlen rabszolgasága, mily kellemes a mennyei illat a bűn bűzéhez viszonyítva, és mily pihentető, ha valakit szentül szeretnek, szemben azzal, ha valakit sátáni módon birtokolnak.

Látjátok, akaratóban milyen mértéktartó az Úr. Nem követel villámgyors megtéréseket. Nem kíván lehetetlent egy szívtől. Tud várni. És kevéssel is be tudja érni. És miközben arra

vár, hogy az elveszett Magdolna újra megtalálja az utat, a tébolyult nő az eszét, megelégszik azzal, amit egy feldúlt anya adhat neki.

Nem kérdezek tőle mást, csak ezt: „Meg tudsz bocsátani?” Mennyi más dolgot kérhettem volna tőle, hogy méltóvá tegyem a csodára, ha emberi mértékkel ítélkeztem volna! Én azonban isteni módon mérem fel erőteteket. Már az is nagy dolog volt, hogy az a szegény, felzaklatott anya eljutott a megbocsátáshoz. Abban az órában csak ennyit kérek tőle. Később, miután visszaadtam fiát, ezt mondom neki: „Légy szent, és tedd szentté házadat!” De amíg a gyötrelemtől felkavart állapotban van, nem kérek tőle mást, csak bocsánatot a bűnös nő számára. Nem szabad mindent megkövetelni attól, aki nem sokkal előbb még a sötétség semmijében volt. Az az anya eljutott később a teljes világosságra, és vele a feleség és a gyermekek is. De abban a pillanatban szeméhez, a sírástól megvakított szeméhez, a Világosság első derengését kellett eljuttatnom: a bocsánatot, Isten napjának hajnalhasadását.

A jelenlévők közül csak egy – Júdást nem számítom, az ott egybegyűlt polgárokról beszélek, nem pedig tanítványaimról – csupán egy nem jutott el a Világossághoz. Az ilyen kudarcok hozzátartoznak az apostoli munka diadalaihoz. Mindig akad valaki, akiért az apostol hiába fáradozik. De ezeknek a kudarcoknak nem szabad lefékezniük a lendületet. Az apostol ne kívánja, hogy mindent elérjen. Ellenséges erők dolgoznak ellene. Ezek az erők sokféle nevet viselnek, és, mint polipkarok, újra megragadják a prédát, amelyet ő szakított el tőlük. Az apostol érdeme így is megmarad. Szerencsétlen az az apostol, aki így beszél: „Tudom, hogy ott majd nem tudok téríteni, azért nem is megyek oda.” Igen csekély értékű apostol az ilyen.

Menni kell akkor is, ha ezerből csak egy fog üdvözülni. Apostoli napja ezen egy miatt is ugyanolyan hasznos lesz, mint ha ezer üdvözülne. Ő ugyanis minden tőle telhetőt megtett, és Isten ezt jutalmazza. Arra is gondolni kell, hogy ahol az apostol nem tud téríteni, mivel a megtérítendő embert a Sátán túlságosan is megragadta – és az apostol ereje kisebb, mint a szükséges erő – ott Isten léphet közbe. És akkor? Ki erősebb Istennél?

A másik dolog, amit az apostolnak feltétlenül gyakorolnia kell, a szeretet. A látható szeretet. Nemcsak az embertestvérek szívébe rejtett szeretet. A jó testvéreknek ez is elég. Az apostol azonban Isten munkása, és nem szabad csupán az imádkozásra szorítkoznia. Cselekednie kell! Cselekedjék szeretettel! Nagy szeretettel. A szigorúság megbénítja az apostol munkáját és a lelkek haladását a Világosság felé. Nem szigor, hanem szeretet!

A szeretet az az azbesztruha, amely az embert megtámadhatatlanná teszi a romboló szenvedélyek lángjának hőségével szemben. A szeretet nem más, mint romlásátló kivonatokkal való telítettség, amelyek megakadályozzák, hogy belétek jusson a sátáni és az emberi rothadás. Egy lélek meghódításához tudni kell szeretni. Egy lélek megszerzéséhez el kell őt juttatni oda, hogy tudjon szeretni. Szeretni a Jót, elvetve szegényes, bűnös szereteteit.

Én meg akartam nyerni Mária lelkét. És nem szorítkoztam arra – mint nálad – hogy tanítói katedrámról beszéljek. Leszálltam róla, hogy felkeressem őt a bűn útjain. Követtem őt, és üldöztem szeretetemmel. Édes üldözés! Én, a Tiszaság, bementem oda, ahol a Tisztátalanság lakott.

Nem féltém a botránytól, sem magam, sem a többiek miatt. Én nem botránkozhattam meg, hiszen az Irgalom voltam. Az Irgalom pedig sír ugyan a bűnök felett, de nem botránkozik meg miattuk. Szerencsétlen az a lelkipásztor, aki megbotránkozik, és e spanyolfal mögé ássa be magát, hogy elhagyjon egy lelket! Nem tudjátok, hogy a lélek a testnél is könnyebben újhódik meg, hogy *a könyörület és szeretetteljes szó*, amely ezt mondja: „Növérem, kelj föl, saját érdekedben” gyakran csodát művel? Nem féltém mások megbotránkozásától sem. Isten szemében igazolt volt a tettem. A jó emberek szemében megértésre talált. A rosszakaratú tekintetnek viszont – amelyben gonoszság erjed, és árad ki a romlott belsőből, *nincs értéke*. Az ilyen tekintet Istenben is talál vétket! Csak önmagát látja tökéletesnek. Ezért mit sem törődtem vele.

Egy lélek megmentéséhez ez a három követelmény szükséges:

Feddhetetlennek lenni, hogy beszélhessen, nem tartva attól, hogy elhallgattatják. Egy egész tömeghez beszélni, hogy apostoli szavunk, amelyet a titokzatos bárka köré gyűlt seregekhez intézünk, eljusson, gyűrűző hullámokként, minél messzebbre, egészen az iszapos partig, ahol azok fekszenek, akik a sárban tespednek, és nem törődnek azzal, hogy megismerjék az Igazságot.

Ez az első munka a kemény rög páncéljának feltörésében, és a rög előkészítésében a vetéshez. A legkomolyabb munkát jelenti ez annak is, aki végzi, annak is, aki részesül benne, mert a szónak, mint éles ekevasnak, sebeznie kell, hogy megnyisson. És bizony mondom nektek, hogy a jó apostol szíve felsebesedik, és vérzik fájdalmában, hogy sebet kell ejtenie a megnyitáshoz. De a fájdalom is termékeny. Az apostol vérétől és könnyeitől válik termékennyé a parlagon heverő rög.

A második tulajdonság: *Munkálkodni ott is, ahonnan más – aki kevésbé fogja fel hivatását* – elmenekülne. Megszakadni az erőlködésben, hogy kitépje a konkolyt, a tarackot és a tüskéket, hogy megtisztogassa a fölszántott földet, és így rásüthessen Isten napja, hatalmával és jóságával, de ugyanakkor – a bíró és az orvos módjára – szigorú legyen, de mégis kíméletes, várakozási szünetet tartva, hogy időt adjon a lelkeknek, hogy túljussanak a válságon, elmélkedjenek, és döntsenek.

A harmadik pont: *Amint a lélek, amely a csendben megbánta bűneit, sírva, és visszagondolva botlásaira, félénken oda mer menni – attól félve, hogy elkergetik – az apostolhoz, az apostol szíve legyen nagyobb a tengernél, kedvesebb az anyai szívnél, szerelmesebb a völegény szívével, és teljesen nyissa meg, hogy kifolyják belőle a gyöngédség hulláma.*

Ha bennetek lesz Isten, az az Isten, aki a Könnyörülő Szeretetet, könnyen megtaláljátok a szerető szavakat, amelyeket a lelkeknek mondhattok. Isten beszél majd belőletek és helyettetek, és miként a lépből kicsorgó méz, miként az üvegből kifolyó balzsam, úgy jut majd el a szeretet az égő és megundorodott ajkakhöz, eljut a megsebzett lelkekhez, és számukra enyhületül és orvosságul szolgál. Azon legyetek, hogy a bűnösök megszeressenek titeket, mint a lelkek orvosait. Azon legyetek, hogy megérezzék a mennyei szeretet ízét, és annyira kíváncozzanak utána, hogy többé ne keressenek más ételt. Azon legyetek, hogy kedvessétekben akkora enyhületet találjanak, hogy azt keressék minden sebükre.

Kell, hogy könnyörülő szeretetetek elűzzön minden félelmet, mert, ahogyan a levél mondja, amelyet ma olvastál (János első levele, 4,18): „A szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelem a büntetés.” De az sem tökéletes, aki félelmet ébreszt. Ne azt mondjátok: „Mit tettél?” Ne mondjátok: „Távozz!” Ne mondjátok: „Benned nem lehet meg a vágy a szeretet után”. Hanem ezt mondjátok, az én nevemben mondjátok: „Szeress, és én megbocsátok neked!” Ezt mondjátok: „Jöjj, Jézus kitárt karokkal vár téged!” Ezt mondjátok: „Ízleld meg ezt az angyali Kenyeret és ezt a Szót, és felejtse el a pokoli szurkot és a Sátán gúnyolódásait!” Vegyétek magatokra mások gyarlóságait; saját és mások keresztjével együtt. És amikor hozzám jöttök, vállatokon a sebesült juhokkal, nyugtassátok meg őket, ezeket az eltévedteket, ezt mondva: „Mától fogva minden el van felejtve”. Ezt mondjátok: „Ne félj a szabadítótól! Ő, miattad, éppen temiattad jött le az égből. Én csak híd vagyok, hogy elvigyelek hozzá, aki vár téged, a bűntől való feloldozás patakján túlra, hogy elvezesselek szent legelőre, amelyek itt kezdődnek a földön, de aztán folytatódnak – örök szépséggel, amely táplál és boldogít – a mennyben.”

Íme a magyarázat. Titeket ez kevésbé érint, mer a Jó Pásztorhoz hűséges juhok vagytok. De sokak számára ösztönzés lesz arra, hogy a Jósághoz jöjjenek. Harmat lesz, amely fölegyenesíti az elfonnyadt virágokat.

Zakeus

Simeon megvakul

Jézus visszatérőben van Kafarnaumba. A Genezáreti-tó túlsó partján lévő Gergezában egy asszony sírva kiáltozik a tömegben, kérve, hogy engedjék őt Jézushoz.

– Arria, a pogányból zsidóvá lett nő, akinek férjét egyszer már meggyógyítottad. De... – magyarázzák a Mesternek.

– Emlékszem rá. Engedjétek őt ide!

A nő odaér, Jézus lábaihoz veti magát, és sír.

– Mit akarsz, asszony?

– Rabbi! Rabbi! Könyörülj rajtam! Simeon...

Egy gergezai segíti őt:

– Mester, rosszul használta a visszakapott egészséget. Keményszívűvé vált és harácsolt, úgy, hogy többé már nem is látszott izraelitának. Igazában az asszony sokkal jobb, mint ő, jóllehet pogánynak született. És a férfi durvasága és harácsolása veszekedéseket váltott ki, és gyűlöletre vezetett. És az egyik verekedésben úgy fejbeverték, hogy az orvos szerint szinte biztos, meg fog vakulni.

– És mit tehetek ilyen esetben?

– Te... meggyógyíthatod... Látod, az asszony teljesen kétségbeesett... Sok gyermeke van, és még kicsinyek. A férfi vaksága nyomorúságba döntené a házat... Igaz, hogy helytelen módon szerezte vagyonát... De halála nagy szerencsétlenség lenne, mert egy férj mindig egy férj, és egy atya mindig egy atya, akkor is, ha szeretet és kenyér helyett hűtlenséget és ütéseknek kapnak tőle...

– Egyszer már meggyógyítottam, és azt mondtam neki: „Többé ne vétkezzél!” Ő tovább vétkezett. Nem ígérte talán meg, hogy nem fog többé vétkezni? Nemde megfogadta, hogy többé nem fog uzsorázni és lopni, ha meggyógyítom, hanem visszaadja, amit helytelenül vett el másoktól, ha ismeri a megkárosítottat, ha pedig nem ismeri, a szegényeknek adja?

– Mester, igaz. Én is jelen voltam. De... az ember nem állhatatos ígéreteinek teljesítésében.

– Jól mondtad. És nem csak Simeon ilyen. Sokan vannak, akik, amint Salamon mondja, kettős súlyt és hamis mérleget használnak, és nem csak anyagi értelemben, hanem ítéletükben és eljárásukban és Istennel szemben is. És Salamon mondta azt is: „Csapda könnyelműen kimondani,

hogy megfogadom, és utána megbánni a fogadalmat.” De túl sokan ezt teszik... Asszony, ne sírj! Hanem figyelj ide, és légy igazságos, mert az igazságosság vallását választottad. Mit választanál, ha két lehetőség lenne? Az egyik: meggyógyulna férjed, és folytathatná életét, kigúnyolva Istent és bűnöket halmozva fel lelkében; a másik: megtérne, bocsánatot nyerne, és utána meghalna. Válassz! Azt fogom tenni, amit választasz.

A szegény asszony ugyancsak keményen küzd magával. A természetes szeretet, a rászorulás egy férfira, aki jól vagy rosszul üzérkedik a gyermekek számára, arra ösztönzi őt, hogy az életet kérje. Természetfeletti szeretete férje iránt arra ösztönzi, hogy a bocsánatot és a halált kérje. A nép hallgat, figyelmesen, megindulva, várva a döntést.

Végül a szegény asszony újból a földre vetve magát, megragadja Jézus ruháját, mintha erőt akarna meríteni belőle, és azt nyögi:

– Az örök életet... De segíts engem, Uram... – és összeesik, mintha meghalt volna.

– A jobbik részt választottad. Légy érte áldott! Kevesen vannak Izraelben, akikben ily nagy az istenfélelem és az életszentség. Kelj fel! Menjünk hozzá!

– De igazán elveszed életét, Uram? És én mit fogok tenni? – Az emberi természet feltámad a lélek tüzeiben való elporladás után, mint valami mesebeli főnix, és szenved, emberi módon.

– Ne félj asszony! Én, és mi mindnyájan, a mennyei Atyára bízunk téged minden dologban, és Ő szeretetteljesen fog gondoskodni rólad. Tudsz hinni ebben?

– Igen, Uram...

– Akkor menjünk, és mondjuk el közösen a minden kérést és vigasztalást magában foglaló imát.

És, miközben az Őt követő tömegtől körülvéve rátér az útra, lassan elkezd imádkozni a „Miatyánkot”. Az apostolok csoportja bekapcsolódik imájába, hangjukat a tömeg is jól hallja. A Mester időnként kissé elhallgat, hogy az ünnepélyes csendben jól hallhassák az utolsó kéréseket.

– Meg fogja adni neked az Atya a mindennapi kenyeret. Biztosítalak erről, az Ő nevében – mondja Jézus az asszonynak, és folytatja, nemcsak feléje, hanem mindenki felé fordulva: – És bocsánatot nyerne a bűneitek, ha ti is megbocsátotok annak, aki megbántott és megkárosított titeket. Neki szüksége van a ti bocsánatokra ahhoz, hogy elnyerje Istenét. És mindenkinek szüksége van Isten védelmére ahhoz, hogy ne kövessenek el bűnöket, mint Simeon. Ne felejtsetek el ezt!

Elérkeznek a házhoz, és Jézus belép az asszonnyal, Péterrel, Bertalannal és a Zelótával.

A férfi egy kis ágyon fekszik, arca bekötözve és nedves ruhákkal takarva, nyugtalan és őriöng. De Jézus szava vagy akarata észre téríti, és azt kiáltja:

– Bocsánat! Bocsánat! Nem esek többé vissza a bűnbe! Bocsáss meg, mint egykor tetted! De add vissza egészségemet is, amint egykor tetted! Arria! Arria! Esküszöm neked! Jó leszek! Nem leszek többé erőszakos, csalfa, nem... – az ember kész bármit megígérni, annyira fél a haláltól...

– Miért akarod mindezt? – kérdi Jézus – Azért, hogy engesztelj, vagy, mert félsz Isten ítéletétől?

– Azért, azért! Meghalni most, nem! A pokol!... Loptam, megloptam a szegényt! Hazudtam. Meggöttem a felebarátomat, és szenvedést okoztam családtagjaimnak. Óh!...

– A félelem nem jó. Bűnbánatra van szükség. Igazira. Erősre.

– Halál vagy vakság! Ó, szörnyű büntetés! Nem látni többé! Sötétség! Sötétség! Nem!...

– Ha rossz a szemek sötétsége, nem rettenetes számodra a szívé? És nem félsz a pokol örök, rettenetes sötétségétől? Attól, hogy állandóan meg leszel fosztva Istentől? Az állandó lelkiismeret-furdalástól? A szomorúságtól, hogy megölted magadat, örökre, lelkedben? Ezeket nem szereted? És gyermekeidet nem szereted? És atyádat, anyádat, testvéreidet nem szereted? Nem gondolsz arra, hogy többé nem lesznek veled, ha kárhözottként halsz meg?

– Nem! Nem! Bocsánat! Bocsánat! Vezekelni akarok itt, igen itt... A vakságot is el akarom viselni, Uram... De a poklot ne... Ne átkozzon el engem az Isten! Uram! Uram! Te kiűzöd az ördögöket és megbocsátod a bűnöket. Ne emeld fel kezedet, hogy meggyógyíts, de bocsáss meg, és szabadíts meg az ördögtől, aki rabságában tart... Tedd kezedet szívemre, fejemre... Szabadíts meg engem, Uram...

– Nem vihetek végbe két csodát számodra. Fontold meg! Ha megszabadítalak téged az ördögtől, meghagyom neked a betegséget...

– Nem számít! Légy az Üdvözítőm!

– Legyen, amint akarod! Érts hozzá, hogy hasznodra váljék kegyelmem, amelyet utoljára adok meg neked! Isten veled!

– Nem érintettél meg engem! A kezedet! A kezedet!

Jézus kielégíti őt, kezét fejére és mellére teszi. Mivel a férfi nem láthatja őt a kötésektől, tapogatózva Jézus kezét keresi. És miután megtalálta sír, és nem akarja elengedni, amíg mint egy fáradt gyermek, Jézus kezét folytonosan lázas arcához nyomva álomba nem merül.

Jézus óvatosan kiszabadítja kezét, és zaj nélkül kimegy a szobából, követve az asszonytól és a három apostoltól.

– Isten fizesse meg, Uram! Imádkozz szolgálóért!

– Folytasd növekedésedet az életszentségben, asszony, és Isten mindig veled lesz! –

Megáldja a házat és az asszonyt, és kimegy az utcára.

Ezernyi kérdéssel ostromolják az emberek, de Jézus int nekik, hogy hallgassanak, és kövessék Őt. Visszatér a főútra. Lassan leszáll az éj. Jézus beszáll egy part mellett ringatózó bárkába, és onnan beszél.

– Nem. Nem halt meg, és nem is gyógyult meg, test szerint. Lelke visszaemlékezett bűneire, helyes irányba terelte gondolatait, és bocsánatot nyert. Mert engesztelni kívánt, hogy elnyerje azt.

Ti mindnyájan, segítsétek őt Isten felé vezető útján! Gondoljatok arra, hogy mindnyájan felelősek vagyunk felebarátunk lelke iránt! Jaj annak, aki botrányokat okoz! De jaj annak is, aki kérlelhetetlen viselkedésével megfélemlíti azt, aki épphogy újjászületett a jóra, és letéríti őt, könyörtelenségével arról az útról, amelyen elindult. Mindnyájan egy kissé tanítók lehetnek, jóra tanítva felebarátjukat. Annál inkább megtehetik ezt, minél gyengébb és tudatlanabb felebarátjuk a jó ismeretében. Buzdítalak titeket, hogy legyetek türelmesek, nagylelkűek Simeonnal! Ne gyűlöljétek, ne haragudjatok rá, ne vessétek meg, ne gúnyoljátok! Ne emlékezzetek vissza múltjára, és őt se emlékeztessétek vissza erre! Az ember, aki felkel a megbocsátás, a bűnbánat, az őszinte elhatározás után, rendelkezik akarattal, de még hordozza a terhet is, múltja szenvedélyeinek és szokásainak terhét. Azért érteni kell megsegítéséhez, hogy megszabaduljon attól. És nagyon tapintatosan. Anélkül, hogy célzásokat tennétek múltjára. Az oktalanság és szeretetlenség lenne.

A bűnbánót bűnére emlékeztetni, azonos megalázásával. Elég, hogy felébredt lelkiismerete megteszi ezt. Azzal, hogy valaki múltjára emlékezteti, újra felébreszti a szenvedélyeket, és néha előidézi a legyőzött szenvedélyek visszatérését. A legjobb esetekben is kísértéseket okoz. Ne kísértésétek meg felebarátotokat! Legyetek okosak és szeretetteljesek! Isten megmentett titeket bizonyos bűnöktől? Dicsérjétek Őt! De ne fitogtassátok erényeiteket azért, hogy megszegényítsétek azt, aki nem volt erényes. Értsetek ahhoz, hogy észrevegyétek a bűnbánó kérlelő tekintetét, aki szeretné, hogy elfelejtsétek múltját, vagy ha nem tudjátok elfelejteni, kérlek titeket, hogy legalább ne emlékeztessétek őt rá.

Ne mondjátok: „Leprás volt a lelke”, hogy ezzel igazoljátok magára hagyását. A meggyógyult és megtisztult leprás beteget visszafogadják a nép közé. Ugyanez történjék azzal, aki kigyógyult bűnéből. Ne legyetek olyanok, mint azok, akik tökéleteseknek képzelik magukat, jóllehet nem azok, mert szeretetlenek testvéreik iránt. Sőt, vegyétek körül szeretetetekkel testvéreiteket, akik feltámadtak a kegyelemre, mert a jó társaság meggátolja az újabb bukásokat!

Ne akarjátok felülmúlni Istent, aki nem veti el a bűnbánó bűnöst, hanem megbocsát neki, és visszaveszi társaságába. És akkor is, ha az a bűnös olyan rosszat tett veletek, amelyet többé nem lehet jóvátenni, ne álljatok bosszút rajta most, amikor már nem félelmetesen erőszakos; hanem bocsássatok meg neki, és legyetek iránta nagy részvétellel, mert ő nélkülözte azt a kincset, amelyet minden ember birtokolhat, ha akarja: a jószágot. Szeressétek őt, mert a nektek okozott szenvedéssel egy eszközt adott nektek, amellyel nagyobb jutalmat érdemelhettek ki az égben. Egyesítsétek az ő eszközéhez a tiéteket: a bocsánatot, és még inkább növekedni fog jutalmatok az égben.

És ne vessetek meg senkit, még azt sem, aki más fajhoz tartozik. Látjátok, hogy amikor Isten magához vonz egy lelket, akkor is, ha az, pogány, úgy átalakítja, hogy életszentségével sokakat felülmúl, akik a választott néphez tartoznak.

Én elmegyek. Emlékezzetek vissza mindig erre és egyéb beszédeimre!

Péter, aki már készen állt, ellöki az evezővel a bárkát a parttól, és a másik két bárka követi őt.

– Mester, meggyógyul az az ember, vagy nem? – kérdezi Péter kisvártatva.

– Nem fog meggyógyulni.

– Miért, Uram? Abból, amit hallottam, azt gondoltam, hogy meggyógyul azért, hogy engesztelést nyújthasson – mondja János.

– Nem, János. Újból vétkezne, mert gyenge lélek.

János ismét Jézus térdeire hajtja fejét, és mintegy kedves szemrehányást téve azt mondja:

– De te erőssé tudod tenni őt...

Jézus mosolyog, és olyan hangosan, hogy mindnyájan hallhassák, utolsó leckét ad ezen a napon:

– Igazán mondom nektek, hogy a kegyelem megadásában is számolni kell annak alkalmas voltával. Az élet nem mindig ajándék. A vagyon nem mindig ajándék. A gyermek nem mindig ajándék. Még a kiválasztás sem mindig ajándék. Ajándékká válnak, és azok maradnak ezek akkor, amikor az, aki kapja, jól használja fel azokat, természetfeletti célra, a megszentelődésre. De amikor az egészség, a vagyon, az érzelmek, a küldetés valakinek lelki kárát okozza, akkor jobb lett volna, ha sohasem részesült volna benne. És néha Isten oly nagy ajándékot ad, hogy annál nagyobbat nem adhatna, azáltal, hogy nem adja meg valakinek azt, amit az emberek szeretnének és helyesnek tartanának, mint valami jó dolgot. A családapa vagy a bölcs orvos tudja, mit adjon gyermekeinek vagy betegeinek, hogy ne tegye őket még betegbökké, vagy hogy ne betegedjenek meg. Hasonlóképpen Isten is tudja, mi válik egy lélek javára.

– Akkor ez az ember meg fog halni? Szerencsétlen család!

– Talán boldogabb lenne, ha egy kárhozott lenne benne? És ő boldogabb lenne, ha tovább élve folytatná bűneit? Igazán mondom nektek, hogy a halál ajándék akkor, amikor arra szolgál, hogy meggátolja az újabb bűnöket, és elviszi az embert akkor, amikor kibékült Urával.

(6-1131)

Jákob

Jézus a Meron tó környékén jár, s elmondja a vízelosztókról szóló példabeszédet, amelynek végén buzdítja a gazdagokat a felebaráti szeretet gyakorlására. (P 8,327-332. Jszb 4,193)

Utána odamegy Jézushoz egy szegényes öltözetű, lehorgasztott fejű, sovány ember. Mellét verve mondja, amikor Jézushoz ér:

– Vétkeztem, Uram, és te megbüntettél engem. Megérdemeltem. De legalább bocsáss meg nekem, mielőtt elhagysz minket. Légy irgalmas Jákob, a bűnös iránt!

Ő az, aki durván elutasította Matyit és Marikát, a két árvát, amikor kenyérért koldultak nála: Gy 3,87-91. Neki segítettek az apostolok felszántani és bevetni a földjét, amikor beteg volt, és követelőzött, hogy előbb gyógyítsák meg, akkor majd megtér: Jd 5,194-195.

– Az én bocsánatomat! Hajdan azt akartad, hogy apostolaim meggyógyítsanak. És kétségbeestél, mert egész termésed tönkrement. De ezek vetettek számodra. Talán nincs kenyered?

– Van elég.

– És ez talán nem a megbocsátás jele? – Jézus nagyon szigorú.

– Nem. Inkább szeretnék éhen halni, de lelki békét érezni. Igyekeztem engesztelni, amennyire tudtam... Imádkoztam és sírtam... De csak te tudsz megbocsátani, és megadni a lelki békét. Uram, nem kérek tőled mást, csak bocsánatodat...

Jézus erősen ránéz... Felemeli a férfi lehajtott fejét, miközben kissé lehajol hozzá, és csodálatos szemeivel átfúrja őt. Majd azt mondja:

– Menj! Bocsánatban részesülsz, vagy nem, aszerint, hogy hogyan élsz életed hátralévő részében.

– Ó, Uram! Ne így! Az enyémnél nagyobb bűnöket is megbocsátottál...

– Azokkal nem tettem oly nagy jót, mint veled, és nem vétkeztek az ártatlanok ellen. A szegény mindig szent, de az árva és az özvegy mindenkinél szentebb. Nem ismered a Törvényt?...

Az ember sír. Azonnali bocsánatot remélt.

Jézus ellenáll:

– Kétszer elbuktál, és nem siettél talpra állni... Emlékezzél! Amit te, ember megengedtél magadnak, azt Isten is megengedheti Önmagának. És még mindig nagyon jó az Isten, ha nem tagadja meg tőled teljesen a bocsánatot, csak függővé teszi attól, hogy miként élsz egészen halálodig. Menj!

– Legalább áldj meg engem... Hogy több erőm legyen jónak lenni.

– Már megáldottalak.

– Nem, nem úgy! Engem külön! Szívembe látsz...

Jézus a fejére teszi kezét, és azt mondja:

– Megmondtam. De ennek a kedves érintésnek meg kell győznie arról, hogy ha szigorú vagyok is, de nem gyűlöllek téged. Szeretetem szigorú azért, hogy megmentsen téged. Szerencsétlen barátként bánik veled, nem azért, mert szegény vagy, hanem mert bűnös voltál. Tartsd emlékezetedben, hogy szerettelek, hogy részvételt voltam lelked iránt, és ennek emléke segítsen abban, hogy ezentúl ne szigorú barátodnak találj engem.

– Mikor, Uram? Hol találalak majd meg, hiszen azt mondod, hogy elmész?

– Országomban.

– Melyikben? Hol alapítod meg? Oda fogok menni...

– Az én Országom a te szívedben lesz, ha azt megjobbítod, és utána az égben. Isten veled!"

A főtanácsbeli János

Jézus éppen arimateai József birtokán tartózkodik, amikor megjelenik ott a főtanácsbeli János, aki ha nem is tanítványa Jézusnak, de találkozott vele József házában a Jézus tiszteletére adott lakomán, és nem gyűlöli Jézust.

– Uram, barátod, János van itt... – jelenti be egy szolga János megérkezését a szunyókáló Józsefnek.

– Az én János barátom?! Hogyan lehet itt, hisz nincs még vége a szombatnak?! – József a meglepetéstől, hogy egy főtanácsbeli ember szombaton látogatja meg, hirtelen felébred. De megparancsolja: – Azonnal vezesd be!

A szolga távozik, József pedig várakozás közben, gondolataiba mélyedve sétál szobájában.

– Isten legyen veled, József! – mondja János.

– Veled is, János! De... mivel törvénytartó emberként ismerlek, csodálkozom, hogy napnyugta előtt itt látlak...

– Igaz, megszegtem a szombati törvényt. Tudatosan vétkeztem, és ezért nagy a bűnöm. Ezért megfelelően nagy áldozatot kell majd bemutatnom, hogy bocsánatot nyerjek. De az ok is, ami erre indított, igen jelentős... Jahve, aki igazságos, szájalomra indul majd vétkes szolgája iránt, a bűnre indító fontos ok láttán...

– Valamikor nem így beszéltél. Szerinted a Fölséges Úr csak szigor, hajthatatlanság volt. Te pedig tökéletes voltál, mert kérlelhetetlen Istenként félted Őt.

– Ó! Tökéletes!... József soha nem vallottam be neked titkos vétkeimet... De az igaz, hogy Istent kérlelhetetlennek tartottam, mint sokan Izraelben. Nekünk azt tanították... hogy ilyenek higgyük Őt: a bosszúállás Istenének...

– És továbbra is ilyenek hitted őt, azután is, hogy a Rabbi eljött, hogy megismertesse népével Isten igazi arcát, igazi szívét... Egy atyai arcot, egy atyai szívet...

– Igaz. Igaz. De... még nem hallottam hosszasan beszélni Őt... Viszont... emlékezhetsz rá, hogy házában, a lakomán történt első találkozás óta magatartásom a Rabbi iránt... tiszteletteljes volt, ha nem is szeretetteljes.

– Igaz... De mivel szeretlek, azt szeretném, szerető magatartásra hangolódnál iránta. A tisztelet túl kevés...

– Te szereted Őt, József, nemde?

– Igen. És ezt megmondom neked, bár tudom, hogy a főpapok gyűlölik azokat, akik szeretik a Rabbit. De te nem vagy képes másokat besúgni...

– Nem. Erre nem vagyok képes... és olyan szeretnék lenni, mint te. De sikerülni fog-e valaha is nekem?

– Imádkozni fogok, hogy ez sikerüljön neked. Örök üdvödet jelentené, barátom...

Gondolatokkal terhes csend következik. Majd József megkérdi:

– Mi történt? Említetted, hogy jelentős ok késztetett a szombat megszegésére.

Megkérdezhetem, hogy mi az, anélkül, hogy túl tapintatlan lennék? Gondolom, azért jöttél, hogy segítséget kapj barátodtól... S hogy segíthessek, tudnom kell...

János a homlokához emeli kezét, odanyomja széles, enyhén kopaszodó homlokához, gépiesen végigsimítja alig őszülő haját, sűrű, szögletesre nyírt szakállát. Majd fölemeli fejét, és mereven Józsefre nézve, ezt mondja:

– Igen. Egy jelentős és ugyanakkor kínos ok... és... egy nagy remény...

– Mely?

– József, gondolnád-e, hogy otthonom egy pokol, és hamarosan már nem is lesz otthon, hanem egy tönkretett, szétzilált, lerombolt, elpusztult valami?

– Mit beszélsz?! Képzelsz!

- Nem. Nem képzelődöm... Feleségem el akar hagyni... Csodálkozol?
- Igen... mert... mindig jó asszonynak ismertem, és... és mert a tietek mintaszerű családnak tűnt előttem... Te csupa jóság... ő csupa erény...
János fejét két kezébe fogva ül...
József folytatja:
- Most... ez... ez a döntés... Én... Nézd, nem tudom elhinni, hogy Anna hibázott... vagy hogy te hibáztál... De róla még kevésbé tudom elhinni... hiszen mindig csak otthonának, gyermekeinek élt... Nem!... Benne nem lehet vétek!...
- Biztos vagy ebben? Igazán biztos?
- Ó, szegény barátom! Az én szemem nem Isten szeme. De amennyire meg tudom ítélni, így ítélem meg...
- Nem gondolod, hogy Anna... hűtlen lenne...?
- Anna? De, Barátom! Megártott fejednek a nyári napsütés? Hűtlen, kivel? Hisz ki sem mozdul otthonról, a vidéket jobban kedveli a városnál. Úgy dolgozik, mint egy szolgáló, mindig alázatos, szemérmes, dolgos, nyájas hozzád, a gyermekekhez. A könnyelmű asszony az ilyesmiket nem szereti. Hidd el nekem! Ó, János, de hát mire alapozod gyanúdat? Mióta kínozz ez téged?
- Mindig is.
- Mindig is? De hisz akkor te beteg vagy!...
- Igen. És... József, nekem sok hibám van. De ezeket nem csak neked akarom bevallani. Tegnapelőtt Jézus tanítványai jártak házamnál és néhány szegény ember. Azt mondták, hogy a Rabbi a te házad felé ment. És tegnap... tegnap nagyon viharos nap volt nálunk... annyira, hogy Anna úgy döntött, ahogy elmondtam... Éjszaka, jaj milyen éjszaka! Sokat gondolkoztam... És arra az eredményre jutottam, hogy csak Ő, a tökéletes Rabbi...
- Isteni, János, isteni!
- Ahogy akarod... Hogy csak Ő tud engem meggyógyítani, és helyrehozni... újjáépíteni otthonomat, visszaadni Annámat... gyermekeimet... mindent... – János sír, és könnyek között folytatja: Mert egyedül Ő látja és mondja az igazságot... és neki hinni fogok. József, barátom, engeddd, hogy itt maradjak, és bevárjam Őt...
- A Mester itt van. Napnyugta után utazik el. Megyek, ide hívom hozzád. – Ezzel József kimegy...
- Néhány percnyi várakozás, majd ismét félrehúzódik a függöny, hogy Jézus beléphessen. János feláll, és alázatos köszöntéssel meghajtja magát.
- Békesség neked, János! Miért akarsz beszélni velem?
- Hogy segíts tisztán látnom... hogy megments engem. Nagyon szerencsétlen vagyok. Vétkeztem Isten és saját testem ellen, és ezeken a bűnökön keresztül oly messzire mentem, hogy még a szombat törvényét is megszegtem. Oldozz fel engem, Mester!
- A szombat törvénye! Nagy, szent törvény! És távol álljon tőlem a gondolat, hogy kicsinek és elavultnak tartsam. De miért helyezed az első parancsolat elé? És hogyan? Te feloldozást kérsz, amiért megszegted a szombatot, de nem kérsz feloldozást, amiért vétettél a szeretet ellen, és gyötörtél egy ártatlan asszonyt, és kétségbeesésbe és a bűn küszöbére juttattad hitvesed lelkét? Pedig emiatt jobban kellene gyötrődnöd, mint bármi más miatt! A rágalmozás miatt, amellyel illetted...
- Uram, erről csak Józseffel beszéltem az imént. Senki mással, hidd el! Fájdalmamat annyira titkoltam, hogy jó barátom, József, semmit sem vett észre, és csodálkozott rajta. Az igaz József pedig senki másnak nem mondja el.
- Velem sem beszélt. Csak annyit mondott, hogy engem keresel.
- De akkor honnan tudod?
- Honnan tudom? Úgy, ahogyan Isten ismeri a szívek titkait. Akarod, hogy megmondjam szíved állapotát?

József tapintatosan távozni készül. De maga János tartja vissza e szavakkal:

– Maradj csak! Barátom vagy! Segítségemre lehetsz a Rabbinál, te, aki házasságom vőfélye vagy!

Így József visszamegy a kettőhöz.

– Akarod, hogy megmondjam? Akarod, hogy segítssek önmagad megismerésében? Ó, ne félj! Kezem nem kegyetlen. Értek a sebek feltárásához, és kezelésekor nem okozok vérzést. Tudok megértő és részvételtjes lenni. És tudok ápolni és gyógyítani, ha valaki meg akar gyógyulni. Benned megvan ez az akarat. Annyira, hogy kerestél engem. Ül ide mellém, közém és József közé. Ő földi menyegződ vőfélye volt. Én lelki menyegződ vőfélye szeretnék lenni... Ó, mennyire óhajtom ezt!... Így! És most jól figyelj! És őszintén válaszolj mindenre! Te milyenek tartod Istennek azt a tettet, amellyel megteremtette a férfit és a nőt, hogy egyesüljenek? Jó cselekedetnek, vagy rossznak?

– Jónak, Uram. Mint mindent, amit Isten alkotott.

– Helyesen válaszoltál. Most mondd meg nekem, ha a cselekedet jó volt, milyeneknek kellett lenniük a következményeknek?

– Hasonlóképpen jóknak, Uram. És jók is voltak, annak ellenére, hogy a Sátán közbelépett megzavarásukra, mert Ádám mindig öröme szolgált Évának, Éva pedig Ádámnak. Ez még érzékelhetőbb volt, amikor egyedül és számkivetettek voltak a földön és segítették egymást. Jók voltak testi következményei, vagyis a gyermekek is, akik révén elterjedt az emberiség, és akiken keresztül Isten hatalma és jósága még világosabban ragyogott.

– Miért? Milyen hatalom és jóság?

– Hát... az, ami az emberek javára vált. Ha visszatekintünk... igen... vannak jogos büntetések, de vannak – még bőségesebben – jóságból fakadó tettek... És végtelen jóság volt az Ábrahámmal kötött szerződés, amelyet megújított Jákobbal, és tovább, tovább, egészen... egészen a mai napig. És újra elmondták az igazmondó szájak: a próféták... egészen Jánosig...

– És a Rabbi szája, János – szakítja félbe József.

– Az nem próféta-száj... nem csak tanítói száj... az több.

Jézus alig észrevehetően elmosolyodik a főtanácsbeli ember még óvatos hitvallásán, aki még nem képes eljutni ennek kimondására: „isteni száj”, de már erre gondol.

– Isten tehát jól tette, hogy egybekapcsolta a férfit és a nőt. Ezt mondtad. De hogyan akarta a férfit és a nőt? – kérdi Jézus.

– Egyetlen testnek.

– Jól van. Akkor gyűlölné-e a test önmagát?

– Nem.

– Különválhat-e az egyik testrészt a másiktól?

– Nem. Csak valami fekély, vagy lepra, vagy valami szerencsétlenség választhatja le az egyik tagot a többiről.

– Nagyon helyes. Ezért csak valami fájdalmas vagy gonosz dolog választhatja szét azt, ami – Isten akarata folytán – egyetlen egységet alkot?

– Így van, Mester.

– S akkor te, aki ezekről a dolgokról meg vagy győződve, miért nem szereted testedet, sőt annyira gyűlöled, hogy fekélyt keltesz a két testrészt között, s ettől – megalázottságában – a gyengébb tag leválik, és téged egyedül hagy?

János lehajtott fejjel hallgat, és ruhája rojtjait morzsolja.

– Én megmondom neked az okát. Mert a Sátán, az örök lázító befurakodott közéd és feleséged közé. Sőt: beléd bújt, a feleséged iránti rendellenes szeretetedet keresztül. Ha a szeretet rendellenes, gyűlöletté válik, János. A Sátán a te férfiúi érzékiségedet használta fel, hogy bűnbe juttasson. Mert bűnöd ott kezdődött. Egy rendellenességből, amely aztán egyre újabb és súlyosabb rendellenességeket szült. Feleségedben nemcsak jó házastársadat és

gyermeked anyját láttad, hanem élvezted tárgyát is. És ettől lett olyan a szemed, mint a megvadult bikáé, amely mindent megmászta lát. Azt láttál, amit látni akartál, és amikor feleségedet élvezted tárgyává tetted, úgy gondoltad, hogy mások számára is az. Innen van lázas féltékenységed, alaptalan félelmed, vétkes erőszakoskodásod, ami öbelőle egy megfélemlített, bebörtönzött, meggyötört, megrágalmazott asszonyt csinált. Mit számít, hogy nyilvánosan nem botozod meg, és nem ócsárolod? De gyanúsításod bot! Kétkedéssed rágalmozás! Megrágalmazod őt, mivel képesnek tartod arra, hogy megcsaljon. Mit segít, ha úgy bánasz vele, amint rangod megkívánja! Hiszen otthon rosszabb a helyzete, mint egy rabnőé, állatias kéjvágyad miatt, ami őt határtalanul megalázza. S amit ő mindig némán és engedelmesen tűrt el, annak reményében, hogy meggyőz, megnyugtat, jó emberré tesz, holott csak azt eredményezte, hogy egyre inkább haragossá váltál, úgyhogy végül pokollá tetted otthonodat, amelyben a paráznaság és a féltékenység ördögei bömbölnek. A féltékenység! Hát lehet-e rágalmozóbb valami a féltékenységnél egy feleség számára? És mi árulja el világosabban egy szív válságos állapotát, ha nem a féltékenység? Hidd el, ahová ez befészkel magát, méghozzá ennyire bután és oktalanul, alaptalanul, sértőn, makacsul, ott nincs, nincs se felebaráti, se Isten iránti szeretet. Van viszont önzés. Emiatt, és nem a szombat utolsó szakaszának megszegése miatt kell aggódnod! És, hogy bocsánatot nyerhess, helyre kell hoznod az általad okozott pusztítást...

– De Anna most már el akar hagyni engem... Jöjj, és beszélj le... Szavaiból egyedül te tudod megítélni, valóban ártatlan-e, és...

– János!!! Meg akarsz gyógyulni, de nem akarsz elhinni, amit mondom?

– Igazad van, Uram! Változtasd meg szívemet! Igaz. Nincs alapom a gyanúra. De nagyon szeretem őt... parázna módon, igaz... Jól láttad... És minden elhomályosul előttem...

– Lépj be a Világosságba! Jöjj ki a vad érzékiség perzselő kuszaságából! Eleinte erőfeszítésedbe kerül. De sokkal többbe kerülne egy jó feleség elvesztése és a pokol megszerzése. Ott bűnhődnél szeretetlenséged, rágalmozásod és házasságtörésed bűnéért, meg az ő bűnéért. Mert, emlékeztetlek, aki válásra kényszerít egy asszonyt, az önmagát és őt is a házasságtörés útjára juttatja. Ha ellen tudsz állni egy hónapon át, legalább egy hónapon át ördögödnök, ígérem neked, véget ér lidérces álmod. Megígéred nekem, hogy igyekezni fogsz?

– Ó, Uram! Uram! Szeretném... De tűz ez... Oltsd ki bennem! Hatalmad van hozzá!... – János térdre ereszkedett Jézus előtt, és fejét a padlóra támasztott kezére hajtván sír.

– Én pedig kioltom benned. Körülhatárolom. Megfékezem ezt az ördögöt, és határt szabok neki. Te azonban súlyosan vétkeztél, János, és fölemelkedéseden saját erőddel kell munkálkodnod. Az általam megtérítettek teljes akaratukkal jöttek hozzám, hogy újjá, szabaddá váljanak... Saját erejükkel munkálkodtak már megtérésük elején. Így Máté, így Mária, Lázár testvére, és még mások. Te csak azért jöttél ide, hogy megtudd, bűnös-e ő, és hogy segítsék: el ne veszítsd azt a forrást, amelyből gyönyöröd iszik. Körülhatárolom ördögöd hatalmát nem egy, hanem három hónapra. Ezen idő alatt elmélkedj, és emelkedj föl! Tökéld el, hogy új férji életet kezdesz! Lélekkel bíró férfi életét. És nem olyan, oktalan állathoz illő életet fogsz folytatni, mint eddig. És megerősödvé az imától, az elmélkedéstől és a békétől – amit három hónapon át ajándékozok neked – tudj küzdeni, és tudd

megszerezni magadnak az örök életet, és visszanyerni feleséged és otthonod szeretetét és békéjét. Menj!

– De mit mondjak Annának? Talán már indulásra készen találom... Milyen szavakat, annyi év... sértegetései után, hogy meggyőzzem szeretetemről és arról, hogy nem akarom őt elveszteni? Gyere...

– Nem tehetem. De olyan egyszerű ez... Légy alázatos! Hívd félre, és valld be gyötrődésedet! Közöld vele, hogy hozzám jöttél, mivel bocsánatot akarsz nyerni Istentől. És kérd őt, bocsásson meg neked, mert Isten bocsánatát csak akkor nyered el, ha számodra ő

kéri, és először ő adja meg... Ó, szerencsétlen! Mennyi jót, mennyi békét vesztettél el lázaddal! Mennyi bajt idéz elő az értekek fegyelmetlensége! Szedd össze magadat! És menj nyugodtan! Hát nem érted, hogy őt – mivel jó, és hű hozzád – nálad is inkább kínozza annak gondolata, hogy elhagyjon téged, és csak egy szavadra vár, hogy így szóljon: „Mindent megbocsátok neked”? Rajta, indulj! Most már lement a nap. Tehát hazatéréskor nem követsz el bűnt... S amit elkövettél, amikor Szabadítódhoz jöttél, az alól Szabadítód feloldoz. Menj békében! És többé ne vétkezzél!

– Ó, Mester! Mester!... Nem érdelem meg ezeket a szavakat! Mester... én... Mostantól fogva szeretni akarlak...

– Igen, igen. Menj! Ne késlekedj! És jusson eszedbe ez az óra, abban az órában, amikor majd én leszek a megrágalmazott Ártatlan.

– Mit akarsz mondani ezzel?

– Egyelőre semmi többet. Menj! Isten veled! – És Jézus visszavonul, magára hagyva a két elérzékenyült főtanácsbelit, akik Őt lelkesen, valóban olyan szentnek és bölcsnek tartják, amilyen csak Isten lehet.

(6-760)

Máté

Máténak, másik nevén Lévinek életét a tíz apostolról szóló sorozatban 38 oldalon keresztül ismertettük, azért itt nem ismétljük meg.

Érdeemes azonban megfigyelni, hogy nagylelkű alamizsnálkodás vezette be végleges megtérését, és Jézus először csak közvetve prédikált neki, az ő jelenlétében, de a néphez intézve szavait.

Később pedig sohasem sértődött meg, ha bűnös életére emlékeztették. Egyszer Jézus megkérdezte tőle.

– Mondd meg nekem az igazat: Mi győzött meg jobban téged, az én türelmem-e vagy pedig a farizeusok éles szemrehányásai?

– A te türelmed, annyira, hogy itt vagyok. A farizeusok, megvetésükkel és átkaikkal, csak azt érték el, hogy én is megvettem őket, és ezáltal még rosszabbá lettem, mint amilyen előtte voltam. Amikor valaki bűnös, csak megrögződik bűnében, ha érzi, hogy bűnősként kezelik. De, amikor sértegetés helyett, kedvesen bánnak vele, elképed, és utána sír, és amikor sír, a bűn kérge leválik, és eltűnik. Csupaszon áll a Jóság előtt, és szívből kéri, hogy öltöztesse fel Önmagába.

– Jól mondtad! (Mt 29)

(3-291)

Zakeus

Zakeus megtérését részletesen megtaláljuk E 7,290-297. oldalán. Itt csak bűnbánatának leírását ismételjük meg. Az étkezés után Zakeus Jézussal marad a hűvös teremben. Zakeus kimegy, majd egy súlyos ládával tér vissza. Leteszi az asztalra, Jézus mellé, és azt mondja:

– Mester... beszéltek nekem rólad. Egy ideje. Egy napon te egy hegyen annyi igazságot mondtál, hogy tudósaink nem tudnak többet mondani. Szívemben maradtak... és attól fogva gondolok rád... Aztán azt mondták nekem, hogy jó vagy, és nem utasítod el a bűnösöket. Én bűnös vagyok, Mester. Azt mondták nekem, hogy te meggyógyítod a betegeket. Nekem beteg a szívem, mert csaltam, uzsoráztam, bűnös, rabló és durva vagyok a szegényekkel szemben. De íme, most meggyógyultam, mert beszéltél velem. Te hozzám közelítettél, és az érzékiség és gazdagság ördöge elmenekült. És mátol kezdve a tiéd vagyok, ha nem utasítasz vissza. És hogy megmutassam, hogy benned újjászülettem, íme, megfosztom magamat a gonosz módon szerzett vagyontól, és neked adom vagyonom felét a szegények számára. Másik felét arra fogom használni, hogy visszafizessem, négyszeresen, azt, amit csalárdul vettem el. Tudom, kiket csaltam meg. És utána, amikor mindenki megkapta sajátját, követni foglak téged, Mester, ha megengeded...

– Ezt akarom. Jöjj! Azért jöttem, hogy üdvözítsek, és a Világosságra hívjam az embereket. Ma Világosság és Üdvösség jött szíved házába. Azok, akik ott, a kerítésen túl morgolódnak, mert megváltottalak téged azáltal, hogy leültem lakomádhoz, elfelejtik, hogy Ábrahám fia vagy, mint ők, és én azért jöttem, hogy megmentsem, ami elveszett, és Életet adjak a lelkileg holtaknak. Jöjj, Zakeus! Jobban megértetted szavaimat, mint sokan, akik csak azért követnek, hogy vádolhassanak. Mert ettől fogva velem leszel.

(6-820)

Jézus magyarázatot is fűzött Zakeus megtéréséhez. Ennek néhány részlete:

Zakeus vámos volt és bűnös. De nem rosszindulatú. Olyan volt, mint aki rosszul látja a dolgokat, mert hályogos a szeme. De ha szeme megszabadul ettől a hályogtól, visszatér éleslátása. És ez a beteg kívánja, hogy eltávolítsák szeméről a hályogot. Így volt Zakeus is. Nem volt meggyőződve, se boldog nem volt. Nem győzték meg a farizeusi szokások, amelyek elfoglalták a Törvény helyét. És életmódja nem tette boldoggá.

Ösztönszerűen kereste a Világosságot. Az igazi Világosságot. Meglátott belőle egy fénysugarat abban a beszédtöredékben, és kincsként szívébe zárta. Mivel szerette, a fénysugár mind elevenebbé, erősebbé, parancsolóbbá vált, és elvitte őt oda, hogy világosan látta a Jót és a Rosszat, és helyesen tudott választani, nagylelkűen levágva a rossz minden polipkarját, amely gonosz rabszolgaságba vetette őt előzőleg...

Ezen a reggelen Zakeus akkor is megtért volna, ha én nem tűntem volna fel. Mert egy leprással való beszélgetése már végleg átváltoztatta őt. A vámos asztalánál már nem a csaló és bűnös vámos ült, hanem egy bűnbánó, aki elhatározta, hogy megváltoztatja életét. Ha nem jelentem volna meg Jerikóban, ő akkor is bezárta volna bankját, vette volna pénzét, és elindult volna keresésemre, mert már nem tudott az Igazság vize nélkül létezni, sem a Szeretet kenyere nélkül, sem a Bocsánat csókja nélkül.

Ezt nem látták azok, akik engem szokásosan elítéltek és megfigyeltek azért, hogy mindig megfeddjenek... Sose mentem a bűnösökhöz azért, hogy jóváhagyjam bűneiket. Azért mentem, hogy elvonjam őket a büntől. Gyakran azért, mert már csak külsőleg voltak bűnösök: bűnbánó lelkük már új, élő lélekké vált, s engesztelni akart. És akkor egy bűnös voltam én együtt? Nem! Egy megváltottal, akinek csupán egy vezetőre volt szüksége, hogy felkeljen gyengeségéből, feltámadjon a halálból.

Mily sokra taníthat titeket Zakeus története! A helyes szándék erejére, amely felkelti a vágyat. A helyes vágy arra ösztönöz, hogy mindinkább törekedjete megismerni a Jót, és állandóan keressétek Istent addig, míg eljuttok hozzá, és a helyes bűnbánat bátorságot ad nektek a lemondásra. Zakeusban megvolt a helyes szándék, hogy hallja az igazi tanítás szavát. Miután hallott belőle valamit, helyes vágya még inkább ösztönözte őt, és azért folytonosan kereste ezt a tanítást. Az igazi tanításban rejtőző Isten keresése elszakította őt a pénz, az érzékiség szegényes isteneitől, és hősiessé tette lemondásában.

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és jöjj, kövess engem” – mondtam a gazdag ifjúnak, de ő nem tudta megtenni ezt. De Zakeus, noha jobban megkeményedett a fősvénységben és az érzékiségben, értett hozzá, hogy megtegye. Mert a kevés szóban, amit elmondtak neki, meglátta Istent, akárcsak a vak koldus és az általam meggyógyított leprás.

Egy lélek, aki meglátta Istent, vonzódhat-e még a föld kicsinyes dolgaihoz? Sohasem!

(6-826)

* * *

Amikor, harmadik nyilvános működési évének vége felé, Jézus ismét Jerikóba megy, olyan néptömeg vár rá, hogy csak nagy nehezen tud előre haladni. Zakeus szeretne közelébe kerülni, de sokáig nem sikerül ez neki, pedig Jézus az ő háza felé tart. Végül Zakeus elkiáltja magát

– A házamba kell mennem! Engedjetek átmenni! Nem látjátok, hogy Ő hozzám akar jönni?

Erre a nép versengeni kezd, hogy Jézus inkább valamelyikük házába menjen. Csak Jézus erős hangja vet véget ennek a tülekedésnek:

– Zakeus! Gyere hozzám! Engedjetek átmenni, mert az ő házába akarok betérni!

Végre Zakeus eléri Jézust. Meghajolva köszönti Őt, többre nem képes a tömegtől.

– Béke veled, Zakeus! Jöjj, hogy békecsókot adjak neked! Ugyancsak megérdemelted! – mondja mosolyogva Jézus.

– Ó, igen, Uram. Ugyancsak megérdemeltem. Milyen nehéz eljutni hozzád, Uram – mondja Zakeus, felágaskodva, hogy megcsókolhassa a hozzá lehajló, sokkal magasabb Jézust.

Jézus megcsókolja őt, és utána megmagyarázza:

– Nem ezért a fáradságodért jutalmazlak meg. Hanem a sokak előtt titokban maradt, de általam ismert egyéb fáradozásaidért. Igen, ez igaz. Nehéz engem elérni, de ennek nem a tömeg az egyetlen akadálya, sem a legnagyobb akadálya.

De, emberek, akik engem mintegy diadalmenetben hoztatok ide, a legnehezebb, legtömörebb akadály, amely mindig újra elétek mered, miután leromboltátok vagy felülmúltátok: a saját énetek. Úgy tűnt, hogy nem láttam, pedig mindent láttam. És mindent kiértékeltem. És mit láttam? Láttam egy megtért bűnöst, egyet, aki keményszívű volt, aki szerette a kényelmet, aki kevély, hiú, buja és fősvény volt. És láttam, hogy megfosztja magát saját régi énjétől, még a kisebb dolgokban is, és megváltozott módszere és érzelmi világa, hogy Üdvözítőjéhez siessen, és küzdjön eléréseért, és alázatosan kérve, és türelmesen elviselve a gúnyolódást és a feddést, és testileg is szenvedve a tömeg lökdösése miatt, és szenvedve szívében, amikor látja, hogy mindenki mögé került, és még annyit sem tud elérni, hogy egy pillanatra meglásson engem. És más dolgokat is láttam benne. Olyan dolgokat, amelyeket ti is ismertek, de amelyeket nem akartok számításba venni, jóllehet enyhülésekre szolgáltak.

Azt mondjátok: „És hogyan ismered őt te, aki nem laksz köztünk?” Válaszolok nektek: Úgy, hogy olvasok az emberek szívében. Ismerem az emberek cselekedeteit. Értek ahhoz,

hogy igazságos legyek, és annak arányában jutalmazzam meg őket, hogy mekkora utat tettek meg elérésemért. Számításba veszem, hogy milyen erőfeszítéssel irtották ki a vadont, ami lelküket benőtte. Hogyan tették azt jóvá, kivéve onnan mindent, kivéve azt a fát, amelyre szükség van az élethez. Ezt a fát téve meg énjük királyának, körülvéve, megtisztelésből, az erények növényeivel. Vigyázva, hogy semmiféle csúszómászó tisztátalan állat ne fészkelhessen be közéjük, készen arra, hogy megrontson, bujálkodjon vagy henyéljen. A különböző rossz szenvedélyeket jelképezik ezek. A ti lelketekben csak annak szabad lakást vennie, ami jó és képes az Úr dicséretére, azaz a természetfeletti érzelmeknek. Ezek mind megannyi éneklő madarakként és szelíd bárányokként készek arra, hogy feláldozzák őket Isten szeretetéből az Ő tökéletes dicséretére.

És amint ismertem Zakeus műveit, gondolatait és fáradozását, úgy ismertem sokakat, akik ebben a városban inkább érzi, mint lelki szeretetből fogadtak engem ünnepélyesen. Ha igazán szeretnétek engem, akkor jók lennétek városotok polgára iránt, és nem okoznátok neki szenvedést azzal, hogy múltjára emlékeztetitek. Arra a múltra, amit megsemmisített, és amire Isten nem emlékszik, mert Isten nem vonja vissza bocsánatát, amit a múltbeli bűnökre adott. Ha valaki újból vétkezik, csak az új bűnért ítéli el. Elmélkedjete ma éjjel azon, hogy az irántam tanúsított igazi szeretet nem hangos felkiáltásokban nyilatkozik meg, hanem abban, hogy azt teszi, amit én teszek és tanítok, a kölcsönös felebaráti szeretetben, az alázatosságban és az irgalmasságban. Emlékezzetek arra, hogy testetek sárból van, és a sár mindig vonzódik a mocsár után, és csak a léleknek van ereje ahhoz, hogy a sár fölött tartsa. Azonban csak Isten nem vétkezik soha, az ember bűnös, és vereséget szenvedhet. A jövőben még inkább, mint a múltban, miután újjászületett a kegyelem számára. Tény, hogy a kegyelem által megújul, megfiatalodik, olyan lesz, mint egy most született csecsemő. Segíti azonban az alázatosságban annak emléke, hogy bűnös volt, és erősen elhatározza, hogy életének hátralevő részét teljesen a jócselekedeteknek szenteli, és így teszi jóvá múltját, túlcsoorduló mértékben.

Holnap beszélni fogok hozzátok. Ma estére ez elég. Menjete, figyelmeztetésemre emlékezve, és áldjátok Istent, aki elküldte nektek az Orvost, hogy az kivágja érzékiségtetek, amely a lelki egészség leple alatt rejtőzik, mint valami titkos betegség, amely tönkreteszi az életet a látszólagos egészség színe alatt... Jöjj, Zakeus!...

– Igen, Uram. Nincs többé másom, csak egy öreg szolgám, és én magam nyitok ki kapumat, és azzal megindult szívemet, amelyet annyira meghatott a te végtelen jószágod.

És miután kinyitja a kaput, belép Jézus az apostolokkal, akiket háza felé vezet, a kerten keresztül, amely veteményeskertté változott... A házat is megfosztotta minden felesleges berendezésétől. Zakeus meggyújt egy mécsest, és hívja a szolgát.

– Íme! Itt van a Mester. Velünk alszik és vacsorázik. Elkészítetted, amint mondtam?

– Igen. Kivéve a zöldségeket, amelyeket most teszek bele a forró vízbe, és akkor minden kész.

– Akkor öltözz át, és menj, mondd meg azoknak, hogy Ő itt van, és jöjjenek!

– Megyek, uram. Áldott légy, Mester, akinek köszönhetem, hogy megelégedetten halok meg! – és elmegy.

– Ő atyám szolgája, aki velem maradt. A többit mind elbocsátottam. De ő kedves számomra. Ő sose hallgatott, amikor vétkeztem. Rosszul bántam vele emiatt. Most, utánad, őt szeretem a legjobban... Jöjjetek, barátaim! Ott van a tűz, és pihentessétek fáradt és átfagyott lábaitokat. Te, Mester, az én szobámba... – és elvezeti Őt egy szobába a folyosó végén.

Zakeus illatosított meleg vízzel megmossa Jézus lábát, és utána megcsókolja, majd nyakára teszi, ezt mondva:

– Így! Hogy eltaposd, ami megmaradt a régi Zakeusból! – Feláll. Nézi Jézust, némileg remegő ajkán alázatos mosollyal, kissé könnyezve. Körbe mutat, s azt mondja: – Oly sokat vétkeztem itt. De mindent megváltoztattam. Hogy ne legyen többé jelen annak íze... Az

emlékek... Én gyenge vagyok. Azt akartam, hogy csak megtérésem emléke legyen jelen ezeken a csupasz falakon, ezen a kemény ágyon... A többi... Pénzzé tettem, mert elfogyott a pénzem, és jót akartam tenni. Űlj le, Mester!...

Jézus leül egy székre. Zakeus pedig leül lába elé a padlóra, félig ülve, félig térdelve.

Folytatja:

– Nem tudom, hogy jól tettem-e. Ha teheted, hagyd jóvá, amit tettem. Talán ott kezdtem, ahol végezniem kellett volna. De ők is itt vannak. És csak egy öreg vámos képes arra, hogy ne undorodjék tőlük Izraelben. Nem. Rosszul mondtam. Nem csak egy öreg vámos, hanem te is, sőt te vagy az, aki megtanítottál engem arra, hogy igazán szeressem őket. Azelőtt bűntársaim voltak, de nem szerettem őket. Most megkorholom, de szeretem őket. Te és én. Az egészen Szent, és a megtért bűnös. Te, mivel soha sem vétkeztél, és részesíteni akarod őket örömben, a bűn nélküli Ember örömeiben. És én, mivel annyit vétkeztem, és tudom, milyen édes a megbocsátásból fakadó béke, amelyet a megváltottak, a megújultak éreznek... Ezt akartam számukra. Kerestem őket. Ó, nehéz volt kezdetben! Jóvá akartam tenni őket, és magamat... Milyen nehéz! Vigyázni kellett magamra, mert éreztem, hogy szemmel tartanak engem. Egy semmiség elég lett volna arra, hogy eltávolítsa őket... És aztán... Sokan vétkeztek, mert rákényszerítette őket a szükség, a foglalkozásuk. Eladtam mindent, hogy legyen pénzem eltartani őket addig, míg más, kevésbé gyümölcsöző munkát találtak, ami több fáradságot kívánt, de becsületes volt. És közülük néhány még mindig jön, félig kíváncsiságból, félig pedig azért, mert ember akar lenni, és nemcsak egy állat. És lakást kell adnom nekik, amíg hozzászoknak az új ígához. Sokan körülmetélkedtek. Ez az első lépés az igaz Isten felé. De nem kötelezem őket rá. Kitárom feléjük karomat, hogy átöleljem nyomorúságukat, én, aki nem undorodhatom tőlük. Én is szeretném azt adni mindenkinek, amit te szeretnél adni mindnyájuknak: az örömet, hogy többé ne érezzenek lelkiismeret furdalást, jóllehet, nem lehetünk büntelenek, mint te. Most mondd meg, Uram, ha túl sokat merészeltem.

– Jól működöttél, Zakeus. Többet adsz nekik, mint amennyit remélsz, és amit gondolsz, hogy én akarok adni az embereknek. Nemcsak az örömet, hogy meg vannak bocsátva bűneik, hogy nincsenek lelkiismeret furdalásaik, de azt az örömet is, hogy hamarosan égi országom polgárai lesznek. Nem volt ismeretlen számomra ez a tevékenységed. Követtelek téged, amint előre haladtál a felebaráti szeretet kemény, de dicsőséges útján. Mert ez a legtisztább felebaráti szeretet. Te megértetted az Országról szóló szavaimat. Kevesen értették meg azokat, mert él még bennük a régi felfogás, és a meggyőződés, hogy ők már szentek és tudósok. Te eltávolítottad szívedből a múltat, üres maradtál, és megtehetted, sőt meg akartad tenni, hogy befogadd magadba az új tanítást, a jövő, az örökkévalóság tanítását. Folytasd így, Zakeus, és te, a te Úr Jézusod vámszedője leszel – fejezi be Jézus, mosolyogva, és kezét Zakeus fejére téve.

– Jóváhagyod minden tettemet, Uram? Mindenben?

– Mindenben, Zakeus. Mondtam ezt Nikének is, aki beszélt nekem rólad. Nike megért téged. Ő készen áll mindenkivel gyakorolni az irgalmasságot.

– Nike sokat segített nekem. De most csak minden újhholdkor látom őt... Szerettem volna követni őt. De Jerikó kedvező új munkám számára...

– Nem fog sokáig Jeruzsálemben tartózkodni... Fölöslegesen mentél volna oda. Utána Nike visszatér ide.

– Mi után, Uram?

– Miután Országom ki lesz hirdetve.

– A te Országod... Félek attól a pillanattól. Azok, akik most híveidnek mondják magukat, azok tudnak lenni majd akkor? Mert biztosan megmozdulások lesznek, harcok azok között, akik szeretnek, és akik gyűlölnék téged... Tudod, Uram, hogy ellenségeid lefizetik még a rablókat is, a nép söpredékét, hogy készsége követőket találjanak egy nagy tömeg

alakítására, és így hatással legyenek másokra? Ezt egyik szegény testvéremtől tudtam meg... Ó, a között, aki törvényesen rabol, a között, aki a becsületet rabolja el, és a között, aki egy utast foszt ki, sok különbség van talán? Én is törvényesen raboltam egészen addig, míg te meg nem mentettél engem. De még akkor sem segítettem volna azokat, akik gyűlölnék téged... Ez egy ifjú. Egy rabló. Igen. Egy rabló. Egy este, amikor az Adomin-hegy felé mentem, várva három hozzám hasonlót, akik Efraimből jöttek, alacsony áron vásárolt állatállománnyal, ott találtam őt, lesben feküdve egy völgytorokban. Beszéltem hozzá... Sose volt családom, de azt hiszem, ha lettek volna fiaim, azokkal így beszéltem volna, hogy rávegyem őket életmódjuk megváltoztatására. Elmondta nekem, hogyan és miért vált rablóvá... Ah, hányszor azok az igazán bűnösök, akik látszólag semmi rosszat sem tesznek!... Azt mondtam neki:

– Ne rabolj többet! Ha éhes vagy, mert nincs ennivalód, nekem van számodra is. Találok majd számodra egy becsületes foglalkozást. Minthogy még nem váltál gyilkossá, állj meg, mentsd meg magadat!

És meggyőztem őt. Azt mondtá, azért maradt egyedül, mert a többieket azok, akik gyűlölnék téged, jól lefizették, és most készen állnak arra, hogy lázadást szítsanak, és azt mondják, hogy a te híveid, hogy megbotránkoztassák a népet. A Cedron barlangjaiban rejtőznek, a síroknál, Fázelo felé, az északi üregekben a város mellett, a királyok és a bírák sírjai között, mindenütt... Mit akarnak tenni, Uram?

– Józsué meg tudta állítani a napot, de ők, semmiféle eszközzel sem tudják megállítani Isten akaratának teljességét.

– Van pénzünk, Uram! A Templom gazdag, és számukra nem Istennek szentelt a Templomnak felajánlott arany, ha arra szolgál, hogy diadalukat elősegítse.

– Nincs semmijük. Én vagyok az erős. Az ő épületük össze fog dőlni úgy, mint ahogy az őszi szél elfújja a száraz levelekből egy gyermek által épített kastélyt. Ne félj, Zakeus!... Hívnak minket. Menjünk!

Másnap, késő délelőtt Jézus kijön Zakeus házából. Vele van Zakeus, Péter és Jakab, Alfeus fia.

Mögöttük egy nagyon különböző összetételű, kb. 15 emberből álló csoport. Különböznek egymástól korra, testalkatra, fajra, ruházatra nézve. De mind a fény felé tart, arcukon azonban meglátszik régi életük nyoma. Jerikó lakói megvetéssel néznek rájuk, és sértegető szavakat mormolnak feléjük. Ők alázatosan lehajtják fejüket.

Jézus kétszer is feléjük fordul, hogy megfigyelje őket, és látva, hogy lemaradtak Tőle, azt mondja nekik:

– Jöjjetek elem, és ne féljete! Dacoltatok a világgal, amikor rosszat tettetek. Nem kell félnetek tőle most, hogy elhagytátok a rosszat. Használjátok fel most is azt, amivel legyőztétek azelőtt: a közömbösséget a világ véleményét illetően. Ez az egyetlen fegyver, amivel kifárasztjátok azokat, akik titeket elítélnék, és belefáradnak abba, hogy bármit is tegyenek veletek, és lassan befogad titeket ennek a nyomorúságos világnak nagy, névtelen tömege, amit valójában, túl sokra értékelnek.

Közben a többi apostol, a tanítványokkal együtt, összegyűjtötte a betegeket és a Jézus beszédét meghallgatni vágyó embereket.

Jézus először meggyógyítja a betegeket, utána pedig, egy ház legfelső lépcsőjén állva beszélni kezd a tömegnek.

– Hallgassátok meg, Jerikó polgárai, az Úr példabeszédét, és utána mindenki elmélkedjék róla szívében, és vonja le belőle a tanulságot, hogy táplálja vele lelkét. (A példabeszéd teljes szövegét, és a következőét a farizeusról és a vámosról, amit együtt mondott el Jézus, lásd P 10,392-399. oldalán) Néhány részletük:

– Egy ember elkezd vétkezni, és a családtagok, polgártársak látják. Miért nem igyekeznek akkor szeretettel elszakítani őt a bűntől? Egy anya, apa, jegyes, nővér még megteszi ezt. A

testvérek már nehezebben teszik, és az apa vagy anya testvéreinek gyermekei egyáltalán nem gondolnak erre. A polgártársak sem tudnak mást tenni, mint csak elítélni, megvetni, szemtelenkedni, megbotránkozni, eltúlozni a bűnös bűneit, ujjal mutatni rá... De nagyon ritka, hogy valaki szólna nekik. S még ritkább, hogy valaki szeretettel és részvétellel tenné meg ezt, de erőteljesen, türelemmel és természetfeletti szeretettel igyekezne megfékezni és eltávolítani őket a büntől.

Miért? Talán nem súlyosabb, igazán súlyos és halálos a lélek betegsége? Nem fosztja ez meg őt és pedig mindörökre, Isten Országától? Isten és felebarátunk iránti szeretetünknek elsősorban nem éppen abban kellene megnyilvánulnia, hogy fáradozunk egy bűnös meggyógyításán, lelkének javán és Isten dicsőségén?

És, amikor egy bűnös megtér, miért ítéletek el még mindig makacsul? Szinte szomorkodtok, hogy ő lelkileg ismét egészséges?...

És miért látjátok továbbra is szennyesnek, megvetésre méltónak, elkülönítendőnek azt, akit Isten és saját jóakarata megtisztított, csodálatossá tett, méltóvá testvérei nagyrabecsülésére és csodálatára?

És ha egy bűnös, akin azelőtt megbotránkoztatok, most épületekre szolgál, ne vessétek meg, hanem kövessétek őt... Kövessétek és segítsétek őt! Amikor így tesztek, megdicsőítitek az Urat. Megmutatjátok, hogy megértettétek Igéjét... Akkor az Örökkévaló igazán jóságosan néz le rátok, és meghallgat titeket.

Részlet a vámos imájából:

– Ó, Uram, szeretnék éjjel-nappal tisztelni téged, de oly sok órán keresztül munkám rabszolgája vagyok! Keményen dolgozom, ami megaláz engem, mert fájdalmat okoz legboldogtalanabb felebarátaimnak. De engedelmeskednem kell feljebbvalóimnak, mert ez az én kenyerem. Segítség, Istenem, hogy mérsékelni tudjam előljáróim iránti kötelességemet szegény testvéreim iránti szeretetemmel, hogy munkám ne váljék kárhozatomra! Minden munka szent, ha szeretettel végzik. Tartsd meg mindig szeretetedet szívemben, hogy én, bár nyomorúságos vagyok, tudjak részvétellel lenni alattvalóim iránt, amint te is részvétellel vagy irántam, nagy bűnös iránt...

Ez a példabeszéd... Bizony, bizony mondom nektek, hogy a vámos megigazultan ment ki a Templomból, és Isten áldása kísérte el otthonába, és vele maradt. Mert ő alázatos volt és irgalmas, és cselekedetei még szentebbek voltak, mint szavai.

(7-1665)

A rablóktól jövök

Jézus, életének utolsó hónapjaiban a szamariai Efraimban húzódott meg ellenségei elől, akik kiadták a rendeletet az összes zsinagógának, hogy aki megtudja Jézus tartózkodási helyét, köteles bejelenteni, különben kiközösítik.

Egy reggel Jézus korán kiment az erdőbe, azt gondolták imádkozni, és csak késő este tért vissza, karján két kisgyermekkel, a harmadik pedig ruháját fogva ment mellette.

Elmondta, hogy a három gyermeket rablóktól kérte el, akik elrabolták az atyjuk által őrzött nyáját, egy pásztorfiúval együtt. A pásztor meg akarták ölni, de valami okból még megérkezésük előtt meghalt, s a rablók csak a négy sírdogáló gyermeket találták mellette. Három közülük a pásztoré volt, aki miután az anyjuk meghalt, magával vitte őket. Az idősebb negyedik is árva volt.

A rablók éppen azon tanakodtak, hogy megölik a tízéves pásztorbojtárt, aki tanúskodhatott volna ellenük, de megtartják a három kisgyermeket.

Jézus tudta, hogy a rablók a környéken tanyáznak, és azért ment hozzájuk, hogy megtérítse őket. Egyelőre azonban megelégedett azzal, hogy rávette őket, adják neki a három kicsit, a tízévest pedig küldjék el a kicsik rokonaihoz Szihembe, s mondja meg nekik, hogy Efraimban átvehetik tőle a három árvát.

A történetet részletesen megtaláljuk Gy 5,178-195. oldalán Itt csak néhány részletet ismételünk meg a rablók és a szívtelen rokonok megtérésével kapcsolatban.

Több hét múlva megérkeznek a rokonok, és azt mondják Jézusnak:

– Nem tudjuk, tudod-e, hogy a gyermek anyjának vagyunk testvérei. Nagyon haragudtunk rá, mert ostoba módon, tanácsunk ellenére belement ebbe a szerencsétlen házasságba. Atyánk gyenge volt egyetlen leányával szemben, úgyhogy rá is megharagudtunk, és sok éven keresztül nem beszéltünk vele, és távol maradtunk tőle. Utána, tudva, hogy Isten keze ránehezedett az asszonyra, és nyomorúság volt házában, amely a tisztátalan egység miatt nem élvezte Isten oltalmát, visszavettük házukba öreg apánkat, akinek egyetlen fájdalma ezután csak az a nyomorúság volt, amelyben az asszony szenvedett. És utána az asszony meghalt. Tudtuk. Te nemrég jártál köztünk, és rólad beszéltek az emberek... És mi, legyőzve méltatlankodásunkat, felajánlottuk férjének, hogy magunkhoz vesszük a gyermekeket. Félig a mi vérünkől származtak. Apjuk azonban azt mondta, hogy inkább a legrosszabb halált választja, mintsem, hogy a mi kenyerünkön éljen. Sem a gyermekeket nem engedte át, sem nővérünk holttestét, hogy saját szertartásunk szerint temessük el! Akkor megesküdtünk, hogy gyűlölni fogjuk őt és gyermekeit. És a gyűlölet átokként sújtotta őt annyira, hogy a szabad emberből szolga lett, és a szolgából... halott, mint egy sakál, egy büdös barlangban. Sokáig semmit sem tudtunk róluk, mert minden kapcsolat megszakadt közöttünk. És azért nagyon féltünk, amikor vagy nyolc nappal ezelőtt, szérűskertünkben megláttuk a rablókat. És utána, amikor megtudtuk, miért jöttek, lelkiismeret-furdalás mardosott minket, és sietve jó árat ajánlottunk nekik, hogy megnyerjük barátságukat. Csodálkozva hallottuk, hogy ők már meg voltak fizetve, és többet nem akartak.

A Kerióti gúnyos nevetésével és felkiáltásával hirtelenül megtöri a csöndet:

– Az ő megtérésük! Teljes! Igazán!

Jézus szigorúan ránéz, a többiek pedig csodálkozva, és aki előzőleg beszélt, folytatja:

– Mi többet lehetett volna kívánni tőlük? Nemde már az is sok, hogy eljöttek, a pásztorfiú által vezetve, dacolva a veszélyekkel anélkül, hogy fizetséget kérnének. A nyomorúságos étellel szükségszerűen velejár a nyomorúságos cselekvésmód. Nem volt nagy zsákmányuk attól az ostobától, a kóbor halottól! Nem nagy! Épp elég ahhoz, hogy tíz napig ne kelljen másokat kirabolniuk. És becsületességük annyira csodálatba ejtett minket, hogy megkérdeztük, ki beszélt velük, s vette rá őket erre az irgalmasságra. Így tudtuk meg, hogy

egy rabbi beszélt velük... Egy rabbi! Csak te lehattél! Mert nincs egész Izraelben még egy rabbi, aki meg tudta volna tenni, amit te tettél...

Rögtön elmentünk Szichembe, kora reggel, hogy tanácsot kérjünk ezektől, mert még nem határoztuk el, hogy elfogadjuk-e a gyermekeket. De ezek azt mondták: „Mit? Azt akarjátok, hogy a názáreti Rabbi hiába szerette legyen a gyermekeket? Mert biztosan Ő az, ne kételkedjetek benne! Menjünk mindnyájan hozzá, mert nagyon jó Szamaria gyermekeihez!” És, amint elrendeztük dolgainkat, eljöttünk. Hol vannak a gyermekek?

– A hegyi pataknál. Júdás, menj, mondd nekik, hogy jöjjenek!

Júdás elmegy.

– Mester, ez kemény találkozás számunkra. Ők emlékeznek mindenre a mi szomorúságunkat illetően, és még bizonytalanok vagyunk, hogy elfogadjuk-e őket. Legvadabb ellenségünk gyermekei, még ilyen vad ellenségünk nem volt a világon...

– Isten gyermekei. Ártatlanok. A halál megsemmisíti a múltat, és kiengesztelésével elnyeri a bocsánatot, még Istentől is. Szigorúbbak akartok lenni Istennél? És kegyetlenebbek a rablóknál? És megátalkodottabbak náluk? A rablók meg akarták ölni a pásztorfiút, és meg akarták tartani a gyermekeket. Azt óvatos önvédelemből, ezt a gyengék iránti emberi irgalmasságból. A Rabbi beszélt velük, és ők nem ölték meg, és még abba is beleegyeztek, hogy a kis pásztorfiú elvezesse őket hozzátok. Kudarcot kell vallanom a becsületesek szívénel, miután legyőztem a bűnözőkét?...

– Mi... négyen vagyunk testvérek, és harminchét gyermek van házainkban...

– És ahol harminchét veréb eleséget talál, mert az égi Atya megtaláltatja velük a magokat, ott nem találna negyven? Talán az Atya hatalma nem tudna gondoskodni eledelről még három, sőt négy gyermeke számára? Korlátozott talán ez az isteni Gondviselés? Nem lenne hajlandó a Végtelen termékenyebbé tenni magjaitokat, fáitokat, állataitokat, hogy mindig legyen elég kenyér, olaj, bor, gyapjú és hús a ti gyermekeiteknek és még négy szegény gyermeknek, akik egyedül maradtak?

– Hárman vannak, Mester!

– Négyen vannak. A pásztorfiú is árva. Ha itt megjelenne nektek Isten, mernétek azt állítani neki, hogy annyira ki van mérve kenyeretek, hogy nem tudjátok eloltani egy árva éhségét? Mózes öt könyve megparancsolja a könyörületet az árva iránt...

– Nem állíthatnánk ezt, Uram. Igaz. Nem leszünk alávalóbbak a rablóknál. Adunk kenyeret, ruhát és szállást a pásztorfiúnak is. Irántad való szeretetből.

Dizmasz, a jobb lator

Jézus utolsó győzelme, halála előtt, a jobb lator megtérése volt. Amikor levetkőzött és a keresztre kötözték, ugyanolyan hitványul viselkedett, mint a Jézus baloldalán felfeszített lator.

Máté szerint (27,44) a kezdetben mindkét lator ugyanúgy gyalázta Jézust, mint a zsidók tették. Ugyanezt mondja Márk is: 15,32. Csak Lukács említi a jobb lator szavait: 23,39.43. Valtorta Mária ezt részletesebben írta le:

A bal lator, mintha magába sűrítette volna mindazt a káromlást, amit hallott, megismétli mindet, és ezzel fejezi be:

– Mentsd meg magadat, és ments meg minket, ha azt akarod, hogy valaki higgyen benned! A Krisztus vagy? Egy bolond vagy! A világ a ravaszoké, és Isten nem létezik! Én itt vagyok. Ez igaz, és nekem minden szabad. Isten?... Ostobaság! Arra szolgál, hogy minket megnyugtasson. Éljen a mi énünk! Egyedül az a király és az isten!

A másik lator, aki a jobb oldalon van, s akinek szinte lábánál áll Mária, akire többet néz, mint Krisztusra, egy idő óta könnyezik, s azt mormolja: „Az Anya”. Rászól társára:

– Hallgass! Nem félsz Istentől, még most sem, amikor ezt a fájdalmat szenveded? Miért sértegeted azt, aki jó? Az ő gyötrelme még nagyobb, mint a mienk! És semmi rosszat sem tett!

De a bal lator csak folytatja gyalázkodását.

Egy idő múlva a másik, aki most mind nagyobb részvételt néz az Anyára, és sír, keményen megfeddi őt, mivel az még mindig visszhangozza a zsidóktól hallott sértegetéseket, sőt még Máriát is sértegeti:

– Hallgass! Emlékezz rá, hogy te is egy asszonytól születél! És gondoldj arra, hogy a mieink sírtak gyermekeik miatt! Szégyenükben sírtak... mert mi bűnözők voltunk. A mi anyáink meghaltak... Szeretném, ha bocsánatot kérhetnék tőle... De megtehetem? Szent asszony volt... Megölte őt a fájdalom miattam. Én bűnös vagyok... Ki bocsát meg nekem? Anya, haldokló Fiaid nevében, könyörögj érettem!

Az Anya felemeli egy pillanatra szenvedő arcát, és nézi ezt a szerencsétlent, aki közeledik a bűnbánathoz, az anyjára való emlékezés és az Anya szemlélete által. Galambtekintetével mintha simogatná őt.

Dizmász még erőteljesebben sír. Ez még inkább kiváltja a tömegeből és társából a megvetést. A tömeg kiáltozik:

– Brávó! Az anya megfogta ezt. Így két bűnöző fia van!

A másik megtoldja:

– Azért szeret téged, mert kissé hasonlítasz szeretettjére.

Jézus most szólal meg először:

– Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!

Ez az ima legyőzi Dizmász minden félelmét. Most rá mer nézni Krisztusra, és azt mondja:

– Uram, emlékezzél meg rólam, amikor Országodban leszel! Én igazságosan szenvedek itt. De légy irgalmas irántam, add meg nekem a békét a másik életben! Egyszer hallottalak beszélni, de ostoba módon megvettem szavaidat. Most bánom. És előtted bánom bűneimet, Magasságbelinek Fia! Hiszem, hogy te az Istentől jöttél. Hiszek hatalmadban. Hiszek irgalmasságodban. Krisztus, bocsáss meg nekem, a te Anyád és Legszentebb Atyád nevében!

Jézus feléje fordul, és nagy részvételt nézi. Nagyon szép mosoly jelenik meg meggyötört száján. Azt mondja:

– Mondom neked: még ma velem leszel a Paradicsomban!

A bűnbánó lator megnyugszik, és mivel már nem tudja kívülről a gyermekkorban tanult imákat, mintegy fohászimaként ismétli:

– Názáreti Jézus, a zsidók Királya, könyörülj rajtam! Názáreti Jézus, a zsidók Királya, remélek benned! Názáreti Jézus, a zsidók Királya, hiszem istenségedet!

A másik folytatja káromlásait...

Jézus halála után, a két lator, kimerülve a félelemtől, nem beszél többé.

Amikor a hóhérok odamennek hozzájuk, hogy összetörjék lábukat, Dizmász nem tiltakozik, és mikor utána mellkasára is rácsapnak a bunkóval, utolsó hörgésével még félig ki tudja ejteni Jézus nevét. A másik lator rettenetesen átkozódik, és gyászosan hörög.

(10-350)

Példabeszédek a bűnbánatról

Mindazokat a példabeszédeket, amelyeket az evangéliumokban megtalálhatunk, megtaláljuk, még bővebben és szebben, Valtorta Mária feljegyzéseiben. De ezeken kívül még kétszerannyi (kb. 180) példabeszéd van a nagy Jézus életrajzban, mint a Szentírásban. Ezek teljes szövegét megtalálhatjuk a Példabeszédek sorozatban, itt csak a szorosán véve a bűnbánatra vonatkozó részeit ismételjük meg.

Jézus célja ezekkel a példabeszédekkel az Isten irgalmába és szeretetébe vetett hit felébresztése és megerősítése volt.

Mária Magdolnával kapcsolatban már említettük a csillagokról szóló példabeszédet (P 1,26-27) és az eltévedt bárányról szólót (P 2,77-79). Vele kapcsolatban mondta el Jézus példabeszédeit a halakról és a gyöngyökről. (P 2,82-86) Rá, és endori Jánosra egyaránt vonatkozik a szent tüzről szóló példabeszéd, azt azonban Jézus azután mondta el, miután Mária Magdolnát. aludni küldte. (P 3,101-106) A tiszta vízről, a tétlenségről és az elveszett pénzről szólót (P 2,82-88) valamint a gyémántokról szólót is Mária Magdolnával kapcsolatban mondta.

Endori Jánost nyugtatta meg Jézus a tékozló fiúról szóló példabeszéddel (P 2,57-61). Vele is kapcsolatban van a már említett szent tüzről szóló példabeszéd (P 3,101-106)

Aglae – a fátyolos nő – megtéréssel kapcsolatban mondta Jézus a kovásról szóló példabeszédet (P 1,17-18).

Ezekből és egyéb, a bűnbánattal kapcsolatos példabeszédekből idézünk most néhány részletet.

Csillagok

Jézus Lázár betániai kertjében beszélget Simonnal. Lázár szeretné, ha Jézus azonnal megtérítené Mária Magdolnát. Jézus megmagyarázza eljárását Simonnak:

– Nem akarom kierőszakolni a szívek feltámadását... Megadom az első hívást és az első segítséget... Ha a lélek ki akar jönni (sírjából), kijön... Igazán mondom neked, semmi sem lesz nagyobb a feltámadt léleknél... Ezek legnagyobb győzelmeim!

Nézd az eget, Simon! Látsz rajta kisebb nagyobb csillagokat, és különböző nagyságú bolygókat. Mindegyiket Isten hozta létre, s tőle származik ragyogásuk. Ő teremtette a napot, amely megvilágítja őket. De nem mindnyájan egyformán fényesek és nagyok. Az én egemen is így lesz. Minden megváltott tőlem kapja életét, és az én fényemtől kapja ragyogását. De nem mindnyájan lesznek egyformán fényesek és nagyok. Némelyikük csak csillagporhoz hasonlít, és ezek száma nagyon nagy lesz. Ezek azok, akik csak az elengedhetetlenül legkevesebbet kívánták megtenni, hogy el ne kárhozzanak, és csak Isten végtelen irgalmasságából, hosszú tisztító tűz után jönnek az égbe. Mások jobban ragyognak, és nagyobbak: ezek az igazak, akik egyesítették akaratukat Krisztus akaratával, és hogy el ne kárhozzanak, engedelmeskedtek szavaimnak. Utána lesznek bolygók: a jóakaratók, akik pompásan ragyognak! Úgy, mint a tiszta gyémánt, vagy a különböző színű drágakövek: rubin-pirosak, ametiszt-lilák, topáz-sárgák, gyöngy-fehérek: akik egészen a halálig szerettek, a szeretetből bűnbánók, a szeretetből tevékenykedők, a szeretetből tiszták.

És ezek között a bolygók között lesznek egyesek, és ezek képezik megváltói dicsőségemet, akik vakító fényességgel tündökölnék a rubin, ametiszt, topáz vagy gyöngy színében, mert teljesen elteltek szeretettel. Hősiesen eljutottak oda, hogy megbocsátottak maguknak azért, mert nem tudtak előbb szeretni, megbánták bűneiket, és teljesen kiengesztelték azokat... fáradhatatlanul megtették azt a keveset, ami rajtuk állt, hogy jóvátegyék a bűnökben elvesztett éveket, hősiesen tiszták voltak, hogy megfeledkezzenek

mindarról, ami nem a lélekkel kapcsolatos, hanem érzéki. Ezek vonják magukra, sokféle ragyogással, a hívők szemét, a tisztákét, a bűnbánókét, a vértanúkét, a hősökét, az aszkétákét, és mindezekben a csoportokban az ő ragyogásuk beszélni, válaszolni, hívni, biztosítani fog...

– Elmondhatom mindezt Lázárnak és Mártának? Nekem úgy tűnik, ígéret rejlik e szavakban...

– El kell mondanod nekik. A barát szavai megnyihítik sebeiket, és nem pirulnak szégyenükben előttem... (P 1,26-27)

(2-648)

Az eltévedt bárány

Jézus egy holdfényes nyári estén beszél a tömeghez egy patak partján. Mária Magdolna, erősen elfátyolozva, kissé távolabb állva, titokban hallgatja.

Jézus leírja, hogyan kóborolt el legkedvesebb báránya, miként keresi azt a jó pásztor:

És ismét találkozik vele, más lakásában, amelybe tolvajként behatolt, bűnös módon, s annyira érzi bűnösségét, hogy nem is mer többé a pásztorra nézni... A pásztor azonban fáradhatatlanul megy tovább és keresi, keresi, követi, ösztönzi. Sírva látja az elveszett nyomait: egy gyapjú foszlányt, lelkének foszlányait, vérnyomokat, különféle bűncselekmények nyomait, szennyet: érzékiségének bizonyítékait, megy, és végül eléri.

Ah! Megtaláltalak, kedvesem! Elértelek! Mily nagy utat jártam be érted, hogy visszavigyelek az akolba! Ne hajtsd le, reményt veszítve, fejedet! Bűnödöt eltemettem szívemben. Rajtam kívül, aki szeretlek téged, senki se fogja azt megismerni. Megvédelek mások bírálata ellen. Jöjj! Megsebesültél? Ó! Mutasd meg sebeidet! Ismerem azokat. De azt akarom, hogy te mutasd meg nekem azzal a bizalommal, amellyel viseltetél irántam, amikor még tiszta voltál, és rám néztél, pásztorodra és Istenedre, ártatlan szemekkel. Íme, itt vannak! Milyen mélyek! Ki sebzett meg téged ennyire, szíved mélyén? Tudom, a kísértő tette... Nézd, mennyi seb! Mennyi megtépázott gyapjú, mennyi vér, mennyi tüskebokor!

Ó, szegény, kiábrándult kis lélek! De mondd nekem: ha megbocsátok neked, ismét szeretni fogsz? De mondd nekem: ha kitárom feléd karomat, ide futsz? De mondd nekem: szomjazod a jó szeretetnek? Akkor jöjj, és szüless újjá! Térj vissza a szent legelőkre! Sírj! Sírásod lemossa bűnöd nyomait, és én, hogy tápláljalak, mert elemésztett a benned égő betegség, megnyitom keblemet, megnyitom ereimet, és azt mondom neked: „Táplálkozz, de élj!”

Jöjj, karomba veszek! Menjünk minél gyorsabban a szent és biztos legelőkre. Teljesen elfogod felejteni ezt a reménytelen órát. És kilencvenkilenc jó testvéred örvendezni fog visszatéréseden. Mert mondom neked, eltévedt báránykám, hogy én téged, a messziről jövőt, kerestelek, megtaláltalak és megmentettelek. Jobban ünnepelnek egy elveszett, de visszatért bárányt, mint a kilencvenkilenc igazat, amelyek sosem távolodtak el az akoltól.

Amikor Jézus elérkezik ehhez a ponthoz: „Megtaláltalak, kedvesem!”, Mária kezébe temeti arcát a fátyol alatt, és csendesen, vigasztalanul sír. (P 2,77-79)

(4-656)

Halak – gyöngyök

Mária Magdolna megtérése után, az ő, apostolai, Anyja, Márta és néhány más asszony jelenlétében mondja el Jézus a halakról és a gyöngyökről szóló példabeszédeket. A halak kiválogatása közben az egyik halász, aki keveset beszél, miközben a többiek magasztalnak

vagy megvetnek minden halat, amit kézbe vesznek, kutatni kezd a hálóban, a jelentéktelen, apró halak között, és felfedez két-három halat, s ezeket a kosarak tetejére teszi.

– De mit csinálsz? – kérdik a többiek. – A kosarak megteltek, szépek. Te tönkretesz azokat azért, hogy ezeket a szegényes halakat teszed rájuk. Úgy látszik, mintha a legszebbeknek tartanád ezeket.

– Hagyjátok, hogy ezt tegyem! Én ismerem ezt a halfajtát, és tudom, hogy milyen értékesek és milyen ízletesek.

Ez a példabeszéd. Azzal végződik, hogy az úr megáldotta a türelmes, szakértő és hallgató halászt, aki a hálóból ki tudta választani a legjobb halakat...

Az Isten Városának lélekhalászaik között mindig lesznek olyanok, akik kiválnak türelmükkel, amellyel kitartanak a keresésben az emberiségnek éppen abban a rétegében, ahonnan türelmetlenebb társaik csak azokat választották, akik első pillanatra jóknak látszottak...

Mit számít, ha egyes halak, amelyeket számomra fogtatok, magukon viselik az elmúlt harcok jeleit, sok oknál fogva csonkákká váltak, ha mindez azonban nem sértette meg lelküket? Mit számít, ha ezek egyike megsebesült is, amikor megszabadult az Ellenségtől, és látszik rajta ez a seb, ha belseje mutatja tiszta akaratát, hogy Istené akar lenni. A próbát kiállt lelkek a biztos lelkek...

A lélekhalászoknak szükségük van az Istennel való állandó egységre, a minden önző érdekről való megfeledkezésre. A lelkekért és Istenért kell élniük! Felül kell múlniuk az előítéleteket, sértődöttséget és ellenszenvet. Kedveseknek kell lenniük, mint az atyáknak, és erőseknek, mint a harcosoknak. Kedvesen kell tanácsot adni és bátorítani. Erőteljesen ki kell jelenteniük: „Ez tilos, ne tedd!” Vagy: „Ez jó, tégy így!” Mert fontoljátok meg, sok lelket vetnek majd a pokoli posványokba. De nemcsak a bűnösök lelkét, hanem az evangéliumi lélekhalászokét is, akik elmulasztották feladatukat, és sok lélek elvesztéséhez járultak hozzá.

Eljön majd a föld utolsó napja, amely a beteljesedett és örök Jeruzsálem első napja lesz, amelyen az angyalok, mint a példabeszéd halászaik, szétválasztják az igazakat a gonoszoktól, hogy a Bíró kérlelhetetlen parancsára, a jók a mennybe menjenek, és a gonoszok az örök tűzre. Akkor megismerik az igazságot a halászokat és a kihalásztakat illetőleg, lehullanak a képmutató álarcok, és megjelenik Isten népe úgy, amilyen, vezetőivel és a vezetők által megmentettekkel.

Akkor majd meglátják, hogy sokan, akik külsőleg a legjelentéktelenebbeknek vagy legcsúfabbaknak látszottak, tündökölnék az égben, és a nyugodt és türelmes halászok tettek a legtöbbet, és akiket megmentettek, drágakövekként ékesítik őket.

A világ meghal, mert megfojtja a bűn, amelybe szándékosan elmerül. Sokkal jobb lenne mindent elveszteni, mint hogy valaki csalóka és látszólagos gazdagságot birtokoljon. Legyetek bölcsök, és tegyetek úgy, mint a bölcs ékszerészek, akik, miután megtudják, hogy egy helyen kihalásztak egy nagyon ritka gyöngyöt, nem akarják megtartani sok kis ékszerüket páncélszekrényükben, hanem mindenről lemondanak, hogy megvehessék azt a csodálatos gyöngyöt. (P 2,82-86)

(4-699)

Az elveszett pénz

Jézus Magdalában beszél az őt követő tömegnek egy halász házában. Jelen van a már megtért Mária Magdolna is.

Egy asszony elveszít tíz drahmát, s a tizediket az ajtó előtt felhalmozódott zöldség maradványban találja meg, egész piszkosan, mintegy eltemetve a szemétben, amelyre esett.

Jézus magyarázata:

Mesteretek is, és vele apostolai is úgy tesznek, mint a példabeszéd asszonya. Ő tudja, hogy egy mozdulat miatt leeshet egy kincs. Minden lélek kincs, és a Sátán, aki gyűlöli Istent, előidézi a rossz mozdulatokat, hogy a szegény lélek elessen... Van, aki elgurul, egészen a szemétdombig, a sárig, a szennyig. És ott végezné, elveszve, megégve az örök tűzben, úgy, amint a szemetet elégetik az erre való helyen.

A Mester tudja ezt, és fáradhatatlanul keresi az elveszett pénzdarabot. Szeretettel keresi minden helyen. Ezek az ő kincsei. És nem fárad bele, nem irtózik semmitől. Hanem kutat, kutat, elmozdítva a dolgokat, seperve, míg megtalálja. És miután megtalálja, bocsánatával megmossa a megtalált lelket, és hívja barátait: mindenkit a Paradicsomban és a földön, és ezt mondja: „Örvendezetek velem, mert megtaláltam azt, aki elveszett, és szebb, mint előbb volt, mert bocsánatom megújította.”

Igazán mondom nektek, hogy sok ünnep van az égben, és ujjonganak Isten angyalai és a jók a földön egy bűnös miatt, aki megtér. Igazán mondom nektek, hogy nincs szebb dolog, mint a bűnbánat könnyei. Igazán mondom nektek, hogy csak az ördögök nem tudnak, nem képesek örülni ezen a megtérésen, ami Isten diadalma. (P 3,87)

(4-711)

A szent tűz

Ennek a példabeszédnek endori Jánosra vonatkozó részét megtaláljuk a Jb 118-119 oldalán. Mária Magdolnával kapcsolatban – akit aludni küldött – ezt mondta Jézus:

Kérlek most titeket, tartózkodjatok attól, hogy helytelenül ítéljétek meg egy nővér jelenlétét, akit a régi Izrael nem fog fel tanítványként. Meghagytam minden nőnek, hogy térjenek nyugovóra. De nem annyira nyugalmukat viseltem szívemen, hanem inkább azt, hogy szentül kiértékelhessem előttetek egyikük megtérését. Ezzel meg akarlak akadályozni titeket abban, hogy vétkezzetek a szeretet és az igazságosság ellen.

A magdalai Mária, Izrael nagyon bűnös nője, akinek nem volt mentsége bűnére, visszatért az Úrhoz. És kitől reméljen ő hitet és irgalmasságot, ha nem Istentől és Isten szolgáitól? Az egész Izrael, és Izraellel a köztünk levő külföldiek, akik nagyon jól ismerik őt, és akik szigorúan elítélik, most, hogy többé már nem büntársuk a dőzsölésben, bírálgatják és kinevetik ezt a feltámadást.

Feltámadás. Ez a pontosabb kifejezés. Nem a test feltámasztása a legnagyobb csoda. Az mindig csak viszonylagos csoda, mert egy napon a halál meg fogja semmisíteni. Én nem adom meg a halhatatlanságot a feltámasztott testnek, de megadom az örökkévalóságot a feltámasztott léleknek. A testileg halott nem saját akaratából egyesül az én akaratommal. Azért nem szerez ezzel érdemet. A lélekben feltámadott azonban jelen van akaratával, sőt megelőzőleg van jelen. Azért érdeme van a feltámasztásban...

Téves fogalom a farizeusi gyanakvás, hogy beszennyezi Istent, ha hozzá viszitek a bűnbánó bűnöst. Sose tegyétek magatokévá ezt a nézetet. Ez a munka tökéletes megkoronázása annak a küldetésnek, amelyre titeket szánlak. Tartsátok mindig szemetek előtt, hogy nem a szentek üdvözítéséért jöttem, hanem a bűnösökért. Tegyetek ti is hasonlóképpen. A tanítvány ugyanis nem több Mesterénél. Én nem irtózom attól, hogy kezembe vegyem a föld söpredékét, akik szükségét érzik az égnek, akik végre szükségét érzik ennek. Örvendezve viszem őket Istenhez. Ez az én küldetésem. Minden egyes hódítás igazolja megtestesülésem, amely a Végtelen leereszkedése. De akkor ti se irtózzatok ettől! Ti korlátolt emberek vagytok. Többé-kevésbé mindnyájan tudjátok, mi a tökéletlenség. Ugyanolyan anyagból vagytok, mint bűnös testvéreitek. Emberek vagytok, akiket kiválasztok, hogy üdvözítők legyetek. Mert az én művem folytatódni fog a századokon keresztül a földön. Ezáltal mintegy én élek tovább rajta, evilági módon. Velem egyesült

papjaim Egyházam nagy testének életfontosságú részei lesznek. Én leszek az ő éltető Lelkük. E körül az életfontosságú rész körül gyűjtöm össze a hívőknek végtelen részecskéit. Egy testet alkotok belőlük, amely az én nevemet fogja hordozni... (P 3,101-106)

(4-783)

A tiszta víz és a tétlenség

Jézus a betániai ház kertjében, a halastó mellett beszélget Mária Magdolnával.

– Milyen szép ez a tiszta víz! – mondja.

– Nagyon tetszik neked, Mester? – kérdi Mária.

– Igen, Mária. Mert olyan tiszta. Nézd! Nincs benne egy szemernyi sár sem. A víz olyan tiszta, hogy szinte nem is látszik, mintha nem is anyag lenne, hanem szellem. Alján el lehet olvasni a szavakat, amelyeket a halak mondanak egymásnak.

– Amint az ember olvas a tiszta lelkek mélyén. Nemde, Mester? – és Mária felsóhajt, titkos fájdalmában.

Jézus megérzi az elnyomott sóhajtást és az elnyomott fájdalmat. Mosolyog, és azonnal orvosolja Mária fájdalmát.

– Hol találunk tiszta lelkeket, Mária? Könnyebb egy hegynek járnia, mint egy embernek tisztán megőriznie a hármasszentséget. Sok dolog működik és erjed egy felnőttben. És nem tudja mindig megakadályozni, hogy azok be ne hatoljanak bensejébe. Nem olyanok, mint a kisgyermek, akiknek lelke angyali. Ártatlanságuk megőrzi lelküket annak megismerésétől, ami sárrá változtathatná őket. Ezért szeretem őket annyira. A végtelen Tisztaság visszatükröződését látom bennük. Egyedül ők hordozzák magukban az égnek ezt az emlékét...

Amikor megnyitom majd a mennyország kapuit... – ne sóhajts, Mária, mert ezért jöttem – sok igaz lélek és gyermeked lélek lép be, a tisztaságnak egész sora, a Megváltó bíbora mögött. De még kevesen lesznek ahhoz, hogy benépesítsék az eget, és az örök Jeruzsálem lakóit képezzék. És utána... miután az Igazság és megszentelődés tanítását megismerik az emberek, miután halálom visszaadta a kegyelmet az embereknek, hogyan lennének képesek a felnőttek elnyerni az eget, ha a szegény emberi élet állandó sár, amely tisztátalanná tesz? Országom akkor talán csak a gyermekeké lenne? Ó, nem! Szükség van arra, hogy olyanokká tudjanak válni a felnőttek, mint amilyenek a gyermekek. Az Ország nyitva áll a felnőttek számára is.

Mint a gyermekek... Íme, a tisztaság. Látod ezt a vizet? Olyan tisztának látszik! De figyelj meg: elég, hogy ezzel a kárával megmozdítsam az alját, és íme, zavarossá válik. Felmerülnek benne a lerakódott dolgok és a sár... De ha kiemelem a kákát, visszatér a béke, és a víz lassacskán kitisztul, és szépé válik. A káka a bűn. Így van a lelkekkel. A bűnbánat, hidd el, az, ami megtisztítja...

Megjelenik Márta, és azzal vádolja Máriát, hogy télenkedik, míg ő dolgozik. Jézus megvédi:

– Ez nem télenkedés, Márta. Ez szeretet. Előzőleg télenkedett. És te annyit sírtál a miatt a méltatlan télenkedése miatt. Sírásod még inkább szárnyat adott lábamnak, hogy megmentsem őt, és visszaadjam a te becsületes szeretetednek... Hagyd meg őt békéjében! Oly sokáig volt beteg! Most lábadozik, és meggyógyul, mert issza az erősítő italt. Oly sokat gyötrődött... Most, felébredve a lidérces álomból, körülnéz, és magába tekint, és újra felfedezi magát, és felfedez egy új világot. Hagyd, hogy biztonságra tegyen szert benne! Ezzel az „újdonságával” el kell felejtene a múltat, és meg kell hódítania az örökkévalót... Ezt nemcsak munkával hódítja meg az ember, hanem az imádással is...

Márta megszégyenülve lehajtja fejét, és elmegy. Mária mentetegeti Mártát, és Jézus megnyugtatja:

- Márta megtisztul majd a szavak által, amelyeket neki mondtam. Te... te pedig bűnbánatod őszintesége által...
- Nem, a te bocsánatod által, Mester. Nem volt elég az én bűnbánatom ahhoz, hogy lemossa nagy bűnömet...
- Elég volt, és elég lesz minden nővéred számára, akik követnek téged. Minden szegény lelki beteg számára. Az őszinte bűnbánat a szűrő, amely megtisztít. Utána a szeretet őriz meg attól, hogy újra bepiszkolódjék. Íme, ezért tudnak ismét ártatlanokká válni, mint a gyermekek, azok, akiket az élet felnöttekké és bűnösökké tett. És mint azok, beléphetnek Országomba. (P 6,223-226)

(5-539)

Gyémántok

Betániában Jézus a nőtanítványokkal beszél.

- Olyan szép dolog, hogy ezek a nővérek egyformán hisznek benned... Reméljük, hogy ami most még csak természetes szeretet a Mester iránt, magasabbá válik...
- A gyémántok lassan alakulnak ki, Johanna. Századokra van szükség, a mélység tűzében... Sohasem szabad sietni... És elcsüggedni sem, Johanna...
- És amikor egy gyémánt... hamuvá válik?
- Az annak a jele, hogy még nem volt tökéletes gyémánt. Szükség van még a türelemre és a tűzre. Előlről kell kezdeni, remélve az Úrban. Az, ami a kezdetben vereségnek tűnik, gyakran győzelemmé válik a második alkalommal.
- Vagy a harmadik, vagy negyedik, sőt több alkalommal. Én sokszor kudarcot vallottam, de végül te győzedelmeskedtél, Rabbi! – mondja Mária Magdolna.
- Mária megelégedett, valahányszor megalázza magát, visszaemlékezve múltjára – sóhajt fel Márta, aki szeretné kitörölni ennek emlékét minden szívből.
- Valóban, nővérem, így van! Örömömmre szolgál a múltra való emlékezés. De nem azért, hogy megalázzam magamat, mint te mondd. Hanem azért, hogy még magasabbra jussak, ösztökélve az elkövetett rossz emléktől és a hálától az iránt, aki megmentett. És azért is, hogy ha valaki önmaga ingadozik, vagy félt valakit, aki kedves neki, felbátorodhassék, és eljuthasson arra a hitre, amelyről a Mester azt mondja, hogy képesnek kell lennie a hegyek megmozdítására is.
- Te birtokában vagy annak. Boldog vagy! Te nem ismered a félelmet... – sóhajt fel Johanna, aki szelíd és félénk, és még inkább annak látszik Magdolna előtt.
- Nem ismerem. Sose volt az emberi természetemben. Most, mióta Üdvözítőmé vagyok, nem ismerem többé azt lelki természetemben sem. Minden arra szolgált, hogy növelje hitemet. Lehetséges-e az, hogy aki feltámadt, mint én, és látta feltámadni testvérét, még kételkedjék valamiben? Nem. Semmi sem lesz képes kételyeket okozni bennem. (P 11,456-458)

(8-414)

A tékozló fiú

Jézus endori János megnyugtatására mondja el a tékozló fiúról szóló példabeszédet, hogy meggyőzze őt teljes bocsánatáról. De, természetesen, vonatkozik az minden más bűnbánó bűnösre is. Néhány részlete:

Amikor a tékozló fiúnak elfogyott a vagyona, nyomorba jutott. Nyomorát még súlyosbította, hogy nagy éhínség támadt abban az országban.

Szeretett volna apjához menni, de kevély volt, és ez visszatartotta. Elment akkor egy gazdag emberhez, aki a jó időkben barátja volt, és kérte őt: „Fogadj be szolgálid közé, megemlékezve arról, amikor élvezted vagyonomat!”

Látjátok, milyen ostoba az ember?! Inkább egy úr ostorát választja, mintsem, hogy azt mondja apjának: „Bocsáss meg! Tévedtem!”...

Amikor azután disznópásztorként is éhezett, visszagondolt atyjára és annak szolgálóira, és felsóhajtott: „Atyám legutolsó szolgálói is bővelkednek az ételekben, és én itt éhen veszek...”

Hosszasan elgondolkodott ezen, és sokáig küzdött kevélységével... Végül eljött a nap, amelyen alázatosan újjászületett, és ismét bölccsé vált. Felkelt, és azt mondta: „Atyámhoz megyek! Ostobaság ez a kevélység, amely rabul ejtett. Miért szenvedjek testemben és még inkább lelkemben, amikor bocsánatot és enyhülést nyerhetek? Atyámhoz megyek. És mit mondok neki? Azt, ami itt született meg bennem, ebben a megvetettségben, piszokban és éhezésben! Azt mondom: 'Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezz. Bánj velem azért úgy, mint legalacsonyabb szolgálóddal, de fogadj be tetőd alá! Hogy lássalak téged...' Nem mondhatom neki: '... mert szeretlek'. Nem hinné el. De ezt mondom neki életemmel, és ő meg fogja érteni, és még mielőtt meghal, megáld engem.”

És este, amikor visszatért, búcsút vett urától, és útközben koldulva, hazatért. Íme, ott vannak atyjának rétjei... és háza... és atyja, aki irányítja a munkásokat, megöregedve, lesóványodva a fájdalomtól, de mindig jóságosan...

A bűnös, amikor látja, milyen pusztulást okozott, félve megáll... de az apa, körülnézve, meglátta őt és eléje szaladt, mert még messze volt tőle. Amikor odaért, átölelte és megcsókolta fiát. Csak az atya ismerte fel ebben a nyomorult koldusban gyermekét, és csak benne mozdult meg a szeretet.

A fiú, akit atyja szorosan átölelve tartott, annak vállára tette fejét, és sóhajtozva mormolta: „Atyám, engedd meg, hogy lábad elé boruljak!” „Nem, fiam! Ne lábamhoz. Szívemre, amely annyit szenvedett távolléted miatt, és amelynek szüksége van az újjáéledéshez arra, hogy keblemen érezzem melegedet.” És a fiú, még erősebben zokogva, mondta: „Ó, Atyám! Vétkeztem az ég ellen és te ellened, többé nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz. De engedd meg, hogy szolgálid között éljek, fedeled alatt, látva téged, egyem kenyeredet, szolgáljalak téged, igyam leheletedet. Minden falat kenyér, minden leheleted újjáteremti szívemet, amely annyira megromlott, és becsületessé lesz...”

De az atya, még mindig átölelve tartva fiát, szolgálói felé vezette őt, akik összefutottak, és távolból figyelték a történeteket, és azt mondta nekik: „Gyorsan, hozzátok ide a legszebb ruhát, és hozzátok dézsákat illatosított vízzel, mossátok meg őt, illatosítsátok meg, öltöztessétek fel, adjatok rá új szandált és tegyetek gyűrűt ujjára! Utána vegyetek egy kövér borjút, és öljétek meg! Készítsetek lakomát! Mert fiam meghalt, és most feltámadott, elveszett és megkerült. Azt akarom, hogy most újra megtalálja egyszerű, gyermeki szeretetét és az én szeretetemet, adja meg ezt neki a házi ünneplés. Fel kell fognia, hogy ő számomra mindig utoljára született kedves gyermekem...”

Amikor pedig az idősebb fiú hazatért, és vonakodott részt venni a lakomán, atyja így igazolta eljárását: „Méltányos volt lakomát és ünnepet rendezni ezért a testvéredért, aki meghalt és feltámadt a jóra, aki elveszett, és visszatért szeretetünkbe.” És az elsőszülött erre megadta magát.

Barátaim, így történik az Atya Házában. És aki tudja, hogy a példabeszéd fiatalabb fiával egyenlő, gondoljon csak arra, hogy ha követi őt az Atyához menetelben, az Atya azt mondja neki: „Ne a lábamhoz! Hanem szívemre, amely szenvedett távolléted miatt, és amely most boldog visszatérése miatt.” Aki pedig az elsőszülött helyzetében van, és nem vétett az Atya

ellen, ne legyen féltékeny az atyai öröme, hanem vegyen részt benne, és szeresse a megmentett testvért. (P 2,57-61)

(3-439)

A kovász

Aglaeval, a megtérés felé haladó kéjnővel, kapcsolatban mondja Jézus:

– Már sok szikra van benne, amely meggyújthatja azt a tüzet, amelyben elég a bűne, és a bűnbánat megtisztítja lelkét. Az imént beszéltem nektek a kovászból, amely elterjed a lisztben, és szent kenyérré teszi. Hallgassatok meg egy rövid példabeszédet!

Az a nő a liszt. A Gonosz belekeverte saját pokoli porait. Én vagyok a kovász. Azaz, az én beszédem a kovász. De ha sok a pelyva a lisztben, vagy kövek és homok keveredett belé, s ezzel együtt hamu, akkor jó lehet-e a kenyér még akkor is, ha az élesztő átjárja? Nem lehet jó. Szükség van arra, hogy türelmesen eltávolítsák a lisztből a pelyvát, hamut, köveket és a homokot. Az Irgalmasság jön, és felajánlja a szitát... Az elsőt, amely rövid, alapos igazságokból készült. Ezekre szükség van ahhoz, hogy valaki, aki a teljes tudatlanság hálójában van, felfogja a bűnt, a keresztény vallással nem egyező tanokat és érzéseket. Ha a lélek elfogadja azt, megkezdődik az első tisztulás.

A második magának a léleknek a szűrőjével megy végbe, amikor a lélek szembeállítja saját lényét annak Lényével, akit kinyilatkoztatott neki. És megretten ettől. És elkezd saját feladatát. Mindig finomabbá váló szitálással eltávolítja a köveket, a homokot és a hamut, és a lisztből is a durva szemeket, amelyek miatt nem válna jó kenyér belőle. Most már minden készen áll.

Ismét jön az Irgalmasság, és az előkészített lisztbe beleteszi a kovászt, és kenyér lesz belőle. Ez azonban hosszas folyamat, és a lélek „akaratótól” függ.

Ez a nő már birtokolja magában azt a legkevésbé, amit helyes volt megadni neki, és amit kiegészíthet saját munkájával. Hagyjuk, hogy kiegészítse, ha akarja, s ne zavarjuk őt ebben! Minden megzavarja a vajúdo lelket: a kíváncsiság, a helytelen buzgóság, a túlzott vallásosság megkövetelése. (P 1,17-18)

(2-250)

A népét látogató király

Nóbéban Jézus egy példabeszédet mond a népét látogató királyról. (P 9,340-341) Célja ezzel a bűnösök buzdítása a bűnbánatra. Néhány részlete:

De a király belelátott szívükbe, és napról napra szeretettel hívta őket:... „Miért féltetek tőlem? Igaz, fájdalom okozott nekem meg nem értésedet, de láttam, hogy az nem rosszindulatból fakadt, hanem csak képtelenek voltatok felfogni beszédemet, amely annyira különbözik a tiétektől. Fáj nekem, hogy féltetek tőlem. Ez azt mondja nekem, hogy nemcsak hogy nem értettetek meg engem, mint királyotokat, hanem úgy sem, mint barátotokat. Miért nem jöttök hozzám? Térjete csak vissza! Jöjjetek, jöjjetek, barátaim! Ne növeljétek tudatlanságotokat azzal, hogy távol maradtok tőlem, homályos felfogásokat azzal, hogy elrejtőztök, keserűségeteket azzal, hogy megfosztjátok magatokat szeretetemtől. Látjátok? Mindnyájan szenvedünk amiatt, hogy megosztottak vagyunk. Én inkább, mint ti. Jöjjetek tehát, okozatok nekem örömet!”

Így akart beszélni a király. És így is beszélt. És így beszél Isten is azokhoz, akik vétkeznek. És így beszél az Üdvözítő azokhoz, akik tévedéseket követtek el...

Senki se csüggedjen el, ha vétkezett, és ha megbánta; ha tévedett, és felismerte tévedését. Jöjjön a Forráshoz, amely eltörli a tévedéseket, amely világosságot és bölcsességet ad, és oltsa el szomját azzal, aki ég a vágytól, hogy Önmagát adja, és az égből jött, hogy magát adja az embereknek. (P 9,340-344)

(7-1419)

A halak és a háló

Jézus éjjeli halászatra megy Péterrel és társaival. Miután Péter elmagyarázza, milyen erősekké válnak a hálóban összeszúfolt halak, Jézus felhasználja ezt a tapasztalatot egy példabeszédre:

– Így történik a bűnökkel is, Péter. Alapjában véve egy bűn nem jóvátehető. De ha valaki nem törődik annak az egynek megfékezésével, akkor szaporodnak, szaporodnak, s a vége az lesz, hogy a kis hiba, ami talán valami egyszerű mulasztás, egyszerű gyengeség volt, mindinkább megerősödik, szokássá válik, főbűn lesz belőle. Néha egy vágyakozó pillantással kezdődik, és házasságtöréssel végződik. Néha egy szeretetlen szóval, a szülő iránt, és a felebarát iránti kegyetlenséggel végződik. Jaj, ha elkezdik, és hagyják, hogy a bűnök szaporodjanak, mind súlyosságukban, mind számukban! Veszélyesekké válnak, és hatalmasakká, mint a pokolbéli Kígyó, és lehúzzák őt a Gyhenna mélységébe.

– Jól mondod, Mester... De oly gyengék vagyunk!

– Szükség van az elővigyázatra és az imára ahhoz, hogy erősek legyetek, és segítséget kapjatok, és az erős akaratra, hogy ne vétkeztek. Aztán pedig nagy bizalomra az Atya szeretetteljes igazságát illetően.

– Azt mondod, hogy nem lesz túl szigorú a szegény Simonhoz?

– Az öreg Simonhoz szigorú lehetett volna. De az én Péteremhez, az új emberhez, az Ő Krisztusának emberéhez... nem, Péter. Szeret, és szeretni fog téged. (P 1,6-7)

(2-108)

A hálátlan ló

Péter házának kertjében Jézus az ott összegyűlt népnek példabeszédet mond egy király hálátlan lováról, amely megszökött tőle. A király igyekezett visszakapni, s ajándékokat, gondozókat, üzeneteket küldött neki. De a ló, jöllehet szenvedett az országból való távolléte miatt, nem viszonzta királyának szeretetét és nem akarta a teljes bocsánatot. Voltak jó vonásai és voltak rosszak, de több volt a rossz, mint a jó. A király utolsó kísérletként fiát küldte el hozzá. „Az ő szíve olyan, mint az enyém, és az én szeretetemmel beszél majd hozzá, simogatja, és ajándékokat ad neki, ahhoz hasonlóan, amint én tettem, de még kedvesebben, mert fiam kiválik a szeretetben” – mondta.

Jézus felteszi a kérdést a hallgatóságnak:

– Mi a kötelessége ezek után a lónak?

– Az, hogy még jobb legyen, mint amire kérik, szeretetteljesebb, engedelmesebb, hogy megbocsássák rossz múltját, és hálából a kapott jókért.

– És ha nem tenne így?

– Akkor méltó lenne a halálra, mert rosszabb, mint egy vadállat.

– Helyesen ítéltetek, barátaim. De tegyetek ti is úgy, amint szeretnétek, hogy a ló tegyen.

Ti, emberek, az ég Királyának, Istennek, az én Atyámnak és a ti Atyátoknak szeretett teremtményei vagytok. A próféták után Isten saját Fiát küldte el hozzátok. Kérve kérlek, a ti javatokra, mert úgy szeretlek titeket, ahogy csak egy Isten tud szeretni, az az Isten, aki

bennem van, hogy véghezvigye a megváltás csodáját, legyetek legalább olyanok, amilyenek ítéltetek, hogy ennek a lónak kellene lennie. Jaj annak, aki ember létére az állatnál alacsonyabb szintre süllyed! De ha lehetett mentség még azok számára, akik a jelen pillanatig vétkeztek, mert sok idő telt el a Törvényadás óta, és a világnak nagyon sok pora rakodott rá – többé már nincs mentség. Én azért jöttem, hogy Isten szavát hozzam el nektek. Az Emberfia az emberek között van, hogy visszavigye, őket Istenhez. Kövessetek engem! Én vagyok az Út, Igazság és az Élet. (P 1,8-10)

(2-129)

Ártalmas ételek

Jézus a Getszemáni-kertbe készül. Júdás vele akar maradni. Jézus azonban ellenzi ezt:

– Júdás, egyedül akarok maradni az éjjeli órákban. Éjjel lelkem táplálkozik az Atyából. Az imádság, elmélkedés és egyedüllét szükségesebb számomra, mint a testi eledel. Az, aki a lélek által akar élni, és másokat is el akar vezetni erre az életre, helyezze a háttérbe a testet, szinte azt mondhatnám, ölje meg, hogy minden erejével lelkét gondozza! Mindenkinek ezt kell tennie, Júdás! Neked is, ha igazán Istené akarsz lenni, ha természetfelettivé akarsz válni.

– De mi még a földön vagyunk, Mester! Hogyan hanyagolhatnánk el a testet, csak a lelket gondozva? Nincs-e ez ellentétben Isten parancsával: „Ne ölj!” Nem foglalja ez magában az öngyilkosságot is? Ha az élet Isten ajándéka, nemde szeretnünk kell?

– Úgy válaszolok neked, ahogy nem válaszolnék egy egyszerű embernek, akinek számára elég, ha ráirányítjuk tekintetét a lélekre, vagy értelmére, a természetfeletti világra, hogy repülve magunkkal ragadjuk a lélek országába...

Szükség van az étel ismeretére, hogy táplálékot vegyünk magunkhoz, de ne mérget. És ha felfogjuk, hogy egy táplálék ártalmas... akkor nem szabad többé magunkhoz vennünk azt az ételt, még akkor sem, ha ízlik nekünk. Jobb az egyszerű kenyér és a forrásvíz, mint a király asztalának bonyolult tálai, amelyekben olyan fűszerek vannak, amelyek zavart okoznak, és megmérgeznek.

– Mit kell elhagynom, Mester?

– Mindazt, amiről tudod, hogy megzavar téged. Mert Isten a Béke, és ha Isten ösvényén akarsz járni, akkor el kell távolítanod mindent értelméből, szívedből és testedből, ami nem békét, hanem zavart okoz. Tudom, hogy nehéz újjáalakítanod magadat. De itt vagyok, hogy segítsék benne. Azért vagyok itt, hogy segítsék az embert abban, hogy Isten gyermekévé váljon, mintegy második teremtéssel újjáteremtődjék, ha önmaga is akarja. De engeddd, hogy megválaszoljak kérdésedre, nehogy azt mondd, az én hibámból maradtál meg tévedésedben. Igaz, hogy az öngyilkosság egyenlő a gyilkossággal. Mások élete és a sajátunk egyaránt Isten ajándéka, és csak Istennek van joga ahhoz, hogy elvegye. Aki öngyilkos lesz, ezzel kevélységéről tesz tanúságot, és Isten gyűlöli a kevélységet.

– Kevélységéről tesz tanúságot? Én azt mondanám, reménytelenségéről.

– És mi a reménytelenség, ha nem kevélység? Fontold meg, Júdás! Miért csügged el valaki? Vagy azért, mert szerencsétlenségek érik, és azokat a maga erejéből akarja legyőzni, de ez nem sikerül neki. Vagy azért, mert bűnös, és azt tartja, hogy bűnét Isten nem bocsáthatja meg. Mind az első, mind a második esetben talán nem a kevélység uralkodik? Az az ember, aki saját erejéből akarja legyőzni nehézségét, többé nem nyújtja ki kezét alázatosan Isten felé, és nem mondja neki: „Én nem vagyok képes erre, de te igen. Segíts engem, mert egyedül benned remélek, és segítségedre várok.” A másik ember pedig azt mondja: „Isten nem képes megbocsátani nekem”, és ezt azért mondja, mert magához méri Istent, és tudja, hogy ha őt valaki így megbántaná, nem tudna megbocsátani neki. Tehát itt is kevélység van. Az alázatos részvétet érez, és megbocsátja a kapott sértést. A kevély nem bocsátja meg. És a

kevély nem képes meghajtani fejét, és azt mondani: „Atyám; vétkeztem, bocsáss meg a te szegény, bűnös fiadnak!” De nem tudod-e, Júdás, hogy az Atya mindent megbocsát annak, aki őszinte, bűnbánó, alázatos szívvel kéri bocsánatát, és hajlandó feltámadni a jó életre?

– De bizonyos bűnök nem nyernek bocsánatot. Nem lehet megbocsátani azokat.

– Ezt mondd te. És igaz akkor, amikor az ember így akarja. De igazán, igazán mondom neked, Júdás, hogy a legnagyobb bűn után is, ha a bűnös az Atya lábához futna – ezért nevezik Atyának, Júdás, és az Atya végtelenül tökéletes – és könnyezve esdekelne bocsánatért, felajánlva a kiengesztelést, elcsüggedés nélkül, az Atya módot adna neki a kiengesztelésre, hogy kiérdemelje bocsánatát, és üdvözítse lelkét.

– Akkor te azt mondd, hogy azok az emberek, akiket a Szentírás említ, s akik öngyilkosságot követtek el, helytelenül tettek?

– Tilos bárkit megölnünk, beleértve önmagunkat is. Rosszul tettek. Bizonyos esetekben még elnyerték Isten irgalmasságát, mert nem ismerték eléggé a jót. De amikor az Ige megvilágosít minden igazságot, és Lelkével megerősíti a lelkeket, attól kezdve többé nem nyer bocsánatot az, aki reménytelenségében hal meg. Sem a halála utáni ítélet pillanatában, sem évszázadok után a Gyhennában, sem az Utolsó Ítéleten, soha sem. Isten keményszívűsége ez? Nem! Igazságossága. Isten azt mondja majd: „Te ítéltél, te, értelemmel és természetfeletti tudással megajándékozott teremtmény, akit én szabadnak teremtettem, te akartad követni az általad választott ösvényt és azt mondtad: 'Isten nem bocsát meg nekem. Örökre el vagyok választva tőle. Úgy látom, hogy bűnömért meg kell büntetnem magamat. Eltávozom az életből, hogy megmeneküljek a lelkiismeret-furdalástól' anélkül, hogy gondoltál volna arra, hogy nem lettek volna többé lelkiismeret-furdalásaid, ha atyai keblemre jöttél volna. És amint ítéltél, úgy lesz részed benne. Én nem veszek erőszakot a szabadságon, amit adtam neked.”

Ezt mondja majd az Örökkévaló az öngyilkosnak. Fontold meg, Júdás! Az élet ajándék, és szeretni kell! De milyen ajándék? Szent ajándék. És akkor szentül kell szeretni. Az élet addig tart, amíg a test tart. Utána kezdődik a nagy Élet, az örök Élet. Boldog lesz az igazak számára, átkozott azok számára, akik nem igazak. Cél az élet, vagy eszköz? Eszköz. A célt szolgálja, ami az örökkévalóság. De akkor adjuk meg az életnek azt, ami arra szolgál, hogy tartós legyen, és szolgálja a lelket annak elnyerésében. Meg kell tartóztatni a testet minden vágyában, mindenben! Meg kell tartóztatni az értelmet minden vágyában, mindenben! Meg kell tartóztatni a szívet minden szenvedélyében, ami emberi. Korlátlan azonban szomjúsága az égi szenvedélyekben: Isten és az embertárs szeretetében, Isten és az embertárs szolgálatának vágyában, az Isten szava iránti engedelmisségben, a hősiesség jöcselekedetekben és erényekben. (P 1,13-16)

(2-168)

A virág halála

Jézus a Genezáreti-tó egyik öblében oktatja apostolait. Ennek egy részlete:

– Legyetek mindig éberek és készen! Övezzétek fel ágyékokat, mindig legyetek felövezve és lámpátok meggyújtva, mint azoké, akik egyik pillanatról a másikra várják, hogy útra induljanak, vagy elébe siessenek valakinek, aki érkezik! Fáradhatatlan vándorok vagytok, keresve a tévelygőket egészen addig, míg a halál meg nem állít titeket. És amíg a halál ki nem oltja meggyújtott lámpásotokat, magasra kell tartanotok, hogy jelezzétek az utat az eltévedetteknek, akik Krisztus akla felé jönnek!

Hűségeseknek kell lennetek Uratokhoz, aki erre a szolgálatra szánt titeket! Jutalomban részesül majd az a szolga, akit ura mindig éberem talál, és akit a halál a kegyelem állapotában lep meg. Nem mondhatjátok, nem szabad azt mondanotok: „Én fiatal vagyok. Van még időm

ezt és ezt tenni, és utána, a halálkor gondolni az Úrra, lelkemre.” A fiatalok éppúgy meghalnak, mint az öregek, az erősek, mint a gyengék. És a kísértéseknek is egyaránt ki vannak téve az öregek és a fiatalok, az erősek és a gyengék. Vigyázzatok, mert a lélek meghalhat a test előtt és anélkül, hogy tudnátok, rothadó lelket hordoztok magatokban! Annnyira nem lehet érezni a lélek halálát! Olyan, mint egy virág halála. Nem kiált, nincsenek görcsei... csak lehanyatlik lángja, mint a fáradt virág, és kialszik. Utána, néha sokkal később, máskor azonnal észreveszi a test, hogy férges hullát hordoz magában, és megbolondul a félelemtől, és öngyilkos lesz, hogy meneküljön ettől a házasságtól... Ó! Nem menekül meg! Férges lelkével együtt belezuhan a Gyehenna nyüzsgő kígyói közé. (P 1,24-25.)

(2-377)

A konkolyhintő

Keresztelő János második elfogatása után mondja Jézus a konkolyhintőről szóló példabeszédben:

Gondoljatok arra, milyen gyakran és bőségesen vet az Ellenség szívetekbe! Fogjátok fel, mennyire kell őrködnötök, türelmesen és állhatatosan, hogy kevés konkoly vegyüljön a kiváló búza közé. A konkoly sorsa a megégetés. Égni akartok-e, vagy pedig az Ország polgáraivá válni?

Ti azt mondjátok, az Ország polgárai szeretnétek lenni. Rendben van, értsetek hozzá, miként lehettek azok. A jó Isten beszél hozzátok Szava által. Az Ellenség nem alszik, hogy tönkretegyje azt, mert a konkollyal kevert búza lisztjéből készült kenyér keserű és ártalmas a gyomornak. Ismerjétek fel jó akaratotok révén, van-e konkoly lelketekben, s ha igen, válasszátok azt szét, és vessétek ki, akkor nem lesztek méltatlanok Isten előtt! (P 1,39-44)

(3-274)

A farkas és a Sátán

Jézus útközben pásztorokkal találkozik, akik a magas hegyekbe mennek. „Ott fenn, ahol mi vagyunk, csak a szelek beszélnek, és néha a farkas, és öldököl” – mondják. Jézus ebből indul ki, hozzájuk intézett beszédében:

– Azt mondtátok: „Ott fenn, ahol mi vagyunk, csak a szelek beszélnek, és néha a farkas, és öldököl.” Ami ott fenn történik, az történik a szívekben is, Isten, az ember és a Sátán által...

Tartsátok távol a farkast szívetektől! Farkasok a gonosz emberek, akik a Sátán rendeletére, talán rossz cselekedetekre beszélnek rá, csábítanak titeket, és maga a Sátán kísért titeket a bűnre, hogy széttépjen.

Őrködjétek! Ti, pásztorok, ismeritek a farkas szokásait. Ravasz, míg a juhok egyszerűek és ártatlanok. Lassan közelít meg, miután a magasból kikémlelte a nyáj szokásait, oldalogva közelít, a bokrok között, és hogy ne vonja magára a figyelmet, utána megáll, és sziklának látszik. Nemde egy nagy kerek sziklának látszik a fűben? De utána, amikor biztos, hogy senki sem őrködik, ráugrik és beleharap áldozatába.

Így tesz a Sátán is. Megfigyel titeket, hogy felismerje gyenge pontjaitokat, körüljár titeket, ártatlannak és távol levőnek látszik, másfelé fordul, de közben szemmel tart, és utána váratlanul rátok ugrik, hogy bűnbe vigyen titeket, és néha sikerül neki. De közeletekben van egy orvos és egy Istennek tetsző lény. Isten és a ti angyalotok. Ha megsebesültetek, ha megbetegedtetek, ne távolodjatok el tőlük, mint a veszett kutya teszi. Hanem sírva kiáltatok hozzájuk: „Segítség!”

Isten megbocsát annak, aki megbánja bűnét, és angyalok kész arra, hogy könyörögjön Istenhez értetek és veletek együtt. (P 2,45-46)

(3-283)

A mag fejlődése

Jézus többször beszél, vagy tesz csodát Mária Magdolna jelenlétében, türelmesen várva, hogy az elvetett mag, termést hozzon. Az apostolok szeretnék, ha többet tenne Magdolna megtérése érdekében. Válaszként mondja el nekik ezt a példabeszédet, miközben egy kisgyermeket, Benjámint a térdén tart. Magdolna előzőleg kacagva fogadta Péter megvető megjegyzését, s utána elment.

– Elmondok nektek egy szép példabeszédet, ami Benjaminnak is szól, és azoknak is, akik nem gyerekek, és alkalmazhatják magukra és Mária Magdolnára egyaránt. Halljátok!

Ti kétkeltek abban, hogy Mária jó útra fog térni. Semmi jelét sem adta ennek ez alkalommal. ...

A lelkeknek maguknak kell megtenniük az első lépést. Én elvetem a magot. A mag titokban dolgozik. Tiszteletben kell tartani a lelket ebben a munkájában. Ha az első mag nem kel ki, elvetünk egy másikat, harmadikat... s csak akkor vonulunk vissza, amikor biztosak vagyunk benne, hogy felesleges a magvetés. És imádkozunk. Az ima olyan, mint az eső a barázdáknak: lágyan tartja őket, és táplálja, és a mag ki tud kelni...

Az én beszédem ugyanígy dolgozik a szívekben. Azokról a szívekről beszélek, amelyek befogadják a magot. De a munka lassú. Nem szabad mindent tönkretenni a siettetéssel. Milyen fáradságos a kis mag számára, hogy megrepedjék és gyökeret verjen a földben! A kemény és elvadult szívekben is fájdalmas ez a munka. Meg kell nyílnia, hagyni kell, hogy keressen, új dolgokat tegyen magáévá, fáradozzék annak táplálásában, mássá legyen, alázatos és hasznos dolgok borítsák el, nem pedig a vonzóbb, pompás és haszontalan vadvirágok, amelyek előzőleg borították. Meg kell elégednie az alázatos munkával, amely nem vonja magára mások csodálatát, hogy hasznossá váljék az isteni Eszme számára. Minden képességét igénybe kell vennie a növekedéshez és a kalász kialakításához. Izzania kell a szeretettől, hogy búzává legyen. És amikor túltette magát az annyira fájdalmas emberi véleményeken, miután fáradozott, szenvedett és megszerette új ruháját, íme, meg kell fosztania magát tőle egy kegyetlen vágással. Mindent oda kell adnia, hogy mindent birtokoljon. Le kell vetkőznie, hogy ismét felöltöztessék az égben a szentek ruhájába. A szentté vált bűnösnek az élete a leghosszabb, leghősiesebb, legdicsőségesebb küzdelem. Mondom nektek.

Abból, amit mondtam, megértitek, hogy helyes, hogy úgy cselekszem Mária iránt, amint tesztek. (P 2,47-49)

(3-291)

A leprás

Jézust a zsinagógafőnök felelősségre vonja a názáreti zsinagógában, hogy miért szentségteleníti meg magát azzal, hogy a bűnösökkel érintkezik. Jézus válaszában néhány részlete:

Amint kitárom karomat a haldoklók felé, hogy visszahozzam őket az életbe, és amint hívom a halottakat, hogy visszaadjam nekik az életet, ugyanúgy kitárom karomat a még inkább haldoklók felé, és hívom az igazán halottakat: a bűnösöket, hogy visszahozzam őket az örök Életbe, és feltámasszam őket, ha már rothadnak, hogy többé ne haljanak meg...

Isten hatalmat adott nekem a feloldozásra, a gyógyításra és a feltámasztásra...

Názáret férfiai... azt mondom nektek: „Utánozzátok a bűnösöket!” Igazán mondom, ők felülmúlnak titeket abban, hogy tudják, miként kell az Igazsághoz jönni. (P 3,89-90)

(4-745)

A két fiú

Jézus Nikodémus birtokán mondja el a két fiúról szóló példabeszédet. Ennek néhány részlete:

Az első fiú, aki egyeneslelkű volt, a kísértés és a lázadás első pillanata után megbánta gyengeségét és azt, hogy kiábrándította atyját. Szó nélkül elment a szőlőbe, és ott dolgozott egész nap, késő estig. Utána meglepődötten tért vissza házába, a kötelességteljesítés felett érzett szívbeli békével.

Fáradtan, piszkosan, kócosan tért haza, de jókedvűen és őszinte, alázatos, jó arccal, ami anélkül, hogy dicsekedett volna a kötelességteljesítéssel, mégis azt mondta atyjának: „Szeretlek! Es igazán! Annyira, hogy azért, hogy meglepődötté tegyelek, legyőztem a kísértést”, és az atya szavak nélkül is megértette ezt a világos üzenetet. Átölelte elfáradt fiát, és azt mondta neki: „Áldott vagy, mert megértetted a szeretetet!”...

Igazán mondom nektek: a tudatlanok, a szegények, a vámosok, az utcanők megelőznek sokakat, akiket „mestereknek, hatalmasoknak, szenteknek” mondanak, és belépnek Isten országába. És ez igazságos lesz...

Azért mondom nektek: „Áldottak azok, akik tudnak hinni bennem, és megteszik az Úr akaratát, akiben az örök üdvösség van.” (P 6,250-252)

(6-750)

A nagy Koldus

Júdás nem akar a tengerparti Cezareába menni, azzal az ürüggyel, hogy „fáradt”, inkább megiddói barátját akarja meglátogatni. Jézus elengedi őt, a többiek pedig találgatják Júdás indítóokait, és bírálgatják viselkedését.

Jézus figyelmezteti őket, hogy meg kell bocsátaniuk neki, amint Ő is mindig megbocsát a bűnbánó bűnösöknek, ahányszor csak kérik. Ezzel fejezi be buzdítását:

– Én vagyok a Nagy Koldus. És a legértékesebb adományt kérem tőletek: adjatok nekem lelkeket! Azokat keresve járok. De nektek segítenetek kell engem... Elégítsétek ki Szívem éhségét, amely szeretetet keres, és csak nagyon kevesekben talál. Mert akik nem törekszenek a tökéletességre, olyanok számomra, mint a lelki éhségem csillapítására megtagadott kenyér. Adjatok lelkeket Mestereteknek, aki szomorú, mert nem szeretik, és nem értik meg... (P 7,268)

(6-879)

A két ajándék

Jézus példabeszéde Cezareában a sokgyermekes családapáról, aki minden fiának két értékes pénzdarabot adott, s kellő oktatás után világgá küldte őket, hogy azzal gazdálkodjanak, s utána térjenek vissza beszámolóra. A két pénzdarab az időt és a szabad akaratot jelképezi. A beszámolókor három csoportba osztja gyermekeit: azokat, akik

kudarcot vallottak, a sarokba állítja, a bűnbánókat középre helyezi, a jól gazdálkodókat jobbjára helyezi el.

A bűnbánók vallomása:

Néhányan térdre vetik magukat, és mellüket verve mondják: Bocsáss meg nekünk atyánk! Isten már megbüntetett minket, és megérdemeltük. De te, ki atyánk vagy, bocsáss meg nekünk!... Jól kezdtük, de nem tartottunk ki. Mikor könnyen meggazdagodtunk, azt mondtuk: „Rendben van, most örvendjünk egy kissé, amint barátaink tanácsolják nekünk. Utána visszatérünk a munkához, és újra megszerezünk azt, amit elvesztettünk.” És igazán így akartunk tenni. Vissza akartuk nyerni a két pénzt, és utána gyümölcsöztetni, játszani könnyedséggel. És sikerült is kétszer (mondják ketten), háromszor (mondja egy). De utána elhagyott minket a szerencse... és minden pénzünket felemésztettük.

– De miért nem tértetek észre az első után?

– Mert a bűnnel fűszerezett kenyér elrontja az ízlést, és utána nem tudunk meglenni nélküle...

– Volt atyátok...

– Igaz. És sóhajtoztunk utánad, sírva és vágyakozva. De mi megbántottunk téged...

Könyörögtünk az éghez, hogy sugallja neked visszahívásunkat, hogy részesülhessünk feddésedben és bocsánatodban. Ezt kértük és kérjük, inkább, mint a gazdagságot, amit nem kívánunk többé, mert tévútra vitt minket.

Utána az atya kimondja ítéletét:

– Mindnyájatoknak egyformán adtam pénzt, példát és bölcsességet. Fiaim különböző módon használták fel ezeket. A munkás, becsületes, erkölcsös atyától hozzá hasonlókként mentek el.

Utána a tétlenek, a könnyen kísértésbe eső gyengék és a kegyetlenek, akik gyűlölik az atyát, testvéreiket és felebarátaikat, jöllehet ezt nem mondják, uzsoráztak, és bűnözőkké váltak.

A gyengék és tétlenek között vannak, akik megbánták bűnüket, és vannak, akik nem bánják azokat. Most ítélek: A tökéletesek már jobbomon vannak, velem egyenlő módon részesülnek a dicsőségben.

A bűnbánók újból itt maradnak, mint gyermekek, akik még oktatásra szorulnak, míg ismét el nem érik a felnőttkort.

Azokat, akik nem bánják bűneiket, kivetik területemről, és üldözi majd őket annak átka, aki többé már nem atyjuk, mert irántam tanúsított gyűlöletük megsemmisíti az atyai és fiúi viszonyt közöttünk.

De emlékeztetek mindenkit arra, hogy mindenki maga alakította ki sorsát, mert én mindegyiknek ugyanazt adtam.

Ne vesztegessétek el tehát a két pénzt; az időt és a szabad akaratot, hanem használjátok helyesen, hogy az Atya jobbjára kerüljete! Ha hibáztatok, bánjátok meg, és higgyetek az Irgalmas Szeretetben! (P 7,269-274)

(6-889)

A hajós

Jézus a Genezáreti-tavon van Péter bárkájában, Anyjával, Alfeus feleségével, Marciammal, Mátéval és Jakabbal, Alfeus fiával, a többiek pedig más bárkákon követik őket. Magdala felé tartanak. Péter dörmög a tavon hajókázó rómaiak ellen, de amikor Jézus figyelmezteti őt, hirtelenül elengedi a kormányt, s Jézus előtt térdre borulva kér bocsánatot. A bárka megbillen, és majdnem összeütközik a rómaiak, közelükben lévő, hajóival.

Jézus felhasználja Péter baklövését egy példabeszédre, s a köréje gyűlt bárkákról is hallgatják Őt. Eközben mondja, a bűn körülményeiről oktatva őket:

Mikor követ el valaki bűnt? Akkor, amikor bűnt akar elkövetni, tudja, hogy vétkezik, és kitart a bűnös akaratban azután is, miután felismerte a cselekedet bűnös voltát. Minden az akaratától függ, amivel valaki végrehajtja a cselekedetet. Legyen az erényes, vagy bűnös. Akkor is, amikor valaki látszólag jól cselekszik, de nem tudja, hogy jól tesz, sőt azt hiszi, hogy bűnt követ el, akkor vétkezik éppúgy, mintha rosszat tenne, és fordítva...

Értsetek azért a különbségtételhez! Isten inkább irgalmas, mint kérlelhetetlen. Isten jó. Isten Atya. Isten a Szeretet. Az igazi Isten ilyen. És az igaz Isten megnyitja szívét mindenki számára, és mindenkit hív: „Jöjjetek!” Mindenkinek megmutatja Országát. És szabadon teheti ezt, mert Ő az Egyetlen Úr, az Egyetemes, Teremtő, Örök Úr.

A vallás és a haza rendellenes és túlzásba vitt szeretete bűnös, mert önzéssé fajul. Az önzés mindig bűnbe visz.

Igen, az önzés bűnös, mert rosszindulatúvá teszi a szívet, amely fellázad Isten és az Ő parancsolatai ellen. Az önző ember értelmé nem látja többé világosan sem Istent, sem az Ő igazságát. A kevélység füstölög az önzőben, és elhomályosítja az igazságot. A ködös értelem, amely nem látja többé az igazság tiszta fényét úgy, mint azelőtt látta, mielőtt kevélyé vált volna, először megkérdőjelezi a dolgokat, utána kételkedni kezd, aminek következtében elszakad nemcsak Isten szeretetétől és a benne való bizalomtól, hanem igazságosságától és az istenfélelemtől is, és nem fél már büntetésétől. Ezért vétkezik oly könnyedén. Vétkei miatt lelke még inkább eltávolodik Istentől, magára marad. Mivel többé már nem Isten akarata irányítja őt, saját bűnös akarata vezeti. Ő, a bűnös akarat nagyon durva bilincs, amelynek végét a Sátán tartja kezében. Megbéklyózza az ember lábát, és a súlyos golyó által rabszolgaként tartja őt a sárban, meggörnyedve, sötétben.

De elkerülheti-e akkor az ember a halálos bűnöket? Elkerülheti-e, ha csak a rosszakarat van benne? Akkor, de csak akkor, Isten nem bocsát meg neki. De amikor az emberben megvan a jó akarat, és önként is gyakorolja az erényeket, akkor biztosan azzal végzi, hogy birtokolni fogja az Igazságot, mert a jó akarat Istenhez vezet, és Isten, a Legszentebb Atya, szeretettel, irgalmasan, megbocsátóan és segítőkészen lehajol hozzá, hogy megáldja, és hogy megbocsásson jó akaratú gyermekeinek. (P 8,302-310)

(6-1046)

A bűn leprája

Jézus az áldozati bárányokról beszélget az őt kérdező pásztorokkal. Idézi Dávid 51. zsoltárát (18-19): „Ha áldozatot kívántál volna, felajánlottam volna neked. De neked nem tetszenek az égő áldozatok. A töredelmes szív (és én hozzáteszem: az engedelmes és a szerető szív, mert nemcsak engesztelő áldozatot lehet bemutatni, hanem dicsérő, örvendező és szeretet-áldozatot is) az áldozat Istennek. A bűnbánó és alázatos szívet, te, Isten, nem veted meg.”

Nem, Atyátok nem veti meg a szívet még akkor sem, ha vétkezett, feltéve, hogy megbánta. És akkor, hogyan fogadja a tiszta és igaz szív áldozatát, aki szereti Őt? Ez számára a legtetszőbb áldozat. Az emberi akarat mindennapos áldozata az isteni akaratnak, aki megmutatkozik a Törvényben, a sugallatokban, a mindennapos eseményekben. És így nem a test leprája a legszégeylenetesebb betegség, amely kizár az emberek közül és az ima helyéről. Hanem a bűn leprája a legszégeylenetesebb. Igaz, hogy azt az emberek sokszor nem veszik tudomásul. De az emberek számára éltek, vagy az Úr számára? Mindennek itt van a végcélja, vagy folytatódik a másik életben? Ti tudjátok. Akkor legyetek szentek, hogy ne legyetek

leprások Isten szemében, aki látja az emberek szívét! Órizzétek meg magatokat a világ szellemétől, hogy örökké élhessetek!

– És ha valaki súlyosan vétkezett?

– Ne kövesse Káint, ne kövesse Ádámot és Évát! Hanem fusson Isten lábához igazi bűnbánattal, és kérje irgalmát. A beteg, a megsebesült az orvoshoz megy, hogy meggyógyuljon. A bűnös Istenhez megy, hogy elnyerje bocsánatát. (P 9,354-355)

(7-1491)

Rabszolgák

Jézus a Templomban a bűn rabszolgaságáról beszél:

– Igazán mondom nektek: csak egyfajta rabszolgaság van: a bűné. Csak az rabszolga, aki bűnt követ el. És ebből a rabszolgaságból semmiféle összeg sem válthat ki. És az úr kérlelhetetlen, kegyetlen. És e rabszolgaság által elvesztik minden jogukat az ég Országának fenséges szabadságára...

A bűn a legkegyetlenebb úrnak, a Sátánnak rabszolgájává teszi az embert, meghatározatlan ideig. A szolgaság, ebben az esetben a Régi Törvény, félelemmel tölti el az embert Isten iránt, akiben egy könyörtelen Lényt lát. A gyermekség, azaz, amikor valaki velem, az Elsőszülöttel együtt megy Istenhez, szabaddá és boldoggá teszi az embert, aki megismeri az Atya szeretetét, és bízik benne. Az én tanításom elfogadása azt jelenti, hogy velem, a sok gyermek Elsőszülöttjével együtt megy valaki Istenhez. Én összetöröm majd láncaitokat, feltéve, hogy hozzám jöttök azért, hogy összetörjem azokat, és igazán szabadokká lesztek, és velem együtt öröklitek a mennyországot. (P 9,365-370)

(7-1542)

Az Egyetemes Pásztor

Jézus Jeruzsálem közelében meggyógyított sok beteget, akik közül egyesek messziről jöttek. Utána mondja:

– Én vagyok az Egyetemes Pásztor, és be kell fogadnom mindazokat a juhokat, akik nyájamhoz akarnak tartozni. Én nem teszek különbséget az egészséges és a beteg juhok között, a gyengék és az erősek között, akik ismernek engem, mert már Isten nyájához tartoznak, és azok között, akik eddig még nem ismertek meg, sőt még az igaz Istent sem ismerik. Mert én vagyok az Emberiség Pásztora, és juhaimat minden helyről veszem, ahol csak vannak, s ahonnan felém tartanak. Vannak köztük sovány juhok, piszkosak, félénkek, tudatlanok, akiket az őket nem szerető pásztorok megverték és elutasítottak, tisztátalanoknak mondván őket. Nincs az a tisztátalanság, amit meg ne lehetne tisztítani. És nincs az a tisztátalanság, ami ürügyül szolgálhatna visszautasításukra, ha ők meg akarnak tisztulni, és segítséget kérnek ehhez.

Isten kelti fel a jó vágyakat. Ha Ő felkelti azokat, az annak a jele, hogy kívánja megváltozásukat. Maga Istennek a Lelke kéri, kimondhatatlan imákkal, hogy minden embert magába olvasszon a Szeretet. Isten Lelke ugyanis ki akar áradni, és meg akar gazdagodni általatok. Ki akar áradni azáltal, hogy megszámlálhatatlan lényt szeret, ami alig elégíti ki végtelen Szeretetét. Meg akar gazdagodni a megszámlálhatatlan lény szeretetével, akiket kedvesen magához vonz illataival. Nem szabad senkit sem megvetni és elutasítani, aki be akar lépni a szent nyájba!

Isten egy népet akar létrehozni az összes népekből. Ez a Nép hordozza az általa küldött Messiás nevet...

Nincs az a bálványimádás, nincs az az eltorzult élet, amely ellenkezik azzal, amit én tanítok, amit ne lehetne megtagadni és elvetni, megengedve a léleknek, hogy újjáalakuljon, megszabaduljon minden rossz növénytől, alkalmassá váljék az új mag befogadására, és új egyenruhát vegyen fel.

A palesztínai zsidók, a szétszórásban élő zsidók és a pogányok egyaránt értenek ahhoz, hogy hozzám jöjjenek, kérve, hogy vegyem le az igát beteg tagjaikról. Értsetek ugyanígy ahhoz is, hogy hozzám jöjjetek azért, hogy levegyem lelketekről a bűn vagy a pogányság igáját. Elsősorban mindnyájatoknak azt kellene kérnetek tőlem, arra kellene teljes erőtökből vágyakoznotok, hogy megszabaduljatok attól, aki rabszolgává teszi lelketeket a rajtatok uralkodó gonosz erejével. Először az ettől való szabadulást kellene kívánnotok. Első csodaként azt kellene kívánnotok, hogy Isten Országát legyen bennetek. Mert ha rendelkeztek ezzel az Országgal, minden mást megkaptok, és ajándékként kaptok, nem pedig a túlvilági büntetés súlyaként.

Nem gondoltok arra, mennyi viharral kell dacolnotok, mennyi fáradságba és pénzbe kerül, hogy visszanyerjétek egy testrészetek egészségét, amely ha ma meggyógyul is, holnap elveszhet a testi halál által. Ugyanilyen szívesen kellene szembeszállnotok mindennel, hogy elnyerjétek lelketek egészségét, az örök Életet, Isten Országát. Szembe kellene szállnotok a megvetéssel vagy a rokonok, polgártársak, hatalmasok fenyegetéseivel, bármely helyről jöttek is, hogy eljussatok az Igazsághoz és az Élethez. (P 10,400-402)

(7-1746)

A föld oltára

A rablóktól megmentett három árva sorsán gondolkodva, Péterben felvetődik a kérdés, miért kell az ártatlan gyermekeknek is szenvedniük. Jézus válaszol neki egy példabeszéddel:

– A föld oltár, Simon. Hatalmas oltár. Teremtője állandó dicséretére szolgáló oltárnak kellett volna lennie. De a föld tele van bűnnel. Azért az állandó engesztelés oltárának kell lennie, áldozati oltárnak, amelyen égnek az áldozatok...

A földnek kettős áldozatot kell hoznia: a dicséretét és az engesztelését. Mert az emberiség, amely benépesíti, vétkezett az ősszülőkben, és állandóan vétkezik, hozzácsatolva az ő bűnükhez a szeretetlenséget Isten iránt és az ezernyi ragaszkodást a világhoz, a test és a Sátán hangjához. Bűnös, bűnös emberiség, amely hasonló Istenhez, részesült az értelemben és az isteni segítségben, és mégis mindinkább vétkezik! A csillagok engedelmeskednek, a növények engedelmeskednek, az elemek engedelmeskednek, az állatok engedelmeskednek, és amint tudják, dicsérik az Urat. Az emberek nem engedelmeskednek és nem dicsérik eléggé az Urat. Íme, ezért van szükség az áldozati lelkekre, akik szeretnek és engesztelnek mindenki helyett. Az ártatlan és tudatlan gyermekek fizetnek a szenvedés keserű büntetésével azokért, akik csak vétkezni tudnak. A szentek önként áldozzák fel magukat mindenkiért...

Az emberek önmagukat áldozzák majd fel. Érted? Önmagukat áldozzák majd fel. És mi örömmel megyünk a halálba, hogy mindenki helyett engeszteljünk és szeressünk... Mindig lesznek tiszta áldozatok, akiket a szeretet elemészt a Nagy Áldozattal együtt, az örök Áldozatban. Értem ezalatt Isten szeretetét és az Isten iránti szeretetet. Valóban, ők lesznek a jövő idő, és a jövő Templom áldozatai... És az új időben, a szellem és a szeretet idejében csak ez az áldozat lesz kedves.

Fontold meg, Simon, hogy ha Istennek meg kellett testesülnie azért, hogy kiengesztelje az isteni Igazságosságot a nagy Bűnért, az emberek sok bűnéért, az igazság idejében csak az emberek szellemének áldozatai lesznek képesek kiengesztelni az Urat... A szenvedés, amely eddig büntetés volt, a tökéletes szeretetté változik át. Boldogok azok, akik tökéletes szeretettel karolják át.

– De a kisgyermek...

– Azt akard mondani, azok, akik még nem tudják feláldozni magukat... De tudod-e te, mikor beszél Isten bennük? Isten nyelve szellemi nyelv. A lélek megérti azt, és a léleknek nincs életkora. Sőt, mondom neked, hogy a kisgyermek lelke, mivel nincs benne gonoszság, jobban képes megérteni Istent, mint a felnőtt öreg bűnösé. Mondom neked, Simon, te megéled még, hogy látni fogod, amint sok kisdéd tanítja majd a felnőtteket, és még téged is, a hősiességet bölcsességére. De azokban a kisdédekben, akik természetes okokból halnak meg, Isten működik közvetlenül, egy oly magas fokú szeretet révén, hogy azt nem tudom megmagyarázni neked. Bevezeti őket a bölcsességbe, ami meg van írva az Élet könyveiben, és amit csak az égből fognak olvasni a boldogok. Azt mondom, olvasni, de igazában elég lesz ránézni Istenre, hogy megismerjék nemcsak Istent, hanem az Ő végtelen bölcsességét is...

– Még egy dolgot szeretnék kérdezni, Mester. Helyes-e, ha azt mondom valakinek, aki szenved, hogy a szenvedés nem büntetés, hanem... kegyelem, egy olyan dolog... mint a mi hivatásunk, szép, de fáradságos is, szép akkor is, ha valakinek csúnyának és szomorúnak tűnik?

– Mondhatod ezt, Simon. Ez az igazság. A szenvedés nem büntetés, amikor azt helyesen tudják fogadni és felhasználni. A szenvedés olyan, mint a papság, Simon. Papság, amely mindenki számára lehetséges. Papság, amely nagy hatalmat ad Isten Szíve felett. És nagy érdem. A bűnnel született meg, de engesztelni tudja az Igazságosságot. Mert Isten jóra tudja használni akkor is, ha a Gyűlölet azért hozta létre, hogy fájdalmat okozzon vele. Én nem akartam más eszközt használni a Bűn megsemmisítésére. Mert nincs ennél nagyobb eszköz. (P 10,406-411)

(8-152)